AMANDA
SCOTT

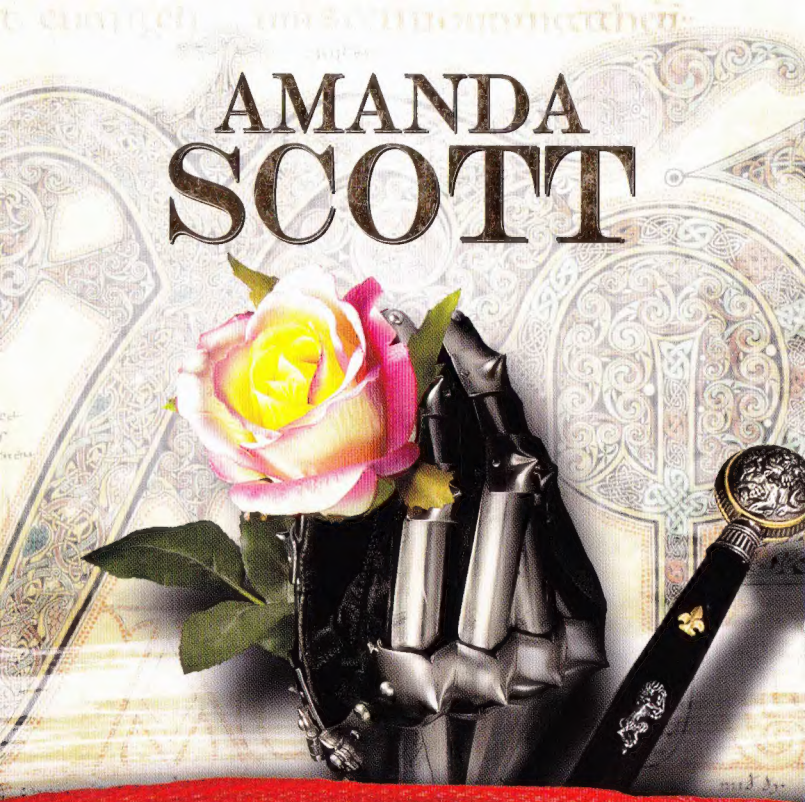

REGELE FURTUNILOR

AMANDA SCOTT

Regele furtunilor

King of Storms
Amanda Scott
Copyright © 2007 Lynne Scott-Drennan

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Regele furtunilor
Amanda Scott
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SCOTT, AMANDA
Regele furtunilor / Amanda Scott; trad.: Andreea Năstase.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-600-813-6
I. Năstase, Andreea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

AMANDA SCOTT

Regele furtunilor

Traducere din limba engleză
Andreea Năstase

Lira

Pentru Jeanne Rose Fontana Lower (Mills College, promoția '39) și Ray Lower, in memoriam, *pentru că în decursul anilor mi-au oferit un sprijin generos, acces la minunata lor bibliotecă, o gamă extraordinară de cunoștințe despre clanul Sinclair și mi-au făcut cunoștință cu Donal Sean.*

Cea mai mare forță a unui om poate fi totodată cea mai mare slăbiciune a sa.

–origine necunoscută

prolog

Anglia, lângă frontiera cu Scoția, octombrie 1378

Ploaia răpăia în noaptea întunecoasă, făcându-l nu doar nevăzut, ci și neauzit pe scoțianul care, cu jambierele, ghetele și pieptarul ude leoarcă, se strecură pe lângă a treia santinelă engleză din luminiș, o lovi tare în cap cu o piatră și o culcă în pământul mocirlos cum făcuse și cu celelalte două.

Pe când scoțianul, Sir Giffard MacLennan, se mișca rapid ca să-l dezlege pe prizonierul cel mai apropiat, bărbatul șopti:

–Cu-adevărat Domnia Ta ești, căpitane?

–Bine-nțeles, spuse Giff încet. Cine altul să fie?

–Englezii sunt câtă frunză și câtă iarbă, domnule, și au trimis după întăriri de la Carlisle, murmură celălalt.

–Atunci ar trebui să ne întoarcem la *Storm Lass* cât mai iute, așa că ajutați-mă să-i slobod și pe ceilalți. Eram nouă. Restul sunt toți aici?

–Da, domnule. *Lass* n-o să fie cucerit, ce ziceți?

–Dacă s-ar întâmpla, i-aș spânzura pe cei care i-au lăsat pe dușmani să se apropie, îl asigură Giff ajutându-l să se ridice. Acum să ne grăbim, oamenii de pe corabie ne așteaptă.

Ceilalți au fost eliberați curând, și cei nouă o luară la picior pe cărarea noroioasă către Solway Firth. Unul dintre ei se interesă:

–Cum ai scăpat, domnule căpitan?

Giff ridică din umeri.

–Nu ne număraseră, și în furtuna aceea care le-a îngăduit să ne prindă pe nepusă masă, m-am folosit de cel dintâi prilej ca să dispar.

Vizibil amuzat, soldatul întrebă:

–Ce fel de prilej a fost acela?

–Când fulgerul acela înspăimântător i-a orbit pe toți, și tunetul le-a asurzit urechile, cutremurând pământul, m-am dat înapoi între două tufe bogate și m-am azvârlit jos. A băgat de seamă careva, în afară de voi, că lipseam?

–Nu, cu toate că unii trăgeau nădejde că-l prinseseră pe regele furtunilor.

Giff chicoti.

–Acuma să tăcem mâlc, nu cumva să mai fie vreunii de pază. Tare-s bucuros că n-am ajuns să fim întemnițați la castelul Carlisle.

–Așa-i, domnule, aș fi pus prinsoare că eram pe ducă.

–Ar trebui să știi că n-aș îngădui asta, spuse Giff.

Peste un sfert de oră ajunseră la culmea care domina estuarul, lângă satul Bowness.

–Unde-i *Storm Lass*, dară? întrebă unul dintre soldați.

–Acolo unde am lăsat-o, numai că e pitită după tufișuri, zise Giff, arătând cu degetul în timp ce fluieră încet și primi drept răspuns un fluierat asemănător dintr-o pădurice apropiată.

La acest sunet, câțiva bărbați ieșiră dintre copaci și începură să înlăture crengile care acoperiseră galera cu paisprezece rame.

–O s-o dăm la apă și o să vâslim încet, ordonă Giff în timp ce oamenii săi își ocupau pozițiile. Nu e nevoie de pânze. Putem ajunge lesne la Golful Powfoot înainte să scadă apele. Apoi o să-i găsim pe ceilalți la Brydekirk și, în sfârșit, o să ne uscăm.

Storm Lass fu coborâtă pe apă, cu flamura în vânt și vâslașii la posturi. De la Galloway până la Cape Wrath, toată lumea recunoștea corabia după steagul roșu cu un singur nor negru înfoiat.

Furtuna continua să izbească, împingând și învolburând valurile de parcă zeii înnebuniseră, dar toți oamenii de la bord nutreau credința că, fără îndoială, căpitanul lor

putea să îmblânzească și cea mai sălbatică mare, așa cum povesteau cei din vechime despre Sfântul Columba.

Înainte de jumătatea drumului, vântul se domoli, iar cu puțin înainte de ivirea zorilor ajunseră pe coasta scoțiană a estuarului și zăriră vâlvătăile focurilor la care se pregătea micul dejun.

Din ploaie nu mai rămăsese decât o burniță tăcută, iar tabăra lor era înzestrată cu niște corturi, astfel că Giff putea să spere la un pat aproape uscat și la câteva ore de somn.

Acostară și, după zece minute, căpitanul dădu peste Sir Hugo Robison, care tocmai ieșea din cortul său.

–Ziua bună, Hugo. Ți-a fost dor de mine?

–În ce gaură de șarpe ai fost, Giff?

–În Anglia, veni răspunsul. Am vrut să văd ce are de gând să facă Northumberland.

–Și?

–Are cinci sute de soldați și pare să se îndrepte către răsărit, să treacă râul Sark.

–Atunci e aproape; prin urmare, de ce ți-a luat atâta să te întorci?

–Nenorociții au luat prizonieri nouă oameni de-ai noștri.

–De-ai noștri? *Tu* ai fost prins de Northumberland?

–Da, însă numai pentru câteva minute. Am întins-o când am găsit prilejul, după care i-am urmărit și i-am slobozit pe băieți.

–Și ce te aștepți să capeți pentru isprava asta? se interesă Hugo. Bătăi din palme?

–Să vezi și să nu crezi, eu ziceam c-o să te bucuri să ne vezi întregi!

–Dacă am priceput bine, ți-ai pus în primejdie viața ta și pe cea a treizeci de tovarăși ca să arunci o privire în tabăra lui Northumberland. Te-au prins, și acum vrei să-ți zic că ai făcut o treabă nemaipomenită pentru

că ai fost destul de norocos ca să-ți smulgi oamenii din soarta pe care le-o hărăziseră propriile tale fapte?

–Nu știu dacă să pun asta pe seama norocului, se îndoi Giff, ba mai curând a fost ghinionul de a da peste o patrulă englezească. Tunetul le-a acoperit zgomotele, în timp ce ploaia ne acoperea pe noi din toate părțile. Până la urmă totuși, faptul că am găsit clipa potrivită și am folosit-o...

Pumnul lui Hugo i se izbi de falcă, doborându-l pe spate și punând capăt explicației lui.

În vreme ce Giff își masa maxilarul dureros, Hugo se răsti:

–Dintre toate isprăvile tale necugetate, prostești de-a dreptul pe care le-ai făcut, asta este... De ce naiba rânjești acum?

Continuând să-și maseze falca, Giff răspunse:

–Mă gândeam doar cât de bine e să fii iarăși acasă. Ți-ar fi de ajutor să afli că Northumberland are de gând să-și unească forțele cu Bewcastle și alți cinci sute de oameni, apoi să treacă Liddel Water la Kershopefoot după ce-l ademenește pe Douglas mult mai departe înspre răsărit?

–De ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

–Pentru că mi-ai retezat scurt vorba cu toate întrebările tale.

–Foarte bine, atunci stai acolo să te desfeți cu toate câte mai am să-ți zic, iar dacă te scoli, o să te dobor într-o clipită. În primul rând...

Giff îl așteptă să se calmeze, admirând – cu siguranță, nu pentru prima oară – darul lui Hugo de a toca un om mărunt și pe îndelete, fără a se opri nici măcar o dată în căutarea cuvântului potrivit.

Din fericire, Hugo era în stare, la fel de bine, să trimită pe cineva să-l prevină pe contele de Douglas, astfel că aveau să dejoace încă o tentativă a englezilor de a le face necazuri.

capitolul 1

Castelul din Edinburgh, apartamentele regale
Marți, 4 iunie 1381

Contele de Fife, conducătorul de fapt al Scoției, stătea în largul lui la o masă din fața căminului, în camera sa preferată din Turnul lui David, pregătind documentele ce aveau să primească semnătura tatălui său și pecetea regească. Lui Fife îi plăcea să ocârmuiască Scoția și nu vedea nici un motiv ca această situație să nu continue mulți ani de atunci încolo.

Înalt și subțire, cu părul negru și trăsături dârze, purta întotdeauna veșminte negre; deși împlinise patruzeci de ani, era un bărbat zdravăn, cu iluzii puține. Ca strănepot al lui Robert Bruce și al treilea fiu al Marelui Rege al Scoției, Fife era iscusit politicește, nemilos, binevoitor – când bunăvoința se vădea folositoare – și deosebit de competent. Înțelegea puterea, voia s-o aibă și prelua tot mai mult din ea în mâinile sale prelungi și suple.

Fife știa că era mai capabil să guverneze Scoția decât tatăl său, bătrânul rege, pe jumătate orb și decrepit, ori incompetentul și dezinteresatul său frate mai mare, contele de Carrick. Dar o idee nechibzuită a lui Robert Bruce făcuse ca tronul să revină fiului mai vârstnic al regelui, astfel încât Carrick era moștenitorul coroanei.

Înainte ca Bruce să modifice rânduielile, nobilii scoțieni își alegeau regii. Ei nu credeau, așa cum se prefăceau că ar crede englezii și francezii, că regii erau unșii lui Dumnezeu. Regele Scoției era doar cel mai mare dintre șefii de clanuri. Nu avea nici armată, nici flotă regală, și depindea întru totul de bunăvoința nobililor săi pentru a strânge vase și oameni în sprijinul cauzelor sale.

Dacă Bruce nu ar fi decretat ca fiul cel mai vârstnic sau cea mai apropiată rudă de sex bărbătesc să moștenească tronul, nici un Stewart n-ar fi putut deveni rege al Scoției, deoarece prea mulți nobili îi socoteau parveniți pe cei din neamul Stewart. Chiar și numele lor era nou, provenit din funcția anterioară a tatălui său, de Mare Intendent al Regelui[1]. Robert Intendentul devenise Robert al II-lea numai pentru că fusese cea mai apropiată rudă de sex bărbătesc a lui David al II-lea în momentul morții acestuia.

Modul în care ajunseseră Stewarții la putere nu-l preocupa însă pe Fife în acel moment. Trecutul era trecut, și știa că avea să-l poată controla pe Carrick la fel de ușor cum îl controla pe tatăl lor; totuși, spera să urce el însuși pe tron. Știa că fruntașii Parlamentului scoțian, dacă li s-ar fi dat de ales, ar fi sprijinit întotdeauna un bărbat puternic în defavoarea unuia slab. Mai mult, ar fi putut fi convinși să conteste juridic ordinea succesorală stabilită de Bruce.

Realitatea era aceea că atât tatăl, cât și fratele său erau prea slabi ca să ocârmuiască o țară plină de nobili care exercitau o putere enormă asupra clanurilor, știau foarte bine ce voiau și detestau orice autoritate externă. Fife socotea că se dovedise deja destul de puternic încât să-i conducă și, prin urmare, merita să fie rege. Ceea ce nu știa era până unde trebuia să meargă pentru a-și însuși acest drept.

Se credea capabil să întreprindă toate demersurile trebuincioase, însă prefera să ofere o dovadă a aptitudinilor sale superioare, o dovadă atât de elocventă, încât fruntașii Parlamentului să nu i se poată opune. Cu un an în urmă avusese impresia că această dovadă îi era la îndemână, dar, trădat mișelește, nu izbutise s-o fructifice.

---

[1] În original, High Steward to the King (n.tr.)

Cu toate acestea, știa din experiență că fiecare om își creează ocaziile propice. Trebuia doar să țină ochii deschiși și să se pregătească pentru orice eventualitate. Noua sa corabie, *Serpent Royal*, făcea parte din această campanie de pregătire.

Când mai avea puțin și termina ultimul document, un lacheu bătu la ușă și anunță un vizitator.

–Cavalerul de Gredin, stăpâne.

Uluit să audă acest nume, mai ales ținând seama de căile pe care-i rătăceau gândurile, Fife încuviință din cap, împinse hârtiile la o parte și privi cu ochi mijiți cum oaspetele intră și făcu o plecăciune amplă.

Etienne, cavaler de Gredin, cu zece ani mai tânăr decât contele, avea veșminte în culori mai vii, deși nu la fel de bogat împodobite, și, în mod evident, avea o părere extraordinară despre propria persoană.

Purta un document de care atârnau șase peceți de ceară roșie.

Se îndreptă de spate și, cu ochii săi verzi pironiți asupra contelui, rosti fără pic de emoție:

–Fără îndoială, sunteți uimit să mă vedeți, milord, dar vă aduc vești de la Sfinția Sa, Papa.

–Chiar așa? Credeam că fugiseși în nord cu coada între picioare.

–Nicidecum, milord, m-am dus numai ca să iscodesc. Însă, cum nu am găsit decât corăbii norvegiene și pe acelea ale gazdei mele, mi-a fost cu neputință să iau legătura cu Papa sau cu prietenii mei din Franța. Prin urmare, m-am întors pe continent, și acum vă pot spune că Sfinția Sa vă sprijină în continuare și are de gând să vă trimită vase în ajutor. Cu îngăduința Domniei Voastre, o să rămân aici în chip de sol al Sfinției Sale.

–Ca sol sau ca ostatic? se interesă Fife blajin.

–Va fi după cum veți dori, milord, spuse de Gredin îngenunchind supus. Amândoi avem aceleași țeluri: să punem mâna pe comoara templierilor, să i-o înapoiem

Sfinției Sale și să fiți înscăunat ca Rege al Scoției, după cum vi se cuvine.

Fără a-i da voie să se ridice, Fife reflectă asupra întregii situații.

Cavalerii templieri, care alcătuiseră armata personală a Papei și fuseseră ocrotitorii pelerinilor din Țara Sfântă în timpul cruciadelor, au ajuns în cele din urmă bancheri de încredere și păzitori ale celor mai prețioase comori, adunând o avuție enormă. La începutul acelui veac însă, intraseră în dizgrația regelui Filip al IV-lea al Franței, iar Papa, omul său de casă, îi numise eretici și desființase ordinul atât de respectat până atunci. Spre surprinderea lui, când a încercat să le ia comoara, Filip a descoperit că dispăruse. Comoara templierilor lipsea de aproape șaptezeci și cinci de ani.

Biserica o revendicase, iar actualul Papă, încredințat că o bună parte din ea ajunsese cumva în Scoția, trimisese în două rânduri oameni care s-o găsească și s-o aducă la Roma – deocamdată, fără succes.

De Gredin era omul Papei. În consecință, întoarcerea lui era un semn de rău augur.

Din toată comoara, pe Fife nu-l interesa decât un obiect care era probabil ascuns în Scoția, după cum aflase de la un informator. Prin urmare, dacă de Gredin și Papa aveau nevoie de ajutorul său ca să găsească bogățiile, putea să profite de pe urma expediției de căutare. În definitiv, chiar dacă nu reușeau să descopere comoara, sprijinul papal putea fi suficient pentru a înclina balanța în favoarea sa când ar fi venit vremea să convingă Parlamentul că el trebuia să fie următorul rege.

Cu toate acestea, de Gredin nu-i plăcea deloc. Încruntat, i se adresă fără ocolișuri:

– Anul trecut m-ai trădat. De ce-aș avea încredere în tine acum?

Din genunchi, cavalerul îi întinse documentul pecetluit pe care-l adusese.

–Citiți asta, milord. După aceea, hotărâți după cum vă este voia.

Pădurea Holyrood Abbey, marți, 4 iunie 1381

Cercurile abia zărite care tremurau în jurul undiței constituiau primul semn că o vietate fusese atrasă de momeala din cârlig.

Manevrând bățul cu delicatețe, Lady Sidony Macleod, în vârstă de nouăsprezece ani, contempla inelele care se lărgeau și se înmulțeau. Stătea de cel puțin o oră pe un promontoriu plat, din granit, care pătrundea în lacul lung și îngust, fără să fi văzut un singur pește, deși grădinarul voinic și cărunt care-i împrumutase undița o asigurase că aceștia colcăiau în lacul abației.

Acum se întreba dacă ar fi trebuit să scoată cârligul din apă. Oricum, nu voia cu adevărat să prindă un pește. Luase undița numai pentru că părea să confere un sens plimbării ei pe furiș, care altfel s-ar fi transformat într-o evadare.

Să aibă un pește ca dovadă a acestui scop ar fi putut să fie util, dar nu era nici o plăcere să-l ducă până acasă. Sora ei mai mare, Sorcha, fusese întotdeauna răspunzătoare de asta.

–Ești sigur că o să prind unul? îl întrebase ea pe grădinar.

–Cum să nu, milady, o asigurase el. O să prindeți un somon frumușel, ori un păstrăv mare pentru masa de dimineață.

Sidony nu putuse refuza o propunere atât de amabilă, astfel că îi mulțumise și acceptase o cutie cu râme pentru momeală. După aceea, traversând trei grădini între Clendenen House și pădure, și strecurându-se prin gardul viu, mersese fără grabă printre copaci, ferigi și flori, nemulțumită de solul mocirlos. În scurt timp

ajunsese pe malul lacului sticlos, de un verde-închis, iar frumusețea lui senină o copleșise, făcând-o să uite de terenul înnoroit.

Dominat de bolta cenușie și înconjurat de copaci până la marginea apei, lacul își schimba culoarea, de la un gri-verzui în mijloc până la o linie neregulată de umbre negre lângă țărm, unde arborii se reflectau ca într-o oglindă.

Vremea era blândă, iar pădurea lăsa impresia de nemișcare. Sidony mersese pe mal până ajunsese la imensa lespede de granit care înainta în apă. După ce abia răzbătuse prin mocirlă, piatra albă și cenușie părea ademenitoare, uscată și curată.

Cizmele îi erau îngreunate de noroi, iar poalele fustei de lână cu model în diagonală, care se asorta cu tunica, reprezentau o dovadă clară a traseului parcurs. Era însă o ținută veche, de care nu-i păsa. O îmbrăcase anume când se jucase cu nepotul ei de paisprezece luni, scutindu-și rochiile mai bune de mânuțele murdare și de mâncarea aruncată în toate părțile.

Îi era ușor să pună momeala în cârlig, deoarece mai făcuse asta de multe ori împreună cu Sorcha în vecinătatea castelului Chalamine, căminul lor din Highlands[1]. Își imagină castelul, pârâiașul năvalnic și tufișurile înverzite și nu-și putu reprima un suspin.

Plecase de acasă în urmă cu peste un an – de prea multă vreme.

La acest gând o năpădiră lacrimile, iar una i se scurse pe obraz tocmai când undița îi zvâcni în mână. Apucând-o cu toate puterile, se ridică împleticit, conștientă că ar fi putut să cadă în apă, să se împiedice de poalele fustei ori să piardă captura.

Mai mare decât se așteptase ea, peștele nu voia să fie prins și se lupta cu atâta vigoare, încât fata își zise că mai

[1] Regiune istorică a Scoției situată într-o zonă muntoasă cu o climă rece și umedă (n.tr.)

bine s-ar fi lăsat păgubașă. Ar fi fost perfect dacă ar fi putut smulge cârligul, lăsând creatura în libertate.

Demult, când pescuia cu Sorcha, sora ei mai mare îi spusese că peștele avea să moară oricum, și s-ar fi putut chinui zile în șir. În cele din urmă, văzându-l cum se zbătea tot mai slab pe lespede, Sidony luă o piatră și-i curmă viața.

Cu ochii la peștele mort, se strâmbă și căută o tulpină de iederă pe care să i-o treacă prin gură ca să-l poată căra. Spunându-și că fusese foarte isteață și că nu voia să mai prindă altul, luă undița grădinarului în mâna stângă și porni spre Clendenen House.

Peste câteva minute, când nu găsi nici o cărare, își dădu seama că se rătăcise.

Dacă ar fi fost o zi senină, ar fi putut să descopere direcția corectă. Sorcha se putea orienta după soare, deși Sidony nu era lămurită cum proceda, întrucât nu se gândise niciodată s-o întrebe. Știa totuși unde era apusul, înspre castel, cum te uitai dinspre casă, deoarece îl admirase în seara precedentă.

Cocoțat pe vârful unui deal, la marginea dinspre nord-vest a cetății regale, Castelul Edinburgh era vizibil de pretutindeni – de pretutindeni, în afara locului unde se afla ea acum, cu perspectiva blocată de coroanele bogate ale arborilor.

Se consolă cu ideea că beneficia de un supliment de libertate și că, în orice caz, ar fi găsit-o cineva dacă nu reușea să se descurce. Clopotul abației avea să bată de vecernie, iar de acolo putea ajunge ușor la Clendenen House.

Cu siguranță, cei de acasă se întrebau deja pe unde umbla, întrucât plecase de ceva timp. Probabil erau supărați că nu le spusese unde avea de gând să meargă, dar nu voise s-o trezească pe sora ei Isobel sau pe gazda lor, ori să-i deranjeze pe bărbați, și nu-i trecuse prin minte că avea să se piardă. În acel moment își dădu seama că dacă

ar fi pornit în căutarea ei, pur și simplu s-ar fi întors acasă mai devreme – asta dacă începuse căutarea. Poate că nu-i observaseră lipsa deocamdată. Se întâmplase des să n-o bage în seamă.

Era posibil să se facă auzită dacă fluiera.

Nu se cuvenea ca doamnele să fluiere, și era convinsă că ar fi primit mustrări pentru acest gest, dar în acel moment se afla la Clendenen House doar una dintre cele șase surori ale ei, Isobel, care, din nou însărcinată, avea un somn greu.

Sidony nu cunoștea prea multe melodii, astfel că fluiera doar una, pe care o prefera, tot repetând-o. Cum fluieratul era unul dintre puținele lucruri pe care le putea face bine, i se părea nedrept ca doamnelor să le fie interzis. Se întreba, cum făcea adesea, cine inventase regulile acestea.

Dacă ar fi fost după ea, le-ar mai fi îmblânzit.

Chiar în acea clipă, spre ușurarea ei, clopotul abației începu să bată, umplând pădurea cu tunetul său. De-abia când ecoul scăzu în intensitate putu stabili că sunetul venea din dreapta.

Tăcerea care urmă fu întreruptă de fornăitul unui cal.

Deschise gura să strige, când deveni conștientă că ar fi putut atrage atenția unui străin sau chiar dușman. Odinioară, niște bestii o răpiseră pe sora ei Adela.

Oricine ar fi căutat-o i-ar fi rostit numele. Călărețul nu scotea nici o vorbă, ceea ce sugera că, în cel mai bun caz, era un străin.

La auzul fluierăturilor încete, armonioase, călărețul își strunise calul. Melodia îl intriga și voia s-o asculte pe îndelete, însă dobitocul de sub el, mult mai slab dresat decât bidiviii săi, protestase printr-un fornăit. Nu putea decât să spere că fluierătorul nu era dușman. Pe de altă parte, deși meseria îi adusese tot atâția inamici pe câți prieteni, nu se aștepta să dea peste vreunul dintre ei în pădurea abației.

Până la urmă, descălecă și își pipăi sabia, verificând că se afla în teaca pe care o purta pe spate și nu se mișcase în timpul drumului. Apoi, legând frâul de o creangă, înaintă spre sursa zgomotului cu pașii lungi, rapizi și tăcuți ai unui pădurean experimentat, evitând rămurelele, bălțile de noroi și pietricelele; îl ajutau atât instinctul, cât și spiritul de observație.

O văzu peste câteva clipe: o frumusețe micuță, zveltă, dar cu rotunjimi atrăgătoare, cu un păr blond-deschis, aproape alb, atârnând în două cozi groase, una adusă în față, peste umărul drept, cealaltă aruncată pe spate, până la coapsă. Cosițele aveau un aspect diafan, îmboldindu-l să le atingă pentru a se lămuri dacă erau atât de mătăsoase pe cât păreau.

Observă că fata mergea prudent, uitându-se în jur, mai curând nesigură decât temătoare.

Rochia ei era într-o stare jalnică, din păcate, deoarece, la frumusețea ei, tânăra ar fi pus în valoare orice ținută. Ar fi trebuit să poarte mătase ori satin, blănuri și giuvaieruri care să-i sporească strălucirea, nu un somon mare, abia prins într-o mână și o undiță amărâtă în cealaltă.

Se gândi că tatăl ei ar fi trebuit să fie biciuit pentru că lăsase o asemenea zână să umble nepăzită. Totuși, în condițiile date, Giff MacLennan nu putea îngădui ca soarta să-l ocolească. Înaintă călcând anume peste pâlcurile de clopoței ca să-și înăbușe sunetul pașilor, schimbând direcția ca să nu-i vină din spate și s-o sperie.

Pe măsură ce se apropia, își coborî privirea, lăsând-o să creadă că îl zărise prima. Nu voia s-o facă să țipe.

Modificarea mersului ezitant pe terenul spongios îi spuse că-l observase. Când se opri, bărbatul o privi în sfârșit, constatând că se holba la el uimită.

Și ochii fetei erau splendizi, de un albastru limpede, aproape translucid. Genele, ca și sprâncenele, aveau o nuanță mai închisă decât părul, dar nu până acolo încât

să poată fi numite castanii. Apucă strâns undița în mâna stângă. Somonul impozant se bălăbănea de o tulpină subțire pe care o înnodase în mâna dreaptă.

–Ziua bună, domniță, spuse el. Te-ai pierdut în codrii aceștia fără capăt?

Încuviință din cap mirată, cu buzele fine întredeschise ademenitor, cu sânii rotunzi, la fel de fini și ademenitori, ridicându-se și coborând delicat, dar tot mai iute. Încă nu rostise nici un cuvânt.

–Îți pot arăta calea, dacă dorești, se oferi el cu un zâmbet fermecător. Era obișnuit să primească în schimb un surâs, dar fata continua să-l privească serios, în tăcere.

–Spune-mi, frumoaso, ai vrea să-ți arăt drumul?

Încuviință iarăși, privindu-l în ochi răscolitor.

Tot zâmbind, Giff spuse insinuant:

–Voi cere doar o mică răsplată de la dumneata pentru acest ajutor.

Nu-și închipuise că ochii i s-ar fi putut mări și mai mult, dar așa se întâmplă.

Totuși, nu scoase nici o vorbă.

Se apropie încet cu ochii pironiți într-ai ei, întrebându-se dacă avea să facă un pas înapoi.

Sub picioarele sale, pământul era umed, însă nu băgă de seamă.

De la mică distanță era încă și mai frumoasă, așa că nu-și mai putea lua gândul de la ea.

Fără voia ei, Sidony îl cerceta cu privirea pe străinul oacheș. Purta un pieptar din piele căptușit cu oțel – din cele pe care locuitorii de la graniță le numeau *jack-o'-plate* –, ghete de piele și ciorapi groși de lână care-i acopereau coapsele și gambele musculoase. Sabia îi atârna de-a curmezișul pe spinare, iar pumnalul înfipt într-o gheată ar fi trebuit s-o sperie, însă nici măcar pentru o clipă nu-l luă drept un bandit.

Nu numai că avea o cămașă de un alb imaculat, cusută cu pricepere dintr-un material fin, dar se purta cu o trufie de întâlnit numai în rândul păturilor înstărite.

Nu era cel mai chipeș bărbat din câți văzuse la viața ei, deoarece avea trăsături neregulate și un nas acvilin proeminent, însă o atrăgea irezistibil.

Îi plăcea sclipirea veselă din ochii săi albastru-închis, și vocea lui era dulce ca mierea, de-ți venea s-o asculți numai de drag. Era însă la fel de înalt și de lat în umeri ca Hugo sau Rob, iar fata prefera bărbații mai puțin impunători. Cei de felul străinului se purtau ca niște stăpâni și socoteau că toată lumea trebuia să le îndeplinească poruncile. Toți cumnații ei erau așa. Era adevărat că li se supunea, deci aveau motiv să se aștepte de fiecare dată la supunere.

Încă se întreba când avea să-i spună străinul ce răsplată dorea când acesta se aplecă iute și o sărută pe buze. Spre uluirea ei, îi cuprinse ceafa cu mâna ca s-o țină în loc atâta vreme cât o săruta.

Îi simți buzele la început blânde, apoi mai aspre, cerând un răspuns pe măsură. Își închise ochii, ceea ce o nemulțumi, întrucât nu mai văzuse niciodată un albastru atât de profund, aproape negru, la fel ca apa lacului.

Brațul lui liber i se strecură în jurul taliei. Sidony știa că ar fi trebuit să protesteze, ba chiar să-l împingă. Dar nimeni nu o abordase cu asemenea îndrăzneală până atunci, și i se părea mai interesant decât s-ar fi așteptat – dacă ar fi avut timp să se aștepte la ceva.

Apoi, limba lui i se strecură între buze; fata reacționă fără preget, proptindu-și ambele mâini în pieptul străinului, cu tot cu pește și undiță.

Îi dădu drumul, trăgându-se înapoi cu o privire uimită. În spatele ei, Sidony avu senzația că întrezărise o umbră, însă aceasta dispăruse într-o clipită, luându-i locul un rânjet răutăcios.

–De ce te mânii așa, frumoaso? N-o să-mi spui acum că nu ți-a plăcut. Râjind în continuare, își puse mâinile în șold de parcă ar fi provocat-o să-l contrazică.

Furia o năpădi atât de repede, încât acționă fără ezitare. Își luă avânt și, uitând că ținea încă peștele, îl plesni peste față cu el înainte ca bărbatul – și ea, de altfel – să-și dea seama ce avea de gând.

El ridică o mână să se apere și făcu un pas în spate, însă terenul mlăștinos era instabil, iar lovitura fusese puternică. Piciorul stâng îi alunecă, astfel că străinul, spre oroarea fetei, se prăvăli cu un pleoscăit peste clopoței.

Sidony se răsuci și o luă la fugă, dar nu apucă să se îndepărteze prea mult că o mână de fier îi prinse brațul ca într-o menghină, o smuci și o întoarse cu fața spre el.

–Pe legea mea! spuse el, ținând-o de braț și scrutând-o de aproape. Ar trebui să te pun pe genunchi să te învăț cum să te porți!

Demnă și severă, fata își regăsi în sfârșit vocea.

–Cum îndrăznești? se răsti ea. Dă-mi drumul!

Spre uimirea ei, bărbatul se conformă. Ochii lui aprigi aruncară flăcări, apoi se îngustară amenințător.

–Ce faci aici singură, îmbrăcată ca o slujnică?

–Credeam că ești un gentleman, zise ea întorcându-i privirea. Așa le tratează gentlemenii pe slujnice? Nu știam.

–Nu-mi pune răbdarea la încercare, scumpă domniță. Sunt un tip îngăduitor, dar nu îngădui obrăznicia din partea nimănui.

–O asemenea întrebare este obraznică? Își ridică bărbia. După mine, o obrăznicie mult mai mare este sărutarea slujnicelor nevinovate.

–De obicei nu-s așa de nevinovate, rânji el din nou.

–Și de ce se întâmplă astfel, după socoteala dumitale?

Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc, încruntându-se.

–Mă uimești. Pui întrebări nerușinate, dar arăți la fel de liniștită de parcă te-ai interesa cum o să fie vremea.

–Nu mi-ai răspuns.

–Nu, frumoaso, și n-o s-o fac, pentru că fie știi de ce slujnicele nu sunt îndeobște atât de nevinovate, și m-ai întrebat ca să mă pui într-o lumină proastă, fie *nu* știi, iar atunci ești prea pură ca să te stric eu. Mai mult, nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, care era mai importantă decât a dumitale. Și eu am pus-o primul.

–Am uitat despre ce era vorba, murmură ea, deși își amintea foarte bine.

Pentru o clipă, arătă de parcă ar fi vrut s-o zguduie; spre mirarea ei, simți fiorii unei așteptări pline de curiozitate.

Conștientizarea bruscă a acestui lucru o trezi la realitate. Cum i-ar fi putut trece prin minte o asemenea absurditate?

Pe un ton răbdător care, știa ea prea bine, nu avea nimic de-a face cu sentimentele lui, străinul rosti apăsat:

–Te întrebasem ce cauți aici singură, îmbrăcată ca o slujnică.

–E o dovadă de proastă creștere să faci comentarii despre îmbrăcămintea unei doamne, mă înșel cumva?

Privi cu satisfacție cum ochii i se îngustară iarăși.

Bărbatul scoase un mârâit de nemulțumire, după care zise:

–Ia ascultă, chiar te-ai rătăcit?

–Da, însă acum știu unde se află abația... Se întrerupse, uitându-se în jur și constatând că în fuga ei nebună către libertate și capturarea ulterioară, își pierduse din nou simțul orientării. M-am rătăcit, recunoscu ea.

–Unde stai?

–Am venit în pădure de la Clendenen House, din Canongate.

–Cunosc Canongate, deci putem găsi Clendenen House. Dacă ai fi luat-o în partea cealaltă și ai fi urmat malul lacului, ai fi zărit abația în scurt timp.

Cum nu voia să discute ce-ar fi trebuit să facă, Sidony spuse cu asprime:

–N-a fost corect să-mi ceri răsplată pentru ajutor.

–N-a fost corect, într-adevăr, dar mie mi-a plăcut, zâmbi el strengărește.

–Chiar așa? De ce?

Giff ridică din umeri și redeveni serios, simțind iarăși vina stânjenitoare pe care i-o inculcase fata cu întrebarea naivă despre slujnice. De data aceasta nu era sigur de sursa culpabilității, dar senzația era aceeași. Desigur, necunoscuta nu stârnise o reacție atât de promptă din partea conștiinței sale doar prin câteva cuvinte, dar părea atât de concentrată, ca și când răspunsul lui ar fi avut vreo importanță, ca și când ar fi putut-o răni spunându-i că sărutul nu însemnase pentru el mai mult decât orice alt sărut furat.

Nu voia s-o rănească. Nu zâmbise nici un moment, și era hotărât să-i smulgă un zâmbet.

Conștiința lui, care nu-l tulburase de mult, se agită din nou. Faptul că nu se comportase cum se cuvine era în aceeași măsură din vina ei ca dintr-a lui și, fără îndoială, nu era cauza acestei stinghereli ciudate. Era un bărbat care profita de aventură și de plăcere acolo unde le găsea, fără să calculeze vreodată costurile, dar în acest caz voia să-și îndrepte greșeala.

Fata aștepta răbdătoare, fără să vorbească, însă Giff nu avea de gând să-i satisfacă orgoliul informând-o că sărutul fusese ceva aparte. Era o frumusețe, în mod cert, și nu l-ar fi deranjat s-o cunoască mai bine, dar un bărbat de felul lui nu avea timp de flirturi. Și nu avea deloc timp să flirteze cu o fecioară neprihănită, evident dintr-o familie nobilă, care s-ar fi așteptat ca totul să se încheie printr-o nuntă.

Prin urmare, mai brusc decât ar fi vrut, i se adresă:

–Trebuie să te duc acasă, așa că o s-o luăm pe aici. Punându-i o mână pe umăr pentru a-i indica direcția, adăugă: Dar știe cineva că ai venit în pădure?

–Da, grădinarul, spuse ea cu un mic oftat care lui i se păru o împunsătură de suliță, deoarece îi sugera că o dezamăgise.

–Ce-a fost în mintea ta când ai hotărât să te încrezi în grădinar și în nimeni altcineva?

–Mă jucam cu nepoțelul meu, astfel încât sora mea să poată sta de vorbă în liniște cu gazda, explică Sidony, surprinzându-l cu stăpânirea ei de sine. Când doica l-a dus să-l culce și am descoperit că Isobel și Lady Clendenen își făceau și ele siesta, m-am dus în grădină. Nu m-am așteptat să dau peste grădinar.

–Presupun că nu e ceva neobișnuit să te întâlnești cu grădinarul într-o grădină, comentă el.

–Știu, dar, cu toate că este foarte cumsecade, voiam să fiu singură. Așadar, când m-a întrebat dacă plecam la plimbare, i-am spus că aveam de gând să dau o raită prin pădure.

–Ar fi trebuit să-ți ceară să rămâi în grădină, mormăi el cu asprime.

–Fără îndoială, ceilalți vor fi de aceeași părere. Dar s-a interesat dacă nu voiam să iau o undiță cu mine, și era atât de amabil, încât n-am putut refuza, așa că am luat-o, și am prins peștele ăsta. După aceea m-am rătăcit, iar dumneata ți-ai făcut apariția tocmai când credeam că mi-am dat seama unde se află abația, completă ea pe nerăsuflate.

–Dar de ce-ai vrut să pleci? Nu era nimeni cu care să poți sporovăi la Clandenen House?

–Ba da, erau doi dintre frații mei, însă vorbeau între patru ochi și n-am vrut să-i tulbur.

–Nu se poartă frumos cu tine? întrebă el, simțind dintr-odată nevoia de a discuta bărbătește cu niște indivizi atât de nepăsători încât s-o lase pe acea fetișcană să umble de capul ei, departe de casă.

Sidony își reprimă dorința de a zâmbi la această reacție vizibilă față de Hugo și Rob.

–Se poartă foarte frumos, domnule. Numai că nu-ți vine să-i tulburi când stau la sfat, iar eu voiam să fiu singură. Vezi dumneata, mă aflu în Midlothian de un an de zile și, uneori, cum a fost azi, îmi place să visez că m-am întors acasă.

–Deci nu locuiești în cetatea regală.

–Doamne ferește, nu! Am stat pe rând la câte una dintre cele trei surori. Eu și sora mea Sorcha am venit în Midlothian odată cu sora noastră mai mare, Adela. Isobel locuia deja aici, deși înainte de a se muta venise în vizită la sora noastră Cristina.

–Stai puțin, câte surori ai?

–Acum, șase. Aveam șapte, însă Mariota a murit, așa că au rămas doar Cristina, Adela, Kate, Maura, Isobel și Sorcha. Toate s-au măritat, iar peste o lună tata o să se însoare cu Lady Clendenen. Până atunci însă...

–Tatăl dumitale, aha. Este și el aici? Sperai că n-o să-l întâlnesc?

–E acasă, în Highlands, spuse ea. Înțelegi, membru în Sfatul Insulelor[1].

–Nu înțeleg nimic, protestă el. Cine e tatăl dumitale?

Sidony se strâmbă.

–Of, uite cum ne plimbăm ca niște prieteni vechi și nici măcar nu-mi cunoști numele. Și nici eu pe-al dumitale, sublinie ea.

–Asta cam așa e. Pricep că ar trebui să-l știi, și că gentlemanul desăvârșit despre care venise vorba mai devreme s-ar fi recomandat. Însă aș prefera să nu le pomenești numele meu amicilor sau rudelor dumitale, și încă nu sunt încredințat că-ți poți ține gura închisă când este nevoie.

–Foarte bine, zise ea, gândindu-se că dacă el nu voia să spună nimănui cum îl cheamă, nu avea să se vadă

---

[1] Council of the Isles – consiliu alcătuit din fruntașii clanurilor de pe coasta de vest a Scoției și din insule. În Evul Mediu, Seniorul Insulelor (Lord of the Isles) era cel mai puternic nobil din Britania și insulele sale (cu excepția Irlandei), după regii Angliei și Scoției. (n.tr.)

cu Hugo sau Rob, ceea ce-i convenea de minune. Tata este Macleod de Glenelg, domnule. Eu sunt fiica lui mezină, Sidony.

–Lady Sidony, de fapt, o corectă el cu o sclipire amuzată în ochi. Am noroc, așadar, că tatăl dumitale *nu* este în cetate.

–Nu cred că s-ar mânia pe dumneata. Mai degrabă s-ar înfuria pe mine pentru că m-am rătăcit în pădure.

–Da, însă m-ar putea recunoaște, frumoaso. Vezi dumneata, și eu mă trag din Kintail.

Îl privi cu mai multă atenție ca până atunci.

–Ai venit de acolo de curând? Vai, spune-mi, vremea e frumoasă? Florile de câmp au împânzit culmile? Precis îți cunosc neamul, domnule. Nu sunt prea multe, și le știm cam pe toate. Îi cunosc pe toți cei din neamul Macleod. Ești dintre Mackenzie ori MacRae?

–Nu, frumoaso, încă nu. Întâi spune-mi mai multe despre familia dumitale. Știu bine cine ți-e tatăl, dar în ultimii zece ani mai mult am fost plecat decât am stat pe-acasă. Unde e mama dumitale? Și cum se face că trei dintre surori locuiesc aici, în Midlothian, dacă voi sunteți neam zdravăn din Highlands? Stai așa, nu cumva sora dumitale, Lady Cristina, s-a măritat cu Hector Reaganach Maclean de Lochbuie, de pe insula Mull?

Se încruntase iarăși, de data aceasta gânditor.

Fata își puse gândurile în ordine, încercând să-și dea seama cât voia să afle străinul. Viața o învățase că bărbații cereau răspunsuri scurte și detalii puține.

–Mama a murit când aveam doi ani, iar Cristina, într-adevăr, este măritată cu Hector cel Cumplit, decise ea să răspundă mai întâi la cea mai ușoară întrebare. Restul poveștii este însă destul de încurcat. Vezi dumneata, Adela trebuia să-l ia de soț pe Ardelve de Loch Alsh, dar cineva a răpit-o înainte de nuntă și a adus-o aici. Eu și Sorcha am luat-o pe urmele lor, însă Sir Hugo a venit

să ne caute. O, și înainte de asta Isobel l-a cunoscut și s-a măritat...

–Sir Hugo? Vocea lui căpătă o nuanță care o reduse la tăcere. Nu părea deloc fericit să audă numele lui Hugo.

–Da, Sir Hugo Robison. E soțul surorii mele, Sorcha.

Buzele lui fremătară, în ochi i se întrezări o lucire dușmănoasă, apoi izbucni în râs și clătină din cap.

–Păcatele mă ajung din urmă, zise el când putu în sfârșit să vorbească.

–De ce spui asta?

–Pentru că ultima dată când l-am întâlnit pe Hugo Robison, m-a făcut una cu pământul, și dacă află cum ne-am cunoscut noi, n-am nici o îndoială c-o să încerce iarăși.

Cu sfială prefăcută, Sidony replică:

–Bineînțeles, Hugo e un gentleman, la fel ca dumneata. Nu știu însă dacă și el sărută slujnicele nevinovate numai ca să se distreze.

–Zău, frumoaso, trag nădejde că n-o să-l întrebi asta!

–Dar surorile mele spun că dacă vrei să afli un lucru, *trebuie* să întrebi!

Îi aruncă o privire menită probabil s-o intimideze, însă fata nici nu se clinti, simțind doar un nou fior plăcut când răspunse:

–Nu trebuie să-ți fie teamă de el, domnule. Pe deasupra, nu știu de ce-ar trebui să te vezi cu Hugo. Când ajungem la abație, pot foarte bine să mă întorc pe unde am venit, prin grădini. N-are nevoie să știe că ne-am întâlnit!

În ochii bărbatului se ivi iarăși o sclipire amuzată.

–Nu am nici o îndoială că ai prefera să se întâmple astfel. Într-adevăr, îmi închipui că va fi la fel de mânios pe dumneata ca pe mine, mă înșel cumva?

–Ar fi în culmea furiei dacă am fi atât de nechibzuiți încât să mergem la el împreună. Tocmai de asta ar fi înțelept să mă lași să mă întorc singură.

–Nu pot face asta, zise el cu un zâmbet greu de pătruns, oferindu-i politicos brațul. Vezi dumneata, viața

m-a învățat că lucrurile neplăcute nu trebuie amânate. Mai mult, prezența dumitale m-ar putea ocroti.

Întrebându-se ce ar fi putut s-o ocrotească pe ea, Sidony nu luă în seamă brațul întins și rosti pe un ton sec:

– Înainte să mergem mai departe, ai face bine să-ți iei calul.

capitolul 2

Obrăznicătura de fetișcană îl lăsase să se îndepărteze vreun sfert de milă de locul unde-și lăsase calul înainte de a-i aduce aminte de asta, însă Giff hotărî că n-avea de ce s-o învinovățească. Mai mult, dacă ar fi insinuat că o făcuse cu bună știință, ea ar fi scos în evidență faptul că el însuși insistase să plece și îi ceruse să-l asculte.

Oricum, lui îi revenea obligația de a se ocupa de cal. Ruda de la care-l împrumutase ar fi fost neîndoielnic de această părere și, cum respectivul era un fruntaș al clanurilor de la graniță, ar fi reacționat, după toate probabilitățile, mai degrabă cu mânie decât cu înțelegere la vestea pierderii animalului; prin urmare, trebuia să-l recupereze fără întârziere.

Se uită înspre fată, care îl privea cu obișnuitul ei calm, făcându-l să se întrebe dacă exista ceva care să-i stârnească furia sau pasiunea. Nu lăsase din mână peștele, al cărui aspect nu se înrăutățise după ce fusese utilizat pe post de armă, dar prețul capturii părea să fi fost mult mai mare decât valoarea ei.

–Nu te pot lăsa aici, spuse el. Trebuie să mergi cu mine să luăm dobitocul.

–Calul dumitale nu are un nume?

–Probabil că da, admise Giff, dar n-am nici o idee care ar fi acela.

–Doamne, înseamnă că l-ai furat?

Bărbatul râînji.

–Dacă aș fi făcut-o, n-ar fi fost pentru prima dată. Ei, nu te încrunta așa la mine. Ești prea frumoasă ca să te urâțești cu o asemenea strâmbătură.

Ochii ei se luminară de parcă nimeni nu-i mai lăudase frumusețea până atunci, dar înainte de a se putea minuna de acest gând absurd își mută privirea, îmbujorându-se ușor.

–N-ar trebui să-mi spui așa ceva.

–Îmi închipui că auzi astfel de lucruri tot timpul, comentă el. Dar ai dreptate să-mi atragi atenția asupra bunei-cuviințe. Hugo ar face-o, sunt încredințat.

–Cum de-l cunoști? se interesă ea.

–Vrei să spui, cum de Hugo cunoaște un hoț de cai? o corectă el malițios.

–Chiar furi cai?

–Uneori. Se uita în jur, sperând că nu pierduse animalul acela nenorocit. În mod normal avea un simț al orientării perfect, însă din clipa în care o zărise pe fetișcană nu mai observase nimic în jur. Își dădu seama dintr-odată că avusese noroc: frumoasa ar fi putut fi momeala unei capcane întinse de un dușman.

–Furtul e un păcat de moarte, rosti ea cu afectare.

–Ei, un bărbat trebuie să se descurce în orice împrejurare. Mai mult, tocmai am venit de la graniță, unde nimeni nu crede că dacă ai luat animalele altcuiva ai săvârșit un furt. Nu, doar ai luat cu japca, așa se spune pe acolo. Dacă un bărbat are nevoie de un cal ori de vreo două vaci ca să-și hrănească familia, se duce să ia cu japca. A, uite-l, adăugă el.

–Pari să fii ușurat, remarcă ea. Te-ai temut că-l pierduseși?

–Nu vorbi în dodii. Un bărbat nu-și pierde calul.

–Păi dacă nu e calul dumitale... Dacă l-ai furat...

–Uite ce-i, n-am furat calul ăsta. L-am luat doar cu împrumut.

Fata încuviință din cap cu un aer înțelept.

–I-am mai auzit și pe alții spunând asta când au fost prinși furând. Pe lângă asta, atunci când împrumuți un lucru îl mai și dai înapoi.

–Așa o să și fac, replică el rânjind. Rubedenia de la care l-am luat e dintre cei care nu s-ar purta cu mănuși în caz că nu mi-aș achita datoria.

–Ți-e frică de el?

–Pe legea mea, cum poți să răstălmăcești vorbele cuiva! Haide, urcă în șa, ca să nu trebuiască să mergi tot drumul pe jos. Trag nădejde că nu ți-e teamă de cai.

–Sigur că nu. Călăresc de când mă știu.

–Chiar așa? Era surprins. Femeile din Țara de Sus rareori călăresc, iar puținele pe care le-am văzut făcând-o nu erau prea breze.

–Eu sunt. Oricum, nu am de gând să călăresc un bidiviu furat.

–Bine-ar fi să nu mai socotești că am furat dobitocul ăsta, îi reteză el vorba în timp ce dezlega murgul și îl mângâia pe gât ca să-l liniștească.

–Ai zis că l-ai furat.

–Ba nu. Am spus foarte limpede, acum câteva clipe, că *nu* l-am furat.

–Da, dar înainte ai zis...

–Am zis numai că, dacă aș fi făcut-o, n-ar fi fost pentru prima oară.

–Așadar, ți se întâmplă să furi.

Se răsuci s-o privească sever, gata să-i răspundă fără menajamente, dar când văzu că îl contempla cu aceeași curiozitate cu care un sticlete se uită la un vierme, având o lucire de curiozitate în ochii ei azurii, Giff șovăi. Apoi, încercând să-și mențină un ton cât se putea de blând, o întrebă:

–Așa îi joci pe degete pe toți bărbații cu care ai tu de-a face?

Spre surprinderea lui, Sidony nu negă. În schimb, zâmbi visător și spuse:

–Nu mi-au ieșit prea mulți bărbați în cale. În cursul plimbărilor mele n-am întâlnit nici unul, și niciodată pe vreunul ca dumneata.

–Un hoț, adică?

Încuviință printr-un gest, urmărindu-l în continuare cu acea privire curioasă, nelăsându-i nici o îndoială că îl punea la încercare, ba chiar îl ademenea.

–Frumoaso, oftă el, nu știu ce să mă fac cu dumneata, însă un lucru e limpede: cu cât te duc mai repede înapoi la neamurile dumitale, cu atât mai bine va fi pentru amândoi, așa că o să te urc pe cal neîntârziat.

Se întinse după ea, dar fata se dădu un pas înapoi, replicând calm:

–Nu, mulțumesc, o să merg pe jos.

–Nu fi nesăbuită, se răsti el. Oricum trebuie să las noroiul de pe picioare să se usuce, iar ghetele dumitale se vor înnoroi încă și mai tare dacă o să umbli prin pădurea asta mocirloasă. În plus, este mult mai comod să călărești.

–Nu sunt de aceeași părere, dar îți mulțumesc.

–Prin asta nu vreau să-ți câștig recunoștința, zise el.

–Dar prefer să merg pe jos.

–Iar eu spun că o să mergi călare. Își puse mâinile în șolduri și îi aruncă privirea cea mai aspră cu putință, privirea care îi făcea pe niște bărbați în toată firea să se agite ca să-i îndeplinească ordinele.

Chiar în acel moment, calul îi împinse umărul destul de tare încât să-l arunce cu un pas înainte.

Buzele ei se strâmbară, iar lucirea amuzată din privire îi deveni mai intensă.

–Dumnezeule, îndrăznești să râzi de mine? Se întinse iarăși după ea și cu toate că fata se dădea înapoi, fu mai rapid, prinzând-o de braț.

Sidony scoase un icnet, dar nu-și feri privirea, iar atunci când își pironi ochii într-ai ei, Giff constată că sclipirea dispăruse, fiind înlocuită de o așteptare senină.

Limba i se strecură printre buzele trandafirii, lingându-le – o invitație lipsită de orice echivoc.

*

Mâna lui o prinse strâns de braț, și Sidony rămase nemișcată, nesigură dacă nu cumva îl supărase. Străinul era încruntat, asta se vedea de la o poștă, iar ea observase la propriii cumnați că bărbații nu suportă ca femeile să râdă de ei, însă nu-și putuse reține amuzamentul când ditamai voinicul fusese împins de cal înspre ea.

Continua să o privească în modul acela straniu, cântărind-o atent, de parcă ar fi încercat s-o înțeleagă ori să se decidă asupra dojenii pe care o merita. Ultima era precis interpretarea corectă. Nici bărbații pe care-i cunoștea ea nu reacționau prea bine când erau sfidați.

Nu intenționase să-l sfideze. Pur și simplu n-ar fi vrut să troneze în șa, ducându-și peștele, în timp ce el ar fi mers în față sau alături, ținând calul de dârlogi. S-ar fi simțit prost și încă și mai îndatorată. Simplul fapt că i-ar fi permis s-o însoțească le-ar fi dovedit lui Hugo și Rob că plimbarea ei prin pădure fusese o idee prostească, ba chiar primejdioasă. După aceea, fără îndoială, unul sau celălalt i-ar fi interzis să repete aventura.

Cu acestе gânduri zburătăcindu-i prin minte, surprinse privirea necunoscutului, schimbată față de cum o știa. Când, simțindu-și gura uscată, își umezi buzele, ochii lui lăsară să se vadă pofta, fără putință de confuzie. Strânsoarea în jurul brațului ei deveni și mai puternică.

Sidony înghiți în sec, dar rămase cu ochii ațintiți asupra lui. Avea s-o sărute din nou, și, indiferent dacă era o faptă necugetată sau nu, ea abia aștepta. În următoarea clipă însă, privirea lui suferi o nouă transformare; o apucă de talie și o urcă în șa.

Iute ca gândul, atentă să nu dea drumul peștelui, își aruncă ambele picioare de partea cealaltă a calului și alunecă până jos, făcând repede un pas înapoi, temându-se ca patrupedul, înfuriat, să n-o lovească. A scuturat din cap, a fornăit și a tropotit nervos, dar străinul l-a apucat de căpăstru și l-a potolit imediat.

–Începi să mă scoți din fire, frumoaso, mormăi el posomorât.

–Îmi pare rău, deoarece ai fost bun cu mine. Dar nu vreau să urc pe calul dumitale în timp ce dumneata îl duci de dârlogi, după cum nu vreau să călăresc nici în spatele dumitale. Gândește-te ce-ar zice lumea dacă am ajunge așa la Canongate. Toți s-ar uita cu gura căscată, închipuindu-și tot soiul de blestemății.

–Crezi că lucrurile ar sta altfel dacă am merge amândoi pe jos?

–Cu siguranță. Nu e nimic nelalocul lui în faptul că ne-am întâlnit în pădure și am ieșit de acolo împreună. Acum îți dai seama cât de cumpănită era propunerea mea de mai devreme, ca eu să mă întorc pe unde am venit, iar dumneata să te duci călare oriunde ai treabă?

–Prin urmare, n-ar trebui să dau cu ochii de Hugo. Ăsta e planul dumitale?

–Nu l-aș fi înfățișat chiar așa, dar *este* un plan mai bun.

–Pun rămășag că așa gândești întotdeauna. Bărbatul clătină din cap. Îți imaginezi că atunci când ne vom reîntâlni, cum precis se va întâmpla, de vreme nu încape îndoială c-o să mă văd cu Hugo, o să mă prefac pur și simplu că nu te cunosc?

Nu-i trecuse prin minte această posibilitate.

–Trebuie neapărat să te vezi cu Hugo?

–Păi de-asta am venit la Edinburgh.

–A! Dar dacă ai călărit până aici de la graniță, de ce n-ai intrat în cetate pe unde intră toată lumea, pe la Cowgate, de unde ajungi direct în strada principală?

–Nu cred că asta te privește pe dumneata. Ceea ce te privește este că, indiferent ce părere ai despre mine, nu obișnuiesc să păcălesc fetișcanele nevinovate, mai ales pe acelea de neam. De asemenea, nu sunt de acord ca fetișcanele astea să hălăduiască prin sălbăticie fără pază. Mai cu seamă, adăugă el cu severitate, nu sunt de acord ca rudele prietenilor mei să facă așa ceva. Tata ar fi altoit-o

zdravăn cu nuiaua pe oricare dintre surorile mele care s-ar fi purtat astfel.

–Ai măcar o soră?

–Două chiar.

–Ei bine, nu ai nici un drept să ridici nuiaua la mine, ripostă ea. Și, cu toate că Hugo se poate mânia cumplit, nici el nu cred că ar face-o. Un alt gând, încă și mai neplăcut, o frapă. Doar nu i-ai sădi în minte o asemenea idee, nu?

Atitudinea lui se îmblânzi liniștitor.

–Nicidecum, frumoaso. Dar hai acum. Am zăbovit destul pe-aici.

–N-o să mai încerci să mă sui pe cal?

–Nu, fie cum vrei dumneata, zise el. De data asta.

Modul în care pronunțase ultimele trei cuvinte îi dădu fiori pe șira spinării, însă fata își recăpătă imediat tăria. Erau slabe șanse să-l revadă după acea zi.

Giff o urmări cum stătea să aleagă o cărare prin pădurea mlăștinoasă, întrebându-se cum îl făcuse să cedeze atât de ușor. Merita o bătaie bună, fie și numai pentru încăpățânarea de care dădea dovadă, dar atunci când îl întrebase dacă avea să-i sugereze o asemenea pedeapsă lui Hugo, ceva din adâncul sufletului său se revoltase la gândul că ar fi putut cineva s-o lovească.

–Adică vrei să mergi înaintea mea tot drumul? întrebă el.

Ea șovăi, uitându-se în urmă.

–Făgăduiește-mi că n-o să mă mai pui să călăresc.

–Am spus deja că n-o să mai încerc, îi aminti el. Mă țin de cuvânt, să știi.

–Foarte bine, atunci, conchise ea. O să merg în spatele dumitale, dacă preferi.

Străbătură o parte din drum în tăcere, dar – când Sidony îl privi stăruitor pentru a treia oară de parcă ar fi vrut să vorbească, după care își întoarse ochii – Giff o iscodi:

–Ce este, frumoaso? Ai ceva să-mi spui?

Își mușcă buza de jos, apoi ridică din nou privirea înspre el și vorbi:

–Nu să spun, ci să te întreb ceva. Dar știu că n-ar trebui s-o fac.

–Întreabă-mă orice vrei, nu mă supăr.

–Numai că întrebarea este foarte necuviincioasă. Vezi dumneata, sunt curioasă dacă într-adevăr ai vrut să zici ce-ai zis.

–Înainte să-ți răspund, trebuie să-mi aduci aminte ce-am zis.

Sidony privi în zare.

–Este o prostie, și n-ar trebui să-mi pese de asemenea lucruri, dar când gândurile cuiva se ațintesc asupra unui lucru...

–Atunci persoana aceea ar trebui să pună întrebarea care o frământă, o completă el. Nerăbdarea lui creștea tot mai mult, iar ezitările fetei îl îmboldeau s-o scuture puțin. Simțea însă că dacă ar fi repezit-o iarăși, n-ar mai fi aflat niciodată ce o tulburase, și ținea cu orice preț să se lămurească.

Cum ea continua să șovăie, se abținu în speranța că fetișcana nu avea să suporte tăcerea fără să simtă nevoia de a o umple. Totuși, nimic din reacția ei nu-i încurajă optimismul. Părea să chibzuiască, să aleagă atent calea de urmat, iar puținele cunoștințe pe care le avea despre ea îl îndemnară să nu-și arate sentimentele.

Înfrânarea era o trăire inedită pentru Giff, însă reuși s-o ducă la bun sfârșit.

În cele din urmă, Sidony i se adresă:

–Le spui adesea femeilor lucruri pe care *nu* le gândești?

–Îndeobște, ceea ce spun este și ceea ce gândesc. Dar tot trebuie să-mi amintești ce-am zis.

Roșeața îi urcă în obraji, și fata ezită din nou. Cum până atunci nu dovedise lipsă de curaj nici un moment, presupuse că era vorba de ceva ce afirmase despre ea.

Nu-şi putea aminti însă decât declaraţia că era o prostie să cutreiere prin pădure de una singură, iar aici nu se întrevedea nici o ambiguitate.

Pe un ton atât de blând încât abia dacă şi-l recunoscu, murmură:

–Poţi să mă întrebi, frumoaso. O să răspund cinstit dacă pot, şi n-o să te judec pentru că ai vrut să ştii.

Privirea pe care i-o aruncă ea conţinea o recunoştinţă totală. În grabă, bolborosind cuvintele, se încumetă:

–Ai spus că sunt frumoasă. Crezi asta cu adevărat?

Dădu s-o întrebe dacă nu cumva îi lipsea o doagă, însă privirea arzătoare şi încordată de pe chipul ei îi opri vorbele în gât.

Cu un aer indiferent, răspunse:

–Trebuie că ştii că eşti frumoasă. Evident, toţi cei care te cunosc ţi-au spus-o.

Fata clătină din cap.

–Nimeni.

–Dar e cu neputinţă! Nu ai nevoie decât de o oglindă ca să vezi cu ochii dumitale.

–Nu pricepi, stărui ea. Am şase surori. Lumea vorbeşte despre frumoasele surori Macleod, însă cei mai mulţi le cunosc numai pe cele care au ieşit în lume înaintea mea. Cristina, cea mai mare, este de o frumuseţe fără pereche. Părul meu este şters în comparaţie cu al ei, chipul mi-e mai puţin rumen, iar purtarea mi-e mult mai sfioasă. Când intră într-o încăpere, toată lumea o bagă de seamă. Iar cei care o cunosc pe sora mea Mariota spun că, faţă de ea, Cristina e doar o umbră neînsemnată. Eu sunt o umbră faţă de toate.

–Mariota este cea care a murit, îşi aminti el.

–Da, iar Isobel spune că orice s-ar spune despre înfăţişarea Mariotei, firea ei *nu* era frumoasă, numai că restul lumii păstrează în memorie numai frumuseţea ei care-ţi lua glasul.

–Dumneata n-ai cunoscut-o?

–Nu, eram copil de țâță când a murit. Prin urmare, vezi dumneata, nimeni nu mă socotește frumoasă, pentru că nu ajung nici măcar până la genunchii surorilor mele.

–Dar sunt sigur că ai fost la curtea regelui. Cineva de acolo trebuie să-ți fi remarcat frumusețea.

–Nu, întrucât nu-mi plac adunările mari. Am fost o dată la castelul Edinburgh cu Sorcha și Isobel, pentru că tata voia ca Lady Clendenen să mă prezinte Maiestății Sale, însă Maiestatea Sa era bolnav, așa că n-am stat mai mult de o jumătate de oră. Dar zarva a fost de ajuns cât să mă vlăguiască. Nu știu cum se poate sta de vorbă într-un asemenea loc.

Giff chicoti, amintindu-și propria experiență de scurtă durată la Stirling.

–Jumătate dintre curteni sunt scrântiți, iar cealaltă jumătate sunt beți, însă celor mai mulți li se pare distractiv. Iar orice bărbat care vrea să însemne ceva în Scoția trebuie să-și facă plecăciunea acolo.

–Ai făcut-o și dumneata?

–Nu mi-a plăcut mai mult decât dumitale, răspunse el încuviințând din cap, dar mi-am găsit propria cale de a mă impune până când voi prelua locul neamului meu din Țara de Sus, lucru care se va întâmpla, probabil, după ce mă satur de traiul în necontenită primejdie. Nimeni de la apus nu se sinchisește prea mult de ce se întâmplă la curte, în afară de Seniorul Insulelor și cei de teapa lui, care vor să dobândească o putere cât mai mare. Chiar și ei se feresc să meargă la Stirling și Edinburgh, și își orânduiesc treburile la Curtea Insulelor.

–Cu asta de îndeletnicești dumneata?

–Nu, n-am avut de-a face cu astfel de lucruri de ani de zile.

–Mă gândeam la traiul în primejdie.

–A da, asta îmi place, cum să nu, iar în ziua de azi i se oferă multe asemenea prilejuri unuia ca mine.

–Vorbește-mi despre ele.

–Altă dată, zâmbi el. Abația e într-acolo, așa că o să găsim Clandenen House în apropiere; mă înșel cumva?

–Nu, e într-adevăr foarte aproape, răspunse ea încruntându-și sprâncenele.

Parcă prea curând, ajunseră la intrarea principală de la Clendenen House, proprietatea lui Ealga, Lady Clendenen, pe latura sudică a bulevardului cunoscut sub numele de Canongate deoarece se întindea de la biserica St. Giles până la abația Holyrood. Casele de piatră și lemn de pe marginile drumului larg erau strânse una într-alta, deși aproape toate aveau alei înguste către grajduri și grădini lungi în spate.

Pe latura de nord, lângă St. Giles, se afla Sinclair House, unde Sidony era găzduită de sora ei Isobel și soțul acesteia, Sir Michael Sinclair. Către nord-vest, castelul Edinburgh, cocoțat pe culmea lui stâncoasă, domina întregul oraș.

Cu patru sute de case și două mii de locuitori, burgul regal era cel mai mare oraș din câte văzuse Sidony vreodată, dar treptat se obișnuise cu agitația și zgomotul omniprezent. Din fericire, Canongate rămânea o zonă mai liniștită decât aceea din apropierea castelului, deși nu erau rare carele încărcate cu lână ce huruiau asurzitor în drumul lor către portul Leith.

Giff îi aruncă un ban unui puști și îi ceru ștrengarului zâmbăreț să-i păzească bidiviul. Apoi îi oferi brațul lui Sidony, însă fata nu-i acordă mai multă atenție decât înainte. Nu voia să dea de înțeles că însoțitorul ei putea însemna mai mult decât o cunoștință de ocazie.

Ușa casei Clendenen se deschise și, spre ușurarea tinerei, în prag apăru Rob, și nu Hugo.

–Ne-am făcut griji pentru tine, fetițo, spuse el cu o voce ușor răgușită, pe un ton calm și măsurat. Când îl zări însă pe tovarășul lui Sidony, ochii căprui ai lui Rob, de obicei ascunși pe jumătate de pleoape, se deschiseră larg.

Nu apucă să mai spună ceva, că o mână zdravănă îl apucă de umăr din spate, iar Sir Hugo Robison se ivi în ușă, mai înalt, mai oacheș și mai voinic, manifestându-și vădit nemulțumirea.

Cumnații lui Sidony erau cu toții solizi, însă ea nu cunoștea decât un bărbat mai masiv decât Hugo, iar acela era soțul Cristinei, Hector cel Cumplit.

Șovăi, privindu-l pe Hugo cu prudență și abținându-se să se uite înspre tovarășul ei de drum ca să-i vadă reacția la ostilitatea fățișă a gigantului.

Spre stupefacția ei, bărbatul de alături izbucni în râs.

–La naiba, Hugo, arăți gata s-o înfuleci pe biata fetișcană. Dacă trebuie să-ți verși năduful, varsă-ți-l asupra mea. Eu, măcar, pot să mă apăr.

Hugo își mută atenția înspre el, fără a-i împărtăși însă amuzamentul.

–Te-ai încumeta să-ți mai încerci o dată puterile cu mine, lepădătură din flori ce ești?

–Și încă bucuros. Ultima oară m-ai prins cu garda jos. Asta n-o să se mai întâmple niciodată.

–Ultima oară te-am culcat la pământ și am pus capăt luptei înainte să înceapă, mormăi Hugo. Nădăjduiam că n-o să-ți mai trebuiască altă învățătură de minte.

–Pune-mă la încercare, amice, și-o să vedem cine învață pe cine.

Pronunță cuvintele încet, însă Hugo le auzi, de vreme ce se strâmbă și clătină din cap. Apoi, spre marea ușurare a lui Sidony, replică fără ranchiună:

–Am încredere că fata n-a suferit nici o vătămare cât s-a aflat în grija ta, Giff.

–Știi prea bine că nu. Ne mai ții mult în prag? La naiba, casa nici măcar nu e a ta, din câte am priceput, ci a lui Lady Clendenen. Pe deasupra, ai putea să chemi un slujitor să ia somonul domniței Sidony și să-l gătească pentru masa de seară. E ditamai creatura, după cum vezi.

–Bine, haideți înăuntru, consimți Hugo, dându-se în lături pentru a-i lăsa să treacă și făcându-i semn unui argat să ia peștele și undița din mâinile cumnatei sale.

–Dă-i și sabia ta, Giff, adăugă el.

–Asta-i a bătrânului grădinar, îl informă Sidony pe slujitor, încredințându-i undița. Rogu-te, înapoiază-i-o cu mulțumirile mele.

–Așa o să fac, milady, răspunse băiatul, după care se răsuci să primească sabia și teaca grea din partea vizitatorului.

Hugo îl trimise pe argat în casă și continuă discuția:

–Era și vremea să vii, Giff. Aproape că nu ne mai așteptam să apari.

–Am fost în Galloway, așa că ați avut de ce să mă căutați.

–Cum se face că ai întâlnit-o pe domnița Sidony? se interesă Hugo aparent placid.

–Haideți întâi în salonașul lui Ealga, acolo putem sta la taclale pe îndelete, propuse Rob.

Bărbatul pe care Hugo îl numise Giff îi strânse mâna lui Rob și spuse:

–Nu mi-am dat seama că o să fiți aici. Suntem veri, milady, adăugă el. Am o sumedenie de veri din neamul Logan, întrucât primii MacLennan făceau parte din clanul acesta, dar, nu se știe din ce pricină, s-au retras în Țara de Sus. Păi, Rob, asta înseamnă că și tu ești vârât în asta, nu?

–Să mergem în salonaș ca să vorbim, insistă Hugo.

–Sidony! În sfârșit!

Fata, recunoscând vocea plină de ușurare, se întoarse s-o salute pe Isobel, care stătea în capătul scării de pe partea vestică a aleii de la intrare.

Deși era însărcinată cu al doilea copil, Isobel cea blondă, cu ochi cenușii, nu căpătase încă proporții și era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Sidony observă că Giff

o privea pe sora ei cu același aer năucit pe care-l vădeau toți bărbații la vederea ei.

Fără a lua aminte, Isobel întrebă:

–Dar pe unde ai umblat, scumpo? Ne-am speriat de moarte, pentru că ai fost plecată atâta vreme. Hugo tocmai voia să plece în căutarea ta.

–N-am vrut să vă neliniștesc, murmură Sidony spășit. M-am dus numai să fac o plimbare.

–Dar unde? stărui Isobel. Și cine este bărbatul care te însoțește?

Sidony își mușcă buza, pusă în încurcătură, deoarece nu-l putea numi Giff, cum îl auzise pe Hugo mai devreme. Iar dacă ar fi recunoscut că nu știa cum îl cheamă n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile.

În tăcerea care urmă întrebărilor lui Isobel, gentlemanul în discuție îl privi cu subînțeles pe Hugo, care își luă seama.

–Iartă-mă, doamna mea. Îngăduie-mi să ți-l prezint pe prietenul meu, Giffard MacLennan de Duncraig. A învățat să lupte la Dunclathy, cu tata, și, aș putea adăuga, nimic nu-l încântă mai mult decât să ne facă tuturor necazuri.

Isobel îi zâmbi nou-venitului.

–Cu toate astea, îmi închipui că s-ar cuveni să-ți spun Sir Giffard, nu-i așa?

Sidony se uită la Sir Giffard cu o curiozitate nedisimulată. Dacă fusese instruit la Dunclathy, își însușise aceleași aptitudini cavalerești ca Michael, Hugo și Rob. Dunclathy era căminul familiei lui Hugo, iar tatăl acestuia, Sir Edward Robison, era un vestit războinic și mânuitor al sabiei care primea pe lângă el numai învățăcei aleși pe sprânceană.

Înainte ca Sir Giffard să se pregătească să răspundă, Hugo interveni:

–Doamna Isobel este soția lui Michael, Giff, așa că ai grijă să te porți cum trebuie în fața Domnia Sale.

–Nici prin gând nu mi-ar trece să fac altfel, răspunse el, cu o plecăciune adâncă. Este o mare cinste să vă cunosc, milady.

–Cum ați întâlnit-o pe sora mea, Sir Giffard? întrebă Isobel fără ocolișuri.

–O să te lămuresc eu însămi, se grăbi Sidony să ia cuvântul, străduindu-se să-și păstreze calmul. Nu am nici o îndoială că Sir Giffard, Rob și Hugo au multe de vorbit, așa că ar trebui să-i lăsăm în pace. Trag nădejde că mă vei ierta pentru grijile pe care ți le-am adus, Isobel.

–Bineînțeles, o liniști sora ei, îmbrățișând-o cu multă căldură. În timpul acesta însă, îi aruncă o privire lui Hugo, adăugând: Sir Giffard va rămâne la cină, domnul meu?

–Poate că da, zise Hugo. Apoi, când Sidony o prinse pe Isobel de braț și o îndrumă către scară, urmă pe un ton lipsit de expresie: O să vorbim înainte de cină, Sidony.

–Da, domnul meu, confirmă fata, înăbușindu-și un oftat. Peste o clipă, amintindu-și de regulile bunei-cuviințe, se întoarse înspre tovarășul ei de drum cu privirea plecată, făcu o reverență și spuse: Vă mulțumesc pentru bunăvoință, Sir Giffard. Am încredere că nimeni nu s-a supărat pentru că m-ați condus acasă.

La fel de politicos, el o asigură:

–Sunt bucuros că v-am putut sluji, milady.

Sidony ridică privirea și, întâlnind-o pe a lui, simți nevoia presantă de a-i aminti că ea nu ceruse un asemenea serviciu. Conștientă de atenția cu care o scruta Hugo, își reprimă dorința, făcu încă o reverență și o urmă pe Isobel la etaj.

capitolul 3

Giff le privea pe cele două femei urcând vioi treptele de lemn lustruit, nutrind speranța că Lady Sidony avea să se uite la el înainte de a dispărea. Neatent, îl auzi pe Hugo cerându-i unui slujitor să le aducă băuturi. Apoi, în afară de foșnetul rochiilor doamnelor și sunetul ritmat și ușor al pașilor acestora pe trepte, nu se mai auzi nimic până când Hugo își drese glasul.

Deși cunoștea prea bine veșnica nerăbdare a mai vârstnicului său prieten, Giff inspiră adânc, expiră încet și abia după aceea rosti:

–Să mergem în salon, băieți. Abia aștept să aflu ce aventură ne așteaptă.

Îi văzu făcând schimb de priviri și simți că Hugo nu mai avea mult până să-și iasă din fire, dar lucrul acesta nu-l miră. Amândoi erau mai mari cu vreo câțiva ani decât el, cum era și Michael, și își aveau deja locul bine stabilit la Dunclathy când ajunsese el acolo. De la început se consideraseră mai buni și, cu toate că își dovedise în scurt timp valoarea, sentimentul acela inițial de superioritate nu-i părăsise complet.

De data aceasta, luă inițiativa.

–Am aflat cu părere de rău de moartea tatălui și a fratelui tău, Rob. Acum tu ești Logan de Lestalric, nu-i așa?

–Într-adevăr, spuse Rob. Și dacă abia ai venit din Galloway, fără îndoială că ai vești de la neamurile noastre de acolo.

–Cu siguranță, confirmă Giff, amintindu-și că dobitocul fără nume pe care-l călărise până la Edinburgh îi aparținea unei rubedenii de-a lui Rob. Dar poate că nu acum...

–Acum, Giff, interveni Hugo, închizând ușa salonului, vreau să aflu cum ai întâlnit-o pe Sidony. Îmi închipui că nu te legi de fete pe străzile orașului.

–E mai rău decât atât, rânji Giff. Ai uitat de peștele pe care l-a prins. Am auzit-o fluierând în pădurea abației și m-am luat după sunet.

Expresia sumbră de pe chipul lui Hugo îl făcu pe Giff să țină sub tăcere sărutul furat. Hotărî să păstreze informația până în momentul în care ar fi avut nevoie de o tactică diversionistă. Experiența anterioară cu Hugo îi sugera că o asemenea manevră s-ar fi putut dovedi necesară.

–Probabil că ai speriat-o pe biata fată de n-a mai știut de ea.

–Am surprins-o, recunosc, dar nu cred c-aș fi putut s-o sperii până să nu mai știe de ea. Tânăra domniță pare să fie întotdeauna cu capul pe umeri.

–Nu mai spune! În primul rând, spune-mi ce căutai în pădurea abației?

–Ai văzut drumurile principale? ripostă Giff. Care cu lână până departe în zare. Și oi! Toate behăie și sar una peste alta, sau pur și simplu ți se reped în față când te aștepți mai puțin. Calul pe care l-am împrumutat are o părere foarte proastă despre oi.

Rob rânji.

–E drept că din când în când stârnesc neplăceri, însă lâna trebuie să ajungă la corăbii, așa că eu sunt nevoit să le suport mai mult decât tine. Știi, partea de coastă a portului Leigh îmi aparține, iar oile și carele trec peste pământurile mele ca să ajungă până acolo. Le-am îngăduit chiar să-și ridice adăposturi de ploaie, iar unii păstori, mai ales cei care n-au decât un car sau două, își duc oile tocmai până la Lestalric înainte să le tundă.

–Așa pricep de ce am văzut oi tunse în număr la fel de mare ca acelea netunse, comentă Giff.

Mina lui Hugo indica un dezinteres total față de oi. Îl studie mai atent pe oaspete și întrebă:

–Ce e semnul acela de pe obrazul tău?

Ducându-şi mâna la faţă şi simţindu-se iarăşi ca la unsprezece ani, Giff se luptă cu dorinţa de a face un pas înapoi.

–Fereşte-ţi mâna, îi ceru Hugo, uitându-se cu ochii mijiţi. Pe legea mea, arată ca o urmă de solzi de peşte! Aruncă o privire spre Rob, care îşi mușca buza de jos, stăpânindu-se din răsputeri. Este ceva care te înveseleşte, amice?

–Da, mărturisi Rob fără jenă.

Cu speranţa de a-i distrage, Giff explică:

–Am venit taman de la Galloway în numai două zile, Hugo, aşa că trebuie să mă ierţi dacă am murdărie pe...

Se întrerupse când Hugo îi puse un deget pe obraz, îl frecă energic, după care îl duse la nas şi-l adulmecă.

Lansându-i lui Giff o căutătură misterioasă, conchise:

–Aşadar, somonul ăsta nu serveşte doar pe post de cină. Ce-ai făcut ca să meriţi o plesnitură, Giffard?

–La naiba, ce te face să crezi o asemenea bazaconie?

–Faptul că vă cunosc atât pe tine, cât şi pe surorile Macleod, îi replică Hugo. Ar trebui să ştii că am cinstea de a fi soţul celei mai apropiate ca vârstă de Lady Sidony. Cu toate astea, chiar dacă Sorcha a mea n-ar şovăi să pună la pământ un individ care s-ar lega de ea, mă mir că Sidony a încercat aşa ceva.

–Măcar îmi faci favoarea de a presupune că numai a încercat, mormăi Giff, străduindu-se să uite de înjositoarea cădere pe solul înnoroit. Adăugă la repezeală: Mă tem că am luat-o drept o slujnică. Atunci când greşeala a ieşit la iveală, domniţa m-a plesnit. Putem sta jos, Hugo? N-am prea dormit în ultimele două zile.

–Ţine-te departe de ea, îl preveni voinicul. Surorile Macleod pot să-şi ia soţi dintre cei mai de neam. Tatăl şi cumnaţii lui Sidony ori să-i caute unul care să fie avut, aşezat şi vrednic de încredere, nu o puşlama ale cărei cuvinte favorite sunt „Nu-mi pasă".

–Asta e, spuse Giff, zâmbind din nou. Nu că aș avea de gând să-mi iau o nevastă, oricât de frumoasă ar fi, dar noi, ăștia din neamul MacLennan, avem o zicală: „Cât am suflare, am nădejde."

Hugo ridică din umeri.

–Dacă mă întrebi pe mine, e cam același lucru.

–Sigur, însă de asta ai trimis după mine, nu-i așa? Se uită la Rob. N-ai scos o vorbă, dar te văd foarte bine-dispus. Ce părere ai despre toate astea?

Rob surâse cu un aer somnoros.

–Am încredere că Hugo va zice tot ce e de zis, iar viața mi-a arătat că fetele Macleod sunt în stare să-și poarte singure de grijă.

–Doamne Sfinte! Doar nu te-ai însurat și tu cu una dintre ele?

–Cu Lady Adela.

Giff clătină din cap.

–Îmi închipui că toate femeile astea n-au nimic de-a face cu pricina pentru care ați trimis după mine.

–Am trimis după tine pentru că avem de făcut o treabă foarte primejdioasă, iar tu ești vestit pentru îndeplinirea sarcinilor de felul acesta, îi spuse Hugo fără menajamente. Ai face bine să izbutești și de data asta, căci dacă vei da greș, toată Scoția va suferi ani de zile, dacă nu chiar pentru totdeauna.

–M-ai făcut curios, mărturisi Giff trăgându-și un scaun să se așeze, deși Hugo încă nu-i dăduse permisiunea. Despre ce însărcinare e vorba?

Când o bătaie rapidă în ușă anunță intrarea slujitorului cu băuturile, Hugo murmură: Ai răbdare.

Băiatul le turnă câte o halbă de bere, după care îi informă:

–Doamna v-a trimis niște pâinici cu brânză ca să aveți o gustare la bere, dar a zis să vă spun că într-un ceas e gata masa de seară, cu miel fript și somon.

Cerându-i s-o asigure pe stăpâna casei că nu aveau să întârzie, Hugo așteptă ca ușa să se închidă în urma tânărului pentru a continua: Giff, sunt unele lucruri pe care trebuie să le afli, dar mai întâi vreau să știu dacă ai sub comanda ta câteva corăbii zdravene.

–Sigur că da, numai că nu ți-ar fi de prea mare folos aici, întrucât sunt ancorate pe coasta apuseană. Dar bineînțeles...

Plimbându-și privirea de la un bărbat la celălalt, intui din expresiile lor posomorâte că vorbele sale nu fuseseră ceea ce ar fi vrut ei să audă.

–Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-ți scoți rochia asta înfiorătoare, spuse Isobel, măsurând-o pe Sidony din cap până în picioare în momentul în care intrară în dormitorul repartizat de Lady Clendenen surorilor Macleod pe timpul vizitelor. Unde e cea pe care ai avut-o la venirea încoace?

–N-am de ce s-o port, zău, ripostă Sidony în timp ce închise ușa și începu să dezlege panglicile de pe laturile vechii tunici albastre din lână. La cât am umblat dintr-un loc în altul anul ăsta, am haine împrăștiate prin trei castele, precum și aici și la Sinclair House. Pe asta n-o port decât ca să mă joc cu nepoțelul nostru, William Robert. Prin urmare, în cufărul de acolo trebuie să am măcar una potrivită pentru a lua masa cu domnii.

–Atunci s-o scoatem îndată, căci sunt sigură că are nevoie să fie călcată, insistă Isobel, trecând la fapte. Pe când scutura fusta de mătase de un galben pal pe care o găsise împăturită frumos în cufăr, îi aruncă surorii sale o privire complice. Nu durează mult; vrei să-mi spui acum totul despre el?

Cuprinsă de un val de căldură la gândul că urma să descrie tot ce se petrecuse în pădurea abației, Sidony își răsuci fusta în talie ca s-o poată descheia și răspunse:

–N-ar trebui mai întâi să chemăm o servitoare cu niște apă fierbinte?

–Nu, o contrazise Isobel. Vreau povestea întreagă, de la cap la coadă, și știu că n-o să sufli o vorbă în fața unei slujnice; așadar, poți folosi apa rece din urciorul acela ca să-ți speli fața și mâinile, iar eu o să te ajut cu rochia. Unde sunt pieptenele și peria care se află de obicei pe masa asta?

Resemnată, Sidony le găsi pe un raft al lavoarului amplasat între două ferestre înalte și înguste care dădeau spre grădina din spatele casei. Apoi se dezbrăcă în cămașa de corp în timp ce Isobel îi flutura în fața ochilor corsajul bordat cu dantelă aurie care se asorta cu fusta galbenă de mătase.

–În cufăr trebuie să fie și o cămașă curată, spuse fata.

–Așa e, încuviință Isobel. Mai mult, cred că vreo slujnică ți-a aerisit lucrurile mai devreme. Totul pare într-o stare foarte bună, deci n-ai nici un temei să nu-mi povestești totul fără întârziere. Cum s-a făcut de v-ați întâlnit?

Constatând că nu avea cale de ieșire, Sidony își depănă istorisirea, lăsând la o parte numai îndrăzneala lui de a o săruta și lovitura pe care i-o trăsese ea cu somonul. Dacă ochii lui Isobel se îngustară în acest moment, cauza o constituia faptul că fetișcana roșise în timp ce explica serioasă că străinul îi ceruse să meargă pe calul lui până la Clendenen House.

Tocmai când se lăsa în voia amintirilor, Isobel stărui:

–Nu mi-ai spus toată povestea, Siddie. Ce părere ți-a făcut? E foarte atrăgător, nu crezi? Deși nu e la fel de chipeș ca Michael, adăugă ea loial, dar cu un anume alean.

Înțelegându-i dorul, Sidony o consolă:

–O să se întoarcă acasă în curând.

–Nu destul de curând, și o va face numai pentru că știe că o să mă duc în Țara de Sus la nuntă, cu sau fără el.

–Zău că n-ar trebui să călătorești singură în starea ta.

–Așa zice și el, și nu-l pot învinui, mai ales că vărs tot ce-am mâncat chiar și fără să mă legene o corabie pe mare. Dar o să-mi treacă în scurtă vreme, și Michael tot o să-mi ceară să nu merg la nunta tatei.

–Se prea poate, comentă Sidony, sperând că subiectul avea să distragă atenția surorii sale de la Sir Giffard MacLennan.

–Mă descurc eu cu Michael, spuse Isobel plină de încredere. Însă acum nu vreau să vorbim despre el. Tot nu mi-ai zis ce părere ai despre Sir Giffard.

Sidony se afla în fața lavoarului și turna apă din urcior în lighean. Se preocupă câteva secunde să stoarcă o cârpă, încercând să-și formuleze răspunsul.

–Ei? o încurajă Isobel. Am văzut cu ochii mei că are un zâmbet frumos. Pare să știe și de șagă, și, fără doar și poate, nu se teme de Hugo.

–Încă nu mi-e limpede ce să cred despre el, mărturisi Sidony fără să se întoarcă. Putea gândi mai bine dacă nu trebuia să pândească reacțiile surorii sale. Dar dacă nu se teme de Hugo, înseamnă că nu-l cunoaște bine.

–Ei, poftim, doar nu ți-e frică de Hugo?

–Nu, dar nu-i totuna. Uneori poate să ocărască și să se poarte atât de crunt, încât să bage pe oricine în sperieți. Pe mine m-a îngrozit când l-am văzut prima dată, dar când am ajuns să-l cunosc mi-am dat seama că pot avea încredere în el. Oamenii lui chiar se tem de el când e mânios, dar, cu toate că nu sunt nerăbdătoare să-i primesc dojana înainte de cină, știu că n-o să mă bată. Trag totuși nădejde că până atunci Sir Giffard n-o să-l mai supere.

–Meriți să auzi tot ce hotărăște el să-ți spună, o mustră Isobel cu blândețe. Nu-ți poți închipui ce gânduri negre mi-au trecut prin minte când am întrebat în stânga și-n dreapta și nimeni nu știa unde te-ai dus. Dar o să-l las pe Hugo să te dăscălească. N-ai nevoie să auzi asta de două ori. Sunt curioasă, e drept că ai împrumutat o undiță de la grădinar?

–Cum ai prins de veste? întrebă fata, răsucindu-se s-o privească ușurată, acum că scăpase de reproșuri.

–Am auzit că i-ai zis argatului să i-o înapoieze, o lămuri Isobel. Am stat o clipă în vârful scării înainte de a coborî.

–Ai tras cu urechea, constată Sidony cu un aer înțelept. N-ar trebui să faci asta, știi?

–N-o mai fac decât rareori. De fapt, m-am ridicat atât de brusc atunci când Rob i-a strigat lui Hugo că te-ai întors, încât am ametit și am preferat să aștept puțin înainte de a coborî treptele.

–Ce altceva ai mai auzit? se interesă tânăra, neștiind dacă amețeala lui Isobel nu fusese doar o prefăcătorie. Sora ei nu avea scrupule când era nevoie să ascundă adevărul ori să născocească scuze atunci când purtarea ei ar fi putut fi criticată.

Isobel ridică din umeri.

–Nu prea multe. Sir Giffard l-a întrebat pe Hugo dacă avea de gând să vă țină în prag, după care l-a tachinat spunându-i că nici măcar nu e casa lui.

–Hugo a zis că era și timpul ca Sir Giffard să apară, că aproape renunțaseră să-l mai aștepte, completă Sidony. Știi ce voia să spună cu asta?

–Scumpo, nu mai încerca să schimbi vorba! De ce-ți pasă? Oricum, Hugo n-o să ne împărtășească nouă planurile lui. Pe lângă asta, vreau să știu ce părere ai despre Giff MacLennan.

–Rogu-te, nu-l numi Giff, nici măcar în fața mea. *Mai ales* în fața mea, adăugă Sidony ca pentru sine, amintindu-și cât de ușor i se destăinuise bărbatului. Dacă începea să-l alinte, putea ghici urmarea.

–Ei, aș! Ți-e teamă c-o să-l strigi așa când n-o să se cuvină? Dacă asta arată ce gândești cu adevărat despre...

–Nicidecum! exclamă fata iritată. Ștergându-se repede pe față, împături cârpa, după care se întoarse mai potolită: În cazul în care mă întrebi dacă-l plac sau, mai mult decât

atât, dacă mi l-aș putea închipui ca soț, află că trebuie să-ți scoți gândul ăsta din cap. Știu că toată lumea se întreabă când o să mă mărit, dar Sir Giffard seamănă prea mult cu Hugo și Hector ca să-l pun la socoteală.

–Și ce poate să însemne asta, dacă nu că poate fi tot atât de cumplit ca bărbații surorilor noastre? chibzui Isobel cu voce tare. Ai izbutit deja să-l mânii pe Sir Giffard?

–Nu, îngăimă Sidony, alungându-și din minte expresia pe care o văzuse pe fața lui după ce îl lovise, precum și spaima pe care o încercase, chiar și numai pentru o clipă, când se răsucise pe călcâie și o rupsese la fugă, și apoi când el o prinsese cu mare ușurință. Cum aș fi putut să mânii un om pe care abia dacă-l cunoșteam?

–Cum ai fi putut, zău așa? rosti sora ei privind-o cercetător. Nu te pricepi să minți, draga mea. Ar trebui să o faci mai des, ca să te deprinzi, fiindcă s-ar putea să ai nevoie.

–Nu avem prea mult timp, căci nu cred că Hugo o poate face pe lady Clendenen să amâne cina, opină Sidony. Vrei să-mi dai o mână de ajutor cu fusta?

–L-ai înfuriat, să știi, spuse Isobel confirmând printr-un gest în timp ce-i întindea fetei mai întâi cămașa și apoi fusta. Întoarce-te ca să ți-o închei eu.

–Tare bine ar fi dacă nu m-ai mai descoase atâta despre el, o rugă Sidony rotindu-se ascultătoare. Când am zis că seamănă cu Hugo și Hector, înțelegeam prin asta că poruncește la fel ca ei și se așteaptă la aceeași supunere, chiar și din partea unui om pe care de-abia l-a cunoscut. Nu vreau un bărbat din ăsta, care să-mi spună unde și cum să calc.

–Așa face?

–Da. Ți-am povestit că voia să mă suie pe cal pe drumul de întoarcere către Clendenen House. N-am primit, deoarece știam că toată lumea avea să se uite lung dacă mi-ar fi ținut calul de căpăstru pe toată întinerea pământurilor abației și apoi pe Canongate. Însă nu m-a ascultat și m-a suit în șa.

–Deci e un bărbat puternic, trase Isobel concluzia.

–Ei, nu trebuie mare putere ca s-o ridici pe una ca mine, protestă Sidony.

Sora ei izbucni în râs.

–Mă gândeam la tăria de care are nevoie ca să întreprindă ceea ce i se pare drept, chiar dacă împotrivirea este aprigă.

–Eu spun că e încăpățânarea de a face întotdeauna după bunul plac.

–Prin urmare, ce s-a întâmplat?

–Mi-am azvârlit picioarele peste cal și am coborât pe partea cealaltă.

În ochii lui Isobel se aprinse o sclipire amuzată.

–Pricep, asta l-a înfuriat!

–Nu, n-a fost asta.

–Dar l-ai înfuriat.

–E drept, însă n-o să afli povestea de la mine.

Isobel nu mai spuse nimic, străduindu-se să încheie năsturașii minusculi de pe spatele corsajului de mătase. Tăcerea ei n-o liniști totuși pe Sidony, fiindcă, dintre toate surorile, Isobel era cea mai curioasă. Când voia să afle un lucru, reușea; în consecință, cu toate că pe moment renunțase s-o mai iscodească, păsuirea n-avea să dureze prea mult.

Cu gândul de a preîntâmpina continuarea întrebărilor, tânăra zise:

–Nu e un bărbat plicticos, și îmi place zâmbetul lui. Cinstit vorbind, nu m-ar supăra dacă ar semăna mai mult cu Michael sau Rob.

–După mine, până acum n-ai chibzuit prea mult la măritiș. Bine că Ealga nu-l mai pune pe tata să-și mărite toate fetele înainte să-l ia de soț.

–Așa-i, încuviință Sidony. Chiar m-am temut că tata o să-mi găsească un bărbat numai ca să scape de mine, dar de la nunta Adelei nici el, nici doamna n-au mai zis nimic de asta.

–Da, pentru că Adela era adevărata piedică, spuse Isobel. La urma urmei, tu nu ai o fire la fel de îndărătnică.

–După mine, a contat mai mult faptul că a trebuit să țină gospodăria de la Chalamine ani de zile. Chiar și eu pot pricepe că Ealga n-ar vrea să se lupte pentru comandă în propria casă. Adela ar fi continuat să dea sugestii, ba chiar să ia hotărâri de capul ei, cu toate că ar fi încercat să se abțină.

–Într-adevăr, amândouă or să fie mai mulțumite cu situația de acum, zise Isobel. Dă-mi peria, te rog, și o să-i dovedim lui Sir Giffard cât de bine poți să arăți.

–Isobel! protestă fata. Nu vorbi așa! Ți-am spus ce părere am; oricum, el o să se întoarcă degrabă în ținuturile apusene.

–Mă îndoiesc, replică sora ei. Dacă stai să te gândești, Michael și Hugo l-au chemat anume.

–Zău? Nu mi-a povestit decât că a venit să-l vadă pe Hugo, se confesă Sidony, conștientă de apariția unor sentimente amestecate, greu de identificat.

Nu avu însă timp să le pună în ordine, deoarece Isobel râse și o împinse către un taburet, cerându-i să se așeze și să stea nemișcată cât timp o pieptăna.

Gill se încruntă, așteptând ca fie Hugo, fie Rob să-i comunice la ce le trebuiau navele, dar aceștia continuau să se privească lung unul pe celălalt. Tăcerea dură suficient cât să-i dea senzația că își puteau citi gândurile fără a-și da osteneala să vorbească.

–Ce naiba am zis? întrebă el. Din clipa când v-am spus că am făcut două zile din Galloway până aici trebuia să vă dați seama că n-am venit nici măcar cu *Storm Lass*. Cea mai rapidă corabie, cu vântul cel mai prielnic, n-ar putea să ocolească Scoția pe la miazănoapte și să coboare până la Firth of Forth în mai puțin de două săptămâni. Iar pe la miazăzi e la fel de departe; pe deasupra,

nu sunt atât de nebun încât să-i întărât pe englezi în propriile lor ape.

–Asta este. Trăgeam nădejde că aveai la îndemână o corabie sau două ceva mai aproape, spuse Hugo, ridicând o mână în semn de alertă în timp ce deschise ușa, și se uită atent în hol și în lungul scărilor. Iartă-mă, urmă el după ce o închise. Ar fi de dorit ca ușa asta să fie mai zdravănă, însă o să vorbim încet.

Giff aprobă printr-un gest și murmură:

–Chiar dacă aș fi avut o corabie în portul Leith, mi-ar mai trebui o duzină ca s-o însoțească dacă aș transporta un obiect de preț. Dar neamul Sinclair are cea mai mare flotă din Scoția, Hugo, și nu numai că ești rudă apropiată cu ei, însă tu și cu Michael ați trimis după mine. De ce nu folosim navele familiei lui?

–Pentru că Scoția își exportă lâna; prin urmare, vasele clanului Sinclair sunt plecate.

–Chiar dacă am putea folosi una, ar trebui s-o facem de nerecunoscut, interveni Rob.

–De ce? vru Giff să știe. Când nu primi răspuns, oftă resemnat: Îmi închipui că pot trimite un călăreț în Galloway, cu instrucțiuni pentru băieții mei. N-ar trebui să le ia mai mult de trei săptămâni să aducă aici o flotilă din insule, dar ar trebui să ne gândim la ce vor crede oamenii de aici și la felul în care să le potolim temerile. Oricum însă, planul vostru nu poate fi pus pe roate curând, deci trei săptămâni ar trebui să ne dea timp pentru stabilirea amănuntelor, am dreptate?

–Pe legea mea, mormăi Hugo aruncându-i o privire sardonică. Nu-mi spune că te-ai apucat de făcut planuri, amice. Nu cred că ai urmat vreun plan în toată viața ta, nici măcar atunci când ți s-a poruncit s-o faci.

–Asta arată cât de puțin mă cunoști, ripostă Giff ofensat. Te pot asigura că sunt întruchiparea supunerii când am de-a face cu Douglas, care este cel mai puternic om din Scoția, dacă nu-i punem la socoteală pe rege și pe fiu-său

cel ambițios, Fife. Într-adevăr, cu majoritatea celor de soiul lui Douglas, eu...

–Sigur, sigur, îl întrerupse Hugo. Ți-am auzit justificările, dar dacă un căpitan de corabie poate pretinde că schimbarea vremii l-a obligat să nu aplice ordinele primite, faptul că dușmanul nu a acționat potrivit așteptărilor *nu* este o scuză.

–Asta crezi că fac?

–Știu că asta faci, insistă Hugo. Apoi, clătinând din cap, adăugă: Recunosc însă că, orice faci, până la urmă izbutești.

–Tot ceea ce fac este să iau hotărâri fără a pierde timpul îndrugând verzi și uscate despre ce-și închipuie alții că ar trebui să întreprind. Asta este toată șmecheria: să poți lua o hotărâre cu iuțeală și s-o pui în aplicare înainte ca momentul prielnic să treacă. Și de asta ai nevoie, nu? De unul care să poată acționa rapid pentru o izbândă totală.

Tonul său era solemn. Misiunea îl intriga, și nu voia să-l înfurie pe Hugo, dar nici nu voia să asculte o predică. Reușitele sale din trecut vorbeau de la sine.

Hugo mai schimbă o privire cu Rob și rosti:

–Da, de asta avem nevoie. Totuși, nu putem aștepta o flotilă, nici măcar o singură corabie. Funia se strânge la par. Vezi tu, Fife și-a făcut de lucru la graniță în cea mai mare parte a anului trecut, și nădăjduiam că o să zăbovească acolo destulă vreme cât să ne putem întocmi planul fără a-i stârni curiozitatea. În loc de asta, s-a întors printre noi când ne doream mai puțin să-l vedem aici.

–Păi, n-o să te compătimească nici un clan de la graniță, comentă Giff. Douglas și ceilalți care-i înfruntă pe englezi acolo sunt cu toții războinici mult mai pricepuți decât Fife. O fi el viclean, dar nu știe nimic despre tactică ori strategie și nu poate gândi când e la ananghie; prin urmare, se bucură c-au scăpat de el. Nimeni nu s-a mirat

când a hotărât să plece tocmai când englezii au început să-şi mute armatele spre miazănoapte.

–Răscoala de la miazăzi nu le mai dă de furcă? se interesă Rob.

–Ba da, însă s-a extins spre nord, explică Giff. Dar ne îndepărtăm de subiect. Povestiţi-mi despre misiunea asta a voastră.

–În primul rând trebuie să ştii că e o afacere de-a templierilor, spuse Hugo. Îţi aminteşti precis că îndatorirea ta faţă de Ordin le depăşeşte pe toate celelalte.

–Adevărat, confirmă Giff, mai curios ca oricând.

–În ultimii doi ani s-au petrecut multe lucruri care ne-au dăunat, urmă Hugo. Nu trebuie să le pomenim pe toate acum, însă un obiect pe care l-au primit spre păstrare în siguranţă doi dintre ai noştri este în primejdie. După cum ştii, s-a întâmplat de multe ori ca unii regi şi alţi oameni bogaţi şi puternici să le încredinţeze templierilor spre pază felurite obiecte de mare preţ.

–Aşa-i, ca să nu mai vorbim de imensa lor comoară, care a dispărut din templul de la Paris acum vreo trei sferturi de veac.

Toţi cavalerii templieri scoţieni aveau ştiinţă de acea pierdere, care avusese loc atunci când regele Franţei, Filip al IV-lea, îndatorat peste măsură faţă de templieri, hotărâse ca, în loc să plătească sumele enorme pe care le împrumutase, să-şi însuşească toată comoara. În acest scop, mai întâi a pus la cale distrugerea reputaţiei ordinului cu acuzaţii false de erezie. Deopotrivă necinstit şi hain, Filip, care-şi pusese propriul papă în fruntea Bisericii şi-l mutase la Avignon, l-a presat pe acesta să-i declare eretici pe toţi templierii. În cele din urmă, speriat şi conştient că era la mâna lui Filip, Papa semnase un edict de desfiinţare a ordinului.

Filip nu aşteptase însă demersurile ecleziastice. În octombrie 1307, oştenii săi s-au năpustit asupra templului din Paris şi i-au arestat pe toţi templierii pe care i-au

putut găsi în Franța, inclusiv pe marele maestru. Incursiunea nu și-a atins însă obiectivul. Soldații săi nu au găsit nici o comoară, iar majoritatea membrilor fugiseră deja. Marea lor flotă, ancorată în portul La Rochelle, dispăruse odată cu ei.

–Se aud zvonuri cum că templierii care au venit în Scoția când Bruce le-a oferit adăpost tuturor celor în stare să ajungă aici au adus cu ei măcar o parte a comorii, spuse Giff gânditor. Știm cu toții că templierii scoțieni nu au fost desființați, deoarece Papa îl excomunicase pe Bruce cu un an înainte, deci Bruce n-a primit edictul. De asemenea, avea nevoie de templieri ca să-l ajute la eliberarea Scoției. Totuși, lumea crede că templierii scoțieni sunt din lumea basmelor. Chiar mulți dintre noi, templierii, pretind că poveștile astea despre comoară nu sunt adevărate.

–Ordinul nostru își păzește bine tainele, observă Rob.

–Și trebuie s-o facă și de acum înainte, zise Hugo. Asta n-are de-a face cu comoara de la Paris, Giff. Obiectul despre care vorbim nu a părăsit niciodată Scoția. Bruce însuși i-a însărcinat pe doi oameni să-l păstreze, știind că erau templieri. Ezită, apoi adăugă în silă: Trebuie totuși să vă spun că, din câte bănuiește Fife, e ascuns laolaltă cu restul comorii templierilor. Tot el crede că neamul Sinclair ar ști pe unde se află aceasta.

–Chiar așa să fie?

–N-are însemnătate. Nu trebuie să ne batem capul cu asta acum. Ideea este că Fife e dornic să facă tot ce trebuie ca să găsească obiectul cu pricina. Trage nădejde că-l va ajuta la cucerirea Scoției, și căutările l-au adus foarte aproape de țintă. Lucrul acela trebuie să fie mutat cât mai degrabă, ca să nu fie descoperit.

–La naiba, omule, ce e chestia asta atât de dorită? stărui Giff.

–E cel mai sfânt obiect din Scoția, replică Hugo cu sobrietate.

–Păi trebuie să fie pe locul al doilea, căci obiectul cel mai sfânt pentru scoțieni nu se mai află în Scoția, obiectă Giff. Englezii l-au furat în urmă cu un veac.

–Ești sigur de asta?

Giff fu străbătut de un fior, căruia i se asocie o speranță atât de copleșitoare, încât nu putu rosti cuvintele care-i veneau în minte fără să recurgă la limba copilăriei sale, gaelica din Țara de Sus și din insule.

–*Lia Fail*, murmură el.

–Da, încuviință Hugo. *Lia*...

Se întrerupse, iar Giff auzi în depărtare sunetul ritmat care-l făcuse să se oprească și îl recunoscu. Una dintre femei cobora la parter.

–O să mai stăm de vorbă după cină, anunță Hugo, îndreptându-se spre ușă. Fără îndoială, vă prinde bine să vă odihniți puțin înainte de masă.

Deschise ușa, se dădu un pas înapoi și spuse:

–Intră, copila mea.

Giff o privi uluit pe Lady Sidony, îmbrăcată în galben pal și auriu, pășind înăuntru cu o ținută regească și oprindu-se calm alături de Hugo.

Era o comoară în sine, se gândi el, ca o minunată statuie de aur care prinsese viață.

capitolul 4

–Nu-l ațâța pe Sir Giffard, scumpo, zise Hugo în timp ce închidea ușa după ceilalți doi, făcând-o pe Sidony să se întrebe dacă nu cumva Sir Giffard ar fi trebuit să audă avertismentul.

–Nu ațâț pe nimeni, ripostă ea.

–E drept, însă nu ești totdeauna foarte înțeleaptă. Greșesc?

–N-am vrut să mă pierd ori să fiu plecată atât de multă vreme!

–Știi că nu despre asta vorbesc. Ce diavol a pus stăpânire pe tine ca să te apuci să cutreieri prin pădurea abației?

Deși nu-i plăcea să-și supere rudele, îi susținu fără greutate privirea aspră.

–M-am săturat să am tot timpul companie, spuse fata. În pădure e liniște, mă simt în pace. La urma urmei, aparține Bisericii.

–Chiar și așa, mormăi el.

–Dar cine mi-ar putea face rău acolo, știind că Dumnezeu veghează?

–Ai plecat din pădure cu un bărbat pe care nici nu-l cunoșteai, îi atrase el atenția.

–Dar tu îl cunoști, obiectă Sidony. Isobel a zis că tu l-ai chemat.

–Da, însă nu aveai habar de asta în clipa aceea. Cu bruschețe, Hugo adăugă: Nu cumva a încercat să ți se vâre în suflet pretinzând că mi-e prieten?

–Nu, răspunse ea, amintindu-și. Mi-a zis că te întâlnise cândva, însă asta nu făcea decât să-i sporească hotărârea de a mă aduce drept acasă.

–Așa deci. Indiferent dacă se lămurise sau nu, Hugo încetă să-l mai învinuiască pe Sir Giffard, preferând să critice lipsa de judecată a tinerei în cuvinte dintre cele mai aspre.

Sidony ascultă respectuos, iar când cumnatul ei termină, rosti încet:

–Îmi pare foarte rău că am supărat pe toată lumea.

–Nu vreau să mai aud vreodată că ai făcut așa ceva.

–Nu, domnule.

–Bravo, spuse el bătând-o pe umăr. Acum hai la masă, înainte ca Lady Clendenen să vină în căutarea noastră. Ceilalți s-au adunat deja.

Ușurată că dojana luase sfârșit, fata se supuse cu promptitudine când Hugo deschise ușa și o pofti s-o ia înainte.

Ceilalți se aflau în sala de mese, o încăpere spațioasă cu ziduri de piatră și tavanul brăzdat de bârne. Masa acoperită cu o pânză de in și podiumul pe care era așezată, la capătul dinspre sud, erau mai mici decât cele din alte case unde locuise Sidony în anul petrecut în Midlothian, deși era loc destul pentru mai mulți oameni decât cei șase prezenți. În orice caz, sala era confortabilă, dotată cu un șemineu care avea coș comun cu acela din bucătăria boltită de la subsol. Așadar, cu toate că iarna stăpâna casei se plângea deseori că încăperea era prea friguroasă, în momentul respectiv căldura era foarte plăcută.

Isobel îi asigură că ea și Lady Clendenen abia ajunseseră, însă ochii lui Sidony erau fixați asupra lui Sir Giffard, care stătea alături de Rob, lângă foc. Văzând că Giff zâmbea, se uită repede în altă parte. Când aruncă iarăși o privire, Rob îl acaparase pentru a-l prezenta gazdei.

Hugo atinse umărul lui Sidony, călăuzind-o înspre masă.

Un culoar îngust de-a lungul zidului de răsărit cuprindea cămara de alimente și pe cea de băuturi, ascunzând scara pe care servitorii ajungeau la bucătărie și la cele trei

etaje superioare. Pe masa de pe podium se găseau pocale și farfurii de cositor, platouri din lemn lustruit în dreptul fiecărui loc, un coș cu felii de pâine albă și un urcior cu vin. Pe cele două laturi mai lungi erau câte două scaune cu spătar, iar în capete tronau două fotolii. La ușa cămării, o tavă mare din lemn era pregătită pentru friptura de miel.

La oarecare distanță față de podium se aflau două mese pentru slujnicele doamnei.

–Suntem o adunare destul de pestriță în seara asta, nu-i așa? remarcă Ealga, Lady Clendenen, când dădea să se așeze. Sunt însă foarte mulțumită că luăm cina împreună. Rotunjoară, arătoasă, la vreo cincizeci de ani, femeia se plângea adesea de statura ei mică, dar se putea lăuda cu o piele netedă, deschisă la culoare și cu un zâmbet plăcut pe care, de data aceasta, i-l adresă lui Sir Giffard. Vă puteți așeza lângă mine, dacă doriți, spuse ea. Rob, dragă, stai pe locul de alături. Isobel și Sidony o să stea vizavi, și Hugo, fii amabil, te rog, așază-te în capul mesei și rostește rugăciunea.

Hugo se supuse fără comentarii, după care toți își ocupară locurile. Lady Clendenen îi făcu semn slujitorului să taie friptura, informă pe toată lumea că somonul de pe platoul de pește era cel prins de Sidony și adăugă:

–Acum, dragă Sir Giffard, spuneți-ne totul despre dumneavoastră.

Stupefacția lui o făcu pe Sidony să râdă în sinea ei, însă, cum Hugo era probabil supărat pe ea în continuare, spera ca amuzamentul să nu i se citească pe față. Spre surprinderea ei, Hugo fu cel care interveni:

–Mă îndoiesc că ați vrea să aflați *totul* despre el, milady. Este la fel de cunoscut atât pentru purtarea lui prostească și nestăpânită, cât și pentru calitățile sale. Dar, așa cum v-a spus probabil Rob, Giff se află aici la invitația mea și a lui Michael.

–Nu, Rob nu mi-a spus nimic, rosti doamna aruncând o privire oaspetelui, care părea interesat doar de slujitorul

care se apleca pe deasupra ei să-i toarne vin roșu în pocal. Băiatul, conștient că stăpâna lui făcea adesea mișcări bruște, era foarte atent, izbutind să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Alți doi tineri se foiau în jurul mesei, oferind castroane și farfurii cu garnituri în timp ce slujitorul responsabil cu tăierea fripturii umplea cu bucăți de carne platourile pe care i le întindea ajutorul său.

Fără să stea pe gânduri, Sidony interveni:

–Sir Giffard se trage de la Kintail, doamnă, deci suntem vecini, cum ar veni. Nu-i așa, domnule?

–A, deci îl cunoști de acasă? zise Lady Clendenen când musafirul își mută privirea asupra fetei. Credeam că l-ai întâlnit prima dată în după-amiaza asta.

Amintindu-și că puține amănunte scăpau atenției gazdei, Sidony explică:

–E adevărat, dar mi-a spus că e din Kintail. Mai mult, auzisem numele MacLennan și înainte, deși nu cred că trăiește vreunul în Glenelg.

–Pe unde prin Kintail locuiește familia dumitale, Sir Giffard? se interesă Lady Clendenen. Când el se pregăti să răspundă, stăpâna casei adăugă: Ar trebui să afli că sunt foarte iscoditoare din fire. Mai mult, mă voi căsători cu Macleod de Glenelg peste o lună, pe 6 iulie. Și acum că te-am cunoscut, vreau să mă asigur că s-a îngrijit să poftească neamul dumitale la nuntă, asta – urmă ea cu un aer strengăresc – dacă nu cumva a făcut-o deja.

Umbra pe care Sidony o remarcase anterior îi traversă iarăși chipul, dar Sir Gifford răspunse fără preget:

–Nu am știință cum stau lucrurile, milady. În ultimii zece ani abia dacă m-am apropiat de casă.

–Atât de mult a trecut? Nu te înțelegi bine cu neamurile dumitale?

Oaspetele părea prudent, iar Rob spuse împăciuitor:

–Te-a prevenit că este iscoditoare, dar o să te obișnuiești cu asta dacă vei mai sta pe la Edinburgh; eu deja m-am învățat.

–A, da, confirmă Lady Clendenen, făcându-i semn altui slujitor s-o servească dintr-un castron cu varză fiartă. Mă tem că sunt dintre acelea ale căror gânduri se rostogolesc din gură în clipa în care iau naștere. Vărul meu Ardelve – Dumnezeu să-i odihnească sufletul – povestea cui stătea să-l asculte că n-am pic de tact, și cred că avea dreptate. Adevărul este însă că primesc să mi se spună lucrurile verde-n față, așa cum o fac și eu, deci trebuie să-mi dați de știre dacă am întrecut măsura, Sir Giffard. Aveți făgăduiala mea că n-o să mă supăr.

Sidony se întrebă într-o doară dacă era sinceră. Experiența ei limitată îi arătase că oamenii care se lăudau că vorbesc fără ocolișuri nu apreciau decât rareori ca interlocutorii să li se adreseze în același mod. Îl privi compătimitor pe Sir Giffard. Cu siguranță, nu-i era ușor să facă față salvei de întrebări.

Acesta zâmbea însă, și părea să fie cu totul în largul lui.

Întrerupând tăcerea, Isobel luă cuvântul:

–Trebuie să-mi îngăduiți să vă mulțumesc pentru bunătatea arătată surorii mele în această după-amiază, Sir Giffard. A avut noroc să dea peste un prieten în pădure, căci ar fi putut lesne să întâlnească un dușman.

Sidony îi aruncă o privire mânioasă, iar Lady Clendenen exclamă:

–Doamne ferește, Isobel, crezi dă dușmanii stau la pândă după copacii din pădurea abației? Eu una nu m-aș duce să mă plimb pe acolo, fiindcă pământul e mocirlos, dar locul e la fel de sigur precum grădina mea, n-am nici o îndoială.

–N-am văzut pe nimeni pândind prin preajmă, întări Sir Giffard.

–În afară de tine, ripostă Hugo sardonic. Schimbând tonul, se uită înspre gazdă: Mielul e foarte gustos, milady.

–Mulțumesc, însă n-ar trebui să vorbești ca și cum oaspetele nostru nu ne-ar fi făcut un bine, căci ne-a făcut, iar Isobel are dreptate să-i fie recunoscătoare. Aveți mulțumiri

și din partea mea, Sir Giffard, și sunt încredințată că și Sidony v-a mulțumit.

–Poate că da, zâmbi Isobel. Dar trebuie să vă previn, Sir Giffard: sora mea tot se teme că, din nu știu care pricină, ați putea fi supărat pe ea.

–Lady Sidony nu trebuie să se teamă. Într-adevăr, milady, ce vă dă de gândit că aș fi supărat?

–Ei, murmură Rob, luând încă o porție de pește, ar fi chestiunea neînsemnată a somonului ăstuia delicios. Mi-era frică să nu fie lovit, dar se pare că a supraviețuit izbiturii fără nici o vătămare.

–A supraviețuit? rânji Hugo.

Sidony se uită fix la platoul de lemn din fața ei, dorindu-și ca toți cei prezenți să dispară ca prin farmec.

Giff îi remarcă roșeața din obraji, dar își întoarse privirea către Lady Isobel, care se uita la el întrebător. Expresia de pe chipul ei și înclinarea capului îi aminteau de un pescăruș cocoțat pe copastie, sperând să capete ceva de mâncare. Nu avea de gând să-i ofere vreo informație, dar nu putea fi sigur pe Hugo sau Rob. Comentariul celui din urmă poate că nu fusese provocator cu bună știință; în caz contrar însă, Giff era convins că el, și nu Lady Sidony fusese ținta săgeții. Tristețea afișată de Rob constituia o dovadă de netăgăduit.

Nu se așteptase ca Lady Isobel să abandoneze subiectul, și tânăra nici nu o făcu.

–Oare somonul a jucat un rol în cursul întâlnirii dumneavoastră cu Sidony, Sir Giffard? întrebă ea cu sfială prefăcută. Sunt la fel de curioasă ca Lady Clendenen, trebuie s-o mărturisesc.

–Ba chiar mai mult decât mine, o completă gazda. Vă rog totuși să-i răspundeți. Nu-mi pot da seama cum un somon ar putea isca supărarea unui bărbat pe o femeie, în afara cazului când ea l-ar fi furat, însă nu-mi închipui că Sidony ar fi în stare de o asemenea necuviință.

–Nici eu, milady, spuse Giff. Domnița prinsese această creatură minunată înainte s-o întâlnesc eu. Cât despre celălalt lucru, nu sunt și nu am fost supărat pe dânsa în nici un fel, pentru nici o pricină.

„Iar dacă sufletul meu nemuritor se face vinovat de minciună, așa să fie", își zise el.

Aruncă o privire înspre Lady Sidony, sperând că avea să-i arate o recunoștință cât de mică pentru solicitudine, dar aceasta nu-și ridica ochii din farfurie și continua să mănânce. Pocalul ei de vin rămăsese neatins.

Rob îl convinse că provocarea de mai devreme fusese neintenționată lansând un nou subiect de discuție. Conversația urmă sporadic până după terminarea mesei, când Hugo propuse:

–În scurtă vreme o să pornim la drum. Putem să mai stăm de vorbă în timp ce călărim. Poți să-l găzduiești pe Giff la Lestalric, nu-i așa, Rob?

–Sigur. Dacă nu mă înșel, și tu o să dormi acolo.

–În noaptea asta, da. Mâine însă trebuie să mă întorc la Hawthomden; dacă nu, îndată ce voi ajunge acolo, unde-mi stau picioarele îmi va sta și capul.

Giff rânji.

–Nevastă-ta este așa de aprigă? Dacă da, abia aștept s-o cunosc.

Hugo îi întoarse rânjetul și replică:

–N-ai decât să tragi nădejde.

–Și noi trebuie să mergem, Sidony, interveni Isobel.

–Vă însoțim până la Sinclair House, să vă știm în siguranță, se oferi Hugo.

–Mulțumesc, dar mai întâi trebuie să-i iau pe Will și pe dădaca lui. În ultima vreme e destul de neastâmpărat, așa că s-ar putea să dureze, și știu că vreți să plecați. Unul dintre argații doamnei ar putea foarte ușor...

–O să așteptăm, fii fără grijă, o întrerupse Hugo. Nu suntem așa de zoriți. Lestalric e la mai puțin de două mile; prin urmare, stai cât vrei cu pruncul.

Giff o urmărea pe Lady Sidony, observând că era mult mai tăcută decât restul mesenilor și mult mai liniștită decât celelalte două femei, care păreau să sporovăiască fără încetare între ele și cu bărbații.

Fata rămase în urmă când grupul se îndreptă spre ușa holului. Giff îi lăsă pe Rob și pe Hugo să i-o ia înainte, după celelalte două doamne. În clipa când se felicita pentru această manevră iscusită, Sidony anunță discret că-și uitase cuțitul pe masă și se întoarse să-l recupereze.

Conștient că Hugo ar fi băgat de seamă dacă s-ar fi luat după ea, îi ajunse pe amicii săi din urmă și murmură:

–Hugo, pe unde este...?

–În spatele nostru, răspunse acesta. Treci prin cămăruța din colțul sălii și o să găsești niște trepte care duc în grădină. Latrina e la răsărit, înainte să ajungi la șură. Nu poți să n-o vezi.

–Mulțam, zise Giff. Se aștepta ca Hugo să-și fi dat seama că Sidony o luase în aceeași direcție, însă acesta i se alăturase lui Rob, și cei doi bărbați intrau în salon fără să se mai gândească la fată.

Întrebându-se dacă nu cumva și ea căuta intimitatea privatei, se grăbi pe urmele ei și constată ușurat, zărind-o pe fereastra cămăruței, că străbătea poteca din mijlocul grădinii.

Se duse mai întâi la latrină, atât pentru a o împiedica pe Sidony să-l observe urmărind-o, cât și pentru a-și satisface nevoile reale, după care intră în grădină, remarcând că bolta cerească se înseninase. Soarele se ascunsese aproape pe jumătate în spatele acoperișurilor și își azvârlise razele vlăguite către puținii nori, pe care îi pictase în nuanțe de roz și portocaliu.

Preț de o clipă, cu soarele în ochi, o pierdu din vedere și se temu că se aventurase iarăși în pădure. Apoi văzu că se oprise lângă un copac de la marginea grădinii ca să admire apusul.

Când pașii lui scrâșniră pe cărarea acoperită cu pietriș, Sidony se răsuci și îl privi calm apropiindu-se. Razele o poleiau cu aur din cap până în picioare.

–Văd că nu sunt singurul care voia să respire aer curat, spuse el când ajunse destul de aproape pentru a vorbi fără să ridice glasul.

–M-ai urmărit!

Deschise gura ca să nege, să insiste că venise cu gânduri nevinovate, în căutarea latrinei, și o zărise din întâmplare. Incapabil de minciună, îi zâmbi:

–Așa e. Voiam să ne cunoaștem mai bine. Mai ești supărată?

–Nu, deși Hugo te-a prevenit să te ții departe de mine, pun rămășag.

–Așa cum te-a prevenit să nu mă atâți.

Fata surâse.

–Deci ai auzit! Mă întreb dacă n-a vorbit tare anume.

–N-am nici o îndoială.

–Chiar nu te temi de el? Are o fire înfricoșătoare, după cum trebuie să știi, întrucât mi-ai spus chiar dumneata că te-a doborât la pământ ultima dată când v-ați întâlnit.

–N-o s-o mai facă a doua oară, o asigură Giff.

–Pari foarte încrezător. Trebuie să mărturisesc însă că mă bucur că nu i-ai zis de ce te-am lovit. Și îți mulțumesc pentru că nu i-ai povestit lui Isobel despre asta.

Bărbatul se încruntă.

–E cu putință ca Hugo să te lovească?

–N-a făcut-o niciodată până acum, însă dojana lui e cumplită. Totuși, dacă aș fi bărbat, lucrurile ar sta altfel, prin urmare nu pricep de ce crezi că n-ai motive să te temi de mânia lui. Înclinându-și capul, Sidony adăugă: Oare e din cauză că a trimis după dumneata? De ce te-a chemat, și de ce nu mi-ai spus nimic despre asta?

–Astea-s treburi bărbătești, replică el. Pe deasupra, nu-mi stă în obicei să vorbesc nici măcar despre treburile *mele* cu toate fetișcanele frumoase pe care le întâlnesc.

Îl privi cu ochi mari.

–Sunt atât de multe?

–Câteva zeci pe zi, chicoti Giff, dar puține atât de încântătoare pe cât ești dumneata în rochia asta. Îți vine de minune, ar trebui s-o porți mai des.

Culoarea îi invadă obrajii.

–De ce-mi spui asemenea lucruri?

–Pentru că sunt adevărate, spuse el, privind-o stăruitor. Pupilele ei erau imense, astfel că irisurile de un albastru-deschis aproape că nu se mai vedeau, contopindu-se cu albul ochilor.

Vrăjit, îi contemplă gura trandafirie, arcuită ispititor. Sidony își umezi buzele – niște buze pline, moi, ademenitoare – și trupul lui se cutremură sub fiorul dorinței.

Sidony nu știa ce să facă, dar percepea vigoarea lui copleșitoare și se simțea înfierbântată și amețită știindu-l atât de aproape. Furnicăturile din degete o îndemnau să întindă o mână, fără a fi sigură de scop: oare voia să-l tragă spre ea, sau să-l îndepărteze?

Era voinic, cu brațe lungi și umeri lați, tipul de bărbat despre care o femeie știa instinctiv că poate s-o ocrotească și s-o facă fericită. În ciuda insolenței, părea să nu-i pese de părerea celorlalți, preferând să rămână fidel propriilor convingeri. Nici măcar nu-și ceruse scuze față de Lady Clendenen pentru că venise la masă cu jambierele și pieptarul pe care le purtase două zile la rând în lunga sa călătorie.

Cămașa îi era destul de albă ca să dea de înțeles că și-o pusese cu puțin timp înainte de întâlnirea lor din pădure, dar poate că era îngrijit de felul lui și se ferise s-o murdărească. Oricum, nu pomenise de propriile haine nici înainte de cină, nici după aceea, cum ar fi procedat majoritatea gentlemenilor în împrejurări asemănătoare. Și nici nu părea să acorde vreo importanță acestui fapt.

În minte i se strecură un alt gând. Poate că nici măcar nu avea haine de oraș. Poate că în Galloway bărbații nu apreciau gătelile. Dar Rob avea rude acolo, și el purta rareori veșminte fără zorzoane. Desigur, își aminti ea, Rob era aproape la fel de bogat ca membrii clanului Sinclair. Poate că Sir Giffard era sărac.

Își dădu seama uimită că, în timp ce gândurile ei umblaseră haihui, el continuase s-o scruteze în maniera aceea stranie, flămândă, făcând-o să-i simtă dorința până în vârfurile picioarelor. Știa prea bine că ar fi trebuit să facă un pas înapoi, să se îndepărteze de el, însă chiar în clipa când îi veni această idee el o atinse.

Îi cuprinse umerii cu brațele sale enorme, o trase delicat înspre el și o sărută tandru pe buze.

–Giff! Ești acolo?

–E Hugo, șopti ea, recunoscându-i vocea.

–Ascunde-te după copac, o sfătui el. Nu te-a văzut.

Se supuse fără să stea pe gânduri. Giff se afla între ea și Hugo, iar tufișurile îi ascundeau fusta amplă.

–Aici sunt, strigă Giff întorcându-se. Admiram apusul. Coborându-și vocea, murmură în direcția ei: Are soarele în ochi, așa că rămâi nemișcată până când intru împreună cu el în casă. După aceea, dacă te vede, o să-și închipuie că ai fost să te ușurezi.

–Și dacă te întreabă despre mine?

–Mintea îi stă la altele acum. Nu cred c-o să întrebe, o liniști el începând să se îndepărteze. Ești gata de plecare? i se adresă lui Hugo.

–Da, am poruncit să fie înșeuați caii, iar Rob ne așteaptă în față.

Sidony își dădu seama că, într-adevăr, Hugo uitase de ea, însă nu știa ce să le spună lui Isobel ori gazdei dacă o zăreau sosind dinspre grădină. Alungă acest gând și se mulțumi să-l urmărească pe Giff parcurgând poteca până la trepte. Hugo dispăruse deja înăuntru.

Numără până la o sută și intră. Isobel tocmai cobora pe scări, cu fiul ei și cu dădaca. Din fericire, Hugo nu se vedea nicăieri.

Pe când ultimele raze ale soarelui se prelingeau la orizont, contele de Fife străbătea Canongate la trap, în fruntea unui pâlc de călăreți. Veneau dinspre biserica abației, îndreptându-se către St. Giles și castel. Fife purta obișnuitele veșminte negre din cap până în picioare, iar oamenii săi erau echipați asemănător. Cu toții erau bine înarmați și caii lor erau frumos împodobiți, deoarece contele, care tocmai asistase la vecernie, ținea foarte mult la imaginea sa.

De Gredin, călărind alături de el și îmbrăcat cu o ținută mult mai elegantă decât de obicei, spuse:

–Din câte știam eu, călugării nu primesc oameni din afară la slujbele lor.

–Iau parte oricând vreau, indiferent dacă îndărătnicului de stareț îi place sau nu, replică Fife. Odată, când l-am nemulțumit, m-a amenințat cu afurisenia, dar îmi place să stau la vecernie, pentru că pot să mă spovedesc și slujba e scurtă. Pe deasupra, cu doisprezece oameni înarmați așteptându-mă în curtea bisericii, ce poate să mai zică?

–Zău așa, se înveseli de Gredin. Sunt recunoscător că mi-ai îngăduit să fiu de față, milord. Am încredere că de data asta o să ne atingem țelul.

–Neîndoielnic, dar nu trebuie să vorbim despre asta acum, spuse Fife. Totuși, ai pomenit despre niște corăbii, și sunt curios să aflu când vor sosi.

–Pe vremea asta se trimite lâna în țările Hansei, îl informă de Gredin. Așadar, presupun că o să vină în curând. La câte vase o să vedem în portul Leith în următoarele săptămâni, e numai bine să mai adăugăm câteva.

–Am dat poruncă să fie construită o corabie pentru mine însumi, zise Fife, trecând la un subiect mai puțin

delicat. *Serpent Royal* așteaptă la Leith. Mâine o să te duc s-o vezi; nici Papa nu are o asemenea minunăție.

De Gredin își exprimă nerăbdarea de a admira corabia, însă Fife nu-l băgă în seamă. Nu numai că avea propria navă, dar căpătase și făgăduiala unui ajutor papal imediat, ceea ce reprezenta o schimbare importantă față de situația anterioară, când suveranul pontif îi promisese susținere numai dacă îl sprijinea pe de Gredin să găsească și să înapoieze comoara templierilor. Dacă totul mergea bine, de Gredin avea să-l ajute să găsească Piatra Destinului, obiect sacru al Scoției pe care Sfinția Sa nu-l putea revendica nici măcar dacă s-ar fi dovedit că făcea parte din comoară. Mai mult, dacă Fife descoperea acea piatră, n-ar mai fi avut nevoie de sprijinul papal pentru a dobândi coroana.

–N-am apucat să-mi mărturisesc ușurarea pe care am încercat-o aflând că ai părăsit ținuturile de graniță, milord, spuse de Gredin. Ai de gând să te întorci acolo curând?

–Nu, căci amenințarea neîncetată de acolo îl ține pe Douglas ocupat, departe de treburile mele, răspunse Fife pe un ton menit să descurajeze continuarea discuției. Îl luase pe de Gredin cu el numai pentru că voia să-l supravegheze.

–Atunci îmi închipui că te vei putea devota căutărilor noastre.

–Vorbești prea mult, îl admonestă Fife aruncându-i o privire sfredelitoare. Nu uita de virtutea tăcerii.

–Iertare, milord. N-am vrut să fiu necuviincios.

Fife nu făcu nici un comentariu. Supunerea interlocutorului nu-l mira deloc. Dimpotrivă, ușurința cu care ceda de fiecare dată constituia unul dintre motivele pentru care nu avea încredere în el.

capitolul 5

După ce le conduseseră pe Isobel și Sidony la Sinclair House, Giff, Sir Hugo, Rob și escorta înarmată a acestuia din urmă se întorseseră pe Canongate înspre abație și acum se apropiau de porțile domeniului Holyrood.

Pe un ton nonșalant, Hugo spuse:

–Giff, amice, dacă vrei să te oprești și să i te plângi starețului de păstrăvii prea mari din lac, sunt încredințat c-o să te asculte.

Giff aruncă o privire înspre curtea întunecată, gândindu-se la jambierele lui înnoroite.

–Mai degrabă l-aș întreba de ce naiba nu se apucă să sece mlaștina asta nenorocită.

–Hai, du-te, rânji Hugo.

–Nu crezi că aș face-o, știu prea bine, zise Giff. N-ar trebui să fii atât de sigur, totuși.

Rob interveni chicotind:

–Nu acum, țânc sâcâitor ce ești! Nu numai că starețul o să te pună la plată pentru că intri nepoftit pe moșia lui, dar Fife e din nou pe picioare.

–Chiar așa? rosti neîncrezător Hugo, măsurând strada din priviri.

–Da. L-am văzut călărind spre St. Giles mai devreme, când vă așteptam. Nu era singur, avea cu el șase sau șapte oameni bine înarmați. Iese în lume tot mai mult de când s-a întors la Edinburgh.

La porțile abației o luară spre nord și ieșiră din cetatea regală pe drumul care ducea la Lestalric și la portul cetății, găzduit de satul Leith.

Când se îndepărtaseră suficient încât nimeni să nu poată trage cu urechea, Rob luă cuvântul pe un ton grav care contrasta cu aerul somnoros pe care-l afișa de obicei:

–Hugo, Fife avea un tovarăș care călărea alături de el.

–Da?

–Era vechiul nostru prieten, de Gredin.

Nuanța sumbră din glasul lui Rob arăta limpede că îl detesta pe de Gredin.

–Ar trebui să aflu mai multe despre individul ăsta? interveni Giff.

Hugo își măsură atent vorbele.

–E cavalerul Etienne de Gredin, un fel de neam cu Lady Clendenen.

–Nu că asta ar avea prea mare însemnătate, completă Rob. Ea e înrudită cu aproape toți cei de rang din Scoția și Franța, până și cu mine, însă n-am încredere în omul ăsta, fie că e neam cu mine sau nu. Nici tu n-ar trebui să ai.

–Nu știu să am vreo legătură cu vreunul din ei, zise Giff. După o scurtă reflecție, adăugă: Pe de altă parte, tu și cu mine suntem veri, deci e posibil...

–Acum vezi și tu cum stau lucrurile, zâmbi Rob.

–În orice caz, continuă Hugo, de Gredin a crescut în Franța. Tatăl lui era trimisul Scoției la curtea Franței, iar cavalerul a întâlnit acolo, după cât se pare, tot felul de oameni care l-au convins că vestita comoară a templierilor aparține de drept Bisericii. Am mai avut de-a face cu de Gredin și alții de teapa lui. Ipochimenii ăștia cred că Dumnezeu le privește cu bunăvoință căutarea și că le va ierta toate păcatele săvârșite în slujba Lui, ba chiar îi va răsplăti în Ceruri dacă mor slujindu-l.

–Mi se pare o scrânteală. Oricum, n-am încredere în nici un om pe care nu-l cunosc, spuse Giff. Dar mai este altceva, în afară de părerile lui prostești despre comoară și presupusul sprijin al Celui de Sus, care să-ți dea de bănuit?

–În primul rând, prietenia de acum cu Fife, îl lămuri Hugo. S-au certat anul trecut, rău de tot, iar de Gredin i-a cerut ajutorul lui Henry Sinclair.

–Ce fel de ceartă? se interesă Giff.

–Vezi tu, când Fife a încercat s-o întemnițeze pe Adela, de Gredin i-a luat partea.

–Ba eu i-am luat partea, îl contrazise Rob cu îndârjire. De Gredin s-a făcut folositor la un moment dat, însă până atunci n-a mișcat nici un deget pentru a-l împiedica pe Fife s-o atârne pe Adela la o sută de picioare[1] deasupra râului Esk și să amenințe că o să-i dea drumul dacă nu vorbește cu el.

–Păcatele mele, trebuie s-o înfricoșat de moarte! exclamă Giff cutremurându-se.

–Așa-i, încuviință Rob. Presupun că după aceea, când a văzut că Fife avea să dea greș, a vrut să se vâre sub pielea noastră. Și i-a mers, Henry l-a luat la Gimigoe.

–De fapt, Henry a fost silit să-l ducă acolo, ca să-l ferească de Fife, adăugă Hugo.

Cu un zâmbet crispat, Rob comentă:

–Întrucât de Gredin, asemenea lui Fife, crede că neamul Sinclair deține comoara, aș pune rămășag că a fost o adevărată pacoste pe capul lor.

–A fost frumos din partea lui Henry să-l ocrotească, fu de părere Giff. Dar de ce și-ar pune omul ăsta gâtul în laț intrând iarăși în legătură cu Fife? Și de ce-ar avea Fife încredere în el acum?

Hugo se uită la Rob, care spuse:

–Pentru că amândoi vor profita de orice situație care-i va apropia, fie și cu un singur pas, de țelurile lor.

–Principalul fiind găsirea comorii legendare a templierilor, preluă Giff ideea. Cum tovarășii săi nu răspunseră, continuă să reflecteze cu voce tare. Fără îndoială, Fife este primejdios. Am auzit în ținutul de la graniță că aceia care

---

[1] Unitate de măsură anglo-saxonă egală cu 30,48 cm (n.tr.)

doar îl supără au obiceiul să dispară, pe când alții suferă o moarte bruscă și crâncenă.

–Știe despre ce vorbește, zise Hugo. Tatăl și fratele lui Rob s-au numărat printre aceștia din urmă.

–Doamne Sfinte, îmi pare rău, Rob. N-am știut!

–Tuturor ne este limpede ce vrea contele, spuse acesta. Vrea să ocârmuiască Scoția.

–Întocmai, aprobă Giff. Cu toate astea, nu-și poate închipui că Parlamentul o să-l susțină numai pentru că s-a întâmplat să găsească acea comoară – presupunând că ea într-adevăr *există*.

Ceilalți doi rămaseră tăcuți.

–La naiba, doar nu vreți să spuneți că există?

–Ba da, replică Hugo. Ai nevoie să știi asta ca să înțelegi cum trebuie hotărârea lor de a o găsi.

–Și voi știți unde se află?

–Nu, rosti Hugo ferm.

–Dar Henry?

–N-are rost să pierdem vremea cu bănuieli. Nu se cuvine să știm noi acest lucru.

Mintea lui Giff era în culmea agitației.

–Pe legea mea! exclamă el. Nu e vorba nicidecum de comoară, nu-i așa? Chiar dacă Fife ar pune mâna pe ea, nu înseamnă că ar dobândi tronul, deoarece toți ceilalți nobili s-ar teme ca o asemenea avere să fie stăpânită de rege.

Nici unul dintre tovarășii săi nu comentă.

–E *Lia Fail*, urmă el. Ar fi trebuit să ghicesc de la început. La naiba, Parlamentul i-ar cădea la picioare dacă ar putea aduce Piatra în Scoția. Totuși, mai întâi ar trebui ca oamenii să creadă că, nu se știe cum, Piatra a zburat până aici de la Westminster.

–Ți-am mai zis, bombăni Hugo. Piatra n-a părăsit niciodată Scoția.

–Mi-ai zis, e drept, însă mi-e tare greu s-o cred, spuse Giff cu sinceritate. Ei, nu te supăra, Hugo. Nu-ți pun

la îndoială cinstea, doar că... Fir-ar să fie, chestia asta a dispărut acum... câți ani? Optzeci și cinci?

Hugo încuviință din cap.

–Păi atunci, crezi că regele Eduard al Angliei, pe care scoțienii l-au poreclit „Ciocanul", era un asemenea prostănac încât să ia altă piatră?

–Abația de la Scone fusese prevenită de câteva săptămâni că Eduard avea de gând să ia Piatra, explică Hugo. Starețul, om cu judecată și mare iubitor de țară, i-a dat-o spre păstrare unui bărbat la fel de vrednic de încredere ca el însuși, iar acesta i s-a destăinuit lui Robert Bruce. Înainte de a muri, Bruce a chemat la el doi templieri cărora le-a înmânat Piatra, punându-i să jure că nu aveau să-i dezvăluie ascunzătoarea până când tronul Scoției nu era la adăpost de mâna englezilor. Desigur, toți templierii scoțieni sunt legați de același jurământ.

–Cine erau acești oameni care i-au ajutat pe Bruce și pe abatele de la Scone?

–Chiar vrei să știi asta tocmai când trebuie să ocrotești Piatra tu însuți? Ești așa de convins că o să-ți poți ține gura dacă Fife pune gheara pe tine?

Giff chibzui câteva clipe, amintindu-și că marele maestru al templierilor nu izbutise să păstreze tăcerea sub cazne. Jacques de Molay rostise până și minciunile eretice pe care i le ceruseră călăii. Fără îndoială, le retractase înainte de a fi ucis, însă tăgăduirea lui nu ajutase pe nimeni.

–Nu, răspunse el în cele din urmă. Ar fi o nesocotință, în afara cazului când aș avea nevoie să știu ca să izbutesc.

–Precis n-o să ai nevoie, spuse Rob, aprobat printr-un gest de Hugo.

–Prin urmare, unde se află Piatra acum și cum o mutăm de acolo? întrebă Giff.

–Avem un plan și mai multe căi, zise Hugo. O să ți le dezvăluim la momentul potrivit, dar mai întâi trebuie să aflăm ce ticăloșii pun la cale Fife și De Gredin.

–Ai dreptate. Vezi tu, se poate totuși ca Fife să vrea doar să adune informații despre Girnigoe și Orkney de la de Gredin, după care să trimită acolo vase și soldați în căutarea comorii, crezând că Piatra se găsește în același loc.

–Asta nu lămurește însă înțelegerea dintre de Gredin și Fife, replică Hugo.

–Nu, confirmă Giff, căci dacă Fife are mai multe motive să-l bănuiască decât să se încreadă în el, de ce ar lua în seamă ceea ce povestește cavalerul despre perioada cât a stat cu Henry? Mai degrabă întrezărește mâna lui Henry în orice plan ar propune de Gredin.

–Într-adevăr, Fife bănuiește pe toată lumea, fu Hugo de acord. A pus oameni să ne urmărească până și când a fost plecat în ținutul de la graniță, o bună parte din anul acesta. Tot intră și ies din vâlceaua Roslin și își închipuie că nu-i vedem, pentru că-i lăsăm în pace dacă nu ne supără. Dar nu-i putem lăsa să umble după voia lor în vreme ce mutăm Piatra.

–Așadar, Piatra e pe lângă Roslin, conchise Giff.

–Da, și îndată ce vom lua măsuri de prevedere, Fife o să fie lămurit că se întâmplă ceva, spuse Rob. Iată, în față e Lestalric, adăugă el. Pe dealul acela.

Giff miji ochii și, în lumina care slăbea cu repeziciune, văzu un deal abrupt ridicându-se dintr-o pădure asemănătoare unui cuib. Abia dacă putea distinge conturul castelului din vârf, astfel că mărimea și alcătuirea acestuia îi rămaseră necunoscute, cu excepția a două turnuri vag întrezărite.

Peste câteva momente, când intrau în pădurea întunecoasă, Rob i se adresă.

–Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să te ferchezuim un pic, Giff. Curând, regele și Curtea sa o să se întoarcă de la Stirling, ceea ce înseamnă că pentru o vreme Fife o să rămână aici. Ai face bine să dai de înțeles că acesta este și motivul venirii tale, măcar până e gata

planul pentru mutarea Pietrei. Trag nădejde că-ți place viața de la curte.

–Nicidecum, replică Giff. În sinea lui se întrebă totuși dacă nu cumva Lady Sidony avea să participe la vreo ceremonie la castel. Tot nu-și dădea seama cum Dumnezeu izbutise Hugo să uite de existența ei după cină, de parcă ar fi dispărut din sala de mese ca o stafie ori ca o zână. Cum Rob îl aștepta să-și dezvolte răspunsul, zise nepăsător: Poate că ar fi înțelept să mergem cu toții la curte o dată sau de două ori, ca să aflăm ce are de gând Fife.

La Sinclair House, Sidony se gândise la același lucru, anume că ar fi fost bine să meargă la curte o dată sau de două ori, pentru a vedea cine-și mai făcea apariția.

Chiar și așa, atunci când se retrase împreună cu Isobel în camera femeilor, după ce micul William Robert fusese culcat, în ciuda opoziției, în pătuțul său, iar Isobel sugerase că trebuiau să stabilească accesoriile de care aveau nevoie pentru prezentarea la castel, Sidony bodogăni:

–Știi că nu-mi plac zarva și benchetuirea!

–E drept că nu-i un loc prielnic pentru a chibzui în liniște, o aprobă sora ei cu un zâmbet.

–A chibzui? repetă Sidony cu un fornăit prea puțin elegant. Rubedeniile regelui se poartă de parcă ar fi crescut într-o cocină, iar ceilalți nu vor decât să se întreacă la veșminte și la băutură. Nu știu de ce ar vrea să meargă acolo un om bine-crescut!

–Trebuie să-i prezinți omagiile Maiestății Sale, zise Isobel cu seriozitate. Amintește-ți, contesa Isabella o să vină curând în oraș. Fără îndoială, va sosi peste mai puțin de o săptămână, și dacă-ți închipui că ne va îngădui să stăm acasă cât timp ea merge la Curte, ar trebui să-ți schimbi părerea.

Sidony cedă, știind că mama lui Michael, ea însăși deținătoare a titlului de contesă de Strathearn și Caithness,

s-ar fi așteptat s-o însoțească amândouă la curtea regală, măcar pentru a da strălucire alaiului său. Isabella își cunoștea valoarea și o socotea mult mai mare decât a oricărui membru al familiei regale.

–Crezi că Michael se va întoarce la timp pentru a veni cu noi? se interesă fata.

–Depinde de felul în care îi merg afacerile.

–Ai spus că se ducea numai până la Glasgow. Ar trebui să fie deja înapoi.

Isobel ridică din umeri și se întinse după gherghef.

–A zis că mâine s-ar putea să-i facă o vizită lui MacDonald.

–Seniorul Insulelor – la Ardtornish? Doamne, aș fi putut să merg cu el. M-ar fi dus până acasă!

–Ce idee! exclamă Isobel pregătindu-și acul. MacDonald se află probabil la Finlaggan, și nici Ardtornish nu e deloc aproape de Glenelg!

–Ar fi putut totuși să mai meargă puțin. Nu este atât de departe.

–Oricum nu te-ar fi luat cu el, scumpa mea. Dacă s-a dus în Insule, înseamnă că avea treburi importante acolo.

–Știi despre ce e vorba?

Isobel o privi în ochi.

–Dacă aș ști, nu ți-aș spune, rosti ea pe un ton calm. Nu discut cu nimeni despre treburile bărbatului meu.

Conștientă că întrecuse măsura, Sidony murmură:

–Ai dreptate. Cred că n-ar fi trebuit să pun o asemenea întrebare.

Isobel zâmbi.

–Și eu aș fi pus-o, recunoscu ea. Dar acum, ce părere ai avea dacă i-am cere cusătoresei să schimbe dantela îngustă de la rochia ta albastră?

Sidony acceptă fără crâcnire trecerea la noul subiect de conversație, însă n-o ascultă pe Isobel decât pe jumătate. Gândurile ei reveniseră la evenimentele interesante din cursul zilei și la Sir Giffard MacLennan.

*

În dimineața următoare, contele de Fife și însoțitorii săi au ajuns în portul Leith la o oră și jumătate după terță[1]. Aerul era umed, cu toate că nu plouase după burnița ușoară din ajun, iar cerul era posomorât și apăsător.

Strunindu-și calul, Fife își ridică gulerul de samur al mantalei grele de lână și își coborî pălăria pe ochi. În fața lui se întindea apa cenușie a estuarului.

–Care e? întrebă de Gredin, oprindu-se alături.

–*Serpent Royal*, spuse el, arătând spre noua lui corabie, ancorată la capătul răsăritean al portului aglomerat, la adăpost de cârmacii neatenți.

–Seamănă cu vasele cele mai noi ale prințului Henry, observă de Gredin.

–Vreau să nu se deosebească de-ale lui când pornim spre miazănoapte, îi explică Fife. Dar rogu-te, dacă trebuie neapărat să-l pomenești pe nerușinatul ăsta, nu-i spune altfel decât „contele de Orkney".

–Așa o să fac, promise de Gredin. Era din obișnuință, căci oamenii lui Orkney de la miazănoapte se referă la el cu titlul norvegian. De asemenea, la cât am trăit în Franța cât timp tata era sol acolo, am uitat că noi, scoțienii, nu avem prinți, că rangul nostru cel mai înalt este al dumneavoastră.

Fife mormăi, admirându-și nava splendidă. Modelul pe care îl comandase îmbina confortul lui personal cu principalele calități ale galerelor occidentale: viteza și ușurința manevrării. De asemenea, la prova și la pupa dispunea de magazii destul de mari încât să poată găzdui Piatra atunci când o va fi găsit, precum și alte spații utile pentru încărcăturile mai mici, echipamente sau provizii, deși mai puțin vaste decât cele cu care se lăudau greoaiele vase comerciale.

---

[1] A treia dintre cele șapte ore canonice ale serviciului divin (n.tr.)

–Spune-mi mai multe despre ea, îl rugă de Gredin. Ce lungime are?

–Șaptezeci de picioare, dacă nu greșesc, și șaisprezece vâsle, așa cum o să vezi cu ochii tăi peste puțin timp, rosti el indiferent. Căpitanul și constructorul îi oferiseră o sumedenie de amănunte despre *Serpent*, dar, nefiind navigator sau pasionat de mare, nu-și amintea mare lucru. Iată, adăugă el, ne-au zărit și trimit o barcă să ne ducă la bord.

Cum nu știa să înoate, Fife detesta bărcile mici de felul luntrii care se îndrepta spre ei, și își dădu seama că ar fi trebuit să dea poruncă din vreme ca *Serpent* să fie remorcat până la un debarcader.

Pe când marinarii se luptau să tragă barca pe prundiș, un puști neastâmpărat sări din ea și o rupse la fugă spre Fife, cu buclele negre săltându-i la fiecare pas, mânecile lăbărțate și poalele pieptarului de culoarea șofranului fluturând în jurul lui.

Până ajunse în fața contelui, una dintre jambierele întoarse la margini îi căzu la gleznă în pliuri dezordonate. Fără să-și ia ochii de la nou-venit, se aplecă să-și ridice jambiera și spuse:

–Ziua bună, boier Fife. M-o trimes tata să vă întâmpin. Ar hi vinit el, o zâs, numa' că i-ați dat poruncă să nu plece de pe corabie până nu pornim la drum.

Când se îndreptă de spinare, Fife îi răspunse indulgent:

–Prin urmare, ești feciorul căpitanului Maxwell? Cum te cheamă, băiete?

–Jake Maxwell, boierule. Aruncând o privire spre restul grupului, se interesă: Câți oameni o să urce în luntre? Amărâta asta nu poa' să-i care pe toți la un dus.

Fife se uită dezaprobator la „amărâta de luntre". Înăuntru se aflau șase vâslași musculoși, iar apele portului erau destul de liniștite, însă nu vedea nici un motiv de a supraîncărca ambarcațiunea. Făcu un gest în direcția lui de Gredin.

–Trebuie să ne ia doar pe mine și pe bărbatul acesta. Vrem să vedem dacă mai e nevoie de ceva înainte ca vasul să ridice ancora. Ai de gând să vii cu noi, Jake Maxwell? adăugă el amuzat.

Spre surprinderea lui, puștiul răspunse:

–Sigur că da, boierule.

–Aș zice că e mai înțelept să rămâi acasă cu mama ta.

–Mămuca a murit, spuse Jake. Tătuca mă învață tot ce știe ca să pot deveni căpitan de corabie când o să fiu mare. Vreți să poftiți în luntre, boierule?

Fife ezită, descurajat de distanța considerabilă de la mal până la navă.

Interpretându-i greșit emoțiile, Jack spuse cu mândrie:

–Este o corabie pe cinste, zău așa!

–Într-adevăr, confirmă Fife. Ia-o înainte, Jake Maxwell, și spune-le oamenilor tăi să pună osul la treabă. Nu vreau să pierdem toată ziua cu asta.

–Pe dată, boierule! răspunse băiatul. Zâmbind strengărește, se repezi să îndeplinească ordinul.

La Sinclair House, Sidony era neobișnuit de posomorâtă. Nu numai că norii grei de pe cer nu dispăruseră până vineri la amiază, dar în același interval nu văzuse pe nimeni în afară de sora ei Isobel, fiul acesteia și servitori. Orice interes ar mai fi avut pentru garderoba ei ori a surorii se evaporase de mult, iar necazurile întâmpinate de nepotul ei, altfel drăgălaș, cu ieșirea unui dinte, pentru a nu mai vorbi de cele două nopți pierdute de majoritatea ocupanților casei, nu contribuiseră defel la scoaterea ei din moleșeală.

–Mă întreb de ce n-au venit să ne vadă nici Rob, nici Hugo, îi spuse ea lui Isobel pe când savurau câteva minute de liniște binecuvântată în salonașul doamnelor, după masa de prânz. Adu-ți aminte, amândoi au promis să treacă pe aici adesea câtă vreme Michael e plecat.

–Ei, dar au fost acum trei zile!

–Da, însă poate ar fi bine să mergem până la Lestalric după-amiază. În felul acesta o vizităm pe Adela și ne asigurăm că totul e în bună rânduială.

–Nu azi, replică Isobel uitându-se pe fereastră. Stă să plouă, și nu mi-ar plăcea să ajung la Lestalric udă până la piele. Nici Will nu pare să-și dorească o ieșire chiar acum.

–Atunci lasă-l cu dădaca, propuse Sidony. Când Isobel își manifestă uluirea, fata rosti pe un ton spășit: Știu că sunt greu de suportat, și-mi pare rău. Mă simt însă la fel de mohorâtă ca vremea de afară. Atât de mult mi-aș dori să ne viziteze cineva, oricine!

–O să mergem duminică la slujbă, la St. Giles. Acolo o să-i întâlnești pe toți cunoscuții noștri din oraș. Iar săptămâna viitoare, la cina dată de Adela...

–Dar nu vreau să aștept, o întrerupse Sidony. Vreau să stau de vorbă cu tot felul de oameni!

Isobel îi aruncă o ocheadă vicleană și se mulțumi să spună:

–Și Ealga ar fi bucuroasă de oaspeți, pun rămășag. Însă nu trebuie să te duci singură decât dacă vrei să-ți atragi iarăși mânia lui Hugo. Dacă vrei, își pot da doi argați să te însoțească.

Lui Sidony îi stătea pe limbă să refuze, dar se abținu, atât pentru că nu-i plăcea direcția în care i-o apucaseră gândurile, cât și pentru că, din câte își putuse da seama, Lady Clendenen era înclinată spre bârfe și era întotdeauna la curent cu treburile celor din jur.

Prin urmare, se forță să zâmbească și răspunse:

–E o idee nemaipomenită. Nu mai țin minte de când n-am mai fost așa de abătută, dar cu Domnia Sa o să mă port frumos, n-am ce-i face. Rogu-te, surioară, iartă-mă că am fost așa de afurisită!

–Sigur, chicoti Isobel. Și când o vezi pe Ealga, nu uita s-o întrebi unde s-au ascuns toți bărbații noștri.

Isobel știa, fără îndoială, că nu bărbații *lor* o aduseseră într-o asemenea stare. Așadar, Sidony decise să ignore chicotitul și privirea ei piezișă. Ducându-se la etaj să se pieptene, hotărî că ținuta roz și gri pe care o purta era destul de prezentabilă pentru o vizită la Lady Clendenen.

Peste douăzeci de minute, primită în camera de zi a acesteia cu o îmbrățișare călduroasă, Sidony o lăsă politicos să ia inițiativa conversației până când gazda pomeni de întoarcerea așteptată a regelui în cetatea regală.

–Până acum juram că nu-mi pasă de lucrurile astea, spuse fata. Trebuie să recunosc însă, milady, că-mi lipsesc distracțiile. Cum Michael și ceilalți sunt plecați aproape tot timpul, Sinclair House e îngrozitor de plicticoasă. Pe deasupra, bietului Will îi ies dinții, așa că eu și Isobel abia dacă prindem câte o clipă liberă să stăm de vorbă. Speram să-i mai vedem pe Rob și Hugo din când în când, dar cred că Hugo a ajuns deja acasă la el, iar Rob...

Când se opri, Lady Clendenen continuă:

–Într-adevăr, Hugo s-a dus acasă miercuri dimineață, fiindcă, desigur, printre îndatoririle lui la Roslin se numără și pregătirea călătoriei Isabellei încoace. Ai văzut cu ochii tăi câte bagaje își ia, de la cearșafuri până la mobilă, de parcă ar uita că le are pe toate la îndemână la Sinclair House. Are întotdeauna un alai imens, și Hugo e cel care se îngrijește să facă drumul în siguranță.

–Rob l-a întovărășit? vru Sidony să știe. Dacă da, iar Adela a rămas acasă cu micuța Anna, probabil că sunt la fel de abătute ca Isobel și ca mine.

Lady Clendenen se uită la ea cu aceeași privire piezișă ca a lui Isobel.

–Rob nu plecase nicăieri azi-dimineață; la fel, nici încântătorul lui prieten, Sir Giffard MacLennan. Rob încearcă să-l convingă să ne însoțească la curte. Sir Giffard nu trebuie să aibă prea multe lucruri la el, de vreme ce a venit din Galloway călare.

–Nu, întări Sidony. Poate că o să vină la St. Giles duminică.

–Mă îndoiesc, murmură stăpâna casei. Vezi tu, nepoata slujnicei mele muncește la Lestalric, și i-a spus mătușii ei că Rob și Giff au de gând să meargă la Roslin azi după-amiază, probabil ca să-i dea o mână de ajutor lui Hugo. A zis că o să se întoarcă mâine-seară, dar nu cred că o să izbutească, pentru că Isabellei îi place să aibă un alai numeros, atât pentru siguranță, cât și ca să-și arate însemnătatea. Dacă îi roagă să rămână până la plecarea ei, vor trebui să se supună.

–Știți cumva când va sosi în oraș?

–Miercuri, dacă nu mă înșel.

Gândul că viața avea să fie la fel de posomorâtă încă cinci zile o îmboldi pe Sidony să-și manifeste supărarea copilărește, însă reuși să se abțină. După o oră își luă rămas-bun de la viitoarea ei mamă vitregă și se întoarse la Sinclair House.

Pe drum îi veniră câteva idei, dintre care nici una nu i-ar fi plăcut lui Sir Hugo, și numai una i-ar fi putut fi împărtășită lui Isobel.

La Sinclair House își găsi sora epuizată, străduindu-se zadarnic să-și aline fiul, chinuit de durerile apariției dinților.

–Lasă-mă să-l țin eu, se oferi fata. Will, scumpule, hai la tanti Sidony! Când întinse brațele, bebelușul i se rostogoli la piept și se cuibări cu pumnul în gură. Vezi? exclamă Sidony încântată. Du-te să te odihnești.

–Mă bucur că te-ai întors, îi spuse Isobel recunoscătoare. A plâns necontenit de când ai plecat și nu vrea ca dădaca să se apropie de el. Vederea ta îl potolește.

Sidony nu se putea lăuda că-l liniștise complet pe micul Will, dar îl plimbă în brațe și-i cântă în timp ce bebelușul scâncea și își sugea pumnul. Mintea fetei nu înceta să lucreze, respingând pe rând toate planurile de a-și găsi o distracție. Nu putea trece cu vederea apariția frecventă a imaginii lui Sir Giffard MacLennan, sau faptul

că de fiecare dată simțea iarăși apăsarea buzelor lui, dar își repetă că bărbatul acela n-o interesa. Tot ce voia era o activitate mai interesantă decât alinarea durerilor de dinți și discuțiile despre vestimentația feminină.

La sfârșitul cinei, după ce Will adormise de oboseală, iar Isobel avusese timp să se odihnească, să mănânce și să se destindă cu un pahar de vin, Sidony remarcă:

–Ai nevoie de un răgaz, draga mea. Ce-ai zice să mergem la Hawthornden mâine-dimineață, s-o vedem pe sora noastră Sorcha? Mă gândeam...

–Doamne, nu te gândeai deloc, o mustră Isobel. Doar nu-ți închipui că l-aș lăsa pe Will când e așa de amărât. Nu-ți stă în fire să te porți cu atâta nechibzuință.

–Știu, și îmi pare rău, îngăimă fata, reprimându-și sentimentul de vinovăție. Dar, cu toate că nici eu nu înțeleg prea bine, oricât v-aș iubi pe tine și pe Will, de câteva zile mă simt ca în temniță, și am nevoie să ies, să respir. Trebuie să pricepi asta. Nu-ți amintești cum o luam la goană călare după numai o zi ploioasă la Chalamine, sau după două zile când avuseserăm musafiri? Mai mult, am pus totul la cale. Putem să-l luăm cu noi. Știi că-i place să stea în șa în brațele noastre, și astfel o să uite de dinți.

–Până la Hawthornden sunt șase mile, argumentă Isobel. E prea departe.

–O să doarmă cea mai mare parte a drumului.

–Chiar și așa, n-o să doarmă la întoarcere, iar dacă vom petrece noaptea la Sorcha va trebui să stăm până luni, deoarece ea și Hugo merg întotdeauna la slujbă la Roslin, iar Isabella se așteaptă ca și noi să facem la fel.

–Nu m-am gândit la asta, recunoscu Sidony. Dar, cum Michael e plecat, chiar dacă ar trebui să rămânem, n-avem nici un motiv să ne întoarcem mai repede. Suntem invitate la Adela de-abia marți, iar Sorcha nu s-ar supăra să ne găzduiască. Nici Hugo, de altfel.

–Ba da, replică Isobel. Adu-ți aminte că încă n-au copii, iar Hawthornden nu e nici pe departe la fel de spațios

ca Roslin ori Sinclair House. Îți închipui că vreunul dintre ei va suporta să-l audă pe Will răcnind de durere toată noaptea, așa cum face de două zile? Ba trebuie s-o luăm și pe dădacă, pentru care călăria nu e un mijloc de a ajunge mai repede undeva, ci o ispășire a păcatelor, încheie ea hotărâtor.

Sidony simți impulsul de a-și cere din nou iertare și de a face tot ce îi cerea Isobel, dar se mulțumi să-și privească mâinile strânse în poală și să nu rostească nici un cuvânt.

–Acum eu sunt cea afurisită, reluă Isobel pe un ton împăciuitor. N-ar trebui să te împing să faci lucruri pe care le detești, dar știu că o fac, și încă adesea. Știu că ai prefera să fii acasă, în Țara de Sus, și că n-ar trebui să mă bizui pe tine în asemenea măsură pentru îngrijirea lui Will. Doamne, ar trebui să te bucuri de șederea aici, nu să faci pe dădaca pentru fiul meu!

Sidony își mușcă buza până la sânge pentru a-și îndigui valul de scuze. Niciodată nu refuzase vreo rugăminte de-a surorilor ei, iar dacă ar fi fost întrebată de unde îi venise tăria de a o face în acel moment sau ce diavol pusese stăpânire pe ea, n-ar fi putut da o explicație.

–Nu poți să te duci la Hawthornden singură, continuă Isobel. Dar poți să-i iei pe cei doi băieți și să mergi până la Lestalric în vizită la Adela și Rob. Pricep că ai nevoie să te îndepărtezi puțin de locul ăsta, așa că petrece o zi întreagă acolo, dacă vrei. Will o să fie deja mult mai bine; dacă nu, dădaca o să se străduiască din răsputeri să mă ajute. La urma urmelor, multe mame se îngrijesc de copiii lor fără sprijinul dădacelor sau al surorilor, nu-i așa?

Din nou, Sidony fu pe punctul să se lase copleșită de bunele sentimente. Știa însă că dacă ar fi făcut-o, n-ar fi găsit – pentru multă vreme de atunci înainte – puterea de a încerca iarăși să-și vadă de propria viață. Cu toate acestea, întrebă:

–Ești sigură, Isobel? Cu adevărat?

–Da, scumpo, sunt sigură, îi răspunse Isobel cu obișnuitul ei zâmbet cald.

Dacă Will a plâns în acea noapte, Sidony nu l-a auzit. Dis-de-dimineață, în casă domnea liniștea; fata își puse rochia verde-închis de călărie, luă o chiflă din cămară să-și potolească foamea și se duse în grajd cerând să-i fie înșeuat calul favorit.

Cei doi argați, instruiți de severa contesă, de nurorile acesteia și de fiii ei cumsecade să nu comenteze nici un gest aparent nelalocul lui din partea doamnelor de la Sinclair House, își înșeuară propriii cai la solicitarea lui Sidony și o urmară.

Ea șovăi numai o clipă la intrarea pe Canongate. După ce aruncă o privire înspre răsărit, mulțumi Domnului că dormitorul lui Isobel nu avea vedere la stradă și o luă spre St. Giles, ieșind din oraș în scurt timp. În definitiv, Isobel nu-i interzisese să se îndrepte către sud, ci numai presupusese că nu avea s-o facă.

Menținură un ritm vioi cât traversară lunca și călăriră spre dealurile din spatele ei. Pe drum erau destule care cu lână, oi și călători de rând ca să nu se teamă că escorta ei era prea firavă. Aceasta era o obiecție pe care Hugo ar fi ridicat-o cu siguranță dacă ar fi avut ghinionul să-l întâlnească. Probabilitatea era însă redusă, dacă el se găsea la Roslin pregătind călătoria Isabellei.

De-abia atunci îi veni în minte că nici Sorcha nu avea de ce să se afle la Hawthornden. De vreme ce castelul era situat la numai o milă față de Roslin, fără îndoială că Isabella se aștepta să primească și ajutorul soției lui Hugo. Lăsând la o parte aceste considerente, Sidony își continuă trapul.

Se simțea minunat de liberă, deși vinovăția nu o părăsise întru totul. De multe ori, surorile care se măritaseră înaintea ei își puseseră propriile dorințe deasupra dorințelor tuturor celorlalți, însă ea nu procedase astfel. Desigur, își zise ea, nu era un păcat atât de mare ca, măcar

o dată, să facă întocmai ceea ce voia fără să ia în seamă costurile.

Peste o jumătate de oră ajunseră la drumul de pe malul drept al râului North Esk și începură ascensiunea până la marginea de răsărit a defileului Roslin. La scurtă vreme după aceea se întâlniră cu un grup de soldați de-ai lui Hugo. Recunoscând-o ca făcând parte din familie, aceștia îi îngăduiră să-și continue călătoria.

Giff petrecuse cea mai mare parte din ultimele trei zile luptându-se cu hotărârea lui Rob de a-l îmbrăca așa cum se cuvenea pentru înfățișarea la curte. Rob părea să creadă că aveau să meargă des la castel până mutau *Lia Fail* – dacă Piatra lor era cea adevărată, supoziție pe care Giff refuza să o ia în serios până nu vedea cu ochii lui.

Rob îl dusese și la portul Leith ca să vadă dacă vreuna dintre numeroasele corăbii ancorate acolo corespundea cerințelor lui Giff și era disponibilă pentru cumpărare sau închiriere. Îl asigurase că prețul nu avea importanță și, cu toate că nu cercetaseră toate navele, Giff găsise cel puțin una care să-i convină.

Chiar și așa, fără să știe ce încărcătură avea să ducă, se simțea nepregătit să le judece meritele cu o certitudine rezonabilă. Drept urmare, cei doi porniseră către Roslin la sfârșitul după-amiezii precedente, aflând la sosire că Hugo postase oameni de pază pe toată lungimea defileului pentru a-i respinge pe musafirii nepoftiți, până la plecarea Isabellei.

–E o justificare la fel de bună ca oricare alta pentru a pune atât de multe străji, spuse Hugo. Fife e în oraș, după cum știți. Nu i-am văzut oamenii prin preajmă, dar am auzit că are de gând să plece curând spre miazănoapte, fără îndoială ca să-l zădărască pe Henry.

–Atâta timp cât nu-mi stă în cale atunci când o să pornesc pe mare spre apus, e un lucru bun, zic eu.

–Așa-i, întări Hugo. Dar trebuie să stai cu ochii pe el până ridici ancora. Și dacă vasul lui cel nou se află în golful Sinclair când ajungi acolo, neapărat să continui fără oprire până la Girnigoe.

–Noul vas al lui Fife e în portul Leith? se miră Giff. Cum arată?

Hugo ridică din umeri.

–E ceva între galeră și corabie de negustători. Fără îndoială, nu e la fel de bună ca nici una dintre ele, sau așa ar trebui să nădăjduim dacă dăm peste ea.

–Într-adevăr, zise Giff. Eu aș prefera o galeră rapidă, însă, cum încărcătura noastră nu va fi destul de mică încât s-o putem ascunde cu ușurință...

–În curând o să te lămurești de ce ai nevoie, îl opri Hugo.

Astfel, în dimineața zilei de sâmbătă, Giff se regăsi împreună cu Hugo și Rob în fața unei lespezi înalte de piatră dintr-o vâlcea împădurită în formă de pană, de felul celor pe care locuitorii ținuturilor de la granița le numesc *cleuch*.

Fără o vorbă, Rob își strecură degetele sub marginea lespezii, își căută poziția potrivită, apucă piatra cu ambele mâini, se opinti și trase.

Placa se mișcă, lăsând vederii o deschidere cât un stat de om.

–Pe aici, spuse Rob când Hugo îi întinse o torță aprinsă și închise peretele de stâncă în spatele lor.

Obișnuit cu largul mării, Giff detesta locurile închise. Totuși, pe măsură ce lumina zilei dispărea, rămânând numai licărirea torței, curiozitatea năvalnică îi copleși teama, și îi urmă pe ceilalți prin tunelul întortocheat.

La lumina flăcării tremurătoare a torței, Giff își dădu seama că pământul de sub picioarele lor era ciudat de neted, fără obstacole.

Umerii lați ai lui Rob îl împiedicau să vadă în față. În cele din urmă, acesta se opri, ridică torța și anunță:

–Uite, Giff, chiar acolo.

Coridorul se deschidea într-o încăpere spațioasă, constată Giff când i se alătură tovarășului său. Se uită, nevenindu-i să creadă, la obiectul arătat de Rob și simți cum îl străbătea un fior.

–Mulțumescu-ți, Doamne, șopti el.

capitolul 6

Instinctul, dacă nu raţiunea, îi spuse lui Giff că avea sub ochi *Lia Fail*, Piatra Încoronării regilor scoţieni.

Un lucru era sigur: avea un aspect impunător. Era închisă la culoare, din marmură neagră lustruită ori din bazalt, şi îi ajungea până la genunchi. Măsurând un picior şi jumătate în adâncime şi aproape un yard[1] în lăţime, poleită cu aur, împodobită cu sculpturi meşteşugite, strălucea misterios în lumina torţei. Suporturile din spate semănau cu nişte gheare de vultur, pe când cele din faţă aduceau cu picioarele unei şopârle.

–Pare să fie cumplit de grea, observă el aplecându-se s-o atingă. În ultima clipă, şovăi, dar cum nici Hugo, nici Rob nu se opuseră, apucă o margine cu ambele mâini şi încercă s-o deplaseze. La naiba, cântăreşte o tonă!

–Mai puţin de un sfert, pun rămăşag, opină Rob. Cred că şase oameni o pot scoate de aici. Dacă perechile acelea de cârlige de pe fiecare parte sunt la fel de zdravene pe cât par, putem vârî prin ele doi pari ca s-o cărăm.

–Am tăiat deja nişte pari pentru asta, zise Hugo.

–Prin urmare, eşti sigur că avem în faţă Piatra Destinului, comentă Giff, ghemuindu-se ca s-o vadă mai bine. Fără a se mai îndoi de autenticitatea ei, mângâie suprafaţa netedă, urmărind cu degetul ceea ce părea a fi o urmă de picior sculptată pe partea superioară. Dintr-odată, îşi imaginä cum regii din vechime, aşteptându-şi încoronarea, o admiraseră cu acelaşi sentiment copleşitor al propriei micimi pe care-l încerca şi el.

–Henry spune că seamănă cu Piatra înfăţişată pe peceţile din ceară de pe hrisoavele străvechi, explică

[1] Unitate de măsură egală cu 0,9 m (n.red.)

Hugo. Cele din vremuri mai apropiate arată un tron mai înalt, cu picioarele regelui așezate pe un taburet. După el, Eduard a luat altă piatră deoarece lumea n-o mai văzuse de ani de zile pe cea adevărată. De asemenea, eu și Rob am auzit povestea salvării ei de la cineva în care știm că putem avea încredere.

Din aceeași poziție, stând pe vine, Giff întrebă:

–Ai de gând să-mi spui cine era?

Presupusese că Hugo avea să dețină rolul conducător în tot ce avea legătură cu Piatra, însă replica veni de la Rob:

–Primești însărcinarea asta?

–Da, zise Giff. La naiba, s-ar fi luptat cu oricine ar fi vrut să-l oprească. Pot s-o fac, adăugă el. Nu cunosc pe nimeni altcineva pe care să mă bizui c-ar putea s-o ocrotească.

–Atunci ar trebui să afle taina, în măsura în care i-o putem dezvălui, i se adresă Rob lui Hugo. La urma urmei, o să-și pună în primejdie atât viața, cât și Piatra.

–Ai dreptul să hotărăști cât de mult să-i spunem, răspunse Hugo. Tu ești cel căruia îi plac tainele, deci tu vei dezvălui cel mai puțin.

Rob se întoarse către Giff.

–Starețul de la Holyrood mi-a povestit că în 1296, când la abația din Scone a sosit vestea că Eduard al Angliei voia să ducă Piatra în țara lui, starețul de la Scone a făcut apel la starețul de la Holyrood, care pe atunci era un preot din Lestalric. Acesta a acceptat să păstreze Piatra în siguranță dacă-i era adusă înainte ca Eduard să ajungă în Lothian[1]. Starețul de acum de la Holyrood i-a slujit drept sfătuitor omului nostru când Eduard al III-lea al Angliei a amenințat iarăși Scoția, în 1329. Cei doi prelați s-au dus la Bruce, i-au spus că Piatra era adăpostită la Holyrood și l-au întrebat ce trebuia să facă. Englezii prădaseră deja abația Melrose, și toată lumea credea că aveau să jefuiască

[1] Regiune istorică a Scoției cuprinsă între malul de sud al estuarului fluviului Forth și dealurile Lammermuir. Principalul oraș este Edinburgh. (n.tr.)

și Holyrood. Prin urmare, Bruce i-a îndemnat să le ceară ajutorul unora dintre tovarășii săi cei mai apropiați, doi templieri.

–Fie-mi iertată întrebarea, dar, dacă starețul se trăgea de la Lestalric, nu cumva unul dintre acești oameni sau chiar amândoi erau înrudiți cu familia ta?

Cu o reținere vizibilă, Rob spuse:

–Așa este, unul dintre ei a fost străbunicul meu, Sir Robert Logan. El și alți câțiva au încercat să ducă inima lui Bruce în Țara Sfântă după moartea acestuia, însă a pierit el însuși pe drum. Totuși, înainte de a pleca îi povestise întreaga istorie fiului său – bunicul meu –, iar el mi-a transmis-o mie.

Giff se încruntă.

–Mai sunt două nume vestite despre care se spune că au luat parte la această călătorie. Și aceștia au murit în Spania.

–Da, preacinstiții Sir James Douglas și Sir William Sinclair.

–N-o să te întreb cine era celălalt om de încredere, deoarece îmi închipui că nu-mi poți spune, însă dă-mi voie să ghicesc, îl rugă Giff.

–Acum, lucrul cel mai important este să ducem Piatra departe de ochii lui Fife.

–Cum îi bănuiește pe cei din neamul Sinclair și uneltește deja să-l zădărască pe Henry, probabil nu vreți s-o duc la Girnigoe sau Orkney. Unde credeți că ar fi în siguranță? Singurul om care, după mintea mea, e destul de puternic încât s-o ocrotească de vicleșugurile lui Fife este Seniorul Insulelor.

–Nu, nu trebuie să ajungă la Donald, obiectă Hugo.

–Atunci, unde?

–La un bărbat cunoscut pentru cinstea lui, care este și el membru al Ordinului. O să duci Piatra la Ranald din Insule.

Giff ridică din sprâncene.

–Am știință de renumele lui Ranald, însă el îi este loial mai tânărului său frate vitreg. L-a sprijinit pe Donald în dorința lui de a deveni al doilea Senior al Insulelor când aproape toate căpeteniile voiau ca Ranald însuși să pretindă titlul.

–L-a susținut pe Donald pentru că tatăl său i-a cerut-o, spuse Hugo. Însă Donald nu face parte din Ordinul nostru. Mai mult, îl are ca bunic pe regele Scoției și ca unchi pe Fife. Primul Senior al Insulelor știa de Ordinul nostru și de țelul acestuia. Le-a sprijinit pe ambele și a stăruit ca Donald să nu afle nimic, declarând că nu era drept să fie împovărat cu o taină pe care s-ar fi putut simți obligat să i-o împărtășească bunicului său matern. Întrucât mama lui Ranald e o Macruari, nu o Stewart, Ranald nu are legături la fel de strânse cu regele sau cu Fife.

–Putem să mai vorbim despre asta când se întoarce Michael, interveni Rob. S-a dus la Eigg acum două săptămâni să-l vadă pe Ranald. Acum însă ar trebui să mergem, căci nu-mi place să zăbovesc aici. Careva ar putea să-i vadă pe băieții noștri la intrarea în vâlcea și să se întrebe dacă sunt cu adevărat pescari.

–Ai văzut destul, Giff? vru Hugo să știe.

–Da. Aveți un plan pentru scoaterea ei din trecătoare?

–Avem mai multe planuri, depinzând de momentul când poți să ridici ancora. Ceea ce trebuie să știm este dacă urcarea ei pe corabie va fi o sarcină grea.

–Dacă o puteți aduce până la țărm fără ca oamenii lui Fife să vă urmărească, mă descurc eu, îi asigură Giff. Mă gândesc totuși că o să avem nevoie de alt port, nu Leith, mai ales dacă nava lui Fife se va afla acolo când se va face mutarea.

–O să ne dăm seama cum stau lucrurile când o să găsim o corabie și Michael o să ne spună ce-a aflat de la Ranald, zise Rob, nerăbdător să iasă din peșteră.

Se întoarseră pe același drum, punând la loc lespedea de piatră și adunând frunze și pământ în fața ei ca s-o ascundă vederii.

Străbătură albia îngustă care-i condusese la capătul vâlcelei și ieșiră în defileu, unde oamenii lăsați de Hugo să vegheze împrejurimile își lăsară deoparte uneltele de pescuit și săriră în șa.

–A fost vreun oaspete nepoftit? se interesă Rob urcându-se, la rândul lui, pe cal.

–Nici unul, milord, răspunse șeful trupei. Cel puțin, nu din aceia la care vă gândiți Domnia Voastră. Numai o domniță care se plimba călare pe creastă.

–Ca să vezi, exclamă Giff. Cum ți-ai dat seama din locul ăsta cine era?

–Îmi cer iertare, domnule, dar băieții mei care străjuiau cărarea n-au mai lăsat pe nimeni altul să treacă. O puteți zări cu ochii Domniei Voastre, de altfel, spuse bărbatul arătând cu degetul.

De unde se aflau, pe malul apusean al învolburatului North Esk, Giff putu vedea călăreața apropiindu-se de castelul Hawthornden dinspre nord, pe stânca înaltă și abruptă de vizavi. Avea ochii foarte ageri, așa că o recunoscu lesne.

Când Hugo rosti o înjurătură, Rob se miră:

–Doar nu e Sorcha?

–Nu, ea e la Roslin, mormăi Hugo. Dar fata aia are o șa bărbătească, prin urmare e Sidony. Ce naiba face aici, de una singură?

–Probabil că vrea să vă viziteze pe tine și pe Sorcha la Hawthornden, sugeră Rob. Când o să afle că nu sunteți acasă, o să-și continue drumul până la Roslin.

–Dacă intendentul meu o lasă să plece fără să-i mai dea niște însoțitori, o să-i zic niște lucruri pe care n-o să vrea să le audă, bodogăni Hugo. Hai!

Giff o urmărea cu privirea pe tânăra care călărea la fel de bine ca un bărbat. În acel moment, ea își întoarse

capul, se uită la ei și păru să se oprească o clipă înainte de a o lua din loc. Întrucât le cunoscuse pe Lady Isobel la Clendenen House, pe soția lui Rob la Lestalric și pe cea a lui Hugo la Hawthornden în ajun, se lămurise că surorile, cel puțin acestea trei, semănau foarte mult între ele.

Nu-i veni însă deloc greu s-o recunoască pe Sidony.

Remarcând că tovarășii săi erau deja în șa, încălecă și el rapid și îi urmă, întrebându-se ce intenționa Hugo să facă. La Roslin însă, constată că îndatoririle care-l așteptau pe Hugo aveau să-l rețină acolo cel puțin o oră.

Pe când ceilalți descălecau, Giff spuse cu aparentă nepăsare:

–Cum mai sunt câteva ceasuri până se întunecă, o s-o iau înapoi. Cu cât găsesc mai repede o corabie, cu atât mai bine.

Rob îi aruncă o privire adormită și ușor amuzată, în vreme ce Hugo era deja cu mintea la sarcinile pe care le avea de îndeplinit, astfel că zise într-o doară:

–E o idee bună. Putem stabili toate amănuntele odată ce transportul e asigurat.

Giff se despărți de ei, apucând-o pe fâșia îngustă de pământ care separa Roslin de lanțul deluros aflat la răsărit.

Brațul nordic al fluviului Esk înconjura practic promontoriul înalt pe care se afla castelul Roslin, astfel că pentru a ajunge pe malul apusean trebuia coborâtă panta abruptă până la un pod arcuit de piatră. Pe malul răsăritean se folosea cărarea de pe creastă, mai circulată.

Giff alese acest ultim traseu și își îndemnă calul la galop.

Sidony îi zărise pe cei trei în defileu și îi recunoscuse imediat pe Hugo și Rob – precum și pe Giff MacLennan – după felul în care se mișcau. Se oprise brusc la vederea lui Hugo însă curiozitatea o rodea, mai ales că bărbații păruseră să iasă chiar din peretele trecătorii.

Desigur, acolo erau tufișuri dese, nenumărați copaci, un povârniș foarte înclinat și un izvor care se vărsa în râu; prin urmare, nu era de neimaginat existența unei viroage sau chiar a unei cascade.

La Hawthornden, descoperind că Sorcha se dusese într-adevăr la Roslin, fata refuzase invitația intendentului de a o aștepta. Întrebată dacă intenționa să-și continue drumul până la Roslin, spusese fără să stea pe gânduri că avea să revină în altă zi, mai cu seamă că nu voia să dea cu ochii de Hugo.

– Vezi dumneata, nu voiam decât să-mi scot căluțul la plimbare, însă i-am făgăduit lui Lady Isobel că o să mă întorc la Sinclair House înainte de cină.

– Prea bine, milady. O să vă chem niște oameni să vă însoțească pe drumul spre casă.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie, zise ea. Îi am pe ai mei.

Intendentul îi privi pieziș pe cei doi argați.

– Vă cer iertare, milady, dar ar trebui să aveți un alai mai potrivit cu rangul Domniei Voastre. Sir Hugo s-ar mânia cumplit dacă ar prinde de veste că v-am lăsat să plecați numai cu pricăjiții ăștia.

Nerăbdătoare, Sidony aștepta la poartă până când intendentul intră în grajdul lipit de zidul dinspre miazănoapte. De îndată ce nu-l mai văzu, rosti:

– Hai să mergem. Dacă vrea să-și trimită oamenii după noi, o s-o facă, dar n-am de gând să stau aici câtă vreme își vor înșeua caii.

Cei doi argați se uitară unul la celălalt, însă nu ridicară nici o obiecție, ceea ce o mulțumi. Acest nou sentiment de libertate era amețitor, și decise că-i plăceau oamenii care îi respectau întocmai ordinele.

Știa că Hugo o văzuse. În sfârșit, toți cei trei o văzuseră, dar până să discute cu intendentul se amăgise cu speranța că Hugo ar fi putut-o confunda cu Sorcha și n-ar fi fost deranjat de prezența ei pe coastă. Acum, conștientă

că soțul surorii sale nu se lăsase păcălit, voia să se întoarcă în oraș cât mai iute cu putință.

Își îmboldi calul și menținu ritmul alert până când cărarea începu să coboare abrupt. Apoi, dându-și seama că patrupedele erau obosite, încetini, remarcând ușurarea de pe chipurile tovarășilor ei.

După câteva clipe, unul dintre ei luă cuvântul:

– Iertare, milady, însă din urmă vin degrabă niște călăreți. Socot că-s cei din Hawthornden.

Sidony, afișând o indiferență prefăcută, replică:

– Pot să ne însoțească dacă poftesc. Nu le voi spune eu ce să facă și ce nu.

Își mobiliză întreaga hotărâre pentru a nu se uita peste umăr, deși era conștientă că soldații de la Hawthornden n-ar fi îndrăznit s-o dojenească. În plus, cum Isabella era încă la Roslin, Hugo nu putea fi împreună cu ei.

Chiar dacă nu ar fi știut unde se află Isabella, își zise fata, Hugo tot n-ar fi avut timp să se ducă la Roslin și apoi la Hawthornden pentru a li se alătura călăreților din spatele ei. De asemenea, n-ar fi urmărit-o ca să-i ceară să se întoarcă acasă când ea tocmai într-acolo se îndrepta. Însă plimbarea ei durase mai mult de două ore, și drumul de întoarcere avea să-i ia tot atât. Așadar, dacă venise totuși după ea, ar fi putut-o prinde înainte să ajungă la Sinclair House.

Tropotul copitelor se auzea din ce în ce mai clar, iar înaintarea devenea tot mai dificilă, dar Sidony nu voia ca urmăritorii să creadă că se temea de ei. Era o Macleod de Glenelg, putea să întreprindă tot ce poftea, iar ei nu aveau dreptul s-o oprească.

Pur și simplu voise să iasă la aer, astfel că părăsise cetatea regală cu doi însoțitori, pe un drum circulat pe care-l cunoștea bine. Într-adevăr, nu era nici un călător pe cărarea de pe malul fluviului, însă teritoriile aparțineau clanului Sinclair. Era în deplină siguranță.

–Cât de aproape sunt? îl întrebă ea pe cel mai apropiat slujitor peste câteva momente, când tropotul nu părea să crească în intensitate.

–Au încetinit, milady. Cred că vor s-o ia înapoi.

–Ne vom lămuri îndată. Hai să ne domolim şi noi bidiviii şi să vedem ce fac.

Călăreţii din spate încetiniră şi ei. Liniştită, Sidony îşi struni calul la pas, îngăduindu-i să se odihnească. Dacă Hugo era pe urmele ei, avea să apară negreşit, iar dacă voia s-o certe iarăşi avea s-o facă, indiferent dacă întâlnirea lor se producea pe drum sau la Sinclair House. Încă o dojană n-ar fi însemnat mare lucru.

Conştientizarea acestui fapt îi întări sentimentul de libertate care o bucurase mai devreme. Fără doar şi poate, viaţa era uşoară pentru cei care izbuteau să-şi pună gândurile în ordine.

Se lăsă în voia acestor idei mulţumitoare timp de vreo douăzeci de minute. Dintr-odată, o voce tăioasă, bine cunoscută, o smulse din reverie.

Giff se oprise la Hawthornden numai cât să afle că Lady Sidony, constatând că sora ei nu era acasă, o luase spre oraş. Fără să stea pe gânduri, dăduse pinteni calului în aceeaşi direcţie. Ceea ce-l interesa nu era bombăneala intendentului despre escorta necorespunzătoare a tinerei domniţe, ci motivul care o determinase să facă acea călătorie.

Fără îndoială, nu venise să anunţe vreun dezastru petrecut la Sinclair House. Lui Hugo nici nu-i trecuse prin minte această posibilitate, şi pe drept cuvânt. Nu Lady Sidony ar fi fost trimisă pe post de mesager, ci un flăcău călare pe cel mai iute bidiviu din grajdurile conacului.

Pe drum, se tot minună de preocuparea pe care i-o stârnea fetişcana. Pornise după ea dintr-un impuls, dar i se ivea şansa de a o cunoaşte mai bine. Faptul că această strângere a relaţiei dintre ei l-ar fi enervat la culme

pe Hugo reprezenta un imbold suplimentar, la fel ca posibilitatea de a sta de vorbă cu ea între patru ochi.

În general, clipele de intimitate cu o domnișoară erau foarte rare, deoarece rubedeniile acesteia stăteau mereu de veghe, iar Lady Sidony Macleod avea o sumedenie de neamuri binevoitoare. Când Rob păruse a-i ghici planurile se distră, însă Hugo și-ar fi ieșit din minți. Giff hotărî că l-ar fi amuzat să-l provoace iarăși pe acesta din urmă.

După zece minute, văzu un grup de călăreți în față și mormăi o înjurătură, amintindu-și de spusele lui Hugo și de îngrijorarea intendentului cu privire la însoțitorii fetei. Ultimul lucru pe care-l voia era ca șase oșteni de-ai lui Hugo să-i urmărească fiecare mișcare și să tragă cu urechea la discuția lui cu Sidony.

Fără preget, îl ajunse din urmă pe șef.

Remarcând satisfăcut că fata și cei doi argați erau destul de departe ca să nu-l poată auzi, exclamă voios:

–Ziua bună din nou! Neîndoielnic, îți aduci aminte de mine, eram azi-dimineață cu Sir Hugo la Lestalric.

–Desigur, Sir Giffard, răspunse soldatul cu un gest prietenos. Vă țin minte, cum să nu.

–Atunci ai motive să-mi mulțumești, căci o să preiau eu însărcinarea de a o păzi pe Lady Sidony. Mă duc până la Sinclair House, unde o să i-o încredințez lui Lady Isobel. Eu și cei doi slujitori suntem de ajuns ca s-o întovărășim pe drumul mare, iar până acolo, după cum se vede, nu mai este decât jumătate de milă.

–Da, milord, numai că Sir Hugo se așteaptă s-o conducem până în oraș.

–Salută-l pe Sir Hugo din partea mea și spune-i că ți-am poruncit să mă asculți, replică Giff cu un zâmbet. Mă cunoaște din copilărie, așa că o să dea toată vina pe mine. Vezi dumneata, am învățat arta luptei împreună până să devenim cavaleri.

–Așa am auzit, milord, încuviință bărbatul.

–Atunci nu mai e nimic de zis.

Căpetenia soldaților șovăi. În cele din urmă, când dădu pinteni calului, Giff îl auzi ordonându-le oamenilor săi să se întoarcă.

Observase că slujitorii care o întovărășeau pe Sidony se uitau adesea peste umăr, pe când ea privea drept în față. Ori era tare de urechi, ori ținea să nu arate nici un interes pentru călăreții din spate. Dacă s-ar fi temut de venirea intempestivă a lui Hugo, precis ar fi încercat să vadă cine o urmărea.

Cei doi argați se țineau foarte aproape în spatele ei.

Când îi ajunse, Giff li se adresă pe un ton poruncitor îndelung exersat:

–Rămâneți în urmă, băieți. Am ceva de vorbit între patru ochi cu Lady Sidony.

Nici unul nu-i puse sub semnul întrebării acest drept, cum ar fi fost de așteptat. Acest lucru îi confirmă părerea despre calitatea pazei asigurate de cei doi. Hugo fusese îngrijorat pe bună dreptate.

O văzu înțepenind în șa și își dădu seama că-l auzise. Totuși, fata continuă să privească înainte. Singurul semn că era conștientă de prezența lui fu ridicarea demnă a bărbiei.

Cu o expresie severă pe chip, Giff i se alătură.

–Ce nebunie mai e și asta, fată dragă?

Fără a-și clinti privirea, ea răspunse:

–Nu am să-ți dau dumitale socoteală.

–Iar ăsta e un lucru foarte bun, comentă el.

Sidony își mușcă buza inferioară, însă el nu-și putu da seama dacă o făcuse de ușurare că scăpase de pedeapsa meritată ori ca să-și înăbușe un zâmbet.

–Ce diavol te-a împins să faci așa ceva, la atât de puțină vreme după ce te-ai furișat în pădure? Trebuie să știi că l-ai mâniat pe Hugo.

–Care vasăzică, ai de gând să mă dojenești? ripostă ea privindu-l în ochi. Nu ai nici o îndreptățire, și n-o să stau să te ascult.

–N-ai nici un motiv, e drept, recunoscu el. Dar nu mă poți învinovăți pentru că sunt curios. Ți se întâmplă des să abați furia lui Hugo asupra dumitale?

–Nu-mi pasă câtuși de puțin de Hugo sau de furia lui, declară ea ridicându-și bărbia și mai mult.

–Foarte bine, dar să ai grijă. Dacă te prinde furtuna când stai cu nasul pe sus, poate să te trăsnească.

Sidony se răsuci în șa, mușcându-și din nou buza. De data aceasta, cauza era limpede, întrucât nu-și putu reprima un hohot de râs.

–Așa e mai bine, zise el. Dar prefer să te uiți încoace.

Se conformă, iar gura i se strâmbă irezistibil când făcu eforturi să-și rețină zâmbetul.

–De ce ai străbătut tot drumul ăsta? insistă el.

Fata ezită, pregătindu-se să replice demn. Într-un final, își umezi buzele, îl privi țintă și spuse:

–Ca să te văd pe dumneata.

Lui Sidony nu-i venea să creadă că rostise cuvintele pe care le avea în minte în locul celor alese cu atâta grijă. Adevărul îi ieșise din gură fără voia ei, de parcă diavolul pe care-l pomenise Giff mai devreme îi pusese stăpânire pe limbă.

Obrajii îi ardeau ca para focului, dar nu era de mirare. Ce-o fi gândit despre ea? Fusese atât de directă, de nerușinată – nu că el ar fi avut purtări de gentilom. Imaginea contesei Isabella i se ivi brusc în fața ochilor, ocupându-i treptat toate gândurile.

Dintr-odată, își dădu seama de rânjetul lui.

–Nu știu ce m-a împins să spun asta, oftă fata.

–Poate că n-ai făcut decât să rostești adevărul.

–Ce înfumurare! În sfârșit, se uită în urmă și constată ușurată că soldații de la Hawthornden plecaseră, iar slujitorii ei erau prea departe ca să-i poată auzi.

–Dumneata i-ai trimis înapoi pe ceilalți?

–Da.

–Păi sunt oamenii lui Hugo. De ce te-ar fi ascultat?

–De obicei, oamenii mă ascultă când le dau o poruncă. Asta ține de iscusința unui căpitan de corabie. Răutăcios, adăugă: Numai femeile nu țin seama de porunci.

–Dar de ce i-ai întors din drum? stărui ea, hotărâtă să nu cocheteze cu el, cel puțin nu înainte de a primi răspunsul la întrebări.

–Ai fost cinstită cu mine, o să fiu și eu cinstit cu dumneata. Voiam să stăm de vorbă între patru ochi și mă temeam că oștenii aveau să ne audă și să-i povestească tot lui Hugo.

–Știi, desigur, că se va mânia pe dumneata la fel de tare ca pe mine.

–Mai tare, o corectă el.

–Mă tot gândesc că orice om cu scaun la cap ar trebui să se teamă de unul care l-a doborât cândva la pământ, însă dumneata nu te temi deloc de Hugo.

–Nici dumneata, de altfel.

–E drept, cu toate că nu-mi place când e furios. Dar cred că nu m-ar lovi, iar dacă totuși l-aș scoate din fire în așa măsură încât să nu se mai poată înfrâna, nu m-ar vătăma cu adevărat. Singurul om care m-ar putea pedepsi cu asprime nu se află în Lothian.

–Trebuie să fie vorba de tatăl dumitale.

–Da, se poate mânia cumplit, dar țintele supărării lui au fost întotdeauna Sorcha și Isobel. E drept că i-au pus mereu răbdarea la încercare, dar îmi aduc aminte că m-a lovit și pe mine o dată, când i-am răspuns obraznic. De obicei nu mă bagă în seamă, iar Hugo face la fel.

–Bănuiam asta, însă mi-a fost greu s-o cred, zise el. Seara trecută, când te-ai strecurat în grădină, m-am așteptat să observe imediat.

Sidony ridică din umeri.

–Niciodată nu mi se acordă prea multă atenție.

–De ce?

Șovăi, întrebându-se dacă într-adevăr cunoștea bine explicația.

–Ei bine?

Îl privi lung.

–Mă gândesc. Nu e o întrebare la care să pot răspunde fără a chibzui mai întâi, așa că trebuie să ai răbdare.

–Nu am niciodată răbdare. Ăsta e primul lucru pe care-l află oamenii despre mine.

–Atunci ar trebui să înveți să fii mai îngăduitor.

–În clipa de față sunt cum nu se poate mai îngăduitor, replică Giff.

Fata se uită la el, constată că era sincer și continuă:

–Nu știu cum să zic, dar e ca și cum ar înceta să mă mai vadă. Probabil că asta se întâmplă deoarece sunt foarte tăcută când e lume prin preajmă. Surorile mele sunt mai deschise, mai îndrăznețe. Chiar și cele două care-s mai liniștite sunt foarte încăpățânate, și nici una nu se ferește să spună ce-i trece prin cap. Am învățat din copilărie că, dacă tac, nu sunt în primejdie de a le stârni furia ori de a fi amestecată în certurile lor.

–Se ceartă des?

–Nu acum, când am crescut. Pe lângă asta, toate s-au măritat, în afară de mine. Înainte, se găsea întotdeauna cineva care să-mi spună ce să fac, ce părere să am și ce să spun. Ele sunt foarte cumsecade, însă atunci când ai șase surori mai mari, dacă nu ești blestemat să ai o fire luptătoare, încetezi curând să-ți aperi drepturile. De vreo câțiva ani am renunțat să mai iau hotărâri de capul meu. Până azi, adăugă ea cu un zâmbet fugar.

–Presupun că ideea de a face această schimbare ți-a venit în ziua când ne-am cunoscut, opină el.

–A, nu, atunci n-a fost ceva plănuit dinainte. Pur și simplu mi-a trecut prin minte să ies la plimbare, și nu mi s-a părut că era o greșeală.

–Dar ieșirea de astăzi ai plănuit-o? întrebă el cu un aer amuzat, răsucindu-i cuțitul în rană.

Totuși, era singurul bărbat care își exprimase dorința de a-i afla gândurile, și voia să fie sinceră cu el.

Prin urmare, se strădui să-i explice.

–Nu fac planuri aproape niciodată. Când eram mică încercam să iau hotărâri, dar ceilalți mi le schimbau întotdeauna, așa că m-am dezobișnuit.

–Înțeleg.

Îl privi atent, străduindu-se să-i citească intențiile.

–La naiba, îți bați joc de mine, exclamă ea. Dezamăgirea care o cuprinsese era mai intensă și mai dureroasă decât oricând. Luându-și ochii de la el, rosti pe un ton rece, stăpânit:

–Drumul e într-acolo, Sir Giffard. Nu mai avem mult de acum.

capitolul 7

Amuzamentul lui Giff dispăru pe dată, înlocuit de remușcări. Se simțea de parcă ar fi lovit un cățeluș – mai precis, așa presupunea că s-ar fi simțit dacă ar fi fost atât de crud încât să comită un asemenea gest. Dacă Hugo l-ar fi doborât iarăși la pământ, ar fi meritat-o pe deplin.

Fata arăta atât de oropsită, încât își mușcă limba ca să nu-i mărturisească spășit că nu avusese de gând s-o ironizeze. Totuși, sinceritatea ei deplină îl îndemna să-i răspundă cu aceeași monedă. Se îndoia că Sidony avea să accepte o soluție diplomatică și știa că o negare ritoasă nu ar fi fost acceptată, chiar dacă ar fi reflectat adevărul.

În mod cert, ar fi fost o minciună. Ideea ca o femeie să-și închipuie că nu putea lua o decizie îl amuza copios. Pentru numele lui Dumnezeu, femeile luau hotărâri de dimineața până seara și făceau un tărăboi cumplit dacă un bărbat îndrăznea să le încalce. Văzuse asta cu ochii lui de nenumărate ori, încă de când era mic. Mama și surorile lui constituiau exemple de mâna întâi.

Femeile din Țara de Sus nu erau nici docile, nici ușor de strunit, iar cele din ținutul de la graniță nu se lăsau mai prejos. În comparație cu muierile de acolo, englezoaicele și franțuzoaicele semănau cu niște mioare speriate repezindu-se în pripă să asculte de câinii ciobănești.

Îi scrută chipul micuț și enervat, cu bărbia îndărătnică împinsă în față, și se lămuri că o mâniase, dar fata continua să călărească la fel de grațios ca înainte, nelăsându-și bidiviul să-i perceapă tulburarea. Trupul ei mlădios, cu rotunjimi splendide, urma cu ușurință mișcările calului, iar mâinile sale fine, înmănușate, țineau dârlogii cu o fermitate plină de grație.

Remușcările i se domoliseră, astfel că o putu admira în voie când, dintr-odată, o auzi oftând și zări o lacrimă izvorându-i din ochi.

Se întinse s-o atingă pe braț și rosti domol:

–Nu te supăra, fetițo. Am fost un ticălos să mă port astfel. Recunosc, vorbele tale m-au făcut să râd, pentru că n-am întâlnit niciodată o femeie care să nu poată lua hotărâri sau care să mărturisească lucrul acesta dacă ar fi adevărat. Dar sunt sigur că mi-ai spus ceea ce simți. Și, pe măsură ce mă gândesc la asta, urmă el, mă întreb cum o fi să-i asculți tot timpul pe alții și să nu faci niciodată ceea ce vrei.

–Nu e nicicum, bombăni ea, fără a încerca să-și șteargă lacrima de pe obraz. Așa stau lucrurile. Să știi că nu e greu de îndurat.

–Și ce se întâmplă dacă doi oameni te împing fiecare să faci altceva?

Sidony făcu un gest de nepăsare.

–Astea sunt situații foarte rare. Sorcha mi-e cea mai apropiată ca vârstă, și am fost mereu împreună până când s-a măritat cu Sir Hugo. Avea idei și hotărâri cât pentru amândouă. Pe atunci, și Adela era acasă, și ne poruncea amândurora, pentru că întotdeauna ce făcea una, făcea și cealaltă. Dacă Sorcha zicea că nu trebuie să-i dăm ascultare, nu-i dădeam. Iar dacă Adela i se plângea tatei, el o pedepsea pe Sorcha mai aspru decât pe mine.

–Așadar, sunt și părți bune, o provocă Giff.

După cum sperase, fata ridică privirea spre el și își șterse lacrima.

–Ți-am spus că nu e greu. Însă acum înțelegi motivul pentru care ceilalți nu mă prea bagă în seamă nici măcar când sunt singură. Se gândesc la mine numai când vor să fac o treabă anume. În rest, își închipuie că respect cu strictețe ordinele care mi-au fost date.

Bărbatul încuviință din cap, conștient că explicația era credibilă, mai ales în ce le privea pe surorile ei.

Totuși, nu-și putea închipui cum un bărbat putea să stea în preajma ei fără ca atenția să-i fie distrasă de la lumea înconjurătoare.

O apucaseră pe drumul principal spre Edinburgh și grăbiseră pasul, profitând de prezența caldarâmului. La un moment dat, Giff aduse în discuție un amănunt care îl intrigase mai devreme.

–Cu siguranță, Lady Isobel știe la fel de bine ca dumneata că această plecare de una singură, pe o distanță atât de mare, îl va înfuria pe Hugo. Mă mir că ți-a îngăduit-o.

Vinovăția inconfundabilă îi coloră chipul în stacojiu, informându-l fără putință de greșeală că Lady Isobel nu era la curent cu expediția.

În loc să-i răspundă însă, se răsuci, îl privi direct în ochi și întrebă:

–De ce vă aflați, dumneata și ceilalți, atât de departe în trecătoare. Credeam că toată lumea o ajută pe contesă la pregătirile de călătorie.

–E drept, toți sunt preocupați de asta, recunoscu el, hotărând să-i permită trecerea la alt subiect, deși nu voia să-și discute propriile activități. Adevărul e că nu văd rostul întregii tevaturi. Titlul de contesă îi aparține personal, e obișnuită să aibă un alai pe măsura puterii sale. Însă călătoria aceasta nu depășește opt sau zece mile. Mi se pare un tărăboi prea mare pentru o distanță atât de scurtă.

–Da, dar n-ai văzut niciodată cum călătorește ea, zâmbi fata.

Giff era foarte curios, pentru că fusese plecat prea multă vreme.

–Spune-mi atunci.

–Ia cu sine atâtea lucruri și mobile, încât dacă n-ar fi vorba de ea, s-ar crede că-și mută întregul avut într-o casă nouă.

Bărbatul vru să verifice dacă nu glumea, dar Sidony era sinceră.

–De ce-ar face asta? se interesă el. Fără îndoială, prințul Henry menține Sinclair House într-o stare bună, cu toate mobilele trebuincioase.

Tânăra chicoti.

–Totul e splendid, însă Isabellei îi place să aibă propriile cearșafuri și noptiera de la Roslin, precum și multe alte obiecte care-i sunt dragi. Pe deasupra, le va dărui Adelei și lui Rob un sipet minunat, cu incrustații, pe care Rob jinduiește să-l aibă la Lestalric. În plus, din câte spune Lady Clendenen, aduce și alte lucruri pe care să le dăruiască abației.

–Se pare că va fi o priveliște demnă de a fi văzută, comentă el.

–Cu siguranță, confirmă ea. Dar tot nu mi-ai zis ce făceați voi trei în trecătoare.

–Ne îndeletniceam cu o treabă de-a lui Hugo, răspunse el la repezeală. I-am lăsat pe el și pe Rob la Roslin, ca să se ocupe de ea în continuare.

–Adela o să fie dezamăgită văzând că Rob nu se întoarce cu tine.

–Ba nu, pentru că o să vină în seara asta. Vezi dumneata, o să mă ajute la găsirea unei corăbii, adăugă el, convins că noutatea avea să-i deturneze interesul de la trecătoare.

–De ce ai nevoie de o corabie?

–Tocmai de asta am venit aici. Eu sunt marinar atât din plăcere, cât și ca meserie. Când o s-o găsesc pe aceea care-mi trebuie, o să ridic ancora și-o să plec înspre apus, acasă.

–Aha!

Observă că o dezamăgise iarăși, însă de data aceasta nu mai simți remușcări. Treburile lui, mai ales cea curentă, nu aveau nici o legătură cu ea.

Sidony își reveni rapid și, pe măsură ce discuția lor continua lejer, cu pauze firești de tăcere, gândurile ei se îndreptau spre însoțitorul ei și spre propriile reacții imprevizibile.

De pildă, se întrebă ea, cum îndrăznise să-l iscodească despre ceea ce făcea în trecătoare, darmite despre treburile lui Hugo și Rob? Nu avea prea multe cunoștințe despre bărbați, asta era limpede, însă tot știa că nu suportau să discute cu femeile despre treburile lor. Dacă vreuna voia să-l scoată pe tatăl ei din fire, nu avea decât să-l descoasă despre oricare dintre faptele lui.

Cu toate acestea, voia să-l întrebe pe Giff de ce nu pomenise până atunci că voia o corabie, dar dintr-odată părea atât de dornic să plece din Edinburgh. Acest gând fu urmat pe dată de un altul. Până de curând, ar fi acceptat ea însăși orice posibilitate de a proceda la fel, de a se întoarce acasă în Țara de Sus.

Își înăbuși un oftat, nelămurită dacă tristețea se referea la propria situație sau la plecarea lui iminentă. În aceeași clipă, își dădu seama că Giff îi arăta cetatea regală în depărtare.

Decisă să se bucure de cât mai rămăsese din călătoria lor clandestină, fata rosti cu voioșie:

–Știți, Sir Giffard, obiceiul lui Lady Clendenen de a vorbi mai mult decât stă să asculte și ușurința cu care subiectele noi îi distrag atenția ne-au împiedicat să aflăm unde anume în Kintail se află casa dumitale. Este o taină cumva?

–Nu, zise el cu un zâmbet care încălzi sufletul tinerei. E drept însă că în clipa de față mă gândesc rareori la ea, așa că nu prea îmi vine să dau amănunte.

–Dar unde e?

–La Duncraig.

–Păi atunci o știu, exclamă ea, amintindu-și un zid impresionant, cenușiu-închis, ce arăta ca o prelungire a stâncii înfipte în mare pe care era cocoțat.

–E în vârful stâncilor de pe creastă, la miazănoapte de Kyle Akin, nu-i așa? Pe cuvântul meu, castelul este la fel de impunător ca Dunstaffnage, doar că este mai sus și, poate, ceva mai mic.

–Tata ar fi de acord cu descrierea. Îi place să creadă că Duncraig este de necucerit.

–Păi așa cred că și este.

–A avut pare de asedii, ca majoritatea castelelor. Dar dacă acum trebuie să răspundem unor întrebări care n-au fost lămurite, ce-ar fi să-mi spui dacă Lady Isobel știe unde ai fost azi? N-aș vrea să dezvălui vreun lucru care ar trebui să rămână secret.

Cu o jenă plină de vinovăție, Sidony îngăimă:

–Știe că am plecat din oraș călare, deoarece m-a îndemnat să mă duc la Lestalric, la Adela. Asta aveam de gând, însă nu știu cum s-a făcut de am luat-o în partea cealaltă. Prin urmare, deși n-am zis nici o clipă că mă duc la Lestalric, ea presupune că asta mi-era destinația. Totuși, urma să-i mărturisesc adevărul la întoarcere, adăugă ea cu iuțeală, chiar fără să știu că Hugo o să-i spună.

–Să-ți dau un sfat: spune-i îndată, altfel va afla cum au stat lucrurile înainte ca dumneata să i te fi destăinuit de bunăvoie.

Fata încuviință din cap, hotărâtă să procedeze întocmai. Când ajunseră însă la Sinclair House, descoperiră că lui Isobel nu-i păsa nicidecum de activitățile lui Sidony, întrucât Sir Michael Sinclair se întorsese acasă.

Dacă-l surprinse vederea perechii alcătuite din Giff și Sidony, n-o arătă, ci veni să-l întâmpine pe oaspete cu un zâmbet încântat și o strângere puternică de mână.

Giff îl salută pe Michael la fel de bucuros, deoarece îl plăcea foarte mult și nu-l văzuse de câțiva ani. Strălucind de fericire, Lady Isobel își strecură mâna sub brațul bărbatului ei.

–Ce amabil din partea dumitale s-o însoțești pe Sidony până acasă, Sir Giffard, spuse ea. Sper că ați avut o călătorie plăcută.

–Într-adevăr, milady, răspunse el ușurat. Nu se menționase defel presupunerea că veniseră de la Lestalric. Dar

nu cred că vreți să auziți poveștile noastre acum că Sir Michael de-abia s-a întors. Aș face bine să pornesc iarăși la drum.

–Nicidecum, Sir Giffard. Bărbatul meu, dornic să vină acasă, n-a mâncat nimic de la Glasgow până aici, așa că o să cinăm devreme. Dacă vă e foame, sunteți bine-venit la masa noastră.

–Nu refuz niciodată o masă, milady, rânji el. Aș fi încântat să primesc, dar numai dacă sunteți sigură că prezența mea e dorită.

–Neapărat, căci o să-l însoțiți precis pe Michael în vizită, și dacă nu plecați acum, până veți ajunge la Lestalric veți descoperi că acolo au luat deja cina.

Era adevărat, și, cum ratase prânzul la Roslin deoarece se repezise s-o prindă din urmă pe Sidony, îi era foarte foame. Prin urmare, acceptă recunoscător sugestia lui Lady Isobel de a se spăla puțin, precum și asigurarea ei că, întrucât Michael sosise cu numai un sfert de oră înaintea lor, nu era cazul să-și schimbe hainele.

–Vom cina așa cum suntem, zise ea, sprijinindu-se de soțul ei și surâzându-i când acesta o înconjură cu brațul.

–Ce face Will? se interesă Lady Sidony când Michael, eliberat din strânsoarea afectuoasă, se îndepărtase împreună cu Giff.

Acesta din urmă se opri, ros de curiozitate. Până atunci, fata nu mai pomenise pe nimeni cu numele „Will".

–Mai bine, săracul de el, răspunse Isobel. Azi n-a mai plâns atât de mult. Când ați venit voi, tocmai ce-i spuneam lui Michael despre cât de greu îi ies dinții.

Giff, suprimându-și zâmbetul, urcă scările după gazda sa.

Sidony îi urmări cu privirea, încercând să găsească modalitatea optimă de a-și face mărturisirea. Isobel nu avea să-i găsească pricină, pentru că și ea fusese zburdalnică până la măritiș. Însă Giff o făcuse să se simtă vinovată de înșelătorie, și nu putea ocoli faptul că o păcălise pe Isobel

și avea s-o păcălească în continuare atâta timp cât o lăsa să creadă un neadevăr.

Prin urmare, când Isobel adusese subiectul în discuție întrebând cum de Sir Giffard se oferise s-o însoțească acasă de la Lestalric, Sidony murmură:

–Mă tem că n-am venit de la Lestalric.

–Nu?

–Nu. Acum că sosise momentul, i se părea mai greu decât se așteptase. Înainte de a-și pierde cu totul curajul, rosti: M-am dus la Hawthornden în loc de Lestalric. N-am stat deloc, adăugă ea repede. Și am luat doi flăcăi de acolo, iar pe drum erau călători, precum și turme de oi și care, și pe urmă Sir Giffard, așa că am fost în siguranță.

–Zău? șopti Isobel suav, prea suav pentru ca Sidony să se simtă în largul ei.

Fața i se îmbujorase din nou.

–Știu că ești furioasă, zise ea.

–Nu, nu sunt furioasă, doar dezamăgită că ai putut să faci așa ceva. Sir Giffard era la Hawthornden? Chiar și cu doi slujitori alături, nu e deloc înțelept să mergi atât de departe, scumpa mea. Dar, dacă tot te-ai dus până acolo, de ce n-ai rămas la Sorcha?

–Era la Roslin, spuse fata. Fu pe punctul de a-i povesti despre cei trei bărbați pe care-i văzuse în trecătoare, dar, cum voia să întrebe ce-ar fi putut să facă acolo și se temea că Giff și Michael ar fi putut apărea în toiul discuției, preferă să continue: Știu că dacă m-aș fi dus la Roslin, n-aș fi putut pleca decât mult mai târziu, și nu voiam să te îngrijorezi.

Giff și Michael li se alăturară pentru cină. La masă, Sidony observă că bărbații făceau adesea schimb de priviri și simți nerăbdarea lui Giff. În consecință, când Michael își împinse farfuria de lemn din față, cuvintele sale n-o surprinseră defel:

–Hai să ne retragem în altă încăpere cu vinul ăsta minunat, Giff. Vreau să aud totul despre aventurile pe care

le-ai avut de la ultima noastră întâlnire, și o să ți le povestesc și eu pe ale mele. S-ar putea să stăm până târziu, iubito, i se adresă el soției. Îți urez noapte bună, și spune-i dădacei că, dacă Will se trezește din somn, ar trebui să înmoaie o bucată de pânză în rachiu și să i-o dea s-o sugă. Așa lecuia mama durerile pruncilor când le ieșeau dinții, și asta o să-l liniștească până dimineață. Pun rămășag că, în starea ta, după trei nopți nedormite, o să-ți prindă bine puțin somn.

–Adevărat, domnul meu, zise ea, ridicându-se odată cu el și ridicându-se pe vârfuri să-l sărute. Apoi îi făgădui: Să știi însă că n-o să adorm până nu vii și tu în pat. Nu-l lăsa să te țină de vorbă prea mult, Sir Giffard.

–N-o să-l las, milady.

Fără tragere de inimă, Sidony le ură celor doi bărbați noapte bună și nu uită să-i mulțumească lui Giff pentru că o însoțise până acasă.

Spre mirarea ei, când Michael anunță că avea s-o conducă pe Isobel până la scara principală, Giff o prinse pe fată de braț.

Aplecându-se la urechea ei ca să nu-l poată auzi altcineva, murmură:

–Încă nu e nevoie de tine acolo. Trag nădejde că i-ai mărturisit adevărul lui Lady Isobel, deoarece eu va trebui să-i spun lui Michael că am fost azi la Roslin. Și n-ar fi bine ca fiecare să cunoască altă poveste. În felul ăsta, încurcătura e garantată.

–I-am zis deja lui Isobel, așa că îi poți istorisi lui Michael ce poftești.

–Bravo, fetițo, șopti el, învăpăindu-i iarăși obrajii cu o privire sfredelitoare.

Sidony își simți buzele uscate și le umezi ușor.

–Hai, fetițo, nu fă asta, spuse el încet. O trase înspre el cu o mână, îi cuprinse ceafa cu cealaltă și își apăsă buzele pe gura ei.

Sidony i se topi în braţe, constatând uimită cât era de cald şi de puternic. De data aceasta, când limba lui i se strecură printre buze, nu făcu nici o încercare să se opună, ci se lăsă în voia senzaţiilor delicioase care îi străbăteau trupul.

Când fata îşi umezi buzele seducătoare, Giff ştiu că nu mai avea nevoie de altă invitaţie. De asemenea, nu se gândi nici la posibilele consecinţe. De-abia începuse să se simtă bine, de-abia îşi lăsase o mână să-i alunece pe sânul delicat, când urechile sale antrenate îl avertizară că se apropia cineva, astfel că se îndepărtă de ea dintr-un salt.

–Pentru numele lui Dumnezeu, nu i te arăta aşa lui Michael, mormăi el, răsucindu-se să apuce vătraiul şi îngenunchind lângă foc.

Atunci când ridică privirea, Michael trecea pragul, iar Sidony se apropiase de masă, jucându-se nepăsător cu un cuţit.

Cu o seninătate admirabilă, spuse:

–Isobel a urcat în dormitor, Sir Michael? M-am gândit că prezenţa mea n-ar fi fost bine-venită în acele clipe.

Bărbatul zâmbi.

–Acum vrea să te duci la ea, fetiţo. De ce n-ai chemat o slugă să aţâţe focul, Giff? întrebă el în timp ce fata părăsea în grabă încăperea.

–Pentru că sunt la fel de plin de tact ca Lady Sidony, bineînţeles, răspunse Giff ridicându-se. Credeam că tu şi soţia ta voiaţi să fiţi singuri câteva momente.

–Aşa-i, recunoscu Michael. Stai numai să iau urciorul ăsta de vin.

Procedă întocmai, şi cei doi bărbaţi se retraseră în anticamera dotată, la rândul ei, cu un şemineu, împărţind probabil coşul cu acela din sala de mese.

–Am fost uşurat să te găsesc aici, mărturisi Michael în vreme ce trăgea o masă mai aproape de foc şi-i făcea semn lui Giff să ia un taburet. Aducând altul pentru el, Michael

puse jos urciorul de vin și două pocaluri și adăugă: Știu că nu vrei să zăbovești prea mult aici, dar sper că ai avut prilejul să te sfătuiești în toate privințele cu Hugo și Rob.

–Într-adevăr, și am aflat că nu m-am pregătit cum se cuvine pentru venirea încoace. Știrile pe care mi le-ai trimis nu erau foarte limpezi, și eram în Galloway când le-am primit.

–Nu puteam să le scriu mai deslușit, zise Michael turnând vin în pocaluri. Chestiunea este...

–Știu ce vreți de la mine, îl întrerupse Giff, conștient că până și la Sinclair House pereții puteau avea urechi. Putem vorbi fără ocolișuri?

–Da, ușile sunt zdravene, și nimeni nu are de ce să asculte. Pe deasupra, aici nu sunt deschizături ascunse prin care să se poată iscodi, urmă el cu un zâmbet nostalgic. Cândva, la Roslin, nevastă-mea a tras cu urechea la ce ne spuneam eu și cu Hugo. Ultimele lucrări întreprinse acolo de Henry cuprindeau și doborârea unei părți din peretele sălii celei mari ca să facă un salon pentru mama, așa că a rămas o deschizătură care dă în noua încăpere. Descoperind-o, Isobel a îngăduit curiozității să treacă peste bunul-simț. Din fericire, nu se lasă în voia acestor dorințe.

Gândurile lui Giff zburară spre posibilele dorințe ale lui Sidony, însă vocea lui Michael îl aduse cu picioarele pe pământ.

–De fapt, ce știi?

–Tot ce trebuie să știu, îmi închipui. Deocamdată stau la Lestalric, dar ieri am fost cu Rob la Roslin, am petrecut noaptea la Hawthornden, la Hugo, și azi m-au dus să văd încărcătura.

–Și?

–Dacă aveți oameni de încredere care s-o ducă până la corabie și dacă-mi puteți da destui vâslași vrednici, bine înarmați, ca să pună în mișcare nava și s-o păzească, pot duce încărcătura în siguranță la Ranald, pe insula Eigg.

Presupun că ăsta e planul în continuare, dacă ai putut vorbi cu el și dacă ia răspunderea pe umerii lui.

–Da, cu toate că nu i-am spus deocamdată ce va trebui să ocrotească, zise Michael. I-am spus numai că e vorba de un obiect pe care ni l-au încredințat templierii și că, după părerea noastră, va fi mai ferit de primejdii la mare depărtare de Midlothian.

–Dacă ai atâta încredere în el, de ce nu-i dezvălui taina?

Michael ridică din umeri.

–„Trebuie să te aștepți la victorie, dar să iei în seamă primejdiile și greșelile să nu te ia prin surprindere." La naiba, de câte ori n-am auzit asta sau alte învățături asemănătoare la Dunclathy! Nu că tu ai fi fost vreodată prea dornic să le acorzi atenție, surâse el.

–Prin urmare, nu ai deplină încredere în el, conchise Giff, trecând cu vederea înțepătura.

–Ba da, însă nu am încredere în cei care-l înconjoară, așa că nu i-am spus tot. Acum, în privința vâslașilor bine înarmați, tu nu ai oamenii tăi?

–Adu-ți aminte că am venit călare din Galloway. Dacă trebuie să mă întorc pentru a lua *Storm Lass* și echipajul, o să fiu înapoi abia peste două săptămâni, dacă nu chiar o lună, dacă vremea de la miazănoapte e dușmănoasă.

–E prea mult.

–Da, și cu toate că unele corăbii de-ale clanului Sinclair se găsesc mai aproape, Rob crede că sunt prea bine cunoscute, deși aș pune rămășag că putem deghiza orice corabie sau galeră dacă ne punem mintea la bătaie. Pentru cele mai multe e nevoie doar să se schimbe flamura ori pânza, dar la modelele mai noi aspectul variază mult de la un vas la altul.

–Este o piedică de netrecut?

–Nu, doar supărătoare, zâmbi Giff. Tu m-ai chemat, deci presupun că n-o să-mi cauți nod în papură.

–Nu mai trebuie să-ți spun că totul trebuie să se petreacă în cea mai mare liniște. La început ne-am gândit

să folosim niște corăbii de-ale familiei Sinclair, înarmate zdravăn, însă ne-am dat seama că la fel de bine am putea să ne ducem la Fife și să-i dăm de știre ce vrem să facem.

–Sigur, dar, vezi tu, pentru a ține încărcătura ascunsă nu avem neapărat nevoie să ascundem și expediția. O plecare zgomotoasă, cu pompă, poate sluji de minune, dacă e bine plănuită.

Michael surâse.

–Ai aflat, probabil, de la Hugo că Henry ne va da bani. Prin urmare, fă tot ce trebuie, dar străduiește-te să ne ții departe de spânzurătoare.

–O să încerc. Acum, spune-mi mai multe despre ce-ai vorbit cu Ranald. Ești sigur că n-o să-i dezvăluie totul lui Donald?

–Cred că a fost măgulit că vrem să-i încredințăm ceva de mare preț. Am pomenit de Donald, iar Ranald a fost de acord că n-are nici o datorie să-i spună despre templieri ori despre lucrurile pe care le au în pază și a jurat că obiectul va fi în deplină siguranță. Așadar, înțelege foarte bine făgăduiala pe care a făcut-o. La sfârșit o să afle despre ce e vorba, dar până atunci vom păstra taina între noi.

–Pe bună dreptate, încuviință Giff.

–Mă mir că Rob a consimțit să-ți spună *ție* secretul, rânji Michael. De obicei, le păstrează mai bine decât oricine.

–Trebuia s-o facă, dacă eu trebuie să mă ocup de transport.

–Pricep, dar nu-l cunoști pe Rob. Dacă Fife n-ar bănui deja cam pe unde se află Piatra – și faptul că noi, cei din neamul Sinclair, o avem –, fără îndoială că Rob s-ar fi opus mutării ei.

–Cum de a prins Fife de veste?

–Printr-un amestec de răutate și noroc, explică Michael, turnând iarăși vin în pocalul lui Giff. În primul rând, fratelui mai mare al lui Rob îi place să-și dea importanță. Pe lângă asta, din ziua în care Eduard al Angliei

a luat cu el piatra cealaltă au început să se răspândească zvonurile că s-a înșelat. Tatăl lui Rob s-a întrebat dacă nu cumva clanul Logan avea vreo legătură cu asta, pentru că străbunicul lui Rob era un bărbat puternic, prieten apropiat și tovarăș de lupte de-al lui Robert Bruce.

Giff își dădu seama că Michael nu știa cât de multe îi destănuise Rob, așa că spuse:

–Rob mi-a zis că a aflat de la bunicul său despre ascunzătoarea Pietrei.

–Foarte bine, răsuflă ușurat Michael. E mult mai ușor să vorbești despre un lucru dacă nu trebuie să te temi că ai putea trăda o taină. Ca să-ți răspund la întrebarea despre Fife, odată ce a început să preia tot mai mult din treburile regelui, devenind cârmuitorul Scoției, fratele lui Rob a încercat să-i câștige favorurile sugerându-i că membrii familiei Logan – mai precis Rob – știu unde se găsește Piatra.

–Cum Dumnezeu, fratele lui Rob *a recunoscut* că i-a spus asta lui Fife?

–Fratele și tatăl lui Rob au murit amândoi înainte să aflăm toată povestea. Fife însuși a lăsat să-i scape că fusese înștiințat. Deși nu ia hotărâri bune în luptă și uneori poate fi laș, e un individ îngrozitor de prefăcut, Fife ăsta, și foarte primejdios. Să nu cumva să-l crezi mai slab decât este!

–N-o s-o fac, promise Giff. Din câte mi-au spus Hugo și Rob, Fife crede că Piatra și comoara sunt ascunse în același loc și vrea să le găsească pe amândouă. Asta nu înseamnă că el caută ceva mult mai mare decât ar putea încăpea pe o corabie?

–Pare să creadă că a fost împărțită și dusă în mai multe locuri, îl lămuri Michael. Nu a făcut nici un secret din convingerea sa că Henry o deține în cea mai mare parte. Ba chiar și-a construit o corabie cu gândul de a porni spre Girnigoe să-l înfrunte. Cu toate asta, n-o să plece înainte ca regele să se întoarcă la Stirling, unde, din funcția

de conetabil al castelului, Fife îl poate manevra după bunul plac.

–Am auzit că îndeplinește deja o sumedenie de îndatoriri regale, comentă Giff.

–Pe cele mai multe, întări Michael. La Stirling, Maiestatea Sa e înconjurat de oamenii lui Fife. Dar acum mă îngrijorează mai mult găsirea unei corăbii pentru tine: cum Fife e atât de aproape, va trebui probabil să mutăm Piatra foarte grabnic. Ai văzut vreo navă potrivită?

–În clipa de față, la Leith sunt o mulțime de vase, dar majoritatea adună lână pe care s-o ducă la miazăzi, spuse Giff. Am văzut vreo două care ar fi numai bune, inclusiv două drakkare franțuzești.

–Drakkare *franțuzești?*

Giff zâmbi.

–E neobișnuit, ai dreptate, însă francezii pot uneori să fie la fel de isteți ca scoțienii și să recunoască o idee bună atunci când dau peste ea. O altă posibilitate ar fi o corabie de negustători olandeză, de la Rotterdam, ce pare destul de iute. Mie-mi sunt mai la îndemână galerele, dacă e să mă întrebi, dar pot cârmui orice navă cu pânze ori cu vâsle.

–Se poate ca un drakkar să nu aibă suficient spațiu pentru ascunderea Pietrei.

–E adevărat, așa că vreau să trec mâine pe la căpitanul vasului olandez și să văd dacă nu cumva tot el e și proprietarul. Dacă nu, o să încerc să-l conving să-mi închirieze nava pentru câteva săptămâni. Asta e tot ce ne trebuie, iar Fife n-ar prinde de veste.

–Chiar și așa ar trebui să schimbi înfățișarea corabiei, zise Michael. Puține vase olandeze o iau spre miazănoapte; prin urmare, ce părere ai să o deghizezi în vas norvegian? O asemenea cursă spre Orkney n-ar stârni nici o bănuială. La urma urmei, Orkney este în continuare pământ norvegian, iar Henry primește oaspeți norvegieni de două sau trei ori pe an.

–Nu e deloc o idee proastă, murmură Giff.

–Măcar e de luat în seamă. Acum, spune-mi cum ai ajuns s-o însoțești pe cumnata mea, dacă ea era la Lestalric, iar tu ai venit aici de la Roslin.

La castel, contele de Fife îl privea enervat pe soldatul care se făcuse mic în fața lui.

–Ce naiba vrei să spui, că pun ceva la cale? întrebă el. Ce fac? Și descoperă-te când vorbești cu mine, Rolf Stow!

–N-am habar, milord, răspunse nefericitul Stow, scoțându-și bereta și răsucind-o în mână. Dar au pus străji peste tot, la un capăt și la celălalt al trecătorii. Da, și în vâlcea. Vă spun io, precis e ceva necurat la mijloc.

–Interesant, comentă Fife. Dar o știre atât de prizărită nu e de nici un ajutor, deci du-te înapoi și află mai multe. Și să nu mai vii cu zvonuri dintr-astea de două parale. Doar nu-ți închipui c-o să mă duc până acolo și să-i întreb ce au de gând?

–Nu, milord. Necazul e că Sir Hugo îi spânzură pe curioșii care se apropie prea mult.

–Sir Hugo nu are puterea de a trimite oameni la spânzurătoare, îi aminti contele. O fi comandând el străjile de la Roslin, însă nu poate osândi pe nimeni la moarte, iar dacă afli că lucrurile stau altfel, trebuie să-mi dai de știre îndată. Coroana o să-l mustre după cum se cuvine.

–Păi, nu trebuie să dea el poruncă. Asta o face contesa, iar dânsa are tot dreptul, după cum știm cu toții. Când contele de Orkney nu e acolo, contesa Isabella grăiește în numele lui. Și în numele dânsei, de altfel.

–Atunci nu te apropia prea mult, ca să nu fii învinuit că încalci hotarul, îl repezi Fife. Dar află, pentru numele lui Dumnezeu, ce fac acolo. Acum du-te!

Bărbatul ieși în grabă. Încruntat, Fife se întoarse către cealaltă persoană din încăpere.

–Îi știi pe cei din neamul Sinclair, de Gredin. Ce părere ai?

Cavalerul își mângâie bărbia.

–Maiestatea Sa, regele, va sosi în curând, milord. Poate că se pregătesc să vină în cetate cât este Domnia Sa aici. Din câte îmi amintesc, atunci când contesa se mută dintr-un loc în altul, face o tevatură întreagă, așa că vor, probabil, să țină prostimea departe. Pe deasupra, pun rămășag că Domnia Voastră nu sunteți singurul lor dușman.

–Ai stat aproape un an în Orkney, și spui că n-ai văzut nici un semn de trădare, îi atrase atenția Fife. Dacă uneltirea nu se petrece acolo, înseamnă că trebuie să fie la Roslin.

–Ca să zic drept, milord, n-am văzut prea multe în Orkney. În afară de palatul episcopului de la Kirkwall, nu e decât o adunătură de insulițe sălbatice. Fără îndoială, prințul Henry – adică Orkney – vrea să-și facă acolo un castel, însă ne-am petrecut cea mai mare parte a timpului la Girnigoe, care e la fel de pustiu, cum v-am povestit. Se prea poate ca Henry să aibă comoara și s-o țină acolo fără ca vreun suflet să aibă știință de existența ei.

–Ai spus același lucru de marea lui flotă despre care auzim atâtea.

–Ăsta e adevărul, milord. N-am avut nici un prilej să iscodesc mai îndeaproape, și nici dorința, ca să fiu cinstit. Acolo, un om poate dispărea tot atât de ușor ca o comoară.

–O să găsim o cale, căci, te asigur, vreau să cercetăm fiecare petic de pământ îndată ce nava mea va fi gata și trupele tale de la Vatican o să-și facă apariția. Câte corăbii crezi că ne va trimite Sfinția Sa?

–N-am idee, răspunse de Gredin ridicând din umeri. Domnia Voastră vreți să vină cât mai curând, astfel că nu pot fi prea multe. Gândiți-vă ce-ar zice englezii dacă ar vedea o flotă necunoscută înaintând prin apele lor. Una sau două corăbii sub flamura Hansei n-ar stârni mirarea nimănui.

Fife nu-l putea contrazice, însă și-ar fi dorit ca Papa să trimită o flotilă. Pe de altă parte, nu era nicidecum sigur că putea avea încredere în Papă, mai ales că el însuși nu fusese întru totul sincer cu de Gredin.

Fife voia să-l ajute pe acesta la căutarea comorii templierilor, însă era mult mai interesat să găsească Piatra Destinului, atât de prețioasă pentru scoțieni.

Informatorul său îi spusese că Piatra nu părăsise niciodată Scoția, iar iscoadele din Londra îl anunțaseră că piatra de acolo – aceea pe care o furaseră englezii de la abația Scone cu un secol înainte – nu era decât o bucată de calcar nu mai mare de unsprezece inci. Știa din pecețile vechilor documente regale că adevărata Piatră era mult mai mare. Dacă ar fi putut-o restitui abației de la Scone, ar fi oferit Parlamentului scoțian dovada limpede a meritelor sale în clipa când s-ar fi pus problema numirii succesorului la tron.

Lui de Gredin nu-i pomenise despre Piatra Destinului, pentru că individul nu-i plăcea și nu-i inspira încredere. În plus, își dădea seama că, dacă ar fi găsit și legendara comoară pierdută a templierilor, nici el, nici Scoția nu și-ar fi permis să renunțe la ea.

capitolul 8

Fierbințeala săruturilor lui Giff nu se stinsese de pe buzele lui Sidony când aceasta urcă încet spre dormitorul lui Isobel. La ușă se întâlni cu doica lui Will, care tocmai ieșea.

–Intră, scumpo, te rog, o pofti Isobel. Doica spune că Will încă mai doarme, însă i-am transmis sfaturile lui Michael pentru cazul în care bietul prunc se trezește. Trage-ți un scaun.

–Nu, nu vreau să te rețin, zise fata. Am trecut doar să văd dacă tot ai de gând să mergi dimineață la slujbă la St. Giles.

–Sigur că da, împreună cu Ealga, și sper să vii și tu cu noi, pentru că Michael nu poate să stea până atunci. Treburile care l-au adus în partea asta de țară au de-a face și cu Rob și Hugo, și spune că ar fi trebuit să se ducă direct la Roslin să-i povestească lui Hugo ce-a descoperit. În loc de asta, a venit aici, așa că în zori o să plece către Roslin. Cred că o să-i ceară lui Giff să-l cheme pe Rob aici și o să pornească la drum împreună.

–Adelei n-o să-i placă, murmură Sidony. În definitiv, Rob era azi la Roslin, și e cale lungă de străbătut în numai două zile. Poate foarte bine să vină încoace și să primească indicațiile lui Michael înainte ca acesta să plece.

–O să hotărască asta între ei. Iar călătoria nu e atât de lungă, după cum ziceai chiar tu mai devreme, nu-i așa?

Isobel părea obosită, iar sora ei știa că, deși nu era foarte târziu și ținea să-l aștepte trează pe Michael, acesta era sigur că o s-o găsească adormită și, la rândul lui, avea să se culce imediat. Totuși, prilejul de a o întreba ce puneau

la cale cei trei bărbați în defileul de la Roslin nu avea să mai apară prea curând.

În consecință, spuse:

–Sunt convinsă că pe Rob n-o să-l obosească din cale-afară. Mă gândeam numai la Adela. Însă, dacă-mi îngădui, aș vrea să te întreb despre un lucru pe care l-am văzut azi.

–Te rog.

Sidony îi descrise scena, având grijă să nu omită nici un detaliu, inclusiv impresia ei că bărbații păruseră să iasă direct din peretele defileului.

–N-am zărit nici o cărare, deși era un pârâiaș care ieșea din pădure și se vărsa în Esk, adăugă ea. Ce crezi că făceau acolo?

–Păi de unde să știu? replică Isobel, scoțându-și agrafele din păr și punându-și deoparte boneta. Nu l-ai întrebat pe Giff?

Fata se strâmbă.

–A zis că era o treabă de-a lui Hugo, dar îmi închipui că n-a vrut să-mi spună nimic.

–Bărbaților nu le plac femeile iscoditoare, draga mea. Ai grijă să nu te prindă vârându-ți nasul unde nu-ți fierbe oala.

Sidony surâse.

–Venind din partea ta, sfatul ăsta e cam nelalocul lui. Întotdeauna ai fost atât de curioasă, încât ai face orice ca să afli ce te interesează.

–Da, însă acum nu mai am nevoie să mă port așa. Michael îmi spune aproape tot ce vreau să știu.

–Atunci l-ai putea întreba ce făceau acolo.

–Sigur, dar... Până atunci, Isobel evitase privirea surorii sale, dar acum i se uită fix în ochi. Dacă l-aș întreba, iar Michael mi-ar spune ce făceau, nu ți-aș zice și ție, scumpa mea. O nevastă bună nu vorbește despre lucrurile pe care i le dezvăluie bărbatul ei. Altfel, fără pic de îndoială, el nu i-ar mai spune nimic.

Întrucât nu mai avea rost să insiste, Sidony îi ură noapte bună și se retrase în camera care-i era rezervată pentru ședințele la Sinclair House. Slujnica ei se afla deja acolo.

–Jupâneasa mi-a spus că Domnia Voastră o să vă retrageți curând, așa că am venit să vă rânduiesc lucrurile, milady, dar vreți să vă culcați chiar acum? E prea devreme.

–Nu sunt hotărâtă, admise fata. Dar dacă vrei să aprinzi lumânările și să-mi aduci ghergheful, aș putea să mai brodez puțin.

Slujnica se conformă, apoi ieși din încăpere.

În vreme ce lucra la lumina difuză a lumânării, Sidony nu-și putea opri gândurile să se întoarcă la Giff MacLennan, iar buzele o arseră din nou când imaginea sărutului îi reveni în memorie. Lăsând acul deoparte și apăsându-și vârful degetelor pe gură, se întrebă de ce atingerea lor nu-i stârnea aceeași fierbințeală ca buzele lui înfocate.

Se miră și de propria ei atitudine, de faptul că îngăduise un asemenea gest. Nu scosese nici un sunet de protest. Și ce uimită fusese când el se dăduse înapoi atât de brusc! După numai câteva clipe, trebuise să facă tot posibilul pentru a-l împiedica pe Michael să observe ce se întâmplase și cât de fericită era.

La cât de absorbită fusese în timpul sărutului, Michael ar fi putut să intre nevăzut și să ceară explicații.

Zâmbi la acest gând, însă curiozitatea nu-i dădea pace. Oare ce făcuseră bărbații în trecătoare? Avuseseră cu ei patru oameni înarmați, probabil escorta obișnuită a lui Hugo, dar, în mod ciudat, de data asta rămăseseră să pescuiască în râu. Nu-i văzuse niciodată pe oamenii lui Hugo să facă așa ceva. La urma urmei, erau gărzile lui de corp, și rareori se îndepărtau de el.

Iar atunci se apucaseră de pescuit!

Se întrebă dacă Michael și Giff erau tot la parter, stând la taclale în salon, și își dori pentru o clipă ca încăperea lor să aibă o deschizătură secretă ca aceea de la Roslin. Oftând, renunță la această fantezie. Nici la Roslin n-ar

fi fost de nici un folos, deoarece dulapul cu pricina era mereu încuiat.

Nici trasul cu urechea la ușa salonului n-ar fi ajutat decât la stârnirea uneia dintre rarele crize de furie ale lui Michael. Ușile de la Sinclair House erau grele și zdravene, iar slugile erau bine instruite. Dacă ar fi avut nesăbuința de a asculta la ușă, primul care ar fi văzut-o i-ar fi dat raportul stăpânului.

Cum lumina lumânărilor nu era la fel de prielnică pentru brodat ca aceea a zilei, după o oră puse ghergheful deoparte și se duse în odaia copilului. Will sforăia ușor, dar altfel dormea tihnit, fie de oboseală, fie datorită rachiului. Doica dormea și ea pe patul de alături.

Când ieși pe palier auzi voci de jos. Se opri plină de speranță, însă nu auzi decât cum Michael îi ura lui Giff călătorie ușoară, iar Giff îi răspundea zicându-i noapte bună.

Se întoarse în cameră, se dezbrăcă și se pregăti de culcare, apoi stinse lumânările. În scurtă vreme adormi. A doua zi de dimineață nu-și putu aminti dacă visase ceva, dar când slujnica veni s-o ajute la îmbrăcat primi cu bucurie vestea că Lady Adela îl însoțise pe Sir Robert până la Sinclair House și avea să meargă împreună cu surorile sale la slujba de la St. Giles.

În opinia lui Sidony, preotul vorbea prea încet și mult prea mult. Băncuța de rugăciune era incomodă pentru o slujbă atât de anostă; astfel, când se termină în sfârșit, sări în picioare, îl lăsă pe argatul care o însoțise să ducă înapoi piesa de mobilier și se grăbi să iasă pentru a inspira aerul proaspăt, ușor sărat al primăverii.

Când surorile ei și Lady Clendenen i se alăturară, Adela exclamă râzând:

–Atâta te-ai mai sucit în toate părțile, încât am crezut că o să cazi de pe băncuță!

Sidony zâmbi, dar starea ei de spirit se schimbă pe dată când își aduse aminte că Adela o lăsase pe micuța Anna la Sinclair House.

–Am putea să ne întoarcem acum? întrebă ea coborând glasul. Nu prea am chef să stau de vorbă cu te miri cine.

–Ai dreptate, zise Adela. Știu că ești nerăbdătoare s-o vezi pe Anna.

–Numai dacă nu-i ies dinții, comentă Isobel pe un ton glumeț. Ieri, Sidony m-a părăsit, spunând că s-a săturat de răcnetele pruncilor.

–Zău, Sidony, credeam că iubești copilașii, comentă Adela. Dar, rogu-te, nu ne părăsi azi. Și așa sunt nefericită că Rob a plecat iarăși, deși a făgăduit că o să se întoarcă până la petrecerea noastră chiar dacă după aceea va trebui să pornească iarăși la drum.

–Michael și Hugo trebuie să stea la Roslin pentru a rândui alaiul Isabellei, le informă Isobel. Fără îndoială, Sorcha o să rămână cu ei.

În cele din urmă, Lady Clendenen lansă întrebarea pe care și Sidony ar fi vrut s-o pună, dar nu îndrăznea.

–Sir Giffard s-a dus la Roslin cu Michael și Rob?

–Nu, a zis că are niște treburi aici, replică Adela, făcând schimb de priviri cu Isobel. Totuși, a stăruit să vină la Sinclair House mai târziu, ca să mă însoțească până la Lestalric. Nu-mi dau seama de ce.

–Nici eu, o susținu Isobel. Mai ales că Rob ți-a lăsat o escortă la fel de impunătoare ca a lui. Trag nădejde că l-ai invitat la cină.

–Sigur că da.

Sidony remarcă privirile pe care și le aruncară una alteia și căzu pe gânduri, însă nu le-ar fi dat satisfacția de a cere lămuriri. Ar fi fost o umilință, mai cu seamă de față cu Ealga, și, cum Isobel o invitase pe aceasta să cineze împreună înainte de a pleca la Clendenen House, n-ar fi avut timp să discute în particular.

La Sinclair House urcară la etaj, în salonul doamnelor, și sporovăiră despre întoarcerea regelui la castel și despre sosirea în mare pompă a contesei Isabella de la Roslin până când intendentul veni să le anunțe că masa era gata.

În timpul cinei, Lady Clendenen spuse:

–Știți, mi-ar plăcea să ies în întâmpinarea Isabellei dacă vremea e frumoasă și vreuna dintre voi primește să mă însoțească. Sunt încredințată că i-ar plăcea să ne aibă în alai când intră în oraș.

Isobel refuză politicos, iar Adela declară că nu era pregătită s-o lase singură pe micuța Anne o zi întreagă, însă Sidony acceptă pe dată.

Până la plecarea musafirei, fata ajunsese la concluzia că acordase prea multă importanță schimbului de priviri dintre surorile ei, așa că, în loc să le ceară să-și explice atitudinea, se duse să se joace cu nepoțeii ei și îșI lăsă surorile să discute netulburate.

Totuși, micuții nu se bucurară de întreaga ei atenție, și asta din cauză că mintea îi era ocupată cu alegerea unei rochii destul de atrăgătoare încât să o poarte la supeu.

Leith Harbor

Giff se dădu jos din ambarcațiunea care-l adusese la țărm după o întâlnire fructuoasă cu căpitanul vasului olandez, care păruse dornic să-i închirieze corabia atâta timp cât avea nevoie. Planul lui Giff era să ducă nava olandeză numai până la castelul Girnigoe, unde Michael era sigur că Henry avea să le ofere un vas dintr-ale lui ca să transporte Piatra până la destinație.

–Fife n-o să ți-o poată lua înainte dacă închiriezi o corabie și ridici ancora până să-și dea el seama ce ai de gând, îi spusese Michael în ajun. În primul rând, vântul

e potrivnic, iar Fife e un navigator nepriceput, care se sperie ușor.

–Dar căpitanul lui chiar trebuie să fie foarte bun, obiectase Giff.

–Desigur, rânjise Michael. Fife îi angajează întotdeauna pe cei mai buni, însă nu știe să struneasc㠄 nici măcar un cal, darmite un căpitan de corabie. Își vâră nasul peste tot. Iar tu, amice, nu ești cunoscut degeaba drept Regele furtunilor.

Giff le dădu drumul vâslașilor de la Lestalric care îl duseseră până la vasul olandez și înapoi, după care, mutându-și sabia la locul obișnuit, pe spinare, se opri să mai privească o dată portul aglomerat înainte de a-și recupera calul din grajd.

Aruncă o ultimă privire spre corabia olandeză de comerț, lată și impunătoare, după care se uită la nava lui Fife, pe care i-o arătase Rob, și hotărî că Michael avea, probabil, dreptate. Vasul olandez era în perfectă stare și avea să se comporte bine pe o vreme aspră. Al lui Fife, un model recent cu care echipajul nu era obișnuit, s-ar fi putut dovedi mai slab. În cazul în care căpitanul era de loc din Edinburgh și nu avea experiență cu vâslașii, n-ar fi știut cum să le folosească optim priceperea.

Conștient că speculațiile fără temei nu aveau rost, Giff se îndepărtă cu intenția de a se întoarce la Lestalric, unde urma să ia prânzul și să reflecteze la soarta echipajului olandez. Nu discutase cu căpitanul, dar își dădea seama că se aștepta să fie angajat cu tot cu marinarii din subordine.

Decise să le ceară sfatul celorlalți, însă, dacă Henry era de acord, ar fi preferat să-i plătească pe olandezi să rămână la Edinburgh și să ia un echipaj de-al familiei Sinclair. Hugo îi spusese că oamenii lui Henry de la Roslin și Girnigoe – cel puțin toți cei capabili și dispuși să învețe – știau să mânuiască vâslele și pânzele deopotrivă, astfel

că își putea alcătui un echipaj mult mai demn de încredere decât unul străin, oricare ar fi fost acela.

Niște glasuri bărbătești mânioase și un scâncet de copil din spatele lui îl făcură să se răsucească pe călcâie. Câțiva zdrahoni, printre care un bandit îmbrăcat în negru cu o bâtă ridicată deasupra capului, fugăreau un băietan de opt sau zece ani care se ferea sprinten din calea lor și sărea peste obstacole îndreptându-se în direcția lui.

–Opriți hoțul!

Puștiul îl zări pe Giff și își schimbă brusc traiectoria ca să-l ocolească, aruncând o privire în spate la urmăritorii lui.

Aplecându-se într-o parte, Giff reuși să-l prindă. Băiatul se zbătu din răsputeri, luptându-se să scape.

–Dă-mi drumul! O să mă sugrume! Vrei să mă omoare?

–Ține-ți gura dacă nu vrei să vezi ce mână grea am, se răsti Giff punându-l jos, dar continuând să-l strângă de braț.

–Bine că l-am prins pe ticălosul ăsta mic, rosti furios primul din șirul de urmăritori. Mulțam, dom'le. Îl iau eu acum. Merită o chelfăneală zdravănă.

–Dumneata ești tatăl lui?

–Nu, dar nu cred că are tată neisprăvitul ăsta mârșav!

–Nu sunt mârșav, porc-de-mare tâmpit ce ești! ripostă puștiul războinic.

Când individul, în culmea mâniei, se întinse către el, Giff strânse și mai tare brațul firav și îl trase pe copil în spatele lui.

–Ce ziceți că a furat băiatul ăsta?

–Plăcintarul de acolo zice că a luat ceva, bombăni reclamantul. N-am văzut cu ochii mei, dar piciul ăsta *mârșav* mi-a tras un cot de n-am mai știut cum mă cheamă când a trecut pe lângă mine.

–Nu te-a putut lovi prea tare dacă ai reușit să fugi mai repede decât ceilalți, îi atrase atenția Giff. Dar unde este plăcintarul care a stârnit tot tărăboiul?

–Acolo, mormăi bărbatul, arătând cu degetul către mulțimea care se strânsese în jurul lor.

–Dă-te la o parte, atunci, spuse Giff pe un ton care nu admitea replică. O să stau de vorbă cu plăcintarul, dar chestiunea nu te privește pe dumneata.

Interlocutorul său șovăi, se uită în spate și apoi iarăși la Giff, după care se duse lângă cel care ridicase bâta.

–Bine i-ai făcut, murmură băiatul din spatele lui Giff.

–Tu să taci din gură, îi ordonă Giff scuturându-l de braț fără a-și lua ochii de la bărbații din fața lui. Ridicând vocea, întrebă: Care dintre voi este plăcintarul?

–Eu sunt, milord, zise un individ de vârstă mijlocie, pe cât de înalt tot atât de lat, ștergându-și mâinile de șorț în timp ce se grăbea să iasă în față. Și credeți-mă, milord, ticălosul ăsta mic mi-a șterpelit o plăcintă cu carne de să te lingi pe degete, abia scoasă din cuptor.

Cu o nouă scuturătură, Giff reduse la tăcere fornăitul de protest din spatele lui.

–Cât costă? se interesă el, scoțându-și punga cu mâna liberă și ridicând-o la gură să-i desfacă baierele cu dinții.

Mulțimea începu să se destrame, iar plăcintarul, zâmbind la gândul recompensei, răspunse vesel:

–Numai trei șilingi, milord!

Giff îl scrută cu severitate.

Ridicând trist din umeri, păgubitul se corectă:

–Opt pence, milord.

–Tot e prea mult, zise Giff. Nu cred că ceri mai mult de doi pence pentru o plăcintă cu carne, și nu sunt lămurit dacă băietanul chiar ți-a furat ceva. Dar dacă a făcut-o, adăugă el înainte ca acuzatorul să cârtească, meriți un șiling pentru tot necazul. Pe deasupra, asta o să-l învețe și o lecție, întrucât va trebui să-mi dea banii înapoi.

–Prea bine, milord, spuse plăcintarul, acceptând șilingul. Dar trag nădejde că o să-i dați și o altă lecție, completă el aruncându-i vinovatului o privire amenințătoare.

–Se prea poate, replică Giff.

Majoritatea participanților la urmărire se îndepărtaseră. Se mai zăreau numai nemulțumitul din frunte și tovarășul său înarmat cu bâta, dar aceștia păreau să sporovăiască prietenește, fără să le mai acorde atenție.

Giff se întoarse cu fața la prizonierul său.

–I-ai dat nenorocitului ăluia un șiling întreg! se indignă puștiul. Dacă-ți închipui c-o să-ți dau înapoi așa o avere, te... Ei!

Giff îl ridică în aer și-l ținu suspendat în dreptul ochilor săi.

–Să nu mai aud nici o vorbă dacă nu vrei să-ți primești chelfăneala chiar acum.

–Bine, tac chitic, așa că mă poți lăsa jos. Dar ar trebui să știi că te porți ca un bandit.

Giff își înăbuși un hohot de râs.

–Nu sunt un bătăuș și o să te las jos, dar dacă asta înseamnă pentru tine să taci chitic, află că eu sunt de altă părere.

Ochii căprui, cu gene lungi și negre, sclipiră amuzați, însă băiatul rămase tăcut până când se văzu iarăși pe picioare. Apoi își mută privirea dincolo de Giff și exclamă:

–Uite acolo, în spate!

Bănuind o viclenie care i-ar fi îngăduit micului ticălos să scape, Giff ar fi ignorat avertismentul dacă al șaselea simț, în care avea deplină încredere, nu i-ar fi zbârlit părul pe spinare. Se răsuci, împingând copilul în lateral, și chiar în acel moment banditul îmbrăcat în negru se năpusti cu bâta asupra lui.

Mâna stângă a lui Giff țâșni în sus fulgerător și izbi cu tăișul palmei încheietura adversarului, parând lovitura. În același moment, pumnul lui drept se repezi cu toată forța în falca tâlharului.

Bâta zbură într-o parte, iar atacatorul se prăbuși la pământ fără cunoștință. Tovarășul lui, acuzatorul furios al băiatului, se pregătea să-i ia locul când o siluetă micuță

tăbărî pe el, cu capul coborât, și îl lovi din toate puterile exact acolo unde îl izbise cu cotul mai devreme.

Victima se îndoi, încercând să-și apuce agresorul cu o mână în vreme ce se străduia să-și aline durerea cu cealaltă. Cu o agilitate care, în opinia lui Giff, i-ar fi fost de folos oricărui cavaler care urma instructajul de la Dunclathy, puștiul i se feri din cale.

Plăcintarul și alți doi veniră în grabă. Ultimii îl imobilizară pe individul doborât de băiat, iar primul spuse:

–Am văzut ce s-a întâmplat, și o să-i ducem fără preget pe ticăloși în fața judecătorului, milord.

Giff le mulțumi și-i lăsă să se ocupe de cei doi bandiți, după care se întoarse la micul său acolit, care țopăia voios.

–I-am potcovit! exclamă strengarul. L-ai trântit pe-al matale de i-ai zdruncinat șuncile!

–Șuncile? rânji Griff.

Băietanul îi întoarse rânjetul, lăsând la vedere o strungăreață pe care dinții în creștere abia începeau s-o acopere.

–Păi da. Taica spune că nu-s destul de mare să zic cur.

–Atunci să nu zici.

–Da' n-am zis!

Giff ridică din sprâncene.

Un alt rânjet.

–Bine, da' nu înainte să-ți fi povestit de taica.

–Deci ai un tată.

–Păi mata n-ai?

–Ba da, răspunse Giff, revenind la un ton serios. Și dacă aș lua ceva ce nu-mi aparține, mi-ar trage o chelfăneală pe cinste.

–Ei, doar ești prea mare pentru asta!

–N-am fost întotdeauna așa de mare. Ia zi, ai luat plăcinta aceea?

Puștiul deschise gura și o închise la loc în clipa când văzu expresia severă de pe chipul lui Giff. Apoi, ridicând bărbia și îndreptându-și umerii, declară:

–Am luat-o.

–Unde e?

Sclipirea reveni în ochii ștrengarului, care își suflecă mâneca și lăsă vederii pentru o clipă capătul unei plăcinte groase, acoperite cu pesmet tras în unt.

–De ce-ai șterpelit-o?

–Ca să văd dacă-s în stare, răspunse băiatul sincer. Zgârcitul ăla hrăpăreț care le vinde nu-ți dă niciodată să guști, și voiam să știu cum e.

–De obicei, pentru asta trebuie să cumperi.

–Adevărat, dar îți trebuie bani.

–Și tu n-ai deloc?

Copilandrul îl lămuri printr-un gest.

Cum te cheamă?

Băiatul șovăi. Apoi, pe același ton cu care plăcintarul ceruse trei șilingi pentru plăcintă, rosti:

–Cei mai mulți îmi zic doar „Micul tist".

–Și taică-tău cum îți zice?

Strâmbătura trecătoare făcu loc unei expresii uimite.

–Știi mata că tâlharii te-au urmărit când te-ai dus până la corabia olandezului? I-am văzut cu ochii mei, și se uitau și când băieții matale au vâslit până la mal. Ce treabă ai avut cu olandezu' de voiau așa de mult să afle?

–N-am idee, spuse Giff. Apoi, conștient că lansarea unor zvonuri false în port s-ar fi putut dovedi utilă, continuă: Mă gândeam să mă duc spre miazănoapte, până la Murray Firth. L-am întrebat dacă mă poate ajuta.

Spre surprinderea lui, puștiul fornăi și clătină din cap.

–N-ai ce căuta la miazănoapte cu ditamai hududaia. Acolo e tare greu să te strecori printre stânci.

–Și ce cunoști dumneata despre corăbii, domnișorule Deșteptăciune?

Băiatul își dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

–Destule cât să-ți spun că ai face mai bine să mergi cu taica. O ia spre miazănoapte, și dacă juri că o să uiți de blestematul de șiling și făgăduiești să nu-i spui de plăcintă, o să-l rog să te ia cu noi.

–Pe ce vas e căpitan taică-tău?

–Ăla de acolo, cu vâslele ridicate și catargul înalt, îl informă strengarul arătându-i cu degetul.

–Nava aceea este a contelui Fife, observă Giff, privindu-l cu asprime.

–Da, *Serpent Royal*, da' taica e căpitanu', ce să-i faci? De-asta mi se spune „Micul tist", cu toate că mă cheamă Jake Maxwell. Dar dacă nu știi nimica despre corăbii, n-ai de unde să știi nici ce înseamnă asta, adăugă el amabil.

–Înseamnă „Micul căpitan", ce altceva? ripostă Giff. Remarcând dezamăgirea și stupoarea noului său prieten, adăugă: Ești sigur că are loc pentru un pasager?

Flăcăiandrul zâmbi din nou.

–Dacă o să-ți ții făgăduielile cum am zis eu, te-aș putea duce la el, și-o să-l rogi chiar mata.

–N-o să te spun tatălui tău, dar nici nu-s de acord în privința șilingului. Meriți să fii pus la plată, și vreau să te văd achitându-ți datoria.

Jake îl cântări din ochi, după care oftă adânc.

–O să-ți plătesc într-o bună zi, deși habar n-am cum.

–Născocești tu ceva, nu-mi fac griji. Hai, mergem la taică-tău?

–Da, corabia e acolo, pe prundiș, iar băieții matale o să ne ducă la bord.

–Scoate plăcinta, îi ordonă Giff când porniră spre mal.

–De ce?

–Nu ți-e foame? Giff își scoase cuțitul. N-o să ajung la masă, așa că m-am gândit că ai împărți-o cu mine.

–Cum să nu, răspunse Jake vesel. Am și una cu carne de oaie în săcotei. Și un biscuit cu coacăze la desert.

–Un adevărat festin, comentă Giff sever când băiatul scoase un săculeț din jambieră și-i arătă atât plăcinta, cât și biscuitul. Le-ai căpătat pe aceeași cale ca bucata din mânecă, presupun.

–Sigur, și sunt calde, însă cum ai făgăduit să nu-i spui lui taica...

– *Eu* n-o s-o fac, îi retează Giff vorba. Exprimarea îl făcu pe Jake să ridice fruntea și să privească întrebător în ochii căprui ai adultului.

– *Tu* o s-o faci, urmă Giff voios pe când tăia bunătățile. Când mușchii vizibil încordați îl avertizară că puștiul era gata s-o ia la fugă, adăugă: Numai dacă nu te temi, bineînțeles. Un bărbat își asumă răspunderea pentru faptele sale.

Din nou indignat, puștiul se oțărî:

– Io nu mă tem de nimica!

– Bravo, îl lăudă Giff punând cuțitul deoparte și întinzându-i jumătate de plăcintă. Uite partea ta. Miroase tare îmbietor.

– Așa și trebuie, dacă tot a costat un șiling, mormăi Jake. Pe un ton care-i dezvăluia lipsa de entuziasm de a ajunge la *Serpent*, anunță: Asta e corabia noastră, într-acolo.

capitolul 9

La Sinclair House, hotărâtă să nu arate în nici un fel nerăbdarea cu care aștepta să-l revadă pe Giff, Sidony se jucă în tihnă cu Will, mult mai liniștit, și cu Anna, care gângurea vesel, până când doicile o anunțară că venise vremea supeului.

Fata se schimbă într-o rochie verde pal, ornată cu dantelă, și pantofi asortați și încercă să-și ocupe timpul cu lucrul de mână, însă renunță după ce gândurile răzlețe o făcură de două ori să se înțepe la deget.

Lăsând ușa întredeschisă și verificând de mai multe ori că părul, plasa de mătase albă și vălul de deasupra erau în perfectă ordine, se repezi pe palier de îndată ce auzi vocile surorilor sale. Pe când coborau, intendentul deschise ușa de la intrare și-l pofti înăuntru pe Giff.

Rămasă în urmă, Sidony se opri pe ultima treaptă cu o mână pe stâlpul scării în spirală și se întoarse cu fața la oaspetele care trecea pragul casei.

–Bine ați venit, Sir Giffard, i se adresă Isobel cu un zâmbet. Mă bucur că ați reușit să ajungeți. Sper că expediția dumneavoastră a fost încununată de izbândă.

–Într-adevăr, milady, mulțumesc de invitație, spuse el. Privirea lui o întâlni fugar pe a gazdei, după care se pironi asupra lui Sidony. Surâse larg.

–Presupun că oamenii noștri v-au oferit un prânz îndestulător, interveni Adele.

–Din nefericire, doamnă, am întârziat peste măsură și n-am mai apucat prânzul la Lestalric.

–Vai de mine, înseamnă că sunteți mort de foame!

–Nicidecum, rânji el. Am mâncat jumătate dintr-o delicioasă plăcintă crocantă cu carne, jumătate dintr-un

corn cu carne de oaie făcut de o mână foarte pricepută la aluaturi fine și jumătate dintr-un savuros biscuit cu coacăze.

Într-un glas, Sidony și Isobel întrebară:

–De ce numai jumătate?

–Ne poate povesti după ce ne așezăm, spuse Adela. Cum mâncarea e gata, am jigni-o pe bucătăreasă dacă am lăsa-o să se răcească în timp ce stăm aici la taclale.

Întrucât reputația Adelei în privința gestionării gospodăriei era legendară în Edinburgh, nimeni nu îndrăzni să protesteze. Ea și Rob transformaseră castelul Lestalric dintr-o cocină într-o locuință atât de primitoare, încât membrii elitei scoțiene se rugau să primească invitații la frecventele lor supeuri.

Sidony, urmând firul acestui gând, îi vorbi surorii sale:

–Ziceai că Rob se va întoarce pentru supeu?

–Da, răspunse Adela pe când intrau în sala de mese. A promis, însă probabil va trebui să se întoarcă miercuri în zori ca să se alăture alaiului Isabellei.

–Ia scaunul lui Michael, Giff, spuse Isobel arătând spre capul mesei. După ce rostiră rugăciunea, le indică slugilor să servească, apoi îl îndemnă: Acum, Giff, istorisește-ne cum a fost.

Se conformă, dovedindu-se un povestitor talentat și făcându-le să râdă de mai multe ori.

–Ce s-a întâmplat când l-ai cunoscut pe tatăl lui Jake? vru Sidony să știe.

Giff zâmbi.

–Căpitanul Wat Maxwell e un om de ispravă, cred eu. Tânărul Jake m-a prezentat de parcă aș fi fost un mare nobil, dar, cum nu-mi știa numele – nu-i dăduse prin minte să mă întrebe –, nu l-a putut rosti. Prin urmare, m-am prezentat singur și, spre marea mea uimire, am constatat că domnul căpitan Maxwell auzise de mine. Însă atunci când fiul său și-a mărturisit păcatele, i-a zis că o să discute

mai târziu și l-a alungat. Dacă l-am cântărit bine, puștiul a avut de îndurat câteva clipe dureroase.

–Ce părere ți-a făcut corabia lui Fife? se interesă Isobel.

Giff îi aruncă altă privire, chiar mai grăitoare decât cea pe care o remarcase Sidony mai devreme, și spuse:

–E foarte bună. Are mai multe pânze decât se pun îndeobște pe un vas de mărimea asta, dar se manevrează probabil la fel de ușor ca o galeră, deși etrava și pupa sunt mai înalte și mai greoaie. Spațiul central e asemănător, și poate purta cincizeci de vâslași cu bănci pentru câte opt vâsle pe fiecare parte. Mai mult, are un sabord pentru încărcare, la fel ca unele vase negustorești. Cât despre Maxwell, își cunoaște meseria.

De data aceasta, schimbul de priviri se produse între Adela și Isobel.

Pe cale să întrebe ce informații i se ascundeau, Sidony văzu că Giff o urmărea cu privirea. Prin urmare, hotărî să deschidă un subiect care o nedumerea încă de când el își spusese povestea.

–De ce te-au atacat bărbații aceia, Sir Giffard?

–Probabil m-au luat drept o pradă ușoară, zise el nepăsător.

Sidony nu-și luă ochii de la el. Faptul că vreun individ l-ar fi putut socoti o victimă facilă când avea sabia atârnată pe spinare era ridicol. Chiar și neînarmat, Giff umbla de parcă ar fi fost stăpânul lumii.

Cu sprâncenele încruntate, ca și cum întrebarea ei i-ar fi dat de gândit, oaspetele spuse:

–Tânărul Jake mi-a zis că i-a văzut urmărindu-mă când m-am dus pe vasul olandez și când m-am întors.

–Poate că au fost puși să te urmărească, opină Isobel.

–Dar de ce? insistă Sidony.

–Zău, habar n-am, replică Giff, apoi adăugă spășit: N-ar trebui să vorbesc așa, milady. Făgăduiesc să-mi schimb

purtarea. Uite, a ieșit soarele. Vrei să-mi faci cinstea de a te plimba cu mine prin grădină?

Fata se uită la Isobel, care încuviință din cap, apoi își ținu răsuflarea. Cum însă Adela rămase tăcută, spuse:

–Mi-ar plăcea, Sir Giffard, însă mi-ar plăcea și mai mult dacă mi-ai răspunde la întrebări.

Înainte ca el să poată rosti vreun cuvânt, Adela îi ceru vești despre activitatea englezilor din ținuturile de la graniță.

–Rob a auzit că Fife s-a certat iarăși cu Douglas.

–Cum a aflat? se interesă Giff.

–Veștile călătoresc odată cu lâna venită de la mănăstirile de lângă hotar, explică Adela.

–Mai mult, dacă noi am prins de veste, poți fi sigur că știrea se va răspândi curând în toată Scoția, zise Isobel. Fără îndoială, Seniorul Insulelor va afla.

–Cum?

Sidony îl privi surprinsă.

–Păi ar trebui să știi că nimic nu rămâne secret pentru cei din insule, Sir Giffard. Sora noastră Cristina e măritată cu cumnatul Marelui Amiral al Insulelor, care este omul cel mai bine informat din Scoția.

–Într-adevăr, confirmă Isobel. Lachlan Lubanach are iscoade peste tot. În Scoția nu se întâmplă nici un lucru care să nu ajungă la urechile lui.

Acest subiect pasionant le dădu prilej de discuție până la terminarea mesei. La sfârșit, ridicându-se, Giff întrebă:

–Dorești o mantie, Lady Sidony?

Cum tânăra afirmase că nu avea nevoie de mantie, în pofida materialului subțire din care-i erau croite fusta și corsajul, Giff o conduse până la ușa care dădea spre grădina din spatele casei. Când ajunseră în dreptul celorlalte doamne, Lady Adela murmură:

–Să nu dispari cumva, Sir Giffard.

Bărbatul îi zâmbi.

–Nu am de gând să o fac, milady. Dar dacă vă grăbiți să vă întoarceți la Lestalric, nu trebuie decât să-mi spuneți, și vom porni pe dată.

–Nu, spuse ea privind-o pe Sidony cu afecțiune. Nu am nici un zor.

Odată ajunși afară, după ce închise ușa, Giff o luă pe Sidony de braț și o călăuzi spre o potecă mai ferită. Câteva ferestre aveau vedere în grădină.

–Ești foarte tăcută, remarcă el.

–Vreau să știu ceva, dar mă îndoiesc foarte mult că-mi vei spune.

El chichoti.

–N-o să afli dacă nu mă pui la încercare.

–Prea bine, atunci. Ce secret împărtășești cu Isobel și Adela?

–Ce te face să crezi că avem un secret comun?

–Felul în care te-ai uitat la Isobel când te-a întrebat dacă ziua ți-a fost încununată de izbândă. Și după aceea, când a vrut să-ți știe părerea despre corabia lui Fife.

–Ne-ai urmărit cu băgare de seamă, fetițo. Altceva?

–Păi, felul în care Adela și Isobel s-au uitat una la alta când ai zis că omul lui Fife, căpitanul Maxwell, își cunoaște meseria. De fiecare dată m-am simțit de parcă unul dintre voi avea să mă trimită la culcare pentru ca oamenii mari să stea liniștiți de vorbă.

–N-a fost frumos din partea noastră, recunoscu el mutându-și mâna de pe cotul ei pe umăr și oprindu-se pe cărarea acoperită cu pietriș ca să o poată privi în ochi. Vrei să mă plesnești iarăși? Știu că de data asta n-ai nici un pește, dar...

Vorbele lui o amuzară, însă fata stărui:

–Vrei să-mi spui ce știți voi și eu nu știu? Sau n-ai încredere în mine?

–La naiba, fetițo, de unde să știu dacă ești vrednică de încredere? Trebuie să te cunosc mai bine. Când ea se crispă, adăugă în grabă: De fapt, cunoști deja aproape totul.

–Ce anume?

–Ți-am spus că sunt în căutarea unei corăbii și, când o s-o găsesc, o să plec acasă, la apus. De la soții lor, surorile tale știau că pusesem ochii pe una în port și că aveam de gând să mă duc azi la Lieth să văd dac-o puteam cumpăra sau închiria.

În lumina tot mai slabă a înserării nu i se mai vedeau decât pupilele negre, mărite, pe fundalul albului lăptos; cu toate acestea, își zise că nu mai cunoscuse pe nimeni cu niște ochi atât de limpezi sau o căutătură atât de fermă și de intensă.

–Înțeleg, murmură ea. Dar de ce-i pasă lui Isobel de părerea ta cu privire la căpitanul lui Fife, și de ce s-au uitat una la alta când ai spus că-și cunoaște bine meseria?

Simți imboldul de a o informa că asta era treaba lui, nu a ei, dar instinctul îl avertiză că dacă ar fi adâncit misterul nu ar fi făcut decât să-i ațâțe curiozitatea.

–Nu pot vorbi în numele surorilor dumitale, răspunse el plimbându-și delicat mâna prin părul ei. Am auzit însă că Fife și-a construit corabia în primul rând ca să-i facă necazuri lui Henry.

–Știi cumva ce fel de necazuri?

–Putem ghici, zise Giff, întrebându-se cât de tare avea să insiste fata și căutând o replică potrivită.

Spre surprinderea lui, ea încuviință din cap fără alte comentarii.

–Presupun că planurile lui Fife sunt clare, dar, fără îndoială, nu mai trebuie să vorbim despre această chestiune.

Un gând supărător i se ivi în minte.

–De ce spui asta?

Ochii i se măriră.

–Păi îmi închipuiam că ai toată încrederea lui Hugo și a lui Rob, precum și a lui Michael. Nu-i așa?

–Ba da, dar nu știu ce legătură are.

–Pentru că Hugo și Michael au trimis după dumneata.

–Mda. Gândul supărător începuse să-i dea fiori pe șira spinării. Ei, și?

–Deci se poate presupune, continuă ea fără ocolișuri, că Fife caută ceea ce dumneata și ceilalți ați găsit în trecătoare, iar dumneata vrei să transporți obiectul acela la Gimigoe sau undeva mai departe în călătoria dumitale spre apus.

Disperat, Giff căută o soluție. Dacă nu ghicise tot, ghicise destul cât să le pună planul în primejdie. Dacă ar fi știut mai multe...

–Presupunerile astea înseamnă că ai idee și despre obiectul cu pricina?

–Ar trebui să fie o parte de-a comorii.

Pe când el se lupta să-și ascundă stupefacția, tânăra adăugă:

–Dacă Fife vrea să pună mâna pe ea, precis va provoca necazuri mari. Nu te-ai gândit că individul în negru care te-a atacat cu bâta ar fi putut fi omul lui Fife?

Nu se gândise la asta. Încă se chinuia să-și păstreze calmul când tot ce-ar fi vrut era să smulgă de la ea tot ce știa și sursele din care aflase. În loc de asta, rosti:

–Ce te faci să crezi că insul acela îl slujește pe Fife?

–Păi dumneata ai zis că Jake Maxwell îi văzuse urmărindu-te, iar oamenii lui Fife se îmbracă în negru, la fel ca banditul acela. Sigur trebuie să-ți fi trecut asta prin minte.

Giff aruncă o privire spre casă.

–Hai încoace, îi porunci el, trăgând-o în umbra unui tufiș destul de mare încât să-i ascundă. Apoi, ținându-i mâinile pe umeri, uitându-se aspru în ochii ei nevinovați, o întrebă cu severitate:

–Despre ce comoară vorbești?

Își ridică bărbia, dar nu făcu nici un efort să se elibereze, după cum nu deschise nici gura.

Nerăbdător, o zgudui.

–Spune-mi!

–Poate că n-ar fi trebuit să pomenesc despre asta. Nu mai zic nimic.

Apucând-o de umeri atât de tare încât o făcu să se cutremure, bărbatul se răsti:

–Atunci o să te duc direct la Roslin, unde o să le dai toate lămuririle lui Hugo, Rob și Michael.

–N-ai face asta.

–Ba da, scumpo, fii sigură că aș face-o!

Inima lui Sidony bătea de să-i sară din piept. Îl credea, însă nu se putea hotărî ce să facă și dorea din tot sufletul să nu fi adus vorba de comoară. Nu se așteptase ca el să se înfurie în așa măsură, iar efectul îi stârnea emoții amestecate. Până la un punct, voia să-l împace, dar mânia lui i se părea, în mod straniu, de-a dreptul incitantă, îndemnând-o să vadă ce avea să se întâmple dacă alegea să-l sfideze.

Inevitabil, rezultatul nu fu altul decât o tăcere prelungită.

–Ei bine?

–Mi-ai învinețit umerii.

O eliberă, dar rămase mult prea aproape de ea.

–Dă-te înapoi, îi ceru fata. Nu pot gândi câtă vreme stai aici ca un uriaș de zece picioare.

–Nu mă mișc. Ori îmi spui mie, ori le spui lor. Și să nu-ți închipui că n-o să te salt pe umăr și n-o să te duc la grajduri, unde o să-mi înșeuez calul – după cum nu trebuie să-ți închipui că surorile dumitale m-ar putea opri.

Sidony clătină din cap. Cu cât o presa să ia o hotărâre, cu atât îi venea mai greu să reflecteze, darmite să se decidă.

–Spune-mi ce știi despre comoară, insistă el dur.

Întrebarea, mai puțin precisă, putea primi mai ușor un răspuns.

–Doar că Hugo, Michael, Rob și Henry – și dumneata, presupun – păziți ceva de mare preț. De asemenea, că Fife își dorește amarnic lucrul acela.

–Cine ți-a zis?

Șovăi. Era mai greu să-i destăinuie, dar, când el se încruntă, Sidony șopti:

–Nimeni, zău!

–Nu mă lua de prost. Cineva ți-a zis!

–Nu, Sir Giffard. Adică, nimeni nu mi-a spus mie dinadins, adăugă ea în grabă când bărbatul o apucă iarăși de umăr. I-am auzit vorbind.

–Deci tragi cu urechea pe la uși!

–Nu-i adevărat! ripostă ea. Uită mereu că sunt prin preajmă. Chiar și când își aduc aminte, nu fac decât să-și coboare glasurile, dar eu am auzul ascuțit. Și, oricum, în scurtă vreme uită din nou.

–Ce-ai aflat?

Fata ridică din umeri.

–Felurite lucruri, ici și colo. Numărând pe degete, spuse: Isobel, Adela și Sorcha, desigur, dar și Michael și Henry. Chibzui câteva clipe. Nu cred că i-am auzit pe Rob și Hugo...

–Cum naiba ai putut să auzi asemenea lucruri de la toți ceilalți?

–Ți-am zis, nu mă bagă în seamă. Știi că așa se întâmplă. Chiar dumneata ai făcut un comentariu la un moment dat.

–Asta era când ai dispărut în grădina de la Clendenen House la puțin timp după ce-l mâniaseși pe Hugo, nu când erai în aceeași încăpere cu toată lumea.

–Da, însă lor nu le pasă dacă sunt ori nu de față. De aceea mă simt adesea de parcă nimeni nu m-ar putea vedea. Știu că nu o fac anume, dar...

–Bineînțeles că n-o fac anume, mormăi el. Părea mai furios ca oricând, însă, în mod curios, tonul i se îmblânzise. Cui i-ai mai povestit de comoară, fetițo?

–Cum așa? Nimănui! replică ea surprinsă.

–Nimănui? De ce n-ai stat de vorbă cu surorile tale despre ea?

–Zău, Sir Giffard, încă mai țin minte cum am repetat ceva ce-a zis tata când a uitat că eram acolo. M-a altoit atât de rău, că n-am putut ședea cum trebuie vreme de o săptămână. Aveam opt ani. O asemenea lecție nu se uită ușor.

–Dar ai învățat și să taci ca un pește când oamenii își împărtășesc secrete.

–Păi da, pentru că se înfurie la fel de rău când le aduc aminte că sunt de față, de parcă ar fi vina mea că au uitat de mine. Pe deasupra, cui nu-i place să afle cât mai multe lucruri?

–Sigur n-ai povestit nimănui despre asta?

–Cui? întrebă fata. Nu le-aș spune niciodată slugilor, și, ca să fiu cinstită, e mai bine ca surorile mele să nu știe cât de multe secrete de-ale lor am auzit în decursul anilor.

–Mai bine pentru cine? se interesă el, arcuindu-și sprâncenele.

Cu toate acestea, mânia i se disipase, spre imensa ușurare a lui Sidony, care îi adresă un zâmbet gânditor.

–Voiam doar să spun că nu sunt limbută. Dumneata ești primul om care pare să fie interesat de ceea ce am de zis. Din când în când, ceilalți îmi cer părerea despre vreun veșmânt ori despre felurile care să le fie servite oaspeților la masă, dar chiar și atunci se așteaptă să răspund că alegerea lor, oricare ar fi aceea, este minunată și întru totul potrivită.

Presupunea că observația avea să-i fie contestată, dar Giff reacționă diferit.

–Hai să mai mergem puțin, o îndemnă el. Mai am să-ți spun câte ceva și, cu toate că surorile dumitale s-ar putea să nu se alarmeze dacă se uită afară și nu ne văd, precis o să trimită pe careva în căutarea noastră dacă stăm prea mult ascunși.

–Ai dreptate, am auzit ce ți-a zis Adela.

Pe de altă parte, fata nu era sigură că voia să audă ce voia el să-i spună.

În timp ce se plimbau, Giff rosti măsurându-și cuvintele:

–Ceilalți vor trebui să afle despre asta.

–Toți?

–E totuna dacă află unul sau toți. Oricare dintre bărbați e obligat să le spună celorlalți, și fiecare va sta de vorbă cu soața lui. Trebuie să fii pregătită pentru asta.

Sidony își mușcă preocupată buza inferioară.

–Poate că Michael ar înțelege, la fel și Henry. Nu și Hugo, nici Rob. O să creadă că Sorcha și Adela au fost cu nebăgare de seamă.

–Hai, fetițo, o întrerupse el nerăbdător. Bărbații au fost tot atât de neglijenți.

–Da, însă ei n-o să vadă lucrurile astfel. Precis o să dea vina pe mine și pe surorile mele.

–Dacă o fac, asta e, răspunse Giff cu asprime. Nu e decât consecința faptelor dumitale și ale surorilor dumitale.

–O purtare tipic bărbătească! exclamă ea disprețuitor. De ce, atunci când femeile fac un lucru anume, e o greșeală care merită pedepsită, pe când, atunci când îl fac bărbații, e tot din vina femeilor?

–Așa ți se pare? Giff avea un aer amuzat.

–Te rog, nu-ți bate joc de mine! Mult prea adesea, așa se întâmplă!

Se întoarse cu fața la ea, oprind-o în loc pe cărare.

–Dacă asta ți-e părerea, atunci ar trebui să te ferești cu grijă din calea nemulțumirii rubedeniilor dumitale.

–N-am făcut-o anume! Mai mult, deși, din câte văd eu, te crezi obligat să le spui că am aflat, precis nu trebuie neapărat să le spui *cum* am aflat.

–Deci ai vrea să-i mint?

–Nu e nevoie să minți.

–Păi ce-aș putea să le răspund, fără să mint, când o să mă întrebe cum ai ajuns să știi lucrurile astea?

–Mda, îmi dau seama că nu e foarte ușor, dar o să le explici cum s-a petrecut totul, nu-i așa?

–O să-ți explic ceva dumitale, milady, se încruntă el neîndurător. Spui că n-ai făcut nimic dinadins, însă minți. Ai ales anume să rămâi la locul dumitale și să tragi cu urechea la discuții.

–Dar nu puteam...

–Sigur că puteai, o repezi el nemilos. Nu ești o păpușă de cârpe care stă acolo unde a fost aruncată până se gândește cineva s-o mute. Ești o tânără cu voință proprie. Dacă te-ai fi purtat cum trebuia, ți-ai fi făcut cunoscută prezența de îndată ce-ai fi înțeles că vorbitorii nu voiau ca spusele lor să ajungă la urechile dumitale. Ăsta e adevărul gol-goluț, indiferent dacă vrei să-l auzi sau nu.

–Nu înțelegi!

–Ba înțeleg. Ți-ai vârât în cap că nu poți lua hotărâri, că faptele dumitale sunt urmarea așteptărilor, acțiunilor sau dorințelor altora.

–Dar...

–Pe când, în realitate, faci alegeri la fel ca oricine alt-cineva, continuă el. Fiecare alegere e o hotărâre, chiar dacă nu o numești astfel.

Chipul i se înfierbântase, iar ochii i se umpluseră de lacrimi.

–Chiar crezi asta?

–O știu, și o să ți-o dovedesc, replică el, neglijându-i în mod dureros disperarea. Spune-mi din nou cum ai ajuns ieri la trecătoarea Roslin.

–Păi ți-am mai povestit, murmură ea, trecându-și o mână peste ochi ca să-l poată vedea mai bine. În clipa următoare, zărindu-i înverșunarea, își dori să n-o fi făcut. Aveam de gând să mă duc la Lestalric, după cum îmi propusese Isobel, dar când am ajuns la drumul mare, pur

și simplu mi s-a părut mai bine s-o iau în partea cealaltă. Așadar, vezi dumneata, n-a fost nicidecum o hotărâre.

Cu speranța că-l lămurise, încercă să-i citească expresia de pe chip, însă nu putu depista nici o urmă de înțelegere.

Giff se străduia din răsputeri să-ți țină firea. Își dădea seama că era sinceră și era conștient că fusese deja foarte aspru cu ea, dar ajunsese la concluzia că membrii familiei o neglijaseră în mod revoltător, neinteresându-se de opiniile ei despre ea însăși – și despre ei – și necorectând erorile la momentul potrivit.

Optă pentru o abordare directă.

–De fapt, nu mi-ai spus mai multe decât înainte. Ai schimbat subiectul de câteva ori ca să ocolești răspunsul, iar acum, când în sfârșit mi l-ai dat, pricep de ce te-ai ferit atâta. Te crezusem cinstită – chiar mai cinstită decât majoritatea oamenilor –, dar acum nu mai sunt sigur.

De data aceasta, lacrimile care i se ițiseră în ochi i se revărsară pe obraji, însă Giff le ignoră la fel cum o făcuse mai devreme. Nu trebuia să se lase afectat de ele, căci n-ar mai fi putut-o face să înțeleagă ceea ce, fără îndoială, ar fi înțeles dacă l-ar fi lăsat să-i explice.

Sidony își mușca buza, luptându-se să se stăpânească, și bărbatul recunoscu primele semne ale căderii nervoase. În nici un caz nu trebuia să se întâmple așa ceva. Sperând că îi intuise corect temperamentul, rosti pe un ton cumpănit:

–Dacă nu-ți poți stăpâni emoțiile cât să putem continua discuția, poate că ar trebui să mergem înăuntru.

Spre ușurarea lui, Sidony își ridică bărbia și îl privi cu asprime.

–Spune ce ai de spus, Sir Giffard, deși mi-ai transmis deja părerea proastă pe care o ai despre mine.

–Nu fi proastă, o repezi el. Dacă ar fi așa, n-aș mai pierde vremea încercând să te lămuresc că greșești.

Fata își trecu iarăși mâneca peste ochi și începu să se smiorcăie asemenea unui copil. Giff abia reuși să se abțină de la a o strânge în brațe ca s-o liniștească. Peste numai o clipă, Sidony își reveni și-l privi drept în ochi, mustrându-l:

–Tocmai mi-ai zis că nu sunt cinstită.

–Ba nu, replică el uitându-se înspre casă și întrebându-se cât timp mai aveau la dispoziție. Am zis că ți-am remarcat cinstea. Dar te aștepți cumva să cred că ieri ți-ai îndemnat calul și el, de capul lui, a luat-o pe Canongate, înspre Cowgate și apoi până la drumul spre Roslin?

–Sigur că nu. Dar când mi-am dat seama ce făcusem, m-am gândit că, de vreme ce Isobel nu mă aștepta înainte de cină, ar fi fost totuna dacă mă duceam până la Hawthornden s-o văd pe Sorcha și... și poate să te revăd pe dumneata.

–Chiar și acum, dai de înțeles că nu te-ai gândit la asta decât după ce ai luat-o spre St. Giles în loc de Lestalric, obiectă el. Prin urmare, fetițo, hai să luăm povestea de la început. De ce ai pornit spre St. Giles?

–Păi... Se strâmbă, răscolindu-și prin memorie. Am văzut-o pe slujitoarea lui Lady Clendenen vorbind cu un argat în fața ușii de la intrare. Mi-era... mi-era teamă că aveau să-i spună doamnei că m-au văzut și că ar fi trebuit să mă opresc pentru a sta de vorbă cu dânsa. Îmi place foarte mult, adăugă ea în grabă. Dar nu voiam să stau la taclale cu nimeni. Așadar, presupun că am făcut o alegere. Acum îmi dau seama, dar în clipa aceea n-am chibzuit defel. Doar am dat pinteni calului, și nu m-am mai gândit la asta până azi.

Mulțumit, Giff încuviință din cap.

–Acum spune-mi, dacă voiai să ne vezi pe Sorcha sau pe mine, de ce ai făcut cale-ntoarsă când ne-ai zărit în trecătoare?

–Nu m-am întors din cauză că v-aș fi zărit. Știi foarte bine că mi-am urmat drumul spre Hawthornden. Acolo

am descoperit însă că Sorcha se dusese la Roslin și, cum te văzusem împreună cu Rob și Hugo în trecătoare, mi-am zis că trebuia să vin acolo. Dar... Făcu o pauză, apoi adăugă stânjenită: Ei bine, era Hugo, însă dacă voiam să ajung la timp pentru cină, nu aveam vreme pentru asta.

–Vezi? spuse el cu blândețe. Toată lumea trebuie să ia hotărâri.

–Dacă hotărârile sunt alegeri drepte, atunci n-am nici o problemă. Pe de altă parte, nu sunt încredințată că înseamnă doar atât. Mă gândesc la momentele mai importante și la felul în care se poartă Sorcha și ceilalți când iau hotărâri cu privire la ce am eu de făcut.

–Pricep, dar trebuie să te lămurești că alegerile dumitale, care *sunt* niște hotărâri, îi afectează aproape întotdeauna pe ceilalți. E obligatoriu să înțelegi lucrul ăsta, pentru că, așa cum ți-ai dat seama, unii oameni o să se înfurie pe dumneata – și pe bună dreptate.

–Trebuie să le zici lui Isobel și Adelei chiar acum, înainte de a le spune soților lor?

–N-o să le zic nimic surorilor dumitale, promise el, amintindu-și că făcuse o declarație asemănătoare în aceeași zi, dar în împrejurări cum nu se putea mai diferite.

Fata reacționă la fel ca tânărul Jake, slobozind un oftat de ușurare.

–Slavă Domnului! Știu că Michael și Rob o să le spună curând, și atunci o să fie tot atât de mânioase pe mine cum ar fi acum, dar cel puțin...

–Nu, fetițo, îi reteză el vorba. Dumneata trebuie să le spui, și fără întârziere. Dacă amâni, le vei supune acelorași încercări prin care treci dumneata, dar fără avantajul de a fi prevenite.

Sidony păru șocată, însă își reveni rapid.

–Ar fi trebuit să mă gândesc la asta. Cum de nu mi-a trecut prin cap? Oare am devenit atât de meschină încât să nu-mi văd decât de treburile mele?

–Ești mult mai puțin meschină decât oricare dintre cunoscuții mei, o liniști Giff. Ridică-ți iarăși bărbia, fetițo, căci așa îmi placi. După aceea, ar trebui să intrăm, altminteri o să înceapă să ne caute.

–Ai dreptate, încuviință ea.

Merseră în camera doamnelor, unde le găsiră pe ambele surori așezate lângă foc. Giff o privi pe Sidony, așteptându-se la o amânare a mărturisirii.

Aceasta intră însă cu impetuozitate, lăsându-l în prag.

–A fost frumoasă plimbarea? întrebă Adele.

–Am ceva să vă spun, să vă mărturisesc, rosti Sidony fără ocolișuri.

–Doamne, despre ce e vorba?

–Am aflat de comoară.

Giff își mușcă buza ca să-și înăbușe râsul. Știa ce avea să urmeze și, conform așteptărilor lui, Isobel și Adela se întoarseră amândouă spre el cu un aer acuzator.

Cu ochi scânteietori, Isobel îl admonestă:

–Doar nu ai fost *dumneata* cel care i-a spus!

–Nu, nu el, interveni Sidony. Tu mi-ai spus.

capitolul 10

Dimineața zilei de luni era strălucitoare și însorită. Norii albi se perindau dinspre apus, umbrele lor trecând pe deasupra caselor și grădinilor de pe Canongate.

După micul dejun, Sidony făcu o plimbare prin grădina castelului Sinclair, imaginându-și că putea percepe în adierea vântului aromele cimbrului și ierbii negre din Țara de Sus. De data aceasta însă, nu dorea să se întoarcă acasă. Medita la întrevederea pe care o avusese în ajun cu Giff MacLennan și se întreba cum de un bărbat atât de enervant, cu un simț critic atât de acut putea să-i ocupe gândurile în așa măsură.

Reflecțiile sale nu primiră nici un răspuns.

Pe la jumătatea dimineții, deși vântul continua să sufle dinspre apus, norii își încetiniseră deplasarea spre răsărit și începuseră să se strângă amenințător deasupra orașului.

Când Sidony și Isobel se așezară la masă, cerul se întunecase într-atât încât un slujitor veni să aprindă lumânările. Nici nu termină bine că ploaia începu să cadă în ropote.

Isobel nu rostise aproape nici o vorbă toată dimineața; acum însă, privi pe fereastră și murmură cu un oftat:

–Mare păcat, nu-i așa? Sper că nu e una dintre furtunile acelea care țin câteva zile. I-ar strica Adelei supeul de mâine.

–Tot mai ești supărată pe mine? se interesă Sidony cu glas domol. Atât Isobel, cât și Adela fuseseră pe culmile mâniei în seara precedentă, dar în prezența lui Giff MacLennan se limitaseră s-o întrebe ce voise să spună când afirmase că ele îi dezvăluiseră existența comorii. După ce fata le explicase, iar Adela, spumegând de furie,

plecase împreună cu Giff la Lestalric, Isobel pretextase o durere de cap și se retrăsese la culcare.

Rămasă singură și fiind conștientă că bărbații aveau să fie încă și mai înverșunați decât consoartele lor, Sidony nu se bucurase de prea mult somn.

Iar în acel moment aștepta cu nerăbdare răspunsul lui Isobel.

Sora ei luă însă din bucățile de somon fript oferite de unul dintre cei doi servitori și nu spuse nimic. După ce se aduse carnea, pofti slugile să iasă, dându-le asigurări că ea și Lady Sidony nu mai voiau nimic.

Îndată ce ieșiră, i se adresă fetei:

–Nu sunt furioasă, Siddy. Nu pe tine. Pe mine, cel mult. Tare-aș vrea să știu ce-o să zică Michael când se întoarce.

–Nu pare să se supere niciodată pe tine.

–Poate că nu, dar când e nemulțumit îi sunt de ajuns câteva cuvinte ca să mă facă să mă simt cea mai umilă făptură de pe pământ. Iar asta îl va nemulțumi peste măsură.

–Giff a zis că a fost vina mea, că ar fi trebuit să vă aduc aminte că mă aflam acolo de îndată ce mi-am dat seama că vorbeați despre lucruri pe care eu nu trebuia să le aud. Dar pe cinstea mea, Isobel, pur și simplu nu mi-a dat prin cap, căci, de când sunt pe lume, rudele au vorbit în fața mea fără să se sinchisească de mine. Știu că nu trebuie să pomenesc nimănui despre această comoară, și voi m-ați învățat de mult că o să am numai necazuri dacă vorbesc neîntrebată. Altfel însă, nimănui n-a părut să-i pese.

–Așa-i. Îmi amintesc de o asemenea discuție pe care am purtat-o cu Adela și Sorcha în salonul doamnelor de la Roslin, și acum îmi dau seama că tu coseai lângă foc, la celălalt capăt al încăperii. Vorbeam încet, iar de obicei tu nu pari atentă la taclalele noastre, însă este limpede că le auzi.

Ușurată că Isobel înțelesese, Sidony încuviință din cap.

–De multe ori nu eram atentă, dar nici când eram nu-mi închipuiam că fac un lucru rău.

–Ei bine, probabil că Adela va fi de aceeași părere cu mine, însă Sorcha s-ar putea mânia mai tare, mai ales că Hugo își va ieși cu totul din fire. Nu cred că va pricepe cum s-a întâmplat așa ceva. De asemenea, Sorcha nu va fi de acord că vina ne aparține nouă, întrucât am deprins prostul obicei de a vorbi de parcă n-ai fi de față.

–Nu m-a deranjat niciodată, o liniști fata. Chiar și când eram mică, nu voiam decât să fiu aproape de ceilalți, să știu ce făceați. Sper însă că ai dreptate în privința Adelei; ea l-ar putea lămuri pe Rob că nu v-aș trăda niciodată secretele.

–Sunt convinsă că n-ai face-o cu bună știință. Cât despre vorbitul neîntrebată, ai discutat totuși despre asta cu Sir Giffard.

–Da, însă numai după ce-am văzut că era deja la curent. Nu i-am repetat nici un amănunt aparte din câte auzisem.

–Tot e bine, murmură Isobel. Măcar cu Michael o să scăpăm mai ușor, pentru că are obiceiul să asculte mai întâi și să judece după aceea. Nu e la fel și cu ceilalți. Totuși, Rob o să vină mâine acasă, iar Giff o să-i spună de îndată ce sosește. Purtarea lui ne va ajuta să prevedem cât de tare se vor mânia Michael și Hugo.

Sidony se strâmbă.

–Nu i-aș fi zis nimic lui Giff, dar știam că au găsit ceva în trecătoare acum un an, și-l văzusem acolo cu Hugo și Rob. După aceea a vorbit despre cât de primejdios este Fife și de faptul că este în căutarea unei corăbii cu care să navigheze către apus, deci eram aproape sigură că descoperirea lor avea legătură cu vestita comoară.

–Și i-ai spus și lui asta, presupun, comentă Isabel cu acreală.

–Da, însă numai după ce a stăruit și m-a asigurat că se bucură de deplina încredere a celor trei. Când i-am mărturisit, a vrut să știe cine mi-a zis și... și m-a amenințat că o să mă azvârle peste umăr și o să mă ducă la Hugo. Iar Hugo nici măcar n-a avut timp să se răcorească după ziua de ieri. Dumnezeu știe ce-o să-mi spună sau ce-o să-mi facă în clipa când o să afle despre toate astea.

Isobel clătină din cap.

–După atâția ani în care ai îndurat firea tumultuoasă a lui Sorcha, nu pare să te impresioneze când cineva tună și fulgeră, fie acela chiar și Hugo. Prin urmare, nu te mai alinta. Ce-o fi o fi, și nu poți spune că n-ai căutat-o cu lumânarea. Adăugă zâmbind fără veselie: Voi încerca să urmez și eu sfatul acesta, dacă tu ești gata s-o faci.

–Sigur, răspunse fata. Știu că izbucnirile astea de mânie se sting repede, însă nu m-ar supăra dacă ploaia de afară i-ar ține departe ceva mai mult timp.

Giff era ud până la piele și cum nu se poate mai enervat. În general îi plăceau capriciile vremii, dar era de părere că o zi care începuse atât de bine n-ar fi trebuit să se încheie cu niște nori atât de grei și cu o ploaie atât de violentă.

Călărise de-a lungul coastei până la Portobello, căutând locul cel mai sigur și mai adecvat pentru a încărca Piatra pe vasul olandez, însă nu era lămurit cum ar fi putut realiza acest lucru. Obișnuia să-și tragă navele la țărm, iar aceasta era dotată cu sabord și vâsle. Dar deși era ușor să manevrezi o galeră, numai un nebun ar fi încercat să aducă la țărm, cu pupa înainte, un vas atât de mare ca *Zee Handelaar*.

Problema nu-i dădu pace pe tot drumul până la Lestalric. Oare n-ar fi putut să acosteze pur și simplu la un chei public și să preia Piatra ca pe orice altă încărcătură?

Ce s-ar fi întâmplat dacă Fife și acoliții lui și-ar fi făcut apariția tocmai atunci?

Întrucât era un bărbat deosebit de îndrăzneț, Giff hotărî că avea, fără îndoială, să găsească o soluție, însă știa că partenerii săi aveau să prefere un plan mai puțin temerar. În general, erau precauți, dar viața îl învățase că dacă nu profita de ocazie atunci când se ivea, risca să o piardă.

Rob avea să afle mai multe a doua zi, când urma să revină pentru supeul dat de Adela. Rob nu era un lup de mare, spre deosebire de Michael. Și Hugo câștigase destulă experiență pe vasele lui Henry ca să înțeleagă aspectele logistice. Henry însuși era cel mai bun matelot din neamul Sinclair, însă el se găsea la Girnigoe, iar navele sale erau ocupate cu transportul de lână.

Mai rămânea chestiunea căpitanului și a echipajului olandez. Giff îl informase pe căpitan de existența încărcăturii, nu și despre natura acesteia, detaliu care avea să rămână secret. Dar atunci când avea să le spună că serviciile lor nu-i erau necesare se putea aștepta la o reacție ostilă, mai ales că avea nevoie de ei până la sosirea oamenilor familiei Sinclair. Iar schimbarea echipajului nu se putea realiza în portul Leith, cu Fife la pândă.

Și vremea îi dădea motive de îngrijorare, deși experiența îi arătase că furtunile de genul acela, oricât de enervante ar fi fost, nu dureau prea mult. Spre sfârșitul după-amiezii, vântul se oprise, iar apusul era de-a dreptul spectaculos, colorând apele estuarului într-un roșu sângeriu.

Pe seară, când Fife se uita prin catastifele regale, un soldat intră, făcu o plecăciune și rosti solemn:

–Vă cer iertare, Domnia Voastră. Rolf Stow roagă să-l primiți, iar cavalerul de Gredin așteaptă și dânsul.

–Spune-le amândurora să intre, îi ceru Fife.

De Gredin știa de informatorul său și i-ar fi prins bine să fie ținut la curent cu rapoartele lui Stow. În felul acesta, cavalerul ar fi căpătat mai multă încredere în Fife, ceea

ce îl făcea mai susceptibil de a comite o greșeală la un moment dat.

Cavalerul intră primul și făcu o reverență complicată. După el își făcu apariția și slugarnicul Stow, cu pălăria în mână.

–Ai aflat ceva vrednic de atenție, Rolf Stow? întrebă Fife.

–Da, milord, răspunse Stow dându-și la o parte bucla de pe frunte. Contesa Isabella urma să vină încoace miercuri, dar din cauză că pe vremea asta se duce spre miazăzi lâna de la abații, se teme că drumurile vor fi pline de lume, așa că are de gând să sosească joi.

–Pfui, asta-i singura veste? Nu mai ai nimic?

–Doar că o va lua pe malul râului, în timp ce carele Domnia Sale vor veni pe drumul mare.

–Și bărbații? Ei cu ce se îndeletnicesc?

Rolf își frământă pălăria în mâini.

–Cu treburile lor obișnuite, milord. Sir Hugo aleargă să îndeplinească poruncile contesei, căutând care și căruțe cu coviltir pentru tot calabalâcul. După cum știe toată lumea, are nevoie de o mulțime.

–Într-adevăr, mormăi Fife. Dar dacă încearcă să transporte și altceva în afară de lână, vreau să știu despre ce este vorba. Întoarce-te din seara asta, ca să nu-ți simtă lipsa.

După ce Rolf ieși, de Gredin se așeză lângă foc și spuse:

–Un convoi de care și căruțe cu coviltir poate cuprinde tot ce și-ar dori cineva să mute dintr-un loc în altul.

–Nu-ți fă griji. Am pus ca fiecare dintre ele să fie controlat. De asemenea, vreau ca fiecare car cu lână care se apropie de portul Leith să fie scotocit. Dar ceea ce aștept să-mi spui dumneata e cât de curând vor sosi vasele papale.

–În scurt timp, milord. Însă am o veste pentru Domnia Voastră.

–Care e aceea?

–Am trimis doi oameni să urmărească un cavaler pe nume Giffard MacLennan după ce am aflat că-l văzuseră intrând în Clendenen House împreună cu una dintre surorile Macleod. Se pare că s-a întâlnit cu Hugo Robison și Robert Logan, iar de atunci își petrece vremea cercetând navele din port. Ieri-dimineață a stat mai mult de o oră la bordul unei corăbii negustorești olandeze pe nume *Zee Handelaar*.

–Ai indicii că MacLennan ar comanda un vas aflat acum în port?

–Nu, toate mărturiile arată că nu a venit pe mare, deși se spune că e foarte priceput la navigație. Din câte bănuiesc, fie vrea să cumpere o corabie, fie să închirieze una.

–Asta mă interesează, remarcă Fife. Zi-le băieților dumitale să stea cu ochii pe el.

–Sarcina astea trebuie să le-o încredințez altora, bodogăni de Gredin. Cei doi sunt la Tollgate, au fost duși în fața judecătorului pentru o încăierare din port. Mi-a luat ceva să-i găsesc, de asta v-am informat de-abia acum. Dar o să tacă mâlc și, în orice caz, nu le-am pomenit numele Domniei Voastre.

–Măcar ai dat dovadă de puțină minte, însă te rog, fă tot ce poți ca să afli ce pune la cale împielițatul ăsta de MacLennan.

După plecarea lui de Gredin, Fife rămase pe gânduri. Era cât se poate de sigur că neamurile Sinclair și Logan știau unde era ascunsă Piatra și posedau acea informație încă din anul precedent. La urma urmelor, propriul frate al lui Logan se lăudase că acesta îi cunoștea locul, iar Fife crezuse că l-ar fi putut obliga pe Logan să-i divulge secretul. Planul său eșuase însă, și singurul vas care părăsise portul înspre miazănoapte sau apus era cel al lui Orkney, cu de Gredin la bord. Ulterior, Fife instituise o supraveghere permanentă a portului Leith și a tuturor navelor care plecau spre nord.

De Gredin ajutase la căutările preliminare până când Fife o amenințase pe Lady Adela Logan, în condițiile în care cavalerul îl trădase cu josnicie. Dacă de Gredin ar fi asistat la Girnigoe la descărcarea unor obiecte care l-ar fi putut conduce spre comoara templierilor, Fife era conștient că n-ar fi împărtășit această informație cu el decât dacă n-ar fi avut încotro.

Așadar, cavalerul avea nevoie de el dintr-un motiv oarecare, și se părea că în acel moment membrii clanului Sinclair și prietenii lor aveau de transportat ceva în mare taină.

Sidony și Isobel purceseră spre Lestalric marți dimineață, ajungând cu mult înainte de prânz. Singurele semne ale ploii torențiale de luni erau nenumăratele bălțoace și puzderia de corturi ridicate pe malul lacului End, la nord de dealul pe care era cocoțat castelul, cu scopul de a proteja sutele de baloturi de lână care așteptau să fie încărcate pe vase și duse în Țările de Jos și chiar mai departe. Îndemnându-și caii pe cărarea abruptă către castel, cele două tinere se bucurau de priveliștea inedită.

Sidony, care nu mai văzuse niciodată așa ceva, era uimită, însă Isobel o lămuri:

–Trebuie să fie lâna de la vreo abație din ținutul de la graniță. Michael spunea că trebuie să sosească.

Își continuă explicațiile, dar Sidony nu era atentă decât pe jumătate. Nu-i păsa atât de lână cât de posibilitatea ca Giff să se afle la Lestalric. Precis venise, ținând cont de întoarcerea iminentă a lui Rob, chiar și numai pentru a-i spune acestuia că fata prinsese veste de existența comorii.

În afară de slugi, prima persoană pe care o zăriră fu Adela, care se repezi pe treptele de la intrare ca să le întâmpine.

Zâmbetul ei era liniștitor, dar în timp ce o îmbrățișă pe Sidony aceasta din urmă șopti:

–Îmi pare rău că te-am supărat, Adela. Sper...

–Ssst! replică Adela abia auzit. Știu cum e. Doar că Rob se teme întotdeauna ca secretele să nu-i fie trădate. Eu îi pot da însă asigurări că tu n-o să-l trădezi.

–Pesemne că nu, rosti Sidony gânditoare. Dar Hugo?

–Sorcha o să-l îmblânzească, declară Adela plină de încredere. Oricum, Hugo și Michael vin abia mâine. Dar Rob sosește azi, și încă nu te cunoaște prea bine.

Toate acestea ar fi trebuit s-o mulțumească pe Sidony. Înăuntru, îl căută pe Giff, însă Adela îi spuse că plecase mai devreme fără să anunțe când avea de gând să se întoarcă.

Giff părăsise castelul Lestalric imediat după răsăritul soarelui, hotărât să-i iasă în cale lui Rob. Își dăduse seama că, întrucât surorile Adelei aveau să-și facă apariția în cursul dimineții, iar după-amiază urma să sosească numeroșii oaspeți de neam invitați la supeu, el și Rob n-ar mai fi avut prilejul să discute între patru ochi.

Rob plecase însă târziu de la Hawthornden, unde stătuse peste noapte găzduit de Hugo și Lady Robison, și drumul spre Edinburgh era ticsit de păstori, oi behăitoare, câini ciobănești și care de lână trase de cai, boi sau catâri care răgeau necontenit. În consecință, Giff nu dădu peste Rob și obișnuita sa escortă formată dintr-o duzină de soldați decât la o milă de albia fluviului North Esk.

–Drumul a fost tot așa de aglomerat din oraș și până aici? vru Rob să știe.

–Da, trag nădejde că ai legături destul de strânse cu starețul ca să ne lase să trecem prin pădure. Vreau să stăm de vorbă fără a fi nevoiți să strigăm unul la altul prin tot vacarmul.

Rob zâmbi.

–Din câte-mi aduc aminte, tu ai traversat pădurea acum o săptămână fără să ai vreo legătură aparte cu starețul.

–E adevărat, însă eram singur, nu în fruntea unei duzini de călăreți înarmați care să terciuiască pământul. Drept să spun, eram atât de sigur că, din respect, n-o să vrei să treci prin pădure încât am luat-o pe drumul principal având convingerea că o să ne întâlnim.

Rob încuviință din cap și se întoarse către căpitanul escortei sale.

–O să apucăm pe cărarea spre abație la poalele Jilțului lui Arthur[1]. Tu și băieții puteți străbate liniștiți orașul, căci pe pământurile abației sunt ca la mine acasă.

Căpitanul confirmă primirea ordinului și cei doi tovarăși ajunseră în scurt timp pe cărarea îngustă și înnoroită, rareori folosită. Remarcând bălțile adânci și urmele lăsate în peisaj de ploaia recentă, Rob spuse:

–Sper că ai temeiuri serioase pentru ocolul ăsta, amice. Caii noștri o să aibă de furcă prin mocirla asta ieșită parcă din iad.

–Vreau să vorbim fără să ne întrerupă ori să ne asculte careva, îl lămuri Giff. Lestalric o să colcăie de oaspeți.

–Cu toate astea, aș fi putut găsi un loc destul de liniștit pentru a sta la taclale, insistă Rob.

–Da, numai că am fi atras atenția asupra noastră. În plus, am să-ți spun ceva ce n-o să-ți placă. Nebăgând în seamă încruntarea lui Rob, Giff îi povesti că Lady Sidony știa de comoară și adăugă, înainte ca prietenul său să facă aceeași eroare ca Isobel și Adela, că fata aflase de câtva timp.

–Dar cum?

Giff se străduí să-i explice și, spre surprinderea lui, Rob dădu din cap aprobator.

–Știu prea bine cum se poate întâmpla, rânji el. Să ne amintim doar cât de ușor vorbesc oamenii despre treburile lor intime în fața servitorilor, de parcă aceștia ar fi niște

---

[1] Arthur's Seat, deal din centrul orașului Edinburgh care ocupă un loc important în legendele scoțiene (n.tr.)

stâlpi de lemn. În felul ăsta am aflat și eu o sumedenie de lucruri. Și, ca parte din familie, Sidony are talentul să nu iasă deloc în evidență când are interesul.

Giff nu credea că Rob fusese vreodată în postura de servitor, însă știa că, în calitate de fiu mai mic în relații proaste atât cu tatăl, cât și cu fratele mai mare, prestase tot felul de munci pentru a se întreține înainte de a moșteni domeniul Lestalric. Una dintre slujbe fusese, vreme de câțiva ani, cea de șef al escortei lui Hugo. În acele condiții, unii membri ai nobilimii, neștiind că aveau de-a face cu un cavaler care-și dobândise pintenii după o instrucție epuizantă, l-ar fi putut trata cu dispreț.

Giff îl scrută atent, încercând să-i evalueze starea de spirit.

Rob îi prinse privirea, se strâmbă și zise:

–Mă gândeam că trebuie să fim atenți pe cine ia fata de soț. Păstrarea secretelor e o treabă îngrozitor de grea în orice situație, însă e de-a dreptul imposibilă după ce alți membri ai familiei au ajuns să le cunoască.

–Poveștile despre comoară abundă pe tot cuprinsul Scoției, îi aminti Giff.

–Doar niște zvonuri, îl corectă celălalt. Iar oamenii care le răspândesc nu au nimic de-a face cu ocrotirea comorii, spre deosebire de noi. Mai mult, obiectul pe care vrem să-l ducem acum la adăpost are o însemnătate deosebită pentru neamurile Logan și Sinclair, deoarece mutarea lui ne-a fost încredințată direct lui Henry și mie. Prin urmare, deși ordinul este implicat, noi suntem primii răspunzători pentru siguranța lui.

–Fata nu știe nimic despre Piatră, îl informă Giff. Oricum, crede ca voi transporta pe mare o parte a comorii.

–Atunci nu trebuie să-i mai spunem nimic, replică Rob. Starețul de la Holyrood are buzele pecetluite, iar Adela a hotărât că și noi trebuie să facem la fel. Poate că se va gândi să le dea sfatul acesta și lui Sorcha și Isobel. Vezi tu, toate trei au aflat despre ea de la soții lor.

–Ai stabilit când o să fie încărcată pe vas? întrebă Giff.

–Ai găsit un vas?

–Da, o corabie neguțătorească olandeză, deși un specialist a numit-o hudubaie. Descriind nava, îi povesti despre Jake Maxwell și tatăl său și îi menționă sugestia lui Sidony cum că bărbatul care-l atacase ar fi putut lucra pentru Fife.

–Atunci, cu cât ne mișcăm mai repede, cu atât mai bine, observă Rob. Putem încărca Piatra vineri dimineață dacă vrem să profităm de tot balamucul ăsta cu lâna.

Giff îl asigură că vasul avea să fie pregătit și-i ceru sfatul cu privire la căpitan și la echipajul olandez.

–Nu-i putem lăsa să ducă nava până la locul de întâlnire și apoi să le zicem că nu mai au ce căuta acolo.

–O să stau de vorbă cu Hugo și Michael, dar până atunci o să avem un plan în toată regula, spuse Rob. Mâine la prima oră o iau spre Roslin.

–Așa zicea și soția ta. Chiar trebuie să te duci și să te întorci în aceeași zi?

–De la o vreme, Hugo e îngrijorat că am putea avea o iscoadă la Roslin. Prin urmare, deși contesa a dat de știre că va porni la drum mâine, o să întârzie o zi, folosind drept scuză aglomerația de pe drum. Din fericire, calea spre Leith va fi plină de lume toată săptămâna, deoarece sosește lâna de la abații, iar ceilalți vor trebui să aștepte, întrucât abațiile au prioritate la încărcare.

–Păi contesa ar putea să stea până se încarcă toată lâna.

–Ba nu, pentru că Domnia Sa are de gând să ajungă sâmbătă de la Stirling și vrea să aibă un răgaz de cel puțin două zile pentru a-și rândui treburile. Cu un zâmbet, adăugă: De asemenea, cum i-ai zis lui Michael, dezordinea s-ar putea dovedi folositoare.

–Propusesem o deplasare cu surle și tobe. Ai schimbat-o deja?

–Hai să vedem întâi unde vrei să ne întâlnim, spuse Rob.

–Sunt două locuri posibile, replică Giff, amintindu-și că lui Rob nu-i plăcea să dea în vileag amănuntele dacă nu era necesar și acceptând schimbarea subiectului.

Descrise locurile respective și, cum prietenul său le recunoscu lesne, dezbătură meritele lor și-l aleseră pe cel mai apropiat de drumul pe care avea să fie adusă Piatra. Când terminară de stabilit detaliile, se apropiau deja de castel.

Bucuria încercată de Sidony la vestea că Rob și Giff sosiseră la timp pentru a lua prânzul în familie lăsă loc dezamăgirii când Rob anunță, în ciuda protestelor neconvingătoare ale soției lui, că aveau să mănânce într-o cameră separată și nu în sala de mese, ca de obicei.

Adele nu se opuse, dar îi ceru intendentului să pună masa în salonul doamnelor.

–Unii oaspeți vor veni devreme, adăugă ea. Dacă vor să mănânce, te rog să-i așezi la masa de pe podium, ca întotdeauna.

–Așa voi face, milady. Câți oameni vor servi la masă?

Când stăpâna casei era pe cale să răspundă, Rob interveni:

–Trimite câți sunt trebuincioși ca să aducă mâncarea. O să ne servim singuri.

Adela rămase cu gura căscată, însă la o privire de-a bărbatului ei o închise și nu obiectă la sugestia ca toată lumea să meargă imediat în salonul doamnelor.

–Giff i-a spus, îi șopti Isobel lui Sidony în timp ce o urmau pe Adela.

Fata se uită la profilul sever al lui Rob și observă cum un mușchi de la nivelul obrazului i se contracta ritmic.

–La naiba, pare gata să omoare pe cineva, murmură ea. Probabil pe mine.

Isobel nu comentă. Oricum n-ar mai fi avut importanţă, deoarece privirea lui Sidony se mutase deja asupra lui Giff. Acesta îşi întoarse capul şi-i surâse amabil, chiar liniştitor, îşi zise ea. Sau cel puţin acesta era efectul pe care-l resimţi tânăra.

Imediat ce se puse masa, Rob îşi ocupă locul obişnuit şi-i făcu semn lui Giff să se aşeze în capătul opus. Nu scoase nici un cuvânt până când nu se aduseră toate platourile. Apoi, făcându-le semn slujitorilor să iasă, aşteptă sfârşitul rugăciunii, după care se uită la Adela, aflată la dreapta sa, şi la Isobel, aşezată alături. În cele din urmă, privirea lui se fixă asupra lui Sidony, ai cărei obraji erau împurpuraţi de căldură.

I se întâmplase atât de rar să-l vadă mânios pe cumnatul său, încât se simţi străbătută de un nou val de vinovăţie. Deşi izbutise să-i susţină privirea, nu-i fusese uşor, şi încă şi mai mare fusese efortul de a nu se uita la Giff în căutarea unor semne liniştitoare.

–Giff mi-a spus cum s-au petrecut lucrurile, începu Rob calm. Sunt furios, trebuie s-o recunosc, însă răul a fost săvârşit, vinovaţii sunt numeroşi, iar acum trebuie să ne îngrijim ca secretul să nu fie transmis mai departe. Mă înţelegeţi?

Înainte ca vreun mesean să deschidă gura, Adela interveni:

–Te implor, domnul meu, ea nu a...

Rob îşi strânse soţia de mână, reducând-o la tăcere.

–Nu am de gând să mă port ca un tiran, iubito, aşa că nu trebuie să-i iei apărarea lui Sidony. Ce-ar fi trebuit ori n-ar fi trebuit să facă – ea şi oricine altcineva – nu mai are nici o însemnătate acum, decât dacă vreuna dintre întâmplări s-ar mai putea repeta. Făcu o pauză, o privi atent şi urmă: Nu? Atunci nu mai rămâne nimic de spus deocamdată. Nu vorbesc în numele lui Hugo sau Michael, adăugă el, uitându-se la Isobel. Cu siguranţă, îşi vor face cunoscute propriile păreri.

Sidony trase adânc aer în piept și expiră lent.

–Dacă nimeni nu mai are ceva de zis despre această chestiune, aveți în minte alt subiect? se interesă Rob.

Cum nimeni nu părea dornic să se exprime, Sidony simți că această responsabilitate îi revenea, astfel că i se adresă lui Giff:

–Vă mențineți planul de a căuta o corabie și de a pleca spre apus?

–Da, milady, răspunse el. De fapt, am și găsit vasul.

Fata oftă.

–Deci o să ajungeți la Kintail destul de curând. Atât de mult mi-aș dori să vă însoțesc...

–O să te duci și tu, nu peste mult timp, o asigură Adela în timp ce-și punea în farfurie o bucată de miel fript de pe platoul oferit de Rob. Până la nunta tatei mai e puțin, așa că o să plecăm peste două săptămâni. Ești atât de nerăbdătoare să ne părăsești, scumpa mea?

Sidony clătină din cap. Dorința de a merge împreună cu Giff era iluzorie, dar se temea că viața la Edinburgh avea să i se pară tristă și plicticoasă după plecarea lui.

Tăcerea care se instală fu întreruptă de Giff, care îi spuse cu un chicotit dezarmant:

–Nu mă opun defel dacă vrei să vii, milady. Un lucru care ne îngrijorează necontenit este posibilul amestec al lui Fife, dar până și el ar da înapoi dacă ar vedea o femeie la bord.

–Stai așa, se răsti Rob, privindu-l aspru pe Giff. Nu-i vârî prostii în cap fetișcanei ăsteia! Ultimul lucru pe care-l vrei pe corabie ar fi o muiere.

O sclipire apăru în ochii lui Giff.

–Gândește-te puțin, Rob. Toți mi-ați zis ce necazuri v-au făcut oamenii lui Fife în ultimul an, și e limpede că nu vrem să le atragem atenția. Ce-ar fi dacă am ridica o flamură norvegiană și am spune că ducem o prințesă norvegiană în vizită la prințul Henry, pe insula Orkney?

–Este o scrânteală, comentă Rob, însă rânjea, ceea ce-i dădu de înțeles lui Sidony că ambii bărbați glumeau. Închipuie-ți numai ce s-ar întâmpla, Giff. Ca s-o iei cu tine, ar trebui să te însori cu ea. Altfel, poți fi sigur că Macleod ar porunci încheierea căsătoriei de îndată ce i-ai încredința-o, asta dacă nu-ți scoate măruntaiele mai întâi.

–Ei, atunci mă tem că nu te pot ajuta, milady, conchise Giff zâmbind într-un mod care îi frânse inima lui Sidony. Însă nu poți spune că n-am vrut.

–Dar, fără îndoială, ești la vârsta la care cei mai mulți bărbați își caută neveste, interveni Isobel veselă. Nu ai de gând să te însori niciodată?

–Poate că da, într-o bună zi, replică el. Cândva o să moștenesc domeniul Duncraig și o să trebuiască să mă așez la vatră. Până atunci însă, vreau cât mai puține răspunderi și legături cu pământul, ca să mă feresc de obișnuitele necazuri și greutăți.

Sidony observă întrebarea plutind pe buzele curioasei sale surori și rosti repede:

–Ca să fiu cinstită, nici eu nu vreau să mă mărit, după cum nu vreau nici să ocolesc toată Scoția pe mare ca să ajung acasă. Ar fi deopotrivă îngrozitor de incomod și necuviincios.

Era departe de spiritul conversației, însă nu avea nici o dorință s-o vadă pe Isobel amestecându-se în chestiuni pe care Giff nu voia să le discute.

O privea întrebător, dar în clipa următoare Adela luă cuvântul:

–Sigur o să te măriți cândva, Sidony. La cât de mult îți plac copiii, trebuie să-ți dorești o familie.

–Bineînțeles, mi-ar plăcea să am copii. Dar nu sunt convinsă că-mi doresc și un soț.

–Scumpa mea, zise Isobel, nu se poate una fără alta!

–Asta e și problema, răspunse fata. Își atrăsese toate privirile asupra ei, lucru care o deranja.

Nu voia să mai continue pe tema respectivă. Zărindu-l pe Rob tăcut, cu aerul că voia să bată pe cineva, își dădea seama că nu era momentul să le dezvăluie cât de mult detesta să i se spună ce trebuia să facă și ce nu.

Rob anunță că voia să discute între patru ochi cu soția lui și ambii dispărură la etaj. Isobel spuse:

–Aș trage un pui de somn, Sidony, și te-aș sfătui să-mi urmezi pilda. Diseară o să ne culcăm târziu, iar mâine o să te scoli devreme ca să ieși cu Ealga în întâmpinarea Isabellei.

Fetei nu-i era somn, dar știa că Isobel avea nevoie de odihnă și nu găsea nici un mod politicos de a stărui să rămână în salonul femeilor ori în sala principală, întrucât singurul ei tovarăș – în afară de servitori sau oșteni – ar fi fost Giff.

Acesta i se adresă însă lui Isobel:

–Dacă Domnia Voastră o îngăduie, aș dori să stau de vorbă cu Lady Sidony înainte să se retragă. Trebuie să-i cer scuze pentru cuvintele pe care le-am rostit în seara aceasta.

Dacă Sidony era surprinsă, Isobel era de-a dreptul stupefiată. Aruncându-i o privire surorii sale, spuse:

–Prea bine, Sir Giffard, o s-o las în grija dumitale. Rogu-te, n-aș vrea să-mi pară rău pentru asta.

–O să am grijă, milady, o liniști el. Cu toate acestea, imediat ce rămaseră singuri, îi zise lui Sidony cu o lucire răutăcioasă în ochi: Am ceva să-ți spun și o să te rog să mă însoțești în salon, dar fără îndoială vei spune că este un loc prea intim și mă vei refuza fără preget. Așa că am o idee mai bună.

Sclipirea din ochii lui îi aminti de aerul surorii sale Sorcha înainte de a o antrena într-o aventură care, cel

mai adesea, se încheia cu un eșec răsunător. Prin urmare, se interesă precaută:

–Ce idee, Sir Giffard?

–Am văzut ce bine călărești. Vii să facem o plimbare?

–Acum?

–Da, acum. Lady Isobel doarme, iar Lady Adela va mai sta o vreme cu soțul dânsei, așa că... Giff zâmbi provocator.

–Dar nu pot. Gândește-te la ce-o să zică!

–Șmecheria e să profiți de ocazie atunci când se ivește, căci altfel n-o să mai ai parte de ea.

Într-adevăr, își spuse fata. Curând, el avea să plece.

–Desigur, adăugă el și mai provocator, dacă ți-e teamă de ei...

–Nu fi nerod, îl admonestă ea, urmând cu sinceritate: Mai degrabă mi-e teamă de dumneata.

–Chiar așa, fetițo? Deși nu erau singuri, îi puse o mână pe obraz și murmură: N-ai de ce. Nu-ți voi face nici un rău.

–Nu, pentru că n-o să te las, ripostă ea, mai mult ca să se liniștească pe sine. Șovăi până când îl văzu ridicând din sprâncene. Apoi, cu un oftat, de parcă n-ar fi știut din prima clipă că avea să cedeze, rosti: Da, o să merg.

Simți impulsul de a se răzgândi când el îi ceru să se îndrepte direct către grajduri. Își schimbase ținuta de călărie cu o rochie potrivită pentru prânz, însă era conștientă că nu mai avea timp să se schimbe iarăși decât primejduind întregul plan nebunesc.

–Ți-e frică? șopti el.

–Nu, dar o să-mi fac praf rochia.

–Ba nu, dacă vei folosi o șa pentru doamne.

Sidony strâmbă din nas, arătându-i ce părere avea despre această idee, și zise:

–Dar spune-le rândașilor să se grăbească. S-ar putea ca Rob să nu stea cu Adela atât de mult timp pe cât crezi.

–O să petreacă toată după-amiaza cu ea dacă nu vrea să aibă parte de o dăscăleală la ceas de seară, o informă el înainte de a se duce să ceară înșeuarea cailor.

–Pari foarte sigur de asta, remarcă ea când Giff se întoarse. Cred că acum Rob e cel care o dăscălește, iar Adela îndură cuminte.

–Nu, căci trebuie neapărat să se întoarcă la Roslin mâine-dimineață.

–Păi contesa nu vine mâine în oraș? De ce nu vine cu Lady Clendenen și cu mine să-i iasă în întâmpinare?

–Fără îndoială, vrea să ajungă mai devreme decât Domnia Sa, răspunse el misterios, trecându-i o mână prin păr. Acum, spune-mi cum ai învățat să călărești atât de bine.

–Tata ne-a învățat pe toate, îi explică ea. Deși bănuia că Giff evitase cu abilitate continuarea discuției despre Isabella, aștepta calm scoaterea calului din grajd.

Băiatul care înșeuase bidiviii își pregătise unul și pentru el, anunțând-o pe Sidony, spre suprinderea ei, că Giff îi poruncise să-i însoțească.

Aparent, acesta îi putea citi gândurile, întrucât, în clipa când ieșeau pe poartă, spuse:

–Sunt temerar, fetițo, dar nu-mi place să merg la moarte sigură. Nu vreau ca Rob sau vreuna dintre rubedeniile tale ocrotitoare să pună preț pe capul meu. Rândașul o să vină în urma noastră, la o distanță cuviincioasă.

–Ce voiai să-mi spui de a fost nevoie de plimbarea asta?

De data aceasta, ezitarea îi aparținu lui.

–Mi-am dat seama că te-aș fi putut jigni cu toată vorbăria aceea despre căsătorie. Trag nădejde că nu s-a întâmplat astfel.

Doamne, își zise fata, avea de gând s-o ceară de soție? Gândul nu era nici pe departe atât de dezgustător pe cât ar fi crezut ea.

–Nu m-ai jignit, replică ea înălțându-și capul. Dacă-ți aduci aminte, am spus că măritișul nu e ceva ce mă interesează acum.

–De ce?

Încercă să găsească un răspuns isteț care să-l amuze ori să-i dea de înțeles că, de fapt, își dorea un soț. Ultima variantă o sperie atât de tare, încât preferă să recurgă la o sinceritate nemiloasă.

–Dacă trebuie neapărat să știi, m-am săturat ca toată lumea să-mi spună ce să fac. Soții cu asta se îndeletnicesc.

Giff izbucni în râs.

–M-aș simți la fel dacă aș fi muiere, așa că hai să ne bucurăm de clipele astea furișe de libertate. Vrei să vezi portul Leith?

Sidony acceptă pe dată, trecând cu vederea dezamăgirea pe care o încercase văzând cât de repede îi aprobase el declarația. Ziua se păstra încă frumoasă, iar priveliștea baloturilor de lână care erau încărcate pe vase era de-a dreptul fascinantă. De-abia când se întoarseră către Lestalric își dădu seama cât timp trecuse.

–Rob o să ne omoare pe amândoi, observă ea. Dacă nu, Adela o să mă ia precis la refec pentru această escapadă.

–Măcar ne-am bucurat de o după-amiază splendidă, fetițo, și o să-ți zic la ce m-am gândit în ultimul ceas. Dacă primești, aș vrea să te cunosc mai bine. Poate că, după ce te întorci la Glenelg, aș putea să trec să te mai văd.

–Mi-ar plăcea, rosti ea solemn, dacă n-o să fim uciși până atunci.

La sosire nu le ieșiră în cale nici Rob, nici Adela, ci Lady Clendenen, care se repezi spre ei când Giff o ajuta pe Sidony să coboare din șa.

–Doamne, pe unde-ai umblat, copilă? întrebă ea. De-abia am ajuns eu însămi, dar când i-am cerut unei slugi să te cheme, mi-a zis că plecaseși călare. Să faci asta

însoțită numai de Sir Giffard! Ce-a fost în mintea voastră, oameni buni?

–Doreai să mă vezi pentru o pricină anume, milady?

–Sigur că da, voiam să-ți spun pe loc, înainte să uit, că mâine nu trebuie să ne mai agităm. Putem dormi cât de mult vrem, căci Isabella o să vină abia joi după-amiază. Dar dacă stau să mă gândesc, probabil că Rob ți-a zis deja.

–Nu, doamnă, murmură Sidony, uitându-se la Giff. Nimeni nu mi-a zis.

capitolul 11

Dacă Lady Clendenen remarcă tensiunea dintre Sidony și Giff, o trecu imediat cu vederea. Cum anunțase că voia totuși s-o întâmpine pe Isabella joi, o invită pe Sidony s-o însoțească la scurt timp înainte de prânz, după care se repezi în dormitorul ei ca să se pregătească pentru supeul oferit de Adela.

În momentul în care se făcu nevăzută, Sidony i se adresă acuzator lui Giff:

–Aflaseși deja de Isabella! *Știam* că țineai ceva ascuns!

–Chiar așa? replică el pe un ton enervant de calm. Sper că nu te aștepți să-mi cer iarăși iertare, căci nu am de gând s-o fac, însă trebuie să-l găsesc de îndată pe Rob și să-i dau de veste. O să-mi spună că ar fi trebuit s-o întreb cum a aflat, dar, neîndoielnic, m-ar fi repezit fără să-mi răspundă. Cu el nu s-ar purta așa.

–Dar de ce ar trebui să repeadă pe cineva? întrebă Sidony pe drumul spre intrarea conacului. Obrajii i se înfierbântaseră de mânie, dar el – evident, fără să-i bage de seamă starea de spirit și fără să se gândească la necuviința pe care o săvârșea – îi trecuse un braț pe după umeri. Aspectul enervant era acela că, deși era supărată pe el, îi plăcea senzația de căldură pe care i-o provoca. Totuși, Giff nu părea să-i acorde prea multă atenție, deoarece nu-i răspunse la întrebare.

–După toate probabilitățile, însăși contesa a informat-o pe Ealga, stărui ea. Oricum, ce însemnătate are de unde a aflat?

–Pentru că numai noi, puținii direct implicați, știm despre asta, și tocmai de aceea nu ți-am zis. Nu cred că trebuie să mai discutăm acum. Rob o să hotărască,

dar sunt de părere că ar trebui să fii de față când îi dau de veste.

Mulțumită, Sidony spuse:

–Vreau din tot sufletul să asist, dar de ce crezi că ar trebui s-o fac?

În ochii lui răsări iarăși sclipirea aceea răutăcioasă.

–Deoarece va trebui să mărturisesc că eram cu tine când Domnia Sa ne-a spus. De asemenea, dacă vei fi și tu acolo e mai puțin probabil ca Rob să mă dojenească foarte aspru.

Întrucât știa că Giff nu se putea teme de Rob dacă nu se temea de Hugo, Sidony își dădu seama că voia să o protejeze pe ea de nemulțumirea cumnatului său.

–N-o să-i placă defel că am aflat despre asta, așa-i?

–N-a fost doar vina dumitale, fetițo, și n-o să-ți facă nimic. N-o să-i îngădui.

Îl găsiră pe Rob în sala imensă, cu grinzi de stejar, asemănătoare cu o peșteră. Remarcându-i surprinderea la vederea lor, Giff se gândi că era de preferat să nu-i lase timp s-o exprime. Nu era ușor însă, pentru că servitorii mișunau peste tot, organizând supeul, astfel că trebuiră să-și facă loc printre ei.

Când ajunseră în dreptul lui Rob, acesta era deja pus pe hartă.

–Trebuie să vorbim între patru ochi, îi zise Giff. Hai să ne tragem lângă foc.

Încruntat, acesta aprobă printr-un gest. De îndată ce se îndepărtară suficient de restul lumii, rosti scurt:

–Ce-i?

Giff știa că trebuia să se limiteze la o expunere simplă.

–Lady Clendenen tocmai ne-a dat de știre că Isabella vrea să-și amâne venirea până joi după-amiază.

–Ei, nu mai spune! comentă Rob laconic. A urcat la etaj, dar o să-i trimit vorbă să vină în camera femeilor.

Acum nu e nimeni acolo, întrucât soția mea e cu fetița, iar Isobel nu s-a trezit.

–Mai trebuie să afli că Domnia Sa și Lady Sidony vor să iasă în întâmpinarea contesei și să facă parte din alaiul ei la întoarcere.

–Adela mi-a zis ceva despre asta. Rob i se adresă lui Sidony: Am uitat că tu și Lady Clendenen aveați un asemenea plan, dar fără îndoială cineva l-ar fi pomenit azi, și aș fi găsit o cale de a împiedica o călătorie fără rost.

–Sper că nu ai nimic împotrivă să ne ducem joi, replică ea.

–Nu, fetițo, deși mă aștept ca Hugo să fie de altă părere, ținând cont de purtarea ta cu totul neobișnuită din ultimele zile.

Giff, știindu-se cu musca pe căciulă, își reprimă un zâmbet la auzul formulării pline de tact. Sidony își ridică însă bărbia plină de demnitate și declară:

–În trecut, surorile mele s-au purtat așa de multe ori. Poate că, invidioasă pe firile lor întreprinzătoare, am vrut să aflu cum e să faci după cum poftești.

Giff își ținu respirația, însă Rob se mulțumi să clatine din cap.

–Și eu care am crezut întotdeauna că tu ești sora cu scaun la cap! Ai grijă, draga mea, și nu uita să-ți iei niște oameni înarmați să vă păzească. Drumul va fi plin de lume chiar și joi.

–Mulțumesc, spuse ea. N-o să uităm.

–Acum îmi închipui că vrei să te schimbi pentru cină.

Când fata ezită, Giff știu că punea în balanță dorința de a afla mai multe și riscul ca Rob să nu accepte prea bine sfidarea ordinului de retragere. Conștient că prietenul său tratase escapada lor de după-amiază cu o îngăduință nemeritată, se simți ușurat că Sidony anunță că avea să-i revadă la cină, făcu o plecăciune grațioasă și ieși.

–Acum hai cu mine, zise Rob mohorât. Trebuie să stăm de vorbă.

Giff intuia că nu avea să scape prea ușor, așa că îl însoți fără comentarii, trăgând nădeje că în scurt timp Lady Clendenen avea să dea curs chemării.

Rob închise ușa camerei femeilor și se întoarse către el.

–Ce ai de gând cu Sidony?

Se pregătise să riposteze obraznic, după cum proceda de obicei în asemenea cazuri. Tonul blajin al lui Rob îl dezarmă însă, și chiar în acel moment își dădu seama că Sidony, care lăsase la o parte orice urmă de prudență ca să-l însoțească în plimbare, merita mai mult decât un răspuns ușuratic.

Privindu-l fix în ochi, replică:

–Înainte să-mi sari la beregată, află că unul dintre oamenii tăi a călărit în spatele nostru toată după-amiaza.

–Chiar și așa... Rob se opri, rămânând tăcut destul cât să-i insufle lui Giff același sentiment tulburător de vinovăție pe care i-l trezise fata. Aș vrea foarte mult să-ți cunosc intențiile.

–Păi nu le știu nici eu, mărturisi Giff. I-am zis că încă n-am nici o dorință de însurătoare, ceea ce e adevărat, iar ea mi-a împărtășit părerea. Nu voi nega însă că, atunci când o să vină vremea să mă așez la casa mea și să-mi întemeiez o familie, mi-ar plăcea să o iau de nevastă.

–Câtă mărinimie! Ce franchețe încântătoare!

Giff tresări iritat.

–N-am spus-o cu prea multe înfloriturі, dar nu mă pricep la politețuri. Îmi place mai mult decât orice altă femeie pe care am întâlnit-o. Nu numai că e blândă și cumsecade, dar e isteață și curajoasă. E o încântare să stai de vorbă cu ea. Mă face să râd – și nu o spun cu răutate, adăugă el în grabă.

Remarcând lucirea amuzată din ochii lui Rob, Giff se simți ușurat, însă era conștient că nu trebuia să se culce pe-o ureche. Oricât de cumpătat ar fi fost prietenul său,

era și unul dintre cei mai redutabili războinici instruiți la Dunclathy și, mulțumită anilor petrecuți în ținuturile de graniță, unul dintre cei mai experimentați. Mai mult, Giff voia să păstreze relația apropiată cu el.

–Sidony este și o fecioară neștiutoare, completă Rob. Așa că ai grijă, amice, întrucât n-o să ai de-a face numai cu noi, cumnații ei, ci și cu surorile. Poate că nu-ți dai seama, dar până la urmă asta ți-ar putea aduce mai multe necazuri.

O bătaie ușoară în ușă îi întrerupse. Când Rob strigă „Intră!" își făcu apariția Lady Clendenen. Servitorul care o însoțea se retrase, închizând ușa după el.

–Vă mulțumesc pentru că ați venit atât de curând, doamnă, spuse Rob, oferindu-i un scaun cu spătar și așezându-se la rândul lui în timp ce Giff se posta în picioare lângă vatră. Rogu-vă, povestiți-ne cum ați aflat că Domnia Sa contesa are de gând să-și amâne călătoria.

–Vai, Sir Rob, de asta ați trimis după mine? Mă temeam că s-a întâmplat ceva grav, mai ales că Sir Giffard e aici, cu dumneata. Îi aruncă o privire oaspetelui.

–Vă cer iertare, replică Rob zâmbind. Nu voiam să vă sperii, dar, vedeți dumneavoastră, sunt sigur că dacă Isabella ar fi vrut să vă transmită un asemenea mesaj, mi l-ar fi încredințat mie. N-a făcut-o, și, cum ne preocupă siguranța Domniei Sale, ne întrebăm cum a ajuns vestea la dumneavoastră.

–Prin urmare, nu e corectă?

–Dimpotrivă, milady, *este* corectă.

–Păi, am auzit-o la castel, unde am luat azi prânzul cu prințesa Mary.

–Înțeleg. V-a spus-o însăși prințesa?

Lady Clendenen se încruntă.

–Este curios, dar nu țin minte cine mi-a zis. Eram mai multe doamne acolo, și vorbeam toate în același timp, cum se întâmplă, cuvintele zburând de colo-colo.

Îmi pare rău că nu vă pot spune mai multe, ori măcar să mă încumet să ghicesc de la cine am auzit știrea.

–Vă mulțumesc, doamnă. Nu era ceva foarte important. Ne-ați ajutat enorm, și vă sunt foarte recunoscător.

Ea se ridică, iar Giff i-o luă înainte pentru a-i deschide ușa. Cu un surâs, i se adresă în șoaptă:

–Vă mulțumesc, Sir Giff. Sunt convinsă că ați avut o după-amiază plăcută.

Aerul conspirativ cu care îi murmurase aceste cuvinte îl făcu să rânjească pe când aproba din cap. Închise ușa și, întorcându-se, constată că Rob zâmbea larg.

–Deci planul merge așa cum trebuie, constată Giff.

Rob încuviință.

–Așa e. Trebuie să le dăm de știre și celorlalți. Bine că am hotărât să plecăm devreme, pentru că n-aș îndrăzni să atrag atenția pornind acum la drum, și nu-i pot încredința mesajul unui argat. Tu vezi ca vasul acela al tău să fie la locul stabilit vineri în zori; în felul ăsta o să poți s-o urci la bord și să te îndepărtezi iute. Izbânda noastră poate atârna de asta.

–N-o să te dezamăgesc, promise Giff.

La câtă atenție acordase Sidony îmbrăcatului pe când se pregătea pentru cina Adelei, camerista i-ar fi putut da niște zdrențe în locul atrăgătoarei tunici de un galben pal, fără mâneci, împodobită cu broderii multicolore, pusă peste o rochie de mătase verde-închis.

Când servitoarea termină de aranjat pliurile delicate ale fustei și îi prinse o cingătoare de argint peste șolduri așa încât să se întrevadă prin despicăturile laterale ample ale tunicii, îi dădu stăpânei sale o oglindă, apoi îi așeză o cunună galbenă cu verde peste cozile împletite și se aplecă să-i lege încălțările.

Înveșmântată astfel, Sidony plecă s-o caute pe Ealga. Aflând de la ea că nu-i putuse spune lui Rob decât că auzise de plănuita amânare a călătoriei Isabellei la castel,

se întrebă dacă nu l-ar fi putut convinge pe Giff să-i destăinuiască mai multe.

Cina a fost excelentă, la fel ca toate mesele date de Adele, însă nu se distingea prin nimic. Glasurile menestrelilor și sporovăiala convivilor au acompaniat sonor mâncărurile copioase, după care muzicanții i-au îndemnat pe toți la dans. Deși îi plăcea să dănțuiască, o dezamăgi prezența foarte discretă a lui Giff.

Acesta purta un pieptar albastru de catifea, cu nasturi împodobiți cu giuvaieruri, și pantaloni asortați strânși pe picior, toate împrumutate cu siguranță de la Rob, și n-a catadicsit să se alăture decât unui dans în cerc. Altfel se foise preocupat de colo-colo și, spre enervarea ei, n-o băgase în seamă decât preț de o plecăciune și un zâmbet. El se retrase înainte de miezul nopții, iar Sidony îl imită la scurt timp după aceea, ducându-se la culcare.

Miercuri, Rob plecă la Roslin înainte de ivirea zorilor, iar Giff porni, la rândul lui, să facă ultimele pregătiri pentru călătorie, astfel că Sidony și Isobel își petrecură dimineața la Lestalric împreună cu Adela. Se întoarseră la Sinclair House spre sfârșitul după-amiezii și se retraseră în dormitoare mult mai devreme decât în noaptea precedentă.

Dimineața zilei de joi aduse un vânt impetuos șuierând prin colțurile casei. Pe când își punea rochia de călărie, Sidony văzu norii adunându-se în văzduhul cenușiu. Soarele își făcu însă apariția în timp ce ea și Isobel luau prânzul, cu o oră mai devreme decât de obicei, și în pofida vântului, fata constată că aerul de afară era proaspăt și înviorător când i se alătură lui Lady Clendenen, care o aștepta cu escorta ei de șase oameni înarmați.

Sidony știa că drumul avea să fie lung și plicticos, deoarece Ealga prefera să folosească șaua greoaie și pătrățoasă care intrase în modă. Deși comodă, căptușită cu blană de oaie, o forța să stea de-a curmezișul și să se clatine

periculos la fiecare pas al calului. Nu era de mirare, gândi Sidony în timp ce traversa orașul alături de ea, că Ealga nu aprecia defel călăria. Faptul că îndura corvoada pentru a o întâmpina pe Isabella dovedea limpede cât de mult o stima pe contesă.

Giff petrecuse mare parte a zilei de miercuri îngrijindu-se ca totul să fie gata pentru plecarea de vineri. Găsise corabia *Zee Handelaar* ancorată la cel mai scurt dintre cele două cheiuri de la Leith, echipajul fiind ocupat să încarce proviziile. Căpitanul olandez nu era acolo, așa că, atunci când reveni după-amiază, Giff îl întrebă unde fusese.

–Când călătorești, *mynheer*, nu-ți face plăcere să vizitezi locurile unde faci escală? Când Giff încuviință, celălalt îi vorbi cu entuziasm despre Edinburgh, după care adăugă: Oamenii mei sunt vrednici de încredere, *mynheer*. De asemenea, am toate socotelile pentru provizii dacă vrei să le vezi acum.

Mulțumit de lista prezentată – oricum, Rob îi dăduse suficienți bani – Giff încuviință și spuse:

–O să-ți plătesc jumătate acum, așa cum ne-am înțeles, și restul vineri dimineață, după ce încărcătura noastră va fi la bord, înainte să ridicăm ancora.

Bărbatul șovăi, însă Giff îl asigură:

–Amintește-ți că tot atunci o să-ți plătesc și jumătate din suma asupra căreia am convenit pentru dumneata și echipajul dumitale, iar restul când ajungem la destinație.

Deși nici căpitanul, nici echipajul nu aveau să ajungă în nord, Giff se tocmise cu bună-credință, știind că bărbații din clanul Sinclair și Rob aveau să onoreze toate promisiunile făcute de el la închirierea navei. Marinarii aveau să capete o sumă generoasă pentru un efort minim; prin urmare, era sigur că aveau să se bucure de târgul avantajos – desigur, numai dacă izbutea să-l convingă pe olandez că nu avea de gând să-i fure corabia în momentul în care se producea înlocuirea echipajului. Căpitanul

nu părea însă bănuitor, întrucât la despărțire îi strânse mâna cu multă căldură și se întoarse la bord.

Giff se înapoie la Lestalric, își luă un rămas-bun afectuos și protocolar de la gazdele sale, după cină, iar joi dimineață se trezi devreme ca să-și ducă propriile lucruri pe vas. Avea de gând să doarmă acolo pentru a se asigura că totul era în ordine înainte de ridicarea ancorei.

Vântul persistent răcorea aerul și anunța o înrăutățire a vremii.

Traversă iute sătucul North Leith, zumzăind de activitate, și ajunse pe țărm, unde constată că nava olandeză plecase deja.

Călătoria de întâmpinare a Isabellei dură mai mult decât crezuseră Sidony sau Ealga, întrucât ajunseseră deja la cotul drumeagului de pe malul râului North Esk și tot nu văzuseră vreun semn al alaiului contesei.

–Trebuie să fi pornit mult mai târziu decât am presupus noi, opină Sidony.

–Da, poate că sunt oi și căruțe cu lână care îngreunează trecerea chiar și pe aici, dar mă aștept s-o întâlnim curând. Pe de altă parte, vântul ăsta devine tot mai supărător.

Fata încuviință, și își continuară drumul preț de încă jumătate de oră. Dintr-odată, își dădu seama că tovarășa sa era aproape să leșine.

–Nu vă simțiți bine, doamnă?

–Dorința mea e ca și surorile tale să-mi spuneți Ealga, replică Lady Clendenen mustrător. După lege, o să-ți fiu mamă în mai puțin de o lună.

–Trebuie să fiți foarte obosită. Nu poate fi comod sau ușor să călăriți astfel, simțind în fiecare clipă că zburați din șa.

–Într-adevăr. Însă îi sunt datoare Isabellei, și niciodată nu trebuie să te sustragi de la îndeplinirea unei obligații. Totuși, bine ar fi să aflăm pe unde e.

–Dacă te oprești puțin pentru odihnă, la adăpost de vânt, pot să o iau înainte să mă lămuresc. Drumul este uscat, căluțul meu e vioi, așa că n-ar trebui să-mi ia prea mult până să dau de ei. După aceea m-aș întoarce iute să-ți spun.

Lady Clendenen încuviință cu vizibilă ușurare.

–Dar nu poți pleca fără să iei cu tine măcar doi oșteni, draga mea.

Întrucât aveau șase cu totul, Sidony izbucni în râs.

–Pot veni dacă sunt în stare să se țină după mine, dar n-ar trebui mai întâi să vă văd așezându-vă cât mai tihnit?

–Nu, Doamne iartă-mă, du-te! Ceilalți o să aibă grijă de mine și, cu cât o găsești pe Isabella mai repede, cu atât mai curând o să am parte de tihnă acasă.

Nemaiavând nevoie de alte încurajări, Sidoni își îmboldi calul cu pintenii, desfătându-se cu viteza amețitoare a galopului. Peste câteva clipe, se uită peste umăr și-i zări pe cei doi bărbați care o urmau.

Chichoti și își zori și mai mult bidiviul. Oștenii n-o puteau mustra și, dacă nu dădea nas în nas cu Isabella ori Hugo, nimeni altul n-o putea face.

Cărarea fusese abruptă cât timp urcase din câmpia aluvială a Edinburgh-ului până pe coastă, dar acum, când șerpuia printr-o pădurice umbroasă, căpătase o pantă domoală care nu-i solicita defel calul. Când copacii se rărira, știu că drumul se apropia de culmea stâncoasă din partea cea mai profundă a defileului, așa că încetini puțin.

În curând putu vedea râul învolburat de jos și, în depărtare, turnul înalt, rectangular de la Hawthornden țâșnind dintre coroanele arborilor. Castelul era încă la o distanță bunicică, întrucât defileul nu era în linie dreaptă. În scurt timp, cărarea avea să intre iarăși în pădure pentru a nu urma fiecare cot al râului.

Dintr-odată, avu în față panorama malului apusean și pe drumeagul de acolo zări niște călăreți cu flamuri pe care

le recunoscu: aparțineau clanului Sinclair. Silueta zveltă a contesei se profila inconfundabil pe iapa sa albă.

Deoarece făcuse parte din alaiul Isabellei în anul precedent, Sidony își amintea că urmaseră cărarea pe care se afla ea în acel moment. Cea din defileu era îngustă și rareori folosită de călători. De asemenea, nu era potrivită pentru carele și căruțele care duceau de regulă cantitatea impresionantă de bagaje ale Isabellei.

Deși o mira schimbarea de traseu, știa că nu-i putea învinovăți pe Giff sau Rob pentru că n-o informaseră. Nici unul dintre ei nu s-ar fi așteptat ca ea și Ealga să înainteze atât de mult în calea Isabellei.

Observând la urma alaiului un car tras de boi plin ochi, acoperit cu o pânză, deduse că acesta încetinise ritmul cortegiului, întrucât nu mai era nici un alt vehicul pentru bagaje, doar un șir de căluți de povară.

Conștientă că ea și Ealga s-ar fi putut întoarce cu ușurință până la punctul în care drumul principal traversa râul astfel încât s-o aștepte acolo pe contesă, se întrebă dacă Lady Clendenen ar fi acceptat. Pe cărarea sinuoasă și îngustă, Isabella ar fi putut avea nevoie de încă o oră până să ajungă.

–Stăpână! strigă unul dintre bărbații care o însoțiseră. Sunt niște călăreți acolo!

Arăta cu degetul, iar Sidony își dădu seama șocată că nu se referea la grupul Isabellei. La nord de ei, pe cărarea de pe mal, o ceată de călăreți se apropia de un cot al râului, urmând să ajungă în scurt timp vizibilă pentru cortegiul de la Roslin.

Sidony era aproape sigură că flamura nou-veniților era cea regală.

–La naiba, trebuie să-i prevenim! exclamă ea. Dar buza dealului era la o sută de picioare mai sus de albie, și fata știa că nu i-ar fi putut auzi strigătele din cauza vuietului apei care își croia drum prin chei.

Nimeni nu se uita înspre ei, și Sidony, frământându-se, nu găsi nici o cale de a-i preveni de primejdie dacă totuși careva ar fi ridicat privirea. De-abia atunci îi trecu prin minte că nu se întâlnise cu nici un paznic de la Roslin. Nu pricepea de ce i-ar fi retras Hugo tocmai când Isabella era pe drum.

Un fior de spaimă îi străbătu șira spinării, și când mintea ei se opri în loc, incapabilă să mai caute soluții, își mută privirea spre cei doi oșteni, constatând că așteptau ca ea să le dea un ordin.

Scrâșnind din dinți, își spuse că era exact genul de blocaj de care și-ar fi bătut joc Giff. La asta se referise când îi spusese că nu putea lua hotărâri. Sorcha, Adela sau Isobel ar fi știut ce era de făcut. *Ea* de ce nu știa?

Dintr-odată, îi veni ideea că singura cale posibilă pentru convoiul obișnuit de bagaje al Isabellei era cărarea de pe creastă, așa că rosti pe un ton înțepat:

–Haideți, mergem mai departe. Carele cu bagaje trebuie să fie în față, păzite neîndoielnic de niște oșteni. Căpitanul lor o să ne apere, dar trebuie să ne grăbim!

Își îndemnă bidiviul și o luă la goană prin pădure, însă la o cotitură se trezi față în față cu niște călăreți. Se opri atât de brusc, încât abia se putu ține în șa în timp ce necunoscuții o înconjurau.

Cei doi oameni care o însoțeau nu se atinseră de săbii, dar nu-i putea învinovății. Erau copleșiți numeric, iar ceilalți erau îmbrăcați în negru și purtau aceeași flamură regală precum călăreții din defileu.

Spre uimirea ei, în ciuda hainelor negre, conducătorul lor nu era contele de Fife, ci cavalerul de Gredin. Ochii săi verzi ca jadul străluceau când îi adresă zâmbetul care odinioară li se păruse atât de fermecător lui Sidony și surorilor ei.

–Milady, ce plăcere să vă întâlnesc aici! În clipa următoare își lansă ordinele peste umăr: Patru oameni să vină cu mine. Alți doi să meargă să-i dea de știre Domniei

Sale că acum am mijloacele de a-i obliga pe dușmanii săi să-i spună ce dorește să afle. Spuneți-i că o să le păstrez în siguranță. Voi, ceilalți, întoarceți-vă și încetiniți convoiul până când eu și fetișcana ne vom fi îndepărtat de ajuns. Scotociți-le iarăși prin lucruri dacă trebuie.

–Ce faceți? întrebă Sidony. Nu merg nicăieri cu Domnia Voastră!

–*Mais bien sûr, ma chère*, c-o să mergi! Mai mult de-atât, o să mergi cuminte, altfel voi porunci ca oamenii tăi să fie uciși pe loc. După aceea o să-ți leg mâinile la spate și o să-ți mân calul eu însumi. Hotărăște-te grabnic ce cale alegi.

Când constatase că vasul olandez își părăsise locul de acostare, Giff sperase pentru o clipă că avea să-l regăsească ancorat în altă parte, dar o singură întrebare pusă la primul chei îi aduse informația că, înainte de ivirea zorilor, căpitanul luase o încărcătură de lână de la abații și pornise către Bruges odată cu refluxul.

Amintindu-și că olandezul plecase cu proviziile plătite pe jumătate, Giff tresări, privind în altă lumină ezitarea bărbatului de a-i lua banii. Punându-i la socoteală și pe cei doi bandiți care-l atacaseră duminică și sugestia lui Sidony că ar fi putut fi vorba de oamenii lui Fife, își zise că ar fi putut obține niște lămuriri utile dacă i-ar mai fi găsit la Tollgate.

Încălecă și se îndreptă spre oraș.

Slujbașul slab și vânos, de vârstă mijlocie, își aminti de ei.

–Sigur că da, domnule. Dar luni noaptea a venit un bărbat care i-a dus de aici.

Știrea că respectivul era îmbrăcat în negru nu constituia o dovadă, însă Giff avea certitudinea că Fife, descoperind că vasul olandez era implicat în conflictul său cu neamul Sinclair, îl convinsese pe căpitan să ia o încărcătură de lână și să plece. În concluzie, putea fie

să iroseasca timpul plângându-se de pierderea corabiei, fie să-și stoarcă mintea pentru a întocmi un mesaj care să le sugereze celorlalți ce se întâmplase fără ca informația să fie înțeleasă de emisar ori de cel care l-ar fi interceptat. La fel de bine putea să caute altă navă.

La chei se aflau o sumedenie de vase, așa că se apucă imediat de treabă. Își lăsă calul în grajdul portului și vizită corăbiile una după alta, descoperind însă că fie erau deja încărcate și așteptau următorul reflux, fie urmau să primească în ziua respectivă ori a doua zi încărcătura pe care o comandaseră.

Făcu o încercare până și cu cele două drakkaruri franceze, încă ancorate la chei. Ambii căpitani au părut destul de dornici la început, dar au pus mai multe întrebări despre destinație și încărcătură decât ar fi vrut Giff să le dezvăluie, cu rezultatul previzibil că amândoi i-au declinat oferta după ce i-au irosit un timp prețios.

Spre sfârșitul zilei își aduse aminte cât de prietenos fusese căpitanul Maxwell. Deși era neîndoielnic omul lui Fife, era înainte de orice un lup de mare. Cunoștea precis majoritatea vaselor și i-ar fi putut sugera lui Giff pe cine să angajeze.

Prin urmare, știind că ar fi fost înțelept să-l îmbuneze cumva în cazul în care Fife l-ar fi prevenit să nu-l ajute, cumpără trei plăcinte fierbinți cu carne și își luă din grajd tolba cu lucrurile personale și un clondir de whisky țeapăn din insule. Apoi căută *The Serpent* și găsi vasul tras pe prundiș în același loc unde fusese duminica trecută, cu vâslașii în apropiere.

Apa era mai agitată acum, iar vântul îi biciui cu stropi pe drumul cu barca până la corabie. Când ajunseră acolo, Giff își aruncă tolba peste umăr și se cățără vioi pe o frânghie, sărind pe punte.

Sidony se așteptase ca de Gredin s-o ducă la Fife. Era omul contelui când ea și ceilalți membri ai familiei sale

îl cunoscuseră, și cu toate că pe alocuri păruse să i se opună acestuia, ba petrecuse și un an cu Henry, știa că Adela și Rob credeau – la fel ca Henry, fără îndoială – că de Gredin era omul lui Fife în aceeași măsură ca orice alt oștean de-al său. Iar acum o dovedea dincolo de orice îndoială purtând flamura regală și amenințând-o.

Gândul că avea să fie înfățișată contelui pe post de pradă de război era înspăimântător, mai ales că de Gredin spusese vesel că Fife avea să se delecteze interogând-o. Sugerase chiar diversele cazne la care ar fi putut recurge, însă fata refuzase să mai asculte, ocupându-și mintea cu imaginea lui Giff MacLennan. Dacă era un om care ar fi putut să-i pedepsească pe Fife și pe Gredin așa cum meritau, acela era Giff.

În loc să se îndrepte spre Edinburgh după cum socotise ea, cavalerul – ținându-i calul de dârlogi, în ciuda promisiunilor anterioare – făcuse cale-ntoarsă și o luase pieptiș până pe partea cealaltă a coamei. În cele din urmă ajunseră la o colibă, unde răpitorul descălecă și o ridică pe Sidony din șa.

– Doi oameni să aducă încoace carul și să vadă de cai, porunci el. N-o să stau mult.

Apucând-o de braț, o duse în colibă, unde îi îngădui să se ușureze după o perdea într-o oală de noapte și îi dădu să bea un amestec dezgustător dintr-o cană. Somnul începu să o cuprindă și, cu toate că încercă să reziste, se cufundă în scurt timp în obscuritate.

Se trezi gemând. Era beznă, abia putea respira, iar capul o durea atât de rău încât nu putea să gândească. Constată că era întinsă pe o suprafață tare care o zdruncina și percepu ca prin vis un zdrăngănit de roți dedesubt, după care întunericul o învălui iarăși.

Data următoare când deschise ochii, auzi un nechezat și clinchet de hamuri, urmate de un scârțâit. În lumina slabă văzu că se afla într-o ladă în interiorul unei clădiri deschise, poate un grajd. Cineva scosese capacul

lăzii. Inhalând cu nesaț aerul proaspăt, încercă să se ridice în șezut, dar își dădu seama că avea mâinile legate strâns la spate.

–Să nu sufli o vorbă, șuieră de Gredin, ajutând-o. Bea asta acum, adăugă el punându-i o ceașcă la gură. Prinzând-o de bărbie, îi vărsă conținutul pe gât atât de repede, încât înghiți aproape sufocându-se, convinsă că avea să-i fie rău.

Aerul sărat și vederea portului dincolo de porțile larg deschise îi indicară unde se afla. Auzind voci bărbătești care se apropiau, dădu să țipe, zări pumnul care se îndrepta spre fața ei și nu mai știu nimic.

capitolul 12

Giff, căpitanul Maxwell și Jake cinau pe două bănci de-ale vâslașilor în penumbra înserării, împărțind plăcintele cu cei doi paznici. De whisky se bucurară însă numai Giff și căpitanul.

Tânărul Jake, încântat să-l revadă, spusese fără ocolișuri:

–Încă n-am șilingu' matale. Taica n-o vrut să mă plătească pentru c-am făcut curat sub punte.

–Nici n-ar fi trebuit, replică Giff. Ce mare muncă e asta pe o corabie nouă?

–Ba se murdărește destul de tare, și ai de mutat toate butoaiele și odgoanele și toate celelalte lucruri. Pe lângă asta, trebuie golite capcanele de șoareci. Nu mă supăr să fac curat, nici măcar să frec cu perie, da' nu-mi plac defel șobolanii, nici morți, nici vii.

Maxwell îi spuse cu asprime că trebuia să-i mulțumească lui Sir Giffard pentru cină în loc să se plângă.

–Pe vântul ăsta, n-aș fi vrut să fac focul ca să gătim, adăugă el. Avem un vas destul de adânc pentru foc, dar așa e mult mai sigur.

Conversația amicală își urmă cursul, iar Giff își amuză gazele cu poveștile barzilor din Țara de Sus și din insule până când Maxwell îl trimise pe Jake la culcare și spuse:

–Noi ocupăm cabina de la pupa, și puștiul o să adoarmă pe dată, așa că haideți încoace cu tot cu clondirul acela. Când vreți să plecați, o să aprind un felinar să chem barca. Toți băieții mei, în afară de ăștia doi, dorm pe țărm, iar barca e la ei, însă o să ne vadă lumina.

–Ați aflat când o să ridicați ancora? se interesă Giff pe drumul spre cabina de la pupa, unde se găseau două paturi suprapuse și o măsuță cu două bănci înguste de lemn.

–Nu peste multă vreme, îmi închipui, răspunse Maxwell când cei doi bărbați se așezară față în față. Jake se cocoță în patul de deasupra și se înveli cu o pătură. Oamenii Domniei Sale tot cară provizii și tot soiul de lucruri de câteva zile, urmă căpitanul. Unele le-au pus la pupa, altele la prova, iar lucrurile contelui sunt în cuferele de lângă ușă și în ascunzătoarea de sub trapa de la spălător. Vezi dumneata, asta ar trebui să fie cabina stăpânului, dar lui Jack îi plac paturile suprapuse mai mult decât scândura pe care doarme în cabina mea de la prova, și până vine Domnia Sa la bord, nu văd ce rău poate să fie.

–Prin urmare, contele o să meargă și el cu voi?

–Cu tot respectul, domnule, înainte să vă răspund aș vrea să aflu de ce întrebați.

Giff ridică din umeri.

–Din simplă curiozitate, domnule căpitan, așa că îmi poți spune că nu-i treaba mea. Dacă preferi, mai am povești în tolbă. Una care-mi place mult, și pe care am socotit-o nepotrivită pentru urechile tânărului Jake mai devreme, e despre fiica unui rege norvegian renumită pretutindeni pentru priceperea ei la vrăjitorie.

–E drept că poveștile dumitale mă distrează, iar whisky-ul e tare bun, spuse Maxwell aruncând o privire spre patul de deasupra, unde nu se zărea nici o mișcare. Ce farmece putea să facă?

Giff se întinse după clondir și turnă o porție generoasă în cana lui Maxwell, umplând-o și pe a lui.

–Fără îndoială, cel mai folositor dar al ei era că putea să zboare sus peste ținuturi, astfel că nici un dușman n-o putea împiedica. I-a fost de mare ajutor tatălui ei, regele, care îi cerea adeseori părerea când sfetnicii nu-l mulțumeau. Însă își dorea mai presus de orice întinsele păduri din Lochaber, care erau mai frumoase decât ale lui, așa încât...

Își depănă povestea cu glas domol, relatând cu înfloriturі cum fata dăduse o ploaie de foc asupra pădurii, după care oamenii se străduiseră în zadar s-o oprească. Zăbovi îndelung asupra discuțiilor cu înțeleptul care a sugerat folosirea unei săgeți de argint și, când ajunse la moartea prințesei și la durerea tatălui său, Jake respira uniform și liniștit din patul de deasupra, în timp ce ultimul spectator al lui Giff, care mai umpluse cănile de două ori, se legăna în loc.

Giff continuă povestindu-i despre Deirdre, aflată la originea unei vărsări de sânge pe parcursul multor generații din cauză că tatăl ei nu răsplătise un prezicător așa cum se cuvenea. Se opri numai după ce Maxwell își puse capul pe masă și începu să sforăie.

Lăsându-l în această poziție, Giff se furișă pe punte și se uită după santinele. Un bărbat dormea pe una dintre băncile vâslașilor, învelit cu o pătură groasă. Celălalt stătea pe acoperișul castelului de la prova, privind spre răsărit, la întinderea înstelată de deasupra estuarului bătut de vânturi.

După ce ridică neauzit scara de frânghie, Giff urcă în spatele lui. Din cauza rafalelor, bărbatul nu-l simți apropiindu-se.

–E o noapte zgomotoasă, dar plăcută, remarcă el.

Marinarul se răsuci brusc.

–La naiba, domnule, mi-ați tras o sperietură de să-mi sară inima din piept!

–Căpitanul Maxwell îmi spunea deunăzi că sunt de ajuns doi oameni ca să ridice pânzele și să pornească pe mare, rosti Giff prietenos. Așa e?

–Într-adevăr, confirmă bărbatul cu o undă de mândrie. Vedeți dumneavoastră, avem scripeți mulțumită cărora pânzele sunt la fel de ușoare ca niște cearșafuri, așa că, după mintea mea, un om ar putea-o face de unul singur dacă verga n-ar fi atât de greu de mânuit. Vreți să înalț felinarul ca să vină barca să vă ia?

–Mai întâi te-aș ruga să mă ajuți la ridicarea pânzei.
–A, nu, domnule, nu pot face asta.
–Știi să înoți? se interesă Giff.
–Sigur, dar...
Giff se opinti și îl aruncă peste bord, după care coborî pe punte ca să negocieze cu al doilea om de pază.

Contele de Fife avusese o zi dezamăgitoare. Deși era sigur că Isabella, neînduplecata contesă de Strathearn și Caithness, ducea Piatra în convoiul său de bagaje, fusese incapabil s-o găsească.

O înfruntase pe Isabella însăși, dar, în pofida flamurii regale căreia toți nobilii scoțieni erau datori să i se închine, Isabella nu se ostenise să descalece. Spusese că Fife se putea uita oriunde voia, dar trebuia să se împace cu situația. Dacă nutrea vreun pic de respect pentru el, contele nu izbutise să-l discearnă.

Era mare păcat, medită el în timp ce-și privea morocănos farfuria plină, că fiii Regelui Scoției, spre deosebire de fiii de rege din orice loc civilizat de pe pământ, purtau numai titlul de conte și nu pe acela de prinț.

Isabella îi era egală în rang, deoarece poseda un dublu titlu de contesă care-i aparținea de drept, fără a fi preluat prin căsătorie. Fără îndoială, i se credea superioară, întrucât, deși el avea două titluri de conte, le obținuse prin căsătorii bine tocmite, nu prin naștere.

–Îmi cer iertare, milord, dacă vă tulbur gândurile, i se adresă delicat doamna din stânga sa. Ați fost atât de tăcut! Sper că sănătatea Domniei Voastre, de obicei excelentă, nu vă face necazuri.

–Nici vorbă, doamnă, răspunse el zâmbind. Ziua a fost obositoare, însă mă aștept ca seara să fie mult mai plăcută.

Putea fi de-a dreptul seducător dacă voia. Doamna era frumoasă și deloc zgârcită cu propriile farmece. În plus, soțul ei era departe, iar soția lui Fife rămăsese la Stirling.

Își concentră atenția asupra cinei până când un paj regal veni să-l anunțe că în camera de audiențe îl aștepta cavalerul de Gredin. Murmurându-i atrăgătoarei sale vecine că îl chema datoria, părăsi sala fără a mai rosti vreun cuvânt.

Giff zgudui umărul celui de-al doilea paznic, observând că strigătele primului se diminuaseră și, fără îndoială, nu aveau să mai fie purtate în direcția lor de vântul care sufla înspre larg. Individul părea însă un bun întotător, și avea să dea alarma de îndată ce ajungea la țărm.

Giff se întrebă pentru o clipă dacă n-ar fi fost mai înțelept să-l ucidă, însă bărbatul nu-i era dușman, și lui nu-i stătea în fire să-și facă autocritica la spartul târgului. În opinia lui, era inutil să se mai îngrijoreze după ce faptul fusese consumat.

Paznicul se întinse pe banca vâslașilor, gemu și mormăi:

–Lasă-mă în pace, Geordie, ori îți dau una de-ți sparg capul!

–Scoală-te, amice, i se adresă Giff cu asprime. Ești căutat.

Bărbatul deschise ochii, clipi și, dându-și seama în sfârșit că nu tovarășul său îl trezise, se ridică în șezut puțin cam repede și scutură din cap.

–Îmi cer iertare, domnule, bâigui el încercând să se înalțe, dar așezându-se iarăși sub apăsarea fermă a mâinii lui Giff. Unde e căpitanul?

–Doarme, îl lămuri Giff. Dar am nevoie de ajutorul dumitale. Cum te cheamă?

–Hob Grant, domnule. Dar unde e Geordie?

–E ocupat. Scoală-te și o să-ți arăt.

Bărbatul se ridică în picioare, încă amețit, dar făcând eforturi să se dezmeticească.

–Uite acolo, spuse Giff, arătându-i capătul băncii dinspre copastie. Știu că lumina e slabă, pentru că nu e lună

și cerul e acoperit de norii împinși de vânt. Dar vezi ceva mișcându-se în apă și împroșcând?

–Sigur.

–Acela-i Geordie al dumitale.

–Nu, el e sus, pe castelul de la prova.

Giff îl urmări cum se uită, apoi își mută privirea spre locul unde se învolbura apa, la jumătatea drumului până la țărm. Când se întoarse spre el avea ochii măriți de spaimă.

–La naiba, domnule, trebuie să facem ceva pe dată! Se îneacă!

–Nu cred. Știi să înoți?

Ochii i se măriră încă și mai mult.

–Nu, domnule, câtuși de puțin!

–Atunci poate că vei fi mai îndatoritor decât amicul tău Geordie. Aș dori să mă ajuți să ridic ancora și să înalț pânza.

–Dar asta-i corabia contelui de Fife, domnule!

–Fife n-o să se supere, pentru că n-o să afle nimic despre asta. Deci ai de gând să mă ajuți, ori vrei să te alături tovarășului de colo?

–Dar nu puteți conduce singur corabia asta!

–Nu-i nevoie; o să am de partea mea vântul ăsta prielnic și ajutorul dumitale.

–Doamne ferește, contele o să ne spânzure pe amândoi când ne prinde!

–Atunci trebuie să avem grijă să nu ne prindă. Însă acum pierdem vremea. Dacă nu vrei să mă ajuți, voi fi nevoit să te azvârl peste copastie și să mă descurc singur.

–Stați așa, fac tot ce ziceți Domnia Voastră. Dar n-ar trebui să-l scol pe căpitan?

–Încă nu, zise Giff. Întâi să ridicăm ancora.

–Sigur, pentru asta va fi nevoie de amândoi. Cum este mareea?

–Se schimba când clopotul de la abație a sunat de vecernie, deci n-o să ne fie potrivnică încă vreun ceas. Ai știință de vreun obstacol între locul acesta și larg?

–Dumnezeu să ne aibă în pază, domnule, dar nu cunoașteți apele astea?

Giff rânji.

–Le cunosc destul de bine. Vreau să știu cum te descurci dumneata.

–Păi n-avem nici o grijă dacă ne ținem pe mijloc odată ce ajungem în canalul principal – ei, asta până ajungem la insula May, dacă ne ducem într-acolo.

–Cred c-o să vedem insula May.

–Da, dar dacă mergem prea departe spre miazănoapte, am putea da peste...

–O luăm spre miazăzi, nu spre miazănoapte.

–Bine, dar trebuie s-o luăm întâi spre miazănoapte până trecem de nisipurile de la răsărit, de la Leith și Black Rocks. După aceea mai sunt strâmtorile stâncoase, domnule – Fidra, Craigleith și Bass Rock, precum și...

–Toate aproape de țărm, îl întrerupse Giff, care nu avea intenția să meargă atât de departe. Dacă totul mergea bine, avea să mute corabia pe mai puțin de trei mile în întuneric. Nu era inconștient, ci știa prea bine că reușita lui atârna de direcția vântului și cea a mareei.

Dacă vreuna se schimba prea devreme...

Acum însă era inutil să se gândească la asta. Prin urmare, se puse pe treabă.

Fife îl concedie pe paj fără a-i cere băuturi pentru el sau de Gredin, care îl enervase așezându-se lângă foc și neridicându-se la intrarea lui. Așteptă ca tânărul să iasă pentru a trece la subiect:

–Nu-mi plac mesajele obscure. Ce e obiectul ăsta misterios pe care zici că l-ai găsit?

–Dintr-o asemenea întrebare se poate deduce că n-ai găsit în bagajele contesei Isabella nici un lucru mai de preț decât am găsit eu, replică de Gredin.

–Să te ridici în picioare când vorbești cu mine, se răsti Fife, întrebându-se până unde avea să-și împingă individul convingerea stupidă că identitatea ostaticului era necunoscută.

–Rog pe Domnia Voastră să-mi ierte necuviința, murmură cavalerul ridicându-se pe dată și făcând obișnuita plecăciune. Azi am călărit mult și n-am mâncat nimic. Însă oboseala și foamea nu scuză proastele maniere. Cred totuși că am dobândit mijlocul prin care să-i obligăm deopotrivă pe cei din clanul Sinclair și pe Logan din Lestalric să ne spună tot ce știu despre comoara Sfinției Sale.

–Păi atunci de ce nu mi-ai adus mie lucrul ăsta? întrebă Fife, trecând cu vederea modul în care se referise interlocutorul său la comoară. De la propriii săi oameni aflase că de Gredin o capturase pe Lady Sidony, dar încă nu se hotărâse cum să procedeze cu ea. Dacă ar fi ținut-o ostatică în continuare și-ar fi asumat niște riscuri nedorite. Pe el îl preocupa doar Piatra Destinului, și era greu de crezut ca o fetișcană – și tocmai cea mai mică dintre fetele Macleod – să știe ceva despre asta. Totuși, se putea dovedi utilă ca monedă de schimb, iar de Gredin ajunsese la aceeași concluzie.

–N-am îndrăznit să-l aduc aici pe față, răspunse cavalerul cu o notă de amuzament. Nici n-am găsit o modalitate de a-l ascunde dacă ar fi trebuit să-l aduc prin oraș și să trec pe porțile castelului. Potrivit ordinelor Domniei Voastre, toate carele și căruțele trebuie cercetate la turnul de la poartă, așa că mi s-a părut mai sigur să-l ascund în altă parte.

–Încă nu mi-ai spus ce e lucrul ăsta așa de important, îl atenționă Fife.

De Gredin zâmbi.

–Nu e un lucru, milord, ci o persoană.

Fife se abținu și rămase tăcut.

Zâmbetul cavalerului se șterse. El explică:

–Este Lady Sidony Macleod, milord.

–Tatăl ei este membru în Sfatul Insulelor, sfetnic al nepotului meu MacDonald.

–Mai important, este cumnata lui Sir Michael Sinclair, a lui Sir Hugo și a lui Lestalric. Nimeni nu va vrea s-o știe în primejdie. O să se tocmească de dragul ei.

–Spuneai că ai ascuns-o. Cum și unde?

–Pe o corabie, dar nimeni de la bord nu știe că este acolo. E în magazie, și i-am dat o licoare care o s-o țină adormită toată noaptea. Dimineață o să fie speriată, amețită și înțepenită – numai bună s-o luăm la întrebări, zic eu.

–Înseamnă că vasele făgăduite au venit, conchise Fife, încredințat că de Gredin voia să țină fata sub controlul său. Faptul că nu-l informase de sosirea corăbiilor îl enerva la culme. Unde sunt? întrebă el. Îmi închipui că au ancorat aici, la Leith.

Neprimind răspuns, insistă ridicând tonul.

–Ei bine?

–Vă cer iertare, milord, rosti calm omul Papei. Nu mai sunt în stare să gândesc. Aș putea oare să primesc ceva de mâncare?

Fife recunoscu tactica, întrucât o folosise el însuși de multe ori. În mod clar, de Gredin credea că prada îl plasa pe o poziție de superioritate și că nu strica să mai întindă puțin coarda. Deși nu avea chef de șarade, contele hotărî să lase jocul să continue pentru o vreme. Asta nu avea decât să-i sporească puterea mai târziu.

Fără comentarii, chemă un slujitor și ceru bucate și vin pentru cavaler.

–Domnia Sa va mânca aici, adăugă el.

Când se întoarse, văzu că de Gredin se așezase pe băncuța capitonată de la colțul șemineului și se lăsase pe spate cu ochii închiși, aparent odihnindu-se.

*

Giff urmări cu satisfacție cum vântul umplu marea velă pătrată și corabia începu să se miște încet spre nord. Obiceiul de a se supune ordinelor îl făcuse pe Hob Grant, în ciuda fricii sale aproape palpabile de căpitan și de contele de Fife, să se dovedească un ajutor de nădejde.

Ridicaseră ancora și, întrucât *The Serpent* era acostată departe de celelalte nave, fără îndoială deoarece contele se temea să nu fie lovită, se putuseră bizui pe direcția nordică a refluxului până la ieșirea din port, unde ridicaseră pânza. Nu era însă ușor, căci vântul sufla direct dinspre vest, un detaliu care l-a făcut pe Hob Grant să le pună la îndoială șansele de a părăsi în siguranță portul.

Giff chicoti.

–Asta e ultima noastră grijă, amice. Poți să ții cârma?

–Sigur, dar n-o să te poți ocupa singur de vela mare.

–Nu-ți bate capul cu mine, i-o reteză Giff. Nu se mai simțise atât de bine de săptămâni întregi. Energia îi străbătea corpul ca un fulger. Dacă se gândise la Sidony vreo clipă, o făcuse doar pentru a-și dori să împărtășească un asemenea moment cu ea.

Îi porunci lui Hob să țină timona și își concentră atenția asupra velei, a cărei vergă avea, din fericire, brațe solide – atât de utilii drugi care permiteau răsucirea pânzei în diferite unghiuri și astfel utilizarea vântului la maximum. Verga acelei corăbii avea și o stinghie de lemn menită să susțină capătul pânzei când se naviga pe o direcție apropiată de aceea a vântului. Deși în acel moment zăcea pe punte, Giff știa din experiență că avea să se dovedească utilă în primejdioasa strâmtoare Pentland de la nord de Caithness.

Manevrarea brațelor de unul singur necesita multă forță și agilitate, însă asta nu-l deranja deloc. Sarcina era dificilă, dar niciodată nu era mai fericit decât atunci când avea un vânt bun și o corabie zdravănă cu care să navigheze.

Nici un sentiment din lume nu semăna cu trecerea razantă peste valuri la mare viteză, și odată ce ieșiră în largul Firth of Forth, cu vântul suflând din spate, nu trebui decât să orienteze vela și să se roage că nu aveau să se apropie prea mult de țărm înainte de a găsi locul de pe coasta răsăriteană a domeniului Lestalric unde pârâul Nidrie se vărsa în estuar.

Chiar și atunci, nu era ușor să coboare pânza pentru a se opri undeva unde să nu fie prea aproape de țărm, din motive de siguranță, dar să le permită celorlalți să vină repede și să aducă încărcătura la bord. Voia să fie departe înainte ca Fife să pornească în căutarea lui.

Era de neconceput ca Fife să nu afle imediat după ivirea zorilor că prețioasa lui corabie dispăruse din port. În acel moment avea să facă un tărăboi îngrozitor. Majoritatea vaselor ancorate la chei erau străine, dar Giff știa că vicleanul conte era capabil totuși să rechiziționeze una spre propriul folos.

– Am fixat cârma, domnule, îl anunță Hob eliberând un braț al vergii în timp ce Giff îl ținea pe celălalt pentru a orienta vela. Credeți că Georgie a ajuns teafăr pe mal?

– Fără îndoială. E un înotător de prima mână.

– Păi înseamnă că le-a zis celorlalți c-am plecat, nu? Chiar dacă s-ar fi înecat, nu credeți că băieții de pe țărm au văzut c-am tulit-o și au pornit pe urmele noastre?

– Nu cred că au văzut ceva, îl liniști Giff. Nu vezi mare lucru pe o beznă ca asta. Chiar dacă norii s-ar risipi, nu avem parte de lună, ci doar de stele.

– Da, numai că eu tot văd țărmul într-acolo, stărui Hob gesticulând.

– De pe apă vedem mai bine, îl lămuri Giff. Dacă se uită din port, văd coasta opusă mai ușor decât vasele din fața lor, iar ceea ce vor zări acolo va fi o amestecătură de catarge. Nu era aprins nici un felinar. Am băgat asta de seamă, iar dacă flăcăul care trebuia să se uite după al nostru e încă treaz – lucru de care mă îndoiesc – el caută

cu privirea felinarul, nu o corabie în mișcare. Amicul dumitale Geordie are o poveste pe cinste, sunt de acord, însă pun pariu că povestea lui nu va stârni altceva decât hohotele de râs ale celorlalți. Ai spus-o chiar dumneata, Hob Grant, e cu neputință să faci ceea ce am făcut noi.

–Da, domnule, dar am făcut-o, îi atrase Hob atenția.

–Tocmai de aceea. Așadar, data viitoare nu te mai grăbi să crezi că un lucru e cu neputință de făcut. Dacă știi cum să profiți de prilejurile care ți se ivesc și-ți pui în cap că poți izbuti, o vei face. Dar dacă nu încerci, cum să reușești?

–Mda, mormăi Hob. Da' tata ar zice că sunteți scrântit. Vedeți, n-o zic eu însumi, adăugă el. Nu înainte de a învăța să înot.

Giff izbucni în râs, îl bătu pe spate și apoi scrută zarea, încercând să-și dea seama unde naiba se vărsa în mare pârâiașul acela.

Fife se forță să fie răbdător și sorbi din vinul de Bordeaux, urmărindu-și oaspetele cu ochii pe jumătate închiși până când de Gredin împinse la o parte resturile cinei și bău o dușcă destul de mare încât să-l asigure pe conte că avea nevoie să prindă curaj, nu doar să-și astâmpere setea.

–Te simți mai bine? se interesă Fife în acel moment.

–Ați fost tăcut, milord.

–Sunt sigur că nu va trece mult până-mi vei oferi informațiile pe care ți le-am cerut, rosti Fife cu răceală.

De Gredin se îmbujoră.

–N-am vrut să fiu necuviincios. Mi-era o foame cumplită.

–Dar acum nu mai e cazul.

–Într-adevăr, milord. Prin urmare, o să vă spun ce doriți să știți, iar apoi vom merge la culcare și dimineață, nu foarte devreme, o să mergem să stăm de vorbă cu domnița.

Fife aprobă acest plan și, când auzi ce avea de spus cavalerul, se bucură – ca de fiecare dată – că nu-și dezvăluise iritarea. Nu că mânia i-ar fi fost domolită complet, căci vasele papale încă nu sosiseră și nu-i plăcea ca vreun om să fie imprevizibil, mai cu seamă aceia care-l slujeau.

Urându-i oaspetelui său noapte bună, se retrase, încrezător că toate aveau să meargă după dorința lui. Totuși, cu toate că dormi bine, odihna sa luă sfârșit brusc, cu o oră mai devreme decât de obicei, când un paj tremurând îi aduse un mesaj urgent din port.

Descoperind că forța vântului se diminuase considerabil când masa de pământ a Lestalricului le apăruse în cale în momentul în care înconjurau Stâncile Negre și Piscul Răsăritean pentru a se îndrepta spre sud-est, Giff decise să patruleze de-a lungul coastei menținându-se destul de departe de mal ca să evite orice risc de eșuare.

Știa unde voia să ajungă, însă nu văzuse linia țărmului de pe apă și își dăduse seama prea târziu că ar fi trebuit să-și creeze singur această ocazie.

Pe când se uita atent în zare de la tribord, Hob îl interpelă:

– Unde mergem, domnule?

– Îi zice pârâul Nidrie. Îl știi?

– Nu, domnule, dar pe aici sunt o sumedenie de pârâiașe care se varsă în fluviu. O să-l recunoașteți pe cel căutat când o să-l vedeți?

– Da, însă până o să-l găsesc prietenul nostru Fife o să fie deja pe urmele noastre.

– Mareea o să se schimbe iar în curând, îl informă Hob. Se simte în aer.

Giff încuviință.

– Da, și cerul se luminează. După socotelile mele, căpitanul Maxwell nu mai are mult până să se trezească. Păcat că n-avem nici o barcă la bord.

–Avem una, dar ați lăsat-o pe mal cu flăcăii, nu țineți minte?

–Ai grijă cum vorbești, se răsti Giff.

Cei doi rânjeau unul la celălalt când o voce tânără se auzi plină de uimire din cabina de la pupa:

–Unde suntem? Tata încă sforăie și pare tare ostenit, așa că n-am vrut să-l trezesc. Unde-i restul lumii?

–Bună dimineața, Jake, spuse Giff. Ne îndreptăm spre Portobello, pe care-l poți vedea în zare. Și am de gând să-l scol pe taică-tău eu însumi, așa că de ce nu cauți ceva de mîncare pentru noi toți?

–Nu vreau să cobor acolo, se opuse băiatul. E o beznă cumplită, și tata nu mă lasă să aprind o torță ori o lumânare, ca să nu dau foc întregii corăbii. Și trebuie să fie și vreun spiriduș ori altă drăcovenie, pentru că l-am auzit.

–N-ai auzit decât vântul șuierând prin scânduri, îl liniști Giff.

–Poate că aveți dreptate, domnule, dar mi-e o frică de mi se înnoadă mațele.

–Am auzit și eu sunetul acela straniu, confirmă Giff reprimându-și un zâmbet. Dar vezi tu, nu trebuie să cobori în magazie. Nu aveți provizii în cabina voastră micuță de la prova?

–Ba da, avem pâine și bere, dar o să vreți mai mult decât atât.

–Nicidecum. Du-te și adu pâinea. O să fie numai bună, iar taică-tău o să se bucure de bere. I se adresă lui Hob: Strigă dacă ai nevoie de mine. Mergem până la grămada de stânci negre de acolo și apoi ne întoarcem. Mă gândesc că pârâiașul pe care-l căutăm e în golful acela, dar avem nevoie de mai multă lumină ca să fim siguri.

–Prea bine, sunt cu ochii-n patru, încuviință marinarul.

–Unde e Geordie? se interesă Jake când Giff se întoarse spre cabina de la pupa.

–S-a dus pe țărm mai devreme, îi răspunse acesta. Ai de gând să aduci pâinea aceea, sau vrei să aștepți până-ți spune taică-tău s-o faci?

–Nu, mă duc acuma. Doar că mi se pare ciudat.

Conștient că situația era într-adevăr ciudată, Giff nu aștepta prea încântat discuția cu Wat Maxwell. De asemenea, nu era nerăbdător să afle ce aveau de zis Hugo și ceilalți, deși avea încredere că, odată ce avea să le explice motivele pentru care acționase astfel, aveau să le accepte. Oricum, n-aveau de ales.

După ce trimise pajul să-i trezească valetul și să-l cheme pe de Gredin, Fife se îmbrăcă rapid, apoi străbătu încăperea de la un capăt la celălalt și înapoi așteptând sosirea cavalerului. În clipa în care acesta își făcu apariția, contele îl informă:

–*The Serpent* a dispărut! Ce naiba a putut să i se întâmple? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai ceva de-a face cu asta...

–Stați blând, milord, replică de Gredin înăbușindu-și un căscat. Nici eu, nici aceia care m-au trimis n-am avea nimic de câștigat dacă v-am fura corabia. La fel stau lucrurile și cu orice alt om în toate mințile. În primul rând, dacă nu cumva căpitanul Domniei Voastre e un trădător căruia nu-i pasă de propria viață, acela care a luat-o a trebuit să găsească un echipaj. Prin urmare, presupun că individul care a încercat să angajeze vasul olandez a ghicit cumva că noi îl trimiseserăm de acolo și crede că se poate răzbuna furând *The Serpent*. Mă întreb dacă știe că o avem pe Lady Sidony.

–Sau dacă știe că *dumneata* ai răpit-o, îl șfichiui Fife.

–Cum spuneți dumneavoastră, încuviință cavalerul. Dar cineva trebuia să ducă un întreg echipaj cu barca până la corabie, în condițiile vântului și beznei de azi-noapte, și apoi să o manevreze în afara portului. Aș spune

că au urcat la bord încărcătura în altă parte, însă pun pariu că acum sunt la multe mile înspre nord.

–Câte vase trebuie să sosească aici? vru contele să știe.

–Cel puțin șase sau opt, milord, însă de-abia peste câteva zile. Oricum, îmi închipui că vreți să rămâneți la Edinburgh pentru a-l întâmpina pe Maiestatea Sa.

Mânios, Fife ripostă:

–Nu fi prost. O să mă duc după trădătorii ăștia nenorociți de îndată ce toate pregătirile sunt gata. Iar când o să-i prind, o să-i spânzur pe toți chiar de brațul de vergă de pe *Serpent!*

La un moment în cursul nopții, Sidony se mișcase, gemuse de durere cu mușchii înțepeniți și sângele pulsându-i în tâmple și deschisese ochii. Cum nu distinse nimic în bezna care o înconjura, decise că visa și îi închise la loc.

Când îi redeschise după câteva ore cu același rezultat, vru să-i închidă la loc, însă deveni brusc conștientă de chiorăitul propriului stomac și de o anumită mișcare ritmică a lumii din jurul ei.

Amintirile îi reveniră și, odată cu ele, o spaimă cum nu mai simțise niciodată.

Discuția cu un Maxwell mânios, chinuit de efectele excesului de whisky, decurse conform așteptărilor. Giff nu putea decât să fie recunoscător că bunul căpitan se arătase îndeajuns de resemnat ca să nu-l mai ocărască pentru ce făcuse.

Maxwell rămase tăcut până când mâncară și, cerul luminându-se suficient, Giff descoperi ușurat punctul de vărsare al pârâului.

–Ce ai de gând să faci cu flăcăul și cu mine? întrebă căpitanul pe când orientau vela așa încât corabia să nu eșueze la următorul flux.

Giff răspunse cu seriozitate:

–Știu foarte bine care-ți va fi soarta dacă aș fi atât de necugetat încât să te las la țărm după ce-mi rezolv treaba cu nava lui Fife. Nu vreau să fac asta, dar nu vreau nici să am un dușman la bord. Misiunea mea e prea importantă ca s-o pun în primejdie. Cred însă că ești un om cinstit. Dacă ești de acord să mă însoțești și juri să mă ajuți cu neîntrecutele dumitale cunoștințe despre această corabie, eu vă iau bucuros.

Maxwell ezită cât să numere până la zece, apoi îl fixă cu privirea.

–Nu prea am de ales, căci nu-mi vine în minte cum l-aș putea lămuri pe conte. Mai mult, amândoi știm că l-ar spânzura pe flăcău lângă mine și m-ar pune să mă uit la el cum atârnă în streang. Dar cum știi că te poți încrede în cinstea mea?

–Pot?

–Sigur, dar pentru asta nu ai decât cuvântul meu de om din ținutul de graniță.

Giff îi întinse mâna.

–Prea bine, însă băiatul rămâne cu noi.

–Nici nu m-aș gândi să-l las în urmă. Fife ar pune ghearа pe el într-o clipită. Uite, Domnia Ta, adăugă el arătând cu degetul. Cineva trimite o barcă înspre noi.

Giff se uită și trase adânc aer în piept. Urma să afle în scurtă vreme în ce măsură deciziile sale impulsive cu privire la corabie și la Maxwell aveau să-l mânie pe Hugo. Gândul îi aduse pe buze un zâmbet, dar, deși Hugo era în prima ambarcațiune care se îndrepta spre ei în timp ce aruncau ancora, nu puse nici o întrebare.

În loc de asta, îi spuse cu glas aspru:

–Credem că Fife a răpit-o pe Sidony.

capitolul 13

Giff se simțea de parcă Hugo l-ar fi culcat iarăși la pământ cu un pumn.

Abia putea să respire, dar se luptă să-și stăpânească frica în clipa în care Hugo urcă la bord și îl trase la o parte. Deși nu se gândise decât o dată sau de două ori la fetișcană de când plecase de la Lestalric, la aflarea veștii își dădu seama care era motivul: în mintea lui era lămurit că Sidony se afla în siguranță, iar la întoarcere avea s-o regăsească, s-o convingă să-l ia de bărbat și să întemeieze familia pe care, în sfârșit, el și-ar fi dorit-o. Așa se explica de ce avea acum senzația că Fife îi răpise pe cineva care-i aparținea.

–Am pus oameni care s-o caute, îi spuse Hugo. N-am aflat însă decât că ea și Ealga Clendenen au plecat să întâmpine cortegiul Isabellei, și au ajuns mult mai departe decât se așteptaseră.

–De ce? vru să știe Giff, simțind cum îi fierbea sângele în vine. *Cine o lăsase să plece?*

–Împărțiserăm alaiul Isabellei în două. Propriul ei grup și un car tras de boi cu o încărcătură grea au luat-o pe malul râului. Celălalt, cu restul carelor și căruțelor, a urmat cărarea de pe creastă. Așa cum nădăjduiam, Fife și-a împărțit oamenii și a scotocit în ambele convoaie.

–Prin urmare, era bine informat. L-ai dibuit pe omul lui de la Roslin?

–Da. Îi bănuiam pe Rolf Stow și pe încă doi, așa că i-am dat fiecăruia câte o informație importantă. Stow era singurul care știa că Isabella avea să treacă prin defileu. Fife s-a dus el însuși s-o oprească, deci era la curent.

–Nu e o dovadă de netăgăduit, dar e suficientă. Ce vrei să faci cu Stow?

–Deocamdată nimic, rânji Hugo sumbru. Poate fi mai util dacă se simte în siguranță, mai ales acum că o au pe Sidony.

–Tot nu mi-ai spus cum s-a întâmplat.

–Din cauza carului, înaintarea Isabellei a fost și mai înceată decât ne așteptam. L-am atașat alaiului pentru a-i da motiv lui Fife să scotocească în căutarea unui obiect de mari dimensiuni, dar Ealga și Sidony, văzând că nu mai sosea, au început să-și facă griji.

–Deci fata a plecat singură ca să se lămurească.

–Nu chiar singură, îl corectă Hugo posomorât. A luat cu ea doi oameni înarmați. I-am găsit azi-noapte pe povârnișul dinspre răsărit al crestei. Amândoi erau morți.

Un fior rece străbătu corpul lui Giff, dar acesta își păstră vocea calmă când spuse:

–Deci nu a răpit-o Fife însuși. N-ar fi putut, dacă era ocupat să scotocească prin bagajele Isabellei.

–Așa e. Șeful cetei lui Fife de pe coastă era de Gredin. Eu și Rob o însoțeam pe Isabella, dar flăcăul meu din grupul de pe creastă l-a recunoscut.

–E cavalerul care a stat în ultimul an la Gimigoe cu Henry, nu-i așa? Individul despre care Rob nu are o părere prea bună.

–Nici unul dintre noi nu are o părere bună. După cum ți-am zis, face parte dintr-un grup pornit într-un soi de cruciadă de restituire a comorii către Biserica de la Roma. Războinicii lor sunt la fel de bine pregătiți ca aceia de la Dunclathy, iar unul dintre ei, Waldron de Edgelaw, a murit anul trecut în a doua încercare de a pune mâna pe comoară. De Gredin a mărturisit de față cu Rob că Waldron era vărul său și că același grup îi trimisese pe amândoi, dar am făcut o mare greșeală crezând că primul nu este decât o reflexie palidă a celui de-al doilea.

–Dacă a răpit-o pe Lady Sidony, e un ticălos ca oricare altul, spuse Giff.

–Da, însă unul deștept. Trebuie să-i fi dat lui Fife niște motive de nerefuzat ca să-l primească înapoi, pentru că nu-i îngăduie pe trădători. Totuși, Waldron pretindea că vorbește în numele Papei, iar Rob a aflat că șefii grupului l-au trimis pe de Gredin la Fife deoarece știau că fiul regelui voia să-și sporească puterea micșorând-o pe cea a restului nobilimii. Prin urmare, suntem de părere că de Gredin e acum în viață fiindcă l-a convins pe Fife că Papa o să-l sprijine în lupta pentru obținerea tronului. Dar un lucru sigur e că nu merită încrederea nimănui, cu atât mai puțin a lui Fife.

–De ce ai hotărât să împarți în două alaiul contesei? întrebă Giff invitându-l să revină la subiect. Întotdeauna era bine să-ți cunoști dușmanul, dar în clipa aceea el voia s-o găsească pe Sidony.

–Pentru că Isabella îi poate ține piept lui Fife de una singură. Voiam ca el să aducă un număr cât mai mare de oameni să-i scotocească prin lucruri. În carul tras de boi se afla un dulap imens care i-a plăcut lui Rob. Sertarele erau pline cu tot felul de fleacuri bine împachetate.

–Din câte înțeleg, obiectul căutărilor lui Fife se afla în altă parte.

–Era deja pe drum încoace, bine învelit în lână într-un car tras de cai puternici care nu ieșea cu nimic în evidență printre celelalte care identice. Deși oamenii lui Fife scotocesc fiecare mijloc de transport de pe drumul către Leith, nu se uită la cele care se duc la Portobello, pentru că acolo nu pot acosta vasele negustorești. Și, deoarece era convins că aveam să-l ducem prin defileul Roslin, și-a chemat aproape toți oamenii să-l ajute.

–Cum ați scos Piatra din ascunzătoare?

–Tot sub un maldăr de lână, strânsă în baloturi uriașe cu doi pari trecuți prin ele, cum fac ciobanii. Așa ceva cântărește cam două sute cincizeci de livre[1], cam cu o sută

[1] Unitate de măsură pentru masă egală cu 0,453 kg (n.tr.)

cincizeci mai puțin decât încărcătura noastră, dar flăcăii noștri sunt puternici și au trebuit s-o ducă numai pe o distanță scurtă până s-o așeze în car. Acum e gata s-o urcăm pe corabie.

–Stai puțin, Hugo, întâi trebuie s-o găsim pe Lady Sidony!

–Nu tu, amice. Nu poți să mai întârzii, și de aceea, în pofida dorinței mele, nu te-am întrebat ce naiba ai avut în minte când ai furat vasul ăsta și cum naiba ai izbutit s-o faci.

Giff se strâmbă.

–Cred că Fife a aflat de căpitanul olandez, întrucât a dat bir cu fugiții ieri. Aveam nevoie de altă corabie, așa că l-am cinstit pe căpitanul lui Fife cu whisky până n-a mai știut de el, după care i-am luat nava. Fără îndoială, Fife a aflat deja, dar... Ridică din umeri.

Hugo chicoti.

–Sunt sigur că povestea e mai lungă. Restul mi-l poți spune mai târziu, dar sunt de acord că ideea nu a fost chiar proastă. Măcar așa nu poate porni după tine până nu găsește altă corabie.

–Pur și simplu poate să rechiziționeze una din port.

–O să te ocupi de asta când o să fie cazul, îl sfătui Hugo. Deocamdată, spune-mi cum o să urcăm lada la bord. Este cumplit de grea.

Giff îi ceru ajutorul lui Maxwell, care îl asigură că scripeții și odgoanele de la pupa, utilizate pentru încărcarea mărfii de la chei, puteau ridica lesne o ladă dintr-o bărcuță. După ce i se spuse că lada era deosebit de grea, Maxwell declară că dacă oamenii puteau să o scoată din barcă și să o susțină de dedesubt în timpul urcării, totul avea să fie în regulă.

–Stăpânul meu, contele Fife, a cerut anume ca nava să aibă sabord la pupa, spuse el. Îl foloseam ca să încărcăm provizii în port, iar sistemul de scripeți a funcționat foarte bine.

La fel s-a întâmplat și de data aceasta și, într-un timp mai scurt decât își imaginase Giff că ar fi fost necesar, lada a fost adusă pe corabie, patruzeci și opt de vâslași de-ai clanului Sinclair se aflau pe punte echipați complet și înarmați, iar Hugo era gata să i se alăture lui Rob în barcă pentru a se întoarce pe țărmul domeniului Lestalric.

–Am legat o bărcuță de pescuit de-a noastră acolo unde era barca lor și ți-am adus rații de mâncare, dar nu prea multe, întrucât ne așteptam ca vasul olandez să aibă magaziile pline, explică Hugo. Ai destule provizii pentru călătorie?

–Să fiu cinstit, habar n-am, recunoscu Giff. Căpitanul a zis că oamenii lui Fife au încărcat provizii și diverse alte lucruri, și, cum avea nevoie de un echipaj de patruzeci de oameni sau mai mulți, presupun că o să găsim și altă hrană în afară de carnea sărată, și apă din belșug. Dacă mă înșel, o să ne descurcăm ca în insule, coborând pe țărm și vânând tot ce ne trebuie.

Cumpănind în mâini un pachet de dimensiuni considerabile pe care Rob i-l înmânase cu un zâmbet, Hugo i-l trecu lui Giff, spunându-i:

–Michael și Rob s-au gândit că ți-ar plăcea un steag norvegian și o flamură de-a neamului Sinclair. De asemenea, au născocit un nou nume pentru corabia ta, pe care flăcăii noștri l-au pus peste inscripția *Serpent Royal*.

–Trag nădejde că nu i-au zis *Lucrătura diavolului* sau așa ceva.

–Nu, ca să se potrivească steagului tău norvegian, acum se cheamă *Ormen Lange*, adică *Șarpele lung*.

–Asta cu schimbarea numelui a fost o idee foarte bună, și le mulțumesc, dar era bine dacă se gândeau să-mi mai aducă niște whisky. I-am dat lui Maxwell tot ce-am avut.

–Crezi că poți avea încredere în el? vru Hugo să știe.

Giff încuviință, zâmbind sinistru.

–Dacă descopăr că nu pot, o să-l spânzur. Însă mi-a dat cuvântul lui, și am convingerea că e un om de onoare.

Hugo îi strânse mâna.

–Sunt încredințat că te descurci mai bine ca oricare altul pe mare, Giff, dar soarta Scoției e în mâinile tale, așa că ai mare grijă. Nu încape îndoială că te așteaptă furtuni aprige de un soi ori altul.

–Da, numai că știi cum mi se spune, replică Giff. Cu o patimă stăpânită, urmă: Găsește-o, Hugo. Trebuie să mă bizui pe tine și pe ceilalți pentru asta și, mărturisesc, deși te cunosc atât de bine, mi-e foarte greu să te las s-o faci în locul meu.

Hugo promise că aveau să facă tot posibilul, lucru cu care Giff trebui să se mulțumească, întrucât nu mai putea zăbovi acolo.

După ce plecară, profită de prima ocazie pentru a sta de vorbă cu Maxwell.

–Acum că Fife n-o să aibă nevoie de cabina de la pupa, am de gând s-o ocup eu. Bineînțeles, băiatul va sta cu dumneata.

–Mulțumesc, domnule, răspunse Maxwell. L-am trimis jos să-i ajute pe oameni la așezatul încărcăturii. Chiar și pe o corabie de mărimea asta, un bărbat în putere nu are loc să se miște pe-acolo fără să dea cu fruntea de o grindă, iar cei mai mulți dintre oamenii dumitale sunt înalți.

–Asigură-te că pun armele, scuturile și tot ce le mai trebuie de obicei în locurile dintre bănci, așa cum ar face-o pe o galeră de război. O să fii căpitanul meu, iar pe mine trebuie să mă socotești stăpânul corabiei. Vreau să ne duci spre miazănoapte, dar deocamdată să ne ținem departe de țărm. Și dacă ai vreo idee despre cum am putea schimba înfățișarea vasului, te rog să mi-o spui și mie.

–Vă așteptați să fim urmăriți.

–Fife o să pornească după noi de îndată ce va găsi o corabie, și o să fie mânios la culme.

–Întotdeauna a zis că o să meargă la miazănoapte, dar de ce ar presupune că și dumneata vei face asta?

–Nu-ți pot dezvălui toată povestea, însă trebuie să știi că el caută un lucru pe care-și închipuie că-l avem. Și va face tot ce poate ca să-l găsească.

Maxwell îi aruncă o privire semnificativă, și Giff intui că își punea întrebări despre lada din magazia de la pupa. Oamenii clanului Sinclair de la bord știau însă că era ceva prețios și aveau să stea de pază. Iar Hugo îi verificase atent ca să nu fie printre ei vreo iscoadă.

–Vreți să-mi spuneți încotro ne îndreptăm, domnule? întrebă Maxwell.

–Golful Sinclair din Caithness, răspunse Giff, nevăzând nici un motiv pentru a oferi detalii.

Maxwell încuviință din cap și se duse la cârmă să dea ordinele cuvenite.

Navigau de ceva timp fără vreun incident când Giff îl văzu pe tânărul Jake ieșind prin trapa magaziei de la pupa, cu fața albă ca varul. Măturând puntea cu privirea, îl zări pe Giff lângă catarg și se repezi spre el împingându-i pe oamenii care-i stăteau în cale.

–V-am zis că sunt niște lighioane acolo, jos!

Înăbușindu-și zâmbetul, Giff rosti:

–Credeam că ai ajuns să recunoști sunetele firești de pe o corabie.

–Le recunosc, ripostă Jake indignat. Umblu pe corăbii de doi ani, de când a murit mama. Știu foarte bine că vântul poate să șuiere ca într-un vaiet, pentru că-l aud, dar dacă a izbutit să pătrundă și sub punte, nu știu cum a făcut.

–Poate că o fi vreun șobolan, opină Giff.

–Păi atunci trebuie să fie un șobolan înspăimântător de mare! se holbă puștiul.

–Unde ai auzit bătăile astea, mai precis?

–La pupa. Mă gândesc că lighioana trebuie să fie în magazia mititică de sub cabina Domniei Sale, pentru că nu poți ajunge la ea de sub punte. Numai că tata zice că n-am voie să mai intru în cabină. Oricum n-aș vrea să mă duc acolo.

–Arată-mi, spuse Giff. Își aminti de trapa pe care i-o arătase Maxwell lângă spălător. Fără îndoială, Fife dorea să aibă la îndemână unele provizii. Un clondir de whisky ca să înlocuiască rachiul ieftin ori un butoi de vin ar fi fost o descoperire pe cinste. Niciodată nu puteai ști când avea să-ți fie de folos.

Cu fiecare clipă, Sidony se simțea tot mai inconfortabil. De data aceasta se trezise de-a binelea și, cu toate că zarva o făcuse să deschidă ochii, nu recunoscuse nici una dintre vocile bărbătești care se auzeau. Mișcarea era, fără îndoială, cea a unei corăbii sau galere, dar, presupunând că de Gredin o urcase pe vasul lui Fife, se temuse să atragă atenția asupra ei.

De ceva timp însă, cerințele naturii erau tot mai presante. Încă îi era rău de la licoarea pe care i-o turnase cavalerul pe gât, dar preocuparea ei mai urgentă era legată de nevoia disperată de a se ușura.

Încercă să strige, însă gâtul îi era prea uscat, așa că bătu în pereții închisorii sale cu mâinile, care acum îi erau legate în față. O vreme nu se întâmplă nimic. La un moment dat auzi niște pași deasupra și înțepeni. Urmă sunetul metalic al unui zăvor greu. Capacul se deschise și pe fundalul luminii slabe se contură silueta celui care-l ținea.

–Ce naiba faci *tu* aici?

Mânia din acel glas bine cunoscut o zgudui, însă nevoia îi umplea gândurile până acolo încât să excludă orice altceva.

–Te rog, dojenește-mă mai târziu dacă trebuie, dar scoate-mă de aici. Am... am nevoie de o găleată sau ceva de felul ăsta, și încă repede!

Cu ușurare, îl auzi poruncind:

–Jake, adu o găleată! Iute, dar nu spune nimănui ce-am găsit!

Apoi niște mâini puternice și calde o prinseră de subsuori și o traseră în sus. Spre uimirea ei, când salvatorul

o așează pe un pat etajat și începu să-i dezlege mâinile și picioarele, constată că nu se aflase într-o ladă. O parte din podeaua cămăruței constituia capacul celulei de dedesubt.

Giff o propti în șezut și o prinse de mâini.

–Cum naiba ai ajuns aici?

–Te rog, Sir Giffard, mă bucur foarte mult să te văd, dar dacă nu vine găleata...

Se duse până la intrare și zise:

–Mulțam, Jake, închide ușa și nu uita, nici un cuvânt! Apoi se întoarse cu atât de așteptata găleată, în timp ce lumina se micșora și mai mult.

–Doamne, murmură ea, aproape plângând de durere și de enervare că nu se putea ridica. Nu cred că pot.

Vocea lui era blândă, aproape tandră.

–Lasă-mă să te ajut.

Nu avea de ales, deoarece mâinile o dureau de la atâta bătut în pereți, iar picioarele parcă-i erau înțepate de sute de ace când încercă să se sprijine pe ele.

Ceea ce a urmat a fost stânjenitor, însă tot ce conta era să se ușureze. Prin urmare, scrâșni din dinți, îi primi ajutorul și, în cele din urmă, izbucni în lacrimi de parcă ar fi scăpat de o povară imensă.

Pe tăcute, o ajută să-și aranjeze hainele. În acele clipe, Sidony își dădu seama că lumina slabă intra în cameră printr-o deschizătură rotundă, largă de un picior, de deasupra unei mese înguste din colț, cu un oblon prins în balamale dat la perete.

O susținu până la pat, apoi se aplecă să-i maseze glezna dreaptă. Avea mâinile calde, însă privirea îi era neînduplecată.

–Hugo și Rob cred că ești ostatica lui Fife.

–Păi am fost pe-aproape. Amintindu-și de deschizătura din perete și remarcând o alta, închisă cu oblon, deasupra spălătorului din partea opusă, întrebă: Putem vorbi aici fără ocolișuri, sau ne poate auzi careva?

Îi urmări privirea și o liniști:

–Nu prin hublourile astea, pentru că dau înspre apă. Cineva poate să se culce pe acoperișul cabinei și să se lase să atârne către deschizătură, dar ceilalți l-ar vedea. Așa că spune-mi cum ai ajuns aici.

Fata îi povesti tot ce știa și constată cu surprindere că el aflase deja de capturarea ei de către de Gredin.

–Dar le-a zis oamenilor lui să-i dea de știre lui Fife. El mi-a spus că o să fiu interogată de conte. Cât despre modul în care am ajuns aici, continuă ea, n-am nici o idee. M-a obligat să beau o chestie îngrozitoare care m-a adormit, iar când m-am trezit eram într-un grajd în portul Leith, din câte mi-am dat seama. În momentul în care mi-a mai dat din băutura aceea am fost sigură că avea să mă urce pe corabia lui Fife. Nu știu cum am nimerit pe a dumitale.

–Asta *este* corabia lui Fife, o corectă el uimind-o, pe un ton iarăși mânios.

–Păi atunci cum ai aflat că eram aici? vru ea să știe.

Giff se strâmbă, gândindu-se cât de ușor ar fi putut fata să ajungă în mâinile lui Fife dacă el n-ar fi vorbit cu Maxwell despre găsirea altei corăbii sau dacă n-ar fi profitat de ocazie atunci când i se ivise. Îl scotea din fire faptul că nechibzuința ei și nechibzuința celor care prea adesea n-o băgau în seamă și o lăsau să facă după cum o tăia capul o aduseseră într-o situație atât de primejdioasă, însă gândul că stătuse ghemuită sub podea cât timp el băuse cu Maxwell îl făcu să se cutremure. Dacă s-ar fi sufocat? Dacă băutura lui de Gredin ar fi otrăvit-o?

Dacă n-ar fi arătat atât de fragilă, atât de sinceră și de uluită în acel moment, i-ar fi plăcut s-o scuture, s-o îmbrățișeze ori s-o pună pe genunchi. Fără îndoială, trebuia să-i explice limpede că nu-l putea învârti pe după deget atât de ușor.

Toate aceste gânduri i-a trecut rapid prin minte înainte să rostească pe un ton mohorât:

–Adevărul e că nu știam că te afli pe corabia asta și, la fel de bine, aș fi putut lua alt vas. Dacă aș fi făcut-o, acum ai fi împreună cu Fife în loc să ai de-a face cu mine. Ai habar ce voia de la tine?

Sidony, nedumerită de solemnitatea din glasul lui, răspunse:

–De Gredin i-a trimis un mesaj prin care îl informa că acum îi poate face pe dușmanii lui Fife să-i spună tot ce vrea să știe. Dacă se referea la dumneata și la ceilalți, probabil s-o fi gândit că le veți dezvălui unde este comoara.

Lumina slabă făcea ca pupilele să-i pară imense. Își pierduse boneta, avea o vânătaie pe obraz și părul îi era încâlcit; totuși, simpla apropiere avu darul de a înfierbânta trupul lui Giff. Faptul că îl putea afecta atât de ușor în asemenea condiții îl enervă și mai mult, îmboldindu-l să reziste farmecelor ei, măcar pentru a o lămuri cât de neroadă fusese când se aruncase în fața primejdiei.

–N-ai avut deloc minte să te îndepărtezi atât de mult de oraș, o mustră el, darmite să pleci de capul tău călare, ba mai lăsând-o singură și pe Ealga!

–Dar n-a fost așa! Aveam cu mine doi oameni, iar ea a păstrat patru s-o păzească.

–Doi? Câți oșteni avea de Gredin?

Îl privi de parcă propria fire începea să dea în clocot, însă vocea îi rămase la fel de potolită ca de obicei.

–Nu i-am numărat. A trimis doi să-i raporteze lui Fife, a ținut patru pe lângă el și i-a trimis pe ceilalți să-i ajute pe oștenii care scotoceau prin carele contesei.

–Și ce presupui că li s-a întâmplat celor doi oameni ai tăi?

Sidony simți un frison și rosti abia auzit:

–Nu... nu știu. Nu aveau nici o șansă să se lupte, întrucât eram copleșiți ca număr. S-au întors la cortegiul

Isabellei cu soldații lui de Gredin. Sigur, nu le-ar fi făcut nici un rău, mai ales că acolo erau și oamenii lui Hugo.

Expresia lui se îmblânzise, dar se înăspri iarăși la ultima frază. Când fata se opri, se aplecă asupra ei și începu s-o certe exact așa cum ar fi procedat Hugo dacă ar fi fost acolo.

Lui Sidony îi părea rău doar că salvatorul ei nu-i mai masa gleznele. Le simțea din nou, însă masajul îi făcea bine, și nu voia să se încheie atât de curând.

Tot mai iritată, își dădu seama că Giff era la fel ca Hugo și surorile ei, convins că o putea dojeni ori de câte ori făcea vreun lucru cu care el nu era de acord.

Sătulă, întrerupse fără ezitare potopul de reproșuri:

–Am înțeles bine ce-ai spus? Ai furat corabia?

–Da, și ăsta a fost norocul tău, replică el și dădu să-și continue mustrarea.

Ea nu mai avu însă răbdare, întrucât alte probleme erau mult mai importante. Așadar, îl întrerupse din nou.

–Ce ai de gând să faci cu mine?

–Știu perfect ce-ar trebui să fac cu tine, mormăi el. Dar o să...

Când se opri, arătând mai posomorât și mai dezamăgit ca oricând, Sidony i se adresă:

–Nu mă poți duce înapoi, pentru că Fife este, probabil, pe urmele dumitale. Prin urmare, cât va dura până să ajungem acolo unde mergem?

–Cam opt ceasuri, aș zice, răspunse el laconic.

–Doamne, nu-mi dădusem seama că suntem de atâta vreme pe drum! Unde ne aflăm?

–Pe lângă gura estuarului de la apus de insula May, presupun.

–Atunci trebuie să fii scrântit! Doar nu vrei să mă lași la țărm pe pământurile lui Fife?

–Mă gândeam la St. Andrews. Acolo este un golf bun, și...

–Dar St. Andrews e tot în ținutul lui Fife, protestă ea.

–Să mă ferească Domnul de femeile educate, mârâi el. Chiar și așa, acolo te-ai afla sub ocrotirea episcopului de St. Andrews. El o să se îngrijească să ai toată protecția de care e nevoie ca să ajungi la Edinburgh în siguranță. Oricum, nu mă poți însoți. Adu-ți aminte ce-a zis Lestalric: mai întâi trebuie să te măriți cu mine.

–Nu cred că e adevărat.

–La naiba, fetițo, ești la bordul unei corăbii cu cincizeci de bărbați chinuiți de pofte. Ai vreo idee cum e viața pe un asemenea vas?

Sidony ridică din umeri.

–Nu poate fi prea diferită de aceea de la bordul oricărei galere. Am mai călătorit la viața mea, Sir Giffard.

–Sigur, până la insula Mull ca să-ți vizitezi sora.

–Și pe insula Eigg ca să asist la înscăunarea lui Donald ca al doilea Senior al Insulelor, rosti ea cu demnitate. Și în alte locuri.

–Cât de mult ai stat pe corabie în oricare dintre călătorii?

–Nu are nici o însemnătate.

–Pun rămășag că n-ai fost la bord nici măcar două zile.

–Isobel a fost, își aminti ea, dându-și seama imediat că nu-i era de nici un ajutor.

–Dar Isobel s-a măritat cu Michael, corect?

Readusă în punctul pentru care știa că trebuie să opună rezistență, Sidony replică:

–Dar dumneata nu vrei să te căsătorești mai mult decât vreau eu.

–Exact de asta te duc la St. Andrews.

Încruntată, fata schimbă subiectul discuției:

–N-am mâncat nimic de ieri de la prânz, așa că, dacă ai terminat cu dojana, crezi că mi-ai putea găsi ceva de îmbucat?

Încuviință din cap, convins că de data aceasta câștigase.

–O să-ți găsesc ceva, fii fără grijă, dar stai aici. Nu vreau să te plimbi prin fața tuturor bărbaților ăstora. Ar trebui să te bucuri că te voi preda episcopului, adăugă el, măcar și pentru că o să-ți facă rost de alte haine. Te vei fi săturat de rochia asta de călărie până ajungem la Girnigoe, te asigur!

După ce gonise cu toată viteza până la portul Leith, Fife se opri pe prundiș și se holbă la locul unde fusese acostată *Serpent Royal*. Fusese mânios încă de când aflase veștile cumplite ale dispariției corabiei, însă furia pe care o simțea acum îl lăsase fără cuvinte.

Alături de el, de Gredin privea în tăcere.

Uitându-se la el cu dezgust, Fife se asigură că paznicii erau destul de departe cât să nu audă, apoi spuse:

–Mi-aș dori să am încredere în tine. Dar după trădarea de anul trecut de la Hawthornden și fuga ta cu Orkney...

Când se opri, de Gredin luă cuvântul.

–Într-adevăr, m-am făcut vinovat de un act de teribilă nesupunere când ați dorit să-l ucideți pe Lestalric, milord. Dar, așa cum v-am explicat înainte de a mă reprimi cu mărinimie în slujba Domniei Voastre, m-am purtat astfel deoarece îngăduiserăți urii personale să vă umbrească înțelepciunea obișnuită.

Fife mârâi. Nu era de aceeași părere, însă nu aveau timp să reia discuția despre acea poveste veche.

–Și care a fost motivul pentru care ai fugit la miazănoapte cu Henry Sinclair?

–Fără îndoială, o greșeală, dar iertați-mă că v-o spun, mă temeam că voiați să mă vedeți mort pentru faptele de nesupunere și credeam că o să fiu în siguranță la Girnigoe. Mai sperasem și să găsesc prilejul de a cerceta insulele Orkney.

–Unde zici că n-ai găsit nimic.

–Așa cum spuneam, am văzut numai locul unde Henry are de gând să-și ridice castelul. Însă Henry și Lestalric

sunt numai doi dintre cei care trebuie să știe unde e comoara.

–Corect.

–Încă mai credeți că ar fi trebuit să-l ucideți pe Lestalric, dar nu numai că ați fi stârnit mânia Regelui, riscând ca el să nu se mai supună, ca de obicei, voinței Domniei Voastre, ci i-ați fi înfuriat și pe prietenii lui Lestalric. Clanurile Sinclair și Douglas sunt printre cele mai puternice din Scoția, milord.

–Clanul Stewart deține tronul și, prin urmare, este *cel mai puternic*.

–Amândoi cunoaștem adevărul, ripostă de Gredin fără menajamente. Numele Stewart nu se bucură încă de respect, iar dacă nobilii se ridică împotriva Domniei Voastre, Parlamentul vi se va opune și el. Sunteți foarte priceput la politică, milord, deci sunteți pe deplin conștient de ceea ce se va întâmpla. La fel, stăpânii mei vă înțeleg situația grea.

–Stăpânii? Papa e un singur om, spuse Fife privindu-l cu ochii mijiți.

De Gredin ridică din umeri.

–Întocmai, milord, și de aceea rareori am prilejul să discut cu Sfinția Sa. Este însă înconjurat de dregători și sfetnici asemenea Maiestății Sale regele. În mod obișnuit, secretarul Sfinției Sale și alții au grijă ca edictele să fie aduse la îndeplinire, și tot ei le comunică celorlalți, chiar și mie, dorințele pontifului.

–Înțeleg.

–N-am nici o îndoială, rosti cavalerul, privind iarăși spre apă. Ca să revenim la dilema de acum, milord, MacLennan e de admirat, nu-i așa?

–De *admirat?*

–Păi da, căci, deși n-o putem dovedi încă, precis el a fost în spatele acestei realizări. Iar dacă nu poți obține victoria pe cale directă, e folositor să-i pui bețe în roate

dușmanului. Luându-vă corabia nou-nouță, tocmai asta a făcut.

–Nu sunt de aceeași părere, zise Fife, străduindu-se să-și înăbușe un alt val de mânie și întrebându-se dacă de Gredin se exprimase astfel doar pentru a-l provoca. Întrucât îl reprezint pe Maiestatea Sa în toate cele, furându-mi corabia, MacLennan a atacat Coroana. De asta îl voi spânzura.

–Cu siguranță. Dar mai întâi trebuie să-l prindem, nu?

–Mai întâi trebuie să găsesc altă corabie, îl corectă Fife morocănos. Trebuie să văd care dintre nobilii de pe coastă are un vas potrivit.

–Dar ca să aflăm unde se duce trebuie să plecăm îndată, milord. Amândoi credem că neamul Sinclair mută o parte din comoară, însă MacLennan n-ar fi putut-o urca pe vas în port fără să atragă atenția. Chiar și slugoii aceia idioți ai Domniei Voastre ar fi băgat de seamă dacă ar fi dus *The Serpent* la chei.

–Da, trebuia să găsească alt loc de încărcare, dar acum nu am nici o corabie cu care să plec pe urmele lui și nu cunosc nici coasta. Ai idee unde ar fi putut să urce comoara pe vas?

–N-are nici o însemnătate, spuse cavalerul. Fără îndoială, acum e deja departe, cu încărcătură cu tot. Olandezul ne-a dezvăluit însă că MacLennan are de gând să se îndrepte spre miazănoapte, și totuși avem o corabie. De fapt, avem două drakkaruri rapide chiar aici, în port.

capitolul 14

În clipa în care Giff părăsi cabina, Sidony își aminti cum își concentrase gândurile asupra lui în ziua precedentă pentru a nu auzi din gura lui de Gredin lista caznelor cumplite pe care le-ar fi putut folosi Fife împotriva ei. Imaginea lui Giff îi alinase temerile. În acel moment, închipuindu-și-l cum avea să o predea unui episcop sever care, oricum ar fi fost, se afla sub stăpânirea lui Fife, îi venea să-l scuture pentru a-l aduce cu picioarele pe pământ.

Ideea de a scutura un bărbat mai înalt cu un picior și mai greu cu multe livre o făcu să zâmbească. Apoi, când încercă să se ridice iarăși în picioare, se întrebă cum putea un bărbat să-i stârnească atâtea sentimente contradictorii. Majoritatea oamenilor pe care-i cunoștea păreau destul de simpli, însă cu Giff MacLennan nu știa niciodată la ce să se aștepte.

Nu i se păruse nimic în neregulă cu plimbarea ei prin pădurea abației până când nu pomenise de Hugo. Chiar și atunci, avusese doar un aer amuzat.

O și sărutase, de trei ori. Primul sărut i-l furase, pe celelalte...

–Zău așa, omul ăsta e hoț din născare! Acum stătea în picioare și se simțea bine, cu excepția ușoarei amețeli provocate de mișcarea corabiei care se asocia sentimentului persistent de izolare în cabina slab luminată și lipsei unui punct de sprijin.

Doar nu avea de gând s-o lase să mănânce singură acolo.

Împleticindu-se până la ușă, o deschise și ieși afară.

Postul cârmaciului era la dreapta, iar vâslașii, câte doi, trăgeau ritmic de rame deși vasul avea o pânză umflată

de vânt mai mare decât tot ce văzuse ea până atunci. În Insule, o galeră care transporta marfă se numea *birlinn*, dar aceasta era deosebită. Nu numai că *The Serpent* era mai lungă și mai lată la pupa, dar copastiile erau în trepte, mai înalte la etravă și la pupa decât majoritatea corăbiilor – și, în plus, avea două cabine.

Cerul părea amenințător, tot mai întunecat sub straturile de nori în mișcare. Aerul era rece și umed, însă mult mai plăcut decât cel din cabina înghesuită.

Observă că erau în cea mai îngustă parte a brațului și, zărind o insulă în față, își dădu seama, luându-se după stâncile înalte și vechea mănăstire de piatră din vârful lor, că era insula May. În acel moment intrau în partea dinspre mare a estuarului.

Îl văzu pe Giff îndreptându-se spre ea pe culoarul central, alergând peste băncile vâslașilor către pupa, așa că închise ușa în spatele ei și se pregăti să-l înfrunte.

Expresia lui era aproape la fel de amenințătoare ca vremea, căci ochii îi erau furtunoși, cu irisurile negre ca tăciunele. Se proțăpi în fața ei răstindu-se:

–Ți-am spus să stai înăuntru.

–Nu vreau, ripostă ea, uitându-se în zare cu un sentiment amestecat de stupefacție și uimire: reușise din nou să spună întocmai ce gândea. Am stat prea mult închisă și am nevoie să respir. Nici un bărbat de pe corabia asta n-o să-mi facă rău dacă nu... Se opri, apoi îl privi în ochi. Te temi că nu-i pot stăpâni, Sir Giffard?

–Nu, fetițo, nu mă tem de asta, mormăi Giff. Mina ei serioasă din clipa când îi pusese întrebarea îi stârnise simțul umorului, însă și-l reprimă, nevrând să-i lase impresia că râdea de ea. Fără îndoială, oferea o priveliște pe cinste. Rochia verde de călărie era șifonată și mânjită de praf. Și pe față avea dungi de praf, unele fiind, în opinia lui Giff, lăsate de curgerea lacrimilor. Numai pentru asta și ținea morțiș să-l oblige pe de Gredin să dea seamă.

–Dacă vrei neapărat să stai afară, hai pe banca de acolo, zise el indicându-i colțul de la pupa aflat vizavi de postul cârmaciului. Dar să nu-ți închipui că mă poți îndupleca mereu la fel de ușor. Adu-ți aminte că eu sunt stăpânul acestei corăbii, iar stăpânul are putere de viață și de moarte asupra tuturor celor de la bord. Nu voi îngădui nesupunerea din partea ta mai mult decât din partea oricărui membru al echipajului.

–Nu cred că sunt nesupusă. Doar că mi-e foame.

–Păi, am plăcinte și carne sărată, așa că hai încoace să te așezi.

Aruncă o privire spre oamenii săi. În pofida vântului puternic, îi pusese câte doi la o vâslă, ca să ajungă în larg cât mai repede cu putință. Atunci, vâslașii puteau lăsa munca în seama velei. Cei care nu trăgeau la rame își așteptau rândul odihnindu-se în spațiile dintre bănci, pe care le numeau „cămărușele" lor, ori străbăteau puntea ca să-și întindă picioarele amorțite sau ca să îndeplinească tot felul de corvezi, cum ar fi desfacerea odgoanelor vechi și amestecarea sforii cu catran pentru a călăfătui încheieturile navei.

Doi stăteau de vorbă aproape de castelul de la prova, iar Hob Grant era cocoțat deasupra, ținându-se de etravă și patarațină, scrutând orizontul. Nimeni nu se uita în direcția lui Giff, dar el știa că toți îl văzuseră venind cu Sidony.

Maxwell, care ținea cârma, urmărea atent întinderea învolburată.

–Unde-i Jake? se interesă Giff.

Maxwell arătă înspre etravă, iar Giff îl zări pe puști îngenuncheat în „cămăruța" vâslașilor de la tribord, aproape de interval, cu bărbia sprijinită pe brațe. Marinarii păreau mulțumiți de prezența lui, însă Jake n-ar fi băgat de seamă nici dacă ar fi fost altfel, deoarece se holba la Sidony. Simțind privirea lui Giff, se uită la acesta și fața i se înroși ca para focului.

Giff îl chemă făcându-i semn cu degetul.

Cu o reținere vizibilă, Jake urcă pe pasarelă și, sincronizându-și pașii cu balansul navei, își croi drum către ei.

–Băiatului ăstuia trebuie să-i mulțumești pentru eliberare, milady, îi șopti Giff fetei. S-a temut că ești un soi de lighioană.

–Trebuie să-l fi speriat de moarte, dar sunt bucuroasă că m-a auzit cineva.

–Poți să-i mulțumești și pentru găleată, chicoti Giff.

Sidony roși, însă replică hotărâtă:

–Râzi cât poftești, Sir Giffard. Dacă el este Jake cu Găleata, îi sunt încă și mai recunoscătoare.

–Jake, aceasta este Lady Sidony Macleod, făcu Giff prezentările când băiatul ajunse în dreptul lor.

Scoțându-și vijelios pălăria și făcând o plecăciune stângace, Jake nu-și mai putu stăpâni nerăbdarea:

–Cum ați ajuns în cotlonul acela, milady?

–Un om rău m-a vârât acolo, surâse ea. Sir Giffard îmi spune că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru că mi-ai auzit bătăile în perete.

–Le-am auzit, și m-au trecut toate apele de spaimă! Mi-am zis c-or fi venit lighioanele să ne ia pe toți. Da' n-aveți un pieptăn la Domnia Voastră, milady?

Își atinse părul cu mâna, se uită la fustă și apoi la Giff, arătând în mod clar că până în acea clipă nu se gândise defel la înfățișarea ei.

–Vai de mine! Cât de groaznic arăt?

–N-am mai văzut așa ceva, milady, rosti Jake fără ezitare. Și mai aveți și ditamai vânătaia pe obraz. Pe asta cum ați căpătat-o?

–Același om rău m-a lovit, răspunse ea aruncându-i o privire lui Giff.

Acesta ghicise deja că vânătaia era opera lui de Gredin, reprezentând încă un motiv pentru a-și regla socotelile fără milă. Simți nevoia să o consoleze:

–Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, fetițo, deși ești prima femeie din câte am întâlnit căreia nu-i pasă cum arată.

Sidony se strâmbă.

–Ba nu, protestă Jake. Ar arăta mult mai bine cu părul pieptănat și cu dungile alea de noroi spălate de pe față. E un lighenaș în cabina stăpânului, milady, și dacă n-aveți un pieptăn, vi-l pot da pe al meu.

–Mulțumesc, Jake, zâmbi ea fermecător. Ești foarte amabil.

Giff puse o mână pe umărul băiatului și-l strânse.

–Și eu trebuie să te laud pentru auzul tău ascuțit, Jake. Ți-ai plătit datoria cu vârf și îndesat.

Ochii lui Jake se măriră.

–Nu mai trebuie să vă dau banii înapoi?

–Ne-ai fost de mare ajutor amândurora, spuse Giff, după care adăugă pe un ton foarte serios: Dar să nu te mai prind că furi vreodată, că n-o să mai fii pus doar la plată. O să primești și o chelfăneală de s-o ții minte. Ai priceput?

–Cum să nu, și tata mi-a zis să nu mai dau de necaz că o să mă altoiască. N-o să mai iau niciodată ce nu-i al meu.

Scotoci în haină și în cele din urmă dibui un pieptene rupt, făcut din os, pe care i-l înmână lui Sidony cu încă o plecăciune stângace.

–Nu e nevoie... începu Giff.

–Mulțumesc, Jake, interveni fata, acceptând pieptenele cu un nou zâmbet. Nu am decât hainele de pe mine, așa că-ți rămân datoare de două ori.

–N-aveți pentru ce, milady, zise băiatul. Apoi, uitându-se la Giff, ceru lămuriri: Jurați că nu trebuie să vă dau înapoi șilingul ăla dat din neghiobie?

–Vrei să spui că sunt neghiob?

–Nu sunt atât de prost, dar să-i dați plăcintarului un șiling întreg *a fost* o mare prostie.

O mână caldă și delicată pusă pe brațul lui Giff reduse comentariile acestuia la o simplă propoziție:

–Jur, Jake. Apoi se întoarse către Sidony: Voiam doar să spun că, întrucât oamenii lui Fife au urcat la bord cel puțin o parte dintre lucrurile lui personale, am putea găsi un pieptene sau o perie.

Fata își ridică mândră fruntea.

–N-aș lăsa ca pieptenele ori peria individului ăluia să mă atingă. Pieptenele lui Jake va fi foarte bun.

Giff i se adresă puștiului ce radia de bucurie.

–Acum ești liber, Jake. Nu-i enerva pe vâslași și spune-le oamenilor care se ocupă de velă că au învergat-o prea strâns și trebuie să-i dea drumul puțin.

–Așa o să fac, Domnia Voastră, promise Jake rânjind și dând fuga să îndeplinească ordinele.

–Cum poate fugi pe o scândură așa de îngustă? întrebă Sidony. Eu abia mă pot ține pe picioare dacă nu am de ce să mă sprijin.

–Jake și-a petrecut cea mai mare parte a vieții pe corăbii, îi explică Giff, urmărind cum un marinar de la catarg îi făcea semne altuia cerându-i o mână de ajutor pentru a mări curbura velei. Aș pune rămășag că-i vine mai greu să-și păstreze echilibrul pe uscat. Te înveți cu mișcarea, fetițo. Asta dacă ar trebui să rămâi la bord destul de mult, se corectă el.

Fără a răspunde, ea încercă să-și aranjeze fusta. După câteva clipe rosti într-o doară:

–Cum o să știi unde ne aflăm după ce lăsăm estuarul în urmă?

–Ți-e teamă c-o să ne rătăcim? zâmbi el.

Expresia ei își păstră seriozitatea.

–Nu, sigur că nu. Ți-am spus, am mai navigat, și cu toate că în cea mai mare parte a Insulelor poți să vezi de pe vas fie o insulă, fie țărmul, s-a întâmplat să nu se mai zărească nimic, mai ales când era o ceață deasă. Dar

am ajuns întotdeauna în siguranță la destinație. Mă întrebam numai cum fac marinarii.

Forțându-se să reflecteze pentru prima dată după mulți ani la modul în care înfăptuia niște lucruri care i se păreau instinctive, Giff spuse:

–Folosim o busolă, bineînțeles, dar observăm și culoarea cerului și felul cum se mișcă soarele, luna ori stelele. Când putem zări linia țărmului, consemnăm punctele pe care le recunoaștem. Mai folosim și clepsidra ca să ținem socoteala ceasurilor. Așa putem calcula distanța. În plus, înveți să înțelegi și mișcările apei.

Sidony își dusese o mână la păr, încercând să-l aranjeze, dar se opri să-l privească.

–Păi ce poți să afli uitându-te la mișcările apei, în afară de starea ei, liniștită sau agitată?

–Un marinar bun observă multe lucruri. De pildă, în cea mai mare parte a timpului, valurile se îndreaptă toate în aceeași direcție. Un marinar se poate orienta după ele atâta vreme cât e foarte atent la schimbările pe care le suferă. Cu cât ești mai aproape de țărm, cu atât e mai probabil să întâlnești curenți potrivnici și chiar unii care se opun fluxului. Lucrurile de felul ăsta te previn din timp asupra necazurilor de care poți să dai.

–Sunt încredințată că aproape de mal sunt multe primejdii ascunse de valuri.

–E drept, și ca să se ferească, majoritatea căpitanilor au un carnet în care trec amănuntele pe care le-au aflat din experiență ori de la alții despre fiecare milă a liniei de coastă. Notează reperele și măsoară timpul, distanța, nivelurile mareelor, direcția și adâncimea, ca să pomenesc doar câteva.

–Ai și dumneata un asemenea carnet?

–Am pe corabia mea, iar Maxwell are unul pentru ruta noastră, deoarece Fife voia să călătorească pe același drum. Pot citi apele foarte bine, fetițo, adăugă el pentru a o liniști. Vezi dumneata, am navigat toată tinerețea

nu doar pe marea și strâmtorile de lângă Kintail, dar și prin golfuri și fiorduri, unde vântul și mareea sunt deosebit de înșelătoare. N-am nici o îndoială că ai fost pe Loch Hourn, la miazăzi de Glenelg.

–Sigur.

–Ravena lui cu pereți abrupți face ca vântul să se năpustească vijelios în toate direcțiile. Pe cuvântul meu, acolo vântul poate sufla tare din spate acum și din lateral sau din față peste o clipă. La Dunclathy mergeam cu bărcile de pescuit pe Loch Earn, care e cam la fel. Vâslele ajută, dar un căpitan bun învață să se aștepte la schimbări bruște și să citească valurile când își modifică aspectul. Priceperea asta e de folos mai ales pe timp de ceață, când poți să urmezi valurile și să ajungi lin pe nisip ori pe prundiș fără să te izbești de stânci.

Pe când îl asculta, Sidony se uitase în câteva rânduri spre vâslași, jucându-se cu fusta ori cu părul, și Giff își dădu seama că, din cauza remarcilor inocente ale lui Jake, conștientizarea propriului aspect o distrăgea de la conversație.

–Probabil că vrei să mergi înăuntru, fetițo, rosti el cu blândețe. De ce nu zici așa? Doamne, ai început să tremuri!

Roși, îi susținu privirea și murmură abătută:

–Nu voiam să-ți dau satisfacția de a-mi spune că ar fi trebuit să te ascult încă din prima clipă.

Giff chicoti, dar se ridică și-i oferi mâna sa. Când Sidony i-o luă, constată cât de bine se potrivea într-a lui.

–O să vin cu tine, zise el. Hai să vedem ce ne-a lăsat Domnia Sa Fife în ceea ce privește pieptenii, hainele și restul lucrurilor.

Sidony făcu tot ce putu pentru a-și descâlci părul cu pieptenele rupt al lui Jake, în timp ce Giff scotoci prin cotloanele și cuferele cu lucrurile lui Fife pe care oamenii acestuia le depozitaseră în cabina comandantului. Scoase

câteva cămăși de pânză fină care aveau să le mărească semnificativ garderoba, un pieptene de argint și o perie – pe care fata le respinse disprețuitor –, o perie de haine, două pieptare negre, din care unul tivit cu dantelă argintie, patru perechi de pantaloni bufanți de mătase neagră și o pereche de cizme prea mici pentru el și mult prea mari pentru ea care i s-ar fi putut potrivi de minune lui Maxwell.

–Nu vreau să-i port hainele, bombăni ea.

–Nu ai nevoie. Până la apus o să fii deja la căldură, în palatul episcopului. Totuși, în cufărul ăsta am găsit o mantie groasă de lână care-ți va fi de mare folos dacă se face prea frig.

–Nu vreau...

–Știi ceva, fetițo, un pieptene e una. Dar dacă-ți închipui c-o să te las să îngheți de mândrie în loc să-ți fie cald și bine, mai gândește-te.

Remarcând că Giff lăsase ușa deschisă, astfel încât se izbea de perete la fiecare balans al navei, Sidony se duse s-o închidă.

–Las-o așa, îi spuse el. Am stârnit și așa destule bârfe. În afară de Jake, taică-său și încă unul, toți sunt oameni de-ai lui Sinclair, însă nu m-ar mira să aflu că până și unii dintre ei bănuiesc că te-am strecurat cumva la bord.

–Dar cum s-ar fi putut?

–E de ajuns că am faima de a mă călăuzi după toane și de a înfăptui ceea ce e cu neputință de înfăptuit. Prin urmare, cât vei rămâne pe vas n-are rost să le dăm impresia că am face vreun lucru necuvenit.

Sidony lăsă ușa în pace și încercă să-i ignore bătăile pe măsură ce nava urca și cobora pe valuri. Nu putea face nimic în privința fustei, corsajului sau tunicii de călărie, iar părul și-l netezise pe cât posibil în lipsa unui văl ori a unei plase, însă măcar își putea spăla chipul și mâinile, ba chiar și restul corpului dacă Giff părăsea cabina.

–Jake pomenea un lighenaș, Sir Giffard. Este pe undeva niște apă în afară de aceea pentru băut, poate chiar și un prosop?

–Ia câtă apă vrei. Mai putem lua de la St. Andrews dacă avem nevoie. Cât despre prosop și poate și niște săpun... Le găsi pe ambele în dulăpiorul fixat pe peretele opus paturilor suprapuse, chiar lângă trapa ascunzătorii unde fusese ea închisă. Acum trebuie să mă duc să stau de vorbă cu căpitanul Maxwell, continuă el, explicându-i că, deși Maxwell fusese omul lui Fife pe *Serpent*, acceptase să rămână cu el și să le împărtășească bogatele sale cunoștințe despre corabie și despre apele de coastă.

–Ai încredere în el? întrebă Sidony când Giff ajunsese în prag.

–Cred că da, răspunse acesta după o clipă de reflecție. Pare să-i pese mai mult de corabie decât de loialitatea pe care i-ar datora-o lui Fife. Până la urmă s-ar putea să mă trădeze, dar am nevoie de știința și priceperea lui, și am îndoieli că și-ar pune în primejdie băiatul.

Tânăra încuviință din cap, înțelegând că nici căpitanului, nici fiului acestuia nu le-ar fi fost prea bine dacă ar fi ajuns pe mâna lui Fife după ce îngăduiseră ca Giff să fure corabia. Înțelegea la fel de bine și dificultatea lui Giff, precum și faptul că bărbații de soiul acesta erau călăuziți mai curând de eficacitate decât de compasiune.

Era însă cert că racolarea căpitanului lui Fife, pe lângă sustragerea corabiei, avea să-l înfurie și mai mult pe conte și să-i mărească setea de răzbunare. Bănuia că gândul respectiv îl entuziasma pe cel care înfăptuise o asemenea izbândă. Totuși, se întreba dacă sentimentele nu-i întunecau judecata în privința încrederii pe care i-o putea acorda căpitanului Maxwell. Cu aceste gânduri în minte, se apucă iarăși să se aranjeze.

În ciuda furiei simțite de Fife pentru pierderea corabiei, un instinct primitiv și niște amintiri neplăcute își

croiră loc în mintea lui când de Gredin declară că avea două nave în port.

–Ce vrei să spui prin *două drakkaruri?* întrebă contele. Întâi mi-ai făgăduit o flotilă de vase papale bine înarmate. Apoi mi-ai făgăduit șase sau mai multe, nu două!

–Sunt doar primele, răspunse calm de Gredin. Iuțeala lor este tocmai motivul pentru care sunt deja aici. Celelalte trebuie să sosească în scurt timp, dar important e că le avem pe astea, întrucât putem porni de îndată după *Serpent*. Poate că dacă ne grăbim vom ajunge înaintea lor și-i vom aștepta la loc ferit.

–Îți închipui c-o să mă sui acum într-o bărcuță nenorocită și o să plec cu tine? se răsti Fife, dorindu-și să aibă o flotă proprie. Ca să fiu cinstit, n-am destulă încredere în tine ca să fac așa ceva, oricât de mult mi-aș dori să-l prind pe MacLennan.

–Nici nu m-aș aștepta, milord. Doriți, fără îndoială, să vă însoțească niște oameni pe care să vă puteți bizui. Aveți destulă vreme să vă strângeți lucrurile și să vă adunați marinarii. Eu o să dau poruncă astfel încât drakkarurile să fie pregătite de drum și voi lăsa vorbă ca restul să ne urmeze.

–Ai grijă să nu spui prea multe, îl preveni Fife. Oamenii de la bord nu trebuie să afle nimic despre țelul nostru. Trebuie doar să îndeplinească poruncile.

–O să se supună, îl asigură cavalerul. Oricum, nu știm precis ce transportă MacLennan, însă oricare ar fi obiectul acela, n-au avut timp să-l mute de la Roslin după călătoria Isabellei la Edinburgh, deci trebuie s-o fi făcut mai devreme.

–Cu siguranță, întări contele. Ar fi trebuit să cercetăm fiecare car cu lână din Scoția, deși nu știu cum au izbutit o asemenea ispravă în această perioadă din an. Și am cercetat fiecare car ori căruță care a plecat de la castelul Roslin.

–Așa am crezut.

–Pe naiba! se răţoi Fife. Cauţi o comoară imensă, una pe care tu însuţi ai zis că încape pe câteva corăbii. Dacă, aşa cum presupunem, Sinclairii au ascuns-o în castelul Roslin sau în defileu, ar dura mult şi ar fi nevoie de câteva drumuri pentru a o muta în întregime.

–Asta înseamnă doar că, indiferent ce transportă ei acum, e numai o parte din comoară. Nu avem habar când, sau chiar dacă au mutat restul. Waldron era sigur, totuşi, că o făcuseră, şi e limpede că acum cară ceva. Dacă-i urmărim, am putea afla mult mai multe.

–Ştim că au ascuns ceva anul trecut, şi am fost aproape să dibuim locul, spuse Fife, enervându-se când îşi aminti din cauza cui dăduseră greş.

–E adevărat, recunoscu de Gredin fără pic de remuşcare. Dar atunci, ca şi acum, nu aveam decât credinţa dumitale că marfa pe care o păzeau făcea parte din comoară.

Convins, mulţumită informatorilor săi, că lucrul căutat era, din perspsectiva Scoţiei, cel mai preţios element din tezaurul Templierilor, însă nevoind să i se confeseze lui de Gredin, contele ridică din umeri.

–Dacă nu face parte din comoară, de ce l-au ţinut până acum atât de aproape de casă şi de ce s-au purtat în felul ăsta?

–O să-i întrebăm când o să-i prindem, milord. Nu trebuie să trecem cu vederea că o flamură regală înălţată pe nava noastră s-ar putea dovedi de folos la un moment dat.

Fife încuviinţă, nemulţumit de presupunerea cavalerului că avea să plece fără ezitare, dar hotărând că trebuia să-şi asume riscul. În caz contrar, de Gredin s-ar fi dus singur după MacLennan, o alternativă absolut de neacceptat. Prefera să chibzuiască pe îndelete, să analizeze posibilităţile şi riscurile înainte de a lua o decizie. De data aceasta însă nu avea timp, şi oricum nu avea de ales dacă voia să pună mâna pe Piatra Destinului şi să-şi recupereze splendida corabie.

Nu aduseseră vorba despre Lady Sidony, dar nici nu era nevoie. Dacă era la bordul navei *Serpent*, nu puteau face nimic pentru a-l împiedica pe MacLennan s-o găsească.

Din fericire, singurul ticălos pe care-l putea da în vileag era de Gredin.

Fife își zise că o asemenea acuzație l-ar fi putut ajuta ulterior mai bine decât orice altă uneltire. Se săturase de cavaler.

Deși Giff mai fusese de numai două ori în orașul St. Andrews, recunoscu fără ezitare conturul turlelor îngemănate ale catedralei și palatul episcopului cocoțat pe promontoriul care mărginea golful la sud. Când se lăsă întunericul, luminile se aprinseră într-o aripă a palatului și în portul de dedesubt.

Fetișcana tocmai ieșise, după ce dormise ori își făcuse de lucru în cabina micuță timp de câteva ore. Văzând-o cum se pregătea să pășească pe pasarelă, îi ieși înainte și o sfătui să se așeze acolo unde stătuse mai devreme.

Privirea ei străpungătoare îi dădu de înțeles că folosise un ton mai dur decât s-ar fi cuvenit, însă nu-și putea scoate din minte conversația pe care o purtase de curând cu Maxwell.

–Știu prea bine că i-ați zis lui Jake să-și țină gura în ce-o privește pe fată și felul cum ați găsit-o, domnule, spusese Maxwell cu o grimasă. Un sfat bun, numai că unii dintre băieți vorbesc despre asta între ei.

–Chiar așa? Giff simțea cum se înfurie.

–Da, da' nu-i pot învinui, urmă Maxwell. Nici unuia nu-i dă prin cap că a ieșit dintr-o gaură din podea. Jake n-a zis la nimeni cum a fost, întrucât i-ați poruncit din prima clipă să tacă mâlc.

–Asta a fost o greșeală, recunoscu Giff. Dar toți trebuie să știe că n-am fost cu ea. Dumneata și Jake ați dormit în cabina aceea azi-noapte. A zis băiatul ceva despre asta?

–Nu, că nu știa ce-o să creadă oamenii, da' nu-i place cum vorbesc, așa că m-am gândit să vă spun înainte să facă pușt iul vreo boacănă. Oricum, o lăsați la țărm aici, nu? Episcopul o să se îngrijească să ajungă teafără la neamurile dânsei.

Deși acesta fusese planul lui, pe care i-l și comunicase lui Maxwell, Giff începenise să-l audă din gura celuilalt. Privind în ochii măriți ai fetei, se întrebă de ce, dintr-odată, i se părea o greșeală. Deocamdată nu avea nici un motiv să nu se încreadă în Maxwell, cel puțin în privința sorții ei.

Fife era inamicul principal, și cu toate că orașul se afla pe domeniul acesteia, St. Andrews era capitala eclezias-tică a Scoției. Bravii lui cetățeni ascultau mai curând de Biserică decât de conte ori de Regele Scoțienilor. Chiar și așa însă, Fife era prea dibaci politicește ca să nu fi cultivat aliați puternici în zonă, printre care se număra poate și episcopul. Dacă acesta îi pomenea de prezența ei la St. Andrews...

Sidony pășea în tăcere alături de el către banca pe care stătuseră mai devreme și Giff putu vedea că se deprinsese deja cu pasul marinăresc. Încă era nesigură pe picioare, dar bărbatul nu făcu nici o încercare să i se adreseze.

Nu era însă în largul lui, ba chiar se simțea vinovat într-o anumită măsură.

Când ajunseră la bancă, îi atinse delicat brațul și-i spuse domol:

–N-am vrut să-ți vorbesc atât de aspru, fetițo. Trag nădejde că nu te-am necăjit.

–Nu, Sir Giffard. Acolo, în zare, e St. Andrews? Din glasul ei lipsea vioiciunea obișnuită.

–Într-adevăr. Acelea sunt turlele vestitei sale catedrale.

–O să mă duci chiar dumneata pe țărm?

–Bineînțeles, dar nu înainte să mă asigur că episcopul e la palatul său și dornic să ia asupră-și sarcina de a te duce teafără la Edinburgh.

–Este cel mai bine așa.

Vocea ei slabă, atonă îi transmise ceea ce gândea de fapt, dar în același timp îi întări hotărârea. Avea datoria s-o ocrotească, iar acest lucru ar fi fost dificil pe orice corabie, mai ales în condițiile în care era urmărit de Fife și ducea o încărcătură atât de prețioasă.

–Ți-e foame?

–Fără îndoială, episcopul o să-mi dea ceva de mâncare. Crezi că Fife e deja pe urmele noastre?

–Poate că încă n-a pornit, spuse el. Gândește-te însă că nu are în proprietate nici o altă navă.

–Dar e puternic. Ar putea cere altcuiva să-l aducă încoace, și ar descoperi îndată că vasul lui a fost ancorat aici.

–Ți-e teamă pentru viața episcopului dacă te ajută sau pentru a ta dacă te las la țărm? întrebă el, amuzat de tactica ei deloc subtilă în ciuda propriilor griji.

Iritată, Sidony replică:

–Nici nu-mi trece prin minte că Fife ar îndrăzni să-i facă rău episcopului de St. Andrews. Dar ce-i vei spune Sfinției Sale despre mine?

–Zău, habar n-am. O să chibzuiesc la ceva.

–Oare n-ar fi mai bine să plănuiești dinainte ce-o să zici? Nu-i poți mărturisi adevărul, că după ce am fost închisă pe corabia lui Fife dumneata ai furat-o și m-ai găsit.

–Nu voi aminti de contele de Fife ori de nava asta, rosti el cu răceală.

–*Serpent* e o corabie deosebită, Sir Giffard. N-am mai văzut nici una la fel până acum.

–N-ai văzut prea multe la viața ta, fetițo. Sigur, e deosebită, dar seamănă cu multe galere și vase de transport norvegiene care bântuie în largul coastei ăsteia.

–Chiar și așa, Fife o să-și recunoască precis vasul!

–Ar putea dacă ar veni el însuși după noi, deși i-am schimbat numele. Acum suntem pe *Ormen Lange*, deci nu e așa de sigur c-o s-o recunoască.

Cuvintele fetei îi dădură însă de gândit.

–Stai jos, o îndemnă el. Vreau să schimb două vorbe cu Maxwell înainte să intrăm în port. Și, pe măsură ce ne apropiem, vreau să nu te vadă nimeni; prin urmare, mă tem că trebuie să te ascunzi iar în cabina micuță până ne lămurim că avem cale liberă.

–Ce-o să faci când ajungem?

–O să cer o întrevedere cu episcopul. O să-i spun că, din cauza mării mai agitate decât de obicei, te simți rău și de aceea vrei să te întorci la Edinburgh pe uscat în loc să-ți continui călătoria pe mare. Cum sună asta?

–O să trebuiască să explici de ce nu am slujnică ori însoțitoare.

–O să găsesc eu ceva, promise el. Sigur nu vrei să mănânci ceva?

Când Sidony refuză clătinând din cap, Giff se ridică să-l abordeze pe Maxwell, aflat puțin mai departe, la cârmă.

–Ai niște fâșii lungi de pânză ca să faci un adăpost în jurul catargului în caz de nevoie, dacă trebuie să rămânem în larg peste noapte?

–Sigur, domnule, răspunse Maxwell. Sunt în magazia din față.

–Pune câțiva oameni să-mi aducă destule cât să ascund părțile de jos ale copastiei și să le fac să pară la fel de înalte ca acelea de deasupra. Dar să nu cumva să pună pânza în calea vâslelor, că altfel o să trebuiască să intrăm în port numai cu vela, și asta împotriva vântului. Vreau numai să maschez conturul vasului, și în curând o să fie destul de întuneric pentru ca pânza să fie de ajuns.

–Vâslele ies din copastie destul de jos, însă dimineață n-o să mai putem păcăli pe nimeni.

–Vreau să plecăm de îndată ce ne terminăm treaba aici, spuse Giff.

Nu peste mult timp, Sidony privea prin ușa deschisă a cabinei de la pupa cum marinarii așezau pânza astfel încât partea inferioară a copastiei să pară la același nivel

cu aceea de deasupra. Apoi, înfășurând vela, vâsliră până la punctul de ancorare din dreptul orașului.

Îi urmări cum coborâră barca și-l văzu pe Giff trecând peste parapet și așezându-se în ambarcațiune. Pentru câteva clipe îl pierdu din vedere, apoi îl regăsi când se îndepărtă de corabie. Uitându-se cum barca dispărea în spatele altui vas, încercă să-și imagineze ce i-ar fi putut spune episcopului ca să nu-și distrugă bruma de reputație care-i mai rămăsese după toate chinurile îndurate.

–V-am făcut rost de brânză și pâinici, milady, spuse Jack ivindu-se pe neașteptate în prag. Să vi le aduc sau ba?

–Adu-le, Jake, răspunse tânăra dându-și seama că totuși îi era foame. Vrei și tu câteva? întrebă ea văzând cât de multe adusese.

–Sigur! Băiatul se strecură lângă ea și-i dădu o bucată de pâine, apoi tăie cu cuțitul bucăți de brânză pentru amândoi.

Încurajându-l să vorbească, Sidony află amănunte din viața lui și se distră de minune. Puștiul trecea cu ușurință de la un subiect la altul, chipul umbrindu-i-se doar o clipă când pomeni de moartea mamei lui, după care povesti cât de mult îi plăcea traiul pe corăbiile tatălui său.

–Cum a ajuns să fie căpitanul contelui de Fife?

Jake ridică din umeri.

–Domnia Sa le-a zis oamenilor să-l găsească pe cel mai bun, iar ăsta era taica, bineînțeles. Cred că arată ca Scaraoțchi, Fife ăsta, cu veșmintele lui negre și tot restul, da' când mi-am dat cu părerea taica mi-a tras o chelfăneală zdravănă, așa că nu mai zic nimica.

Înăbușindu-și un zâmbet, Sidony replică:

–Sunt de acord că arată ca diavolul, Jake, însă n-ar trebui să-i spui asta nimănui în afară de mine. E un om foarte primejdios.

–Nici taica nu-l are defel la inimă, confirmă Jake alegându-și atent cuvintele. Zice că Domnia Sa este o pildă foarte proastă pentru un băietan ca mine.

–Într-adevăr, murmură ea întrebându-se dacă taică-său avea o părere mai bună despre Giff.

În clipa următoare, Maxwell își făcu apariția în prag și spuse fără ocolișuri:

–Jake, stai cu domnița și să nu care cumva să ieșiți afară. Îmi cer iertare pentru necuviință, milady, dar se apropie niște vase, două franțuzești ca alea din portul Leith.

–Doar nu vă temeți de francezi?

–Nu, milady, însă acum amândouă arborează flamura regelui Scoției.

capitolul 15

După ce traseră barca pe prundiș, Giff și cei doi vâslași ai săi coborâră, o traseră dincolo de nivelul mareei înalte și porniră pe cărarea înspre oraș. Giff nu vizitase niciodată palatul episcopului și știa că fusese deteriorat cu câțiva ani în urmă, dar spera că luminile pe care le văzuse însemnau că prelatul încă locuia acolo.

Amurgul se transformase în întuneric, și din cauza cerului acoperit de nori nu aveau altă lumină în afară de licărirea palidă a unui felinar atârnat de un stâlp în capătul cărării.

Întâlniră doar un tânăr preot singuratic ieșit să ia aer. Fără îndoială avea să se întoarcă în curând, deoarece se apropia ultima slujbă din zi. Neavând idee câți localnici mai umblau încă pe străzi, Giff preferă să-l oprească pe acesta.

– Iertați-mă că vă tulbur pacea, părinte, dar mi-ați putea spune unde l-aș putea găsi pe Eminența Sa, episcopul de St. Andrews, la ceasul acesta?

– Trebuie să fie la catedrală, fiule. În capătul cărării ia-o la stânga, pe drumul mare, și mergi așa până la coama dealului. În curând o să ajungi la catedrală. Desigur, i-ai văzut turlele de pe mare.

Mulțumindu-i, Giff confirmă. Peste câteva minute ajunseră la capătul cărării și o luară la stânga, potrivit indicațiilor. Clădirea întunecoasă și masivă a palatului episcopal se afla chiar în fața lor, și Giff o privi curios în timp ce treceau pe lângă ea. O lăsară în urmă și se apropiară de catedrală. De acolo avea o priveliște perfectă până în larg și putu vedea două drakkaruri negre apropiindu-se de golf dinspre sud.

Amintirea celor de la Leith îl făcu să reacționeze rapid.

–Înapoi la corabie, băieți, și încă repede, dar nu atât de repede încât să atragem atenția.

Cu pași mari ajunseră curând la cărarea spre port, pe care o străbătură în câteva minute. Când să ajungă la prundiș îl regăsiră pe preot, care se întorcea în oraș.

Venindu-i o idee, Giff îl opri iarăși.

Preotul se arătă îngrijorat.

–Nu se poate să vă fi rătăcit ori să nu-l fi găsit pe Eminența Sa, fiule. S-a întâmplat ceva?

–Da, părinte, și mi-am dat seama că Sfinția Voastră ne-ați putea ajuta mai repede, scutindu-l pe Eminența Sa de osteneală, rosti Giff dintr-o răsuflare. V-aș putea lămuri să ne însoțiți până la corabie pentru o vreme?

–E ceva ce nu suferă întârziere, fiule?

–Fără nici o îndoială, spuse Giff aruncând o privire spre intrarea largă a golfului, unde se distingea prova primului drakkar. Presupun că aveți autoritatea de a săvârși toate sfintele taine bisericești, adăugă el.

–Într-adevăr, răspunse preotul. Așteptând explicații, întrebă: E cineva pe moarte?

–Nu, părinte, dar n-avem timp de pierdut. Corabia noastră e acolo.

Preotul îi aruncă o privire pe care Giff o susținu cu destulă ușurință, deși spera ca bărbatul să nu ceară mai multe amănunte. Părea gata să deschidă gura, dar, uitându-se la cei doi vâslași încordați, se mulțumi să încuviințeze din cap.

Giff îl îndemnă s-o ia înainte și i se adresă unui marinar.

–Știi drumul de aici până la Sinclair House? șopti el imperativ, scoțându-și punga de bani.

–Bineînțeles, domnule, zise bărbatul luând monedele pe care i le dădu Giff. Dar...

–Du-te acolo și spune-i lui Lady Isobel că sora Domniei Sale e cu mine, în siguranță.

–Am înțeles, domnule, plec acum.

Peste câteva clipe, Giff și ceilalți doi se aflau în barcă. Ascunzându-se după celelalte vase din port pentru a nu ajunge în văzul celor de pe drakkaruri, se întoarseră pe *Serpent* fără să atragă atenția.

Când navele cu pavilionul regelui Scoției se apropiară, barca lui Giff acostase deja în partea dinspre mal a corabiei și marinarii de la bord coborâseră frânghiile.

Giff observă că falsa copastie de pânză banaliza profilul distinctiv al navei. Maxwell îi pusese pe membrii echipajului să retragă vâslele în interior și să mascheze orificiile cu fâșii de material. Scara trecea pe deasupra, fiind prinsă de prima treaptă, la capătul dinspre pupa al copastiei. Chiar și preotul urcă la bord fără probleme.

Giff sări după el pe punte și ținu să-i aducă laude lui Maxwell.

–Arată mai puțin ca un *knarr* norvegian și mai mult ca un vas negustoresc obișnuit.

–Mulțumesc, domnule, dar trebuie să ne ferim când trec pe lângă noi. Nu cred c-o să ne vadă chipurile, însă nu trebuie să ne punem în primejdie degeaba. Le-am spus și băieților să se ascundă și să iasă pe punte numai câte doi sau trei odată, părând că ar fi de cart. Da' ăsta cine mai e? se interesă căpitanul făcând un gest în direcția preotului, care contempla fascinat puntea.

–L-am întâlnit în drum spre oraș și l-am adus încoace ca să asigure protecția pasagerei noastre. Din cauza navelor ăstora două nu mai putem zăbovi ca s-o trimitem la Edinburgh.

Maxwell se încruntă.

–Poate că vorbele unui preot o să vă fie de ajutor...

–Nu sunt de ajuns vorbele, îl corectă Giff. Dar mai întâi trebuie s-o lămuresc pe ea.

–Domnița și Jake al meu sunt în cabina de la pupa.

–Domnița? Preotul era tot mai mirat, însă Giff îl ignoră și se întoarse către Maxwell.

–Uite ce-o să facem. Acum cele două vase se pregătesc să tragă pe uscat, așa că trebuie să păstrăm tăcerea. După aceea ridicăm vela și plecăm înspre răsărit, ca și când am fi o corabie negustorească norvegiană care s-a oprit doar ca să ia niște apă proaspătă.

–Stați puțin, interveni preotul fără să-și coboare vocea. Unde e chestiunea care nu suferea întârziere? O să mă ocup de ea pe dată, deoarece trebuie să mă întorc pentru rugăciune.

–Îmi pare rău, părinte, dar nu vă putem îngădui asta acum, rosti Giff cu glas potolit. Și trebuie să vă rog să vorbiți încet. Suntem în mare primejdie și în scurtă vreme o să avem nevoie atât de rugăciunile, cât și de bunele oficii ale Domniei Voastre.

–Dar tocmai ziceați că sunteți pe picior de plecare!

–E adevărat.

–Unde mergeți?

–Spre miazănoapte.

–Păi ați spus că spre răsărit! Cât de departe?

–Cam o sută cincizeci sau o sută șaptezeci de mile, îmi pare.

–Domnul să vă binecuvânteze, dar nu pot merge până acolo. Trebuie să mă întorc. Am venit cu Domnia Voastră numai pentru că vorbeați de o chestiune care nu putea fi amânată.

–Credeți-mă, părinte, acum e o chestiune de viață și de moarte.

–A cui?

–A mea, în clipa în care îi voi spune domniței de ce sunteți aici, rosti Giff sec.

–Sir Giffard și cei doi oameni care l-au însoțit la țărm s-au întors, murmură Jake în urechea lui Sidony pe când așteptau în cabină. Dar ce fac acum?

Înăuntru era beznă, așa încât, deși îi distingea silueta în ușa întredeschisă, nu putea vedea mare lucru în rest.

–Habar n-am, răspunse ea. Își dorea ca Giff să vină și să le relateze ce se întâmpla, căci, dacă cele două drakkaruri erau franțuzești, dar pe catargul lor era înălțată flamura regală, Fife se afla precis la bordul unuia din ele. Demonstrase în repetate rânduri că, în opinia lui, avea același drept să-l arboreze ca regele. Și, fără îndoială, regele Scoției nu fusese cuprins dintr-odată de capriciul de a naviga până la St. Andrews.

–Aș putea să mă furișez și să întreb, propuse Jake.

–Sigur, dacă vrei să te alegi cu o chelfăneală, replică Sidony zâmbind, deși știa că băiatul nu-i putea vedea expresia feței, după cum n-o vedea nici ea pe a lui.

Puștiul răspunse cu un mormăit, lămurindu-se totuși că era mai înțelept să rămână pe loc. Bărbații pe care îi putea zări Sidony erau niște siluete nemișcate, cu excepția celor care se plimbau din când în când dintr-un loc în altul, prefăcându-se că stau de cart.

–Ai observat oameni de veghe pe vreo altă corabie de-aici? întrebă ea.

După ce chibzui în tăcere, Jake o informă:

–Nu știu dacă sunt oameni de veghe, dar în porturi marinarii rămân la bordul vaselor. Știți, cei mai mulți nu au unde să doarmă în altă parte.

–Atunci ar trebui să fie mai multe felinare.

–Nu, se culcă odată cu lăsarea întunericului și se scoală în zori. Nu este bine să ții felinare aprinse, mai ales când bate vântul. E foarte ușor să izbucnească un foc, și atunci toată lemnăria se face scrum. De-aia nu mă lasă taica să cobor în magazie cu o torță ori cu un felinar. Zice că l-aș putea scăpa cu ușurință, și atunci ce ne-am face? Am arde ca șobolanii, zice el. Da' știu prea bine că nu l-aș scăpa!

–Sunt încredințată că n-ai face-o, spuse tânăra cutremurată de un fior. Însă e bine să fii foarte atent când primejdia e atât de mare.

–Bineînțeles. Dar stați puțin. Cred că unul dintre oamenii care au venit la bord cu stăpânul nu e de-ai noștri. Seamănă cu un preot.

–Un preot? Simți un nod în stomac. Oare Giff îl adusese pe episcop? Parcă spusese că avea s-o ducă pe ea la palatul acestuia. Dacă episcopul era omul lui Fife, iar Fife era chiar acolo, în port? Ești sigur că e preot, Jake? stărui ea.

–O să vedem în curând, șopti băiatul uitându-se prin crăpătura ușii. Sir Giffard îl aduce încoace chiar acum.

–Doamne păzește!

Se ridică, încercă să-și netezească hainele pe care nu le putea vedea și, dându-și seama de inutilitatea străduaniei, renunță. În schimb, trase adânc aer în piept pentru a-și potoli agitația și își aminti ce-i spusese Giff în grădină, că se dovedise la fel de capabilă ca oricine altcineva să ia hotărâri.

Îndreptându-și umerii, își spuse că el avusese dreptate. Avea să decidă singură ce urma să facă.

Îndoiala o îmboldi totuși să murmure:

–Dar îl pot face să mă bage în seamă?

–Ce-ați zis, milady? întrebă Jake din prag.

–Nimic, rosti Sidony pe un ton ferm.

–Ar trebui să stau de vorbă cu ea înaintea dumneavoastră, părinte, zise Giff pe când se apropiau de cabină.

–Întâi trebuie să stăm *noi* de vorbă, fiule. Trebuie să știu ce vrei să faci, și aș prefera să fiu așezat cât timp te ascult. Tot legănatul ăsta mă amețește.

Preotul își menținea vocea la un nivel coborât, și Giff se gândi că se resemnase să-i însoțească, dar poate spera că, dacă rezolva problema rapid, avea să fie lăsat iarăși la țărm. Giff nu intenționa să-i spună că asta

nu avea să se întâmple. Prelatul urma să meargă la Girnigoe. Henry avea să-l trimită acasă în siguranță, dar până una, alta, nimeni altcineva din St. Andrews nu știa că fuseseră acolo. Dacă s-ar fi putut strecura afară din port în acel moment, lui Fife nu-i rămânea decât să le ghicească poziția.

Conducându-l pe preot la banca unde stătuse cu Sidony, Giff îi povesti despre răpire și despre speranța lui de a o lăsa în grija episcopului.

–Dar încă o mai poți face, fiule. Eminența Sa precis o va ocroti.

–Nu, căci răpitorul ei este o slugă de-a contelui de Fife, îndeplinindu-i fără îndoială porunca, iar eu sunt încredințat că Fife vrea s-o țină captivă pentru a-i sili neamurile, altfel puternice, să se supună dorințelor lui. De asta ne-a urmărit până aici, pentru că Fife însuși arborează pe vas flamura regală.

–Parcă nici nu se mai desparte de ea, am băgat de seamă.

–Așa-i, și pe cinstea mea, părinte, singurul fel de a o ocroti pe Lady Sidony acum că el e aici, la St. Andrews, este s-o ducem cât mai departe și cât mai iute.

–Însă punându-i în primejdie numele. Doar contele nu i-ar face vreun rău.

–Mi s-a spus că odată a ținut o femeie deasupra unui hău adânc de o sută de picioare, pe fundul căruia se învolbura un râu mânios, ca să o facă să vorbească. Nu are pic de milă, și vrea ceva ce crede că ar avea familia ei, așa că ar folosi-o cu siguranță ca să-și atingă țelurile. Cum ziceam, am tras nădejde să i-o încredințez episcopului, dar cum a petrecut deja o noapte pe corabie, nici măcar planul ăsta n-ar mai fi de vreun folos.

–Eminența Sa ar stărui să se căsătorească rapid ca să-și păstreze renumele nepătat. Nici eu nu te pot sfătui altfel. Prin urmare, asta e chestiunea care nu suferă amânare, fiule?

–Într-adevăr, deși nu m-aș fi așteptat să mă însor acum. Nici Domnia Sa, de altfel.

–Ții la ea?

–Da, Domnul mi-e martor, și nu vreau nimic mai mult decât s-o ocrotesc.

–Atunci trebuie să vă căsătoriți. E singura cale.

–N-o să primească. Știe ce-mi poate pielea, și e drept că n-aș fi un soț strălucit.

–Trebuie să te străduiești să fii un soț bun, rosti preotul cu fermitate. Oricum însă, nu vă pot căsători dacă Domnia Sa nu e de acord.

–Cred c-o pot lămuri, zise Giff. Fără îndoială, m-ar sfida în caz că i-aș porunci, dar nu v-ar sfida pe Domnia Voastră dacă vă țineți tare.

–Asta vrei de la mine?

–Cunoașteți altă modalitate de a o proteja?

–Nu, căci dacă a petrecut noaptea pe corabie și o să mai rămână la bord câteva zile, cum vrei să o apuci spre miazănoapte, toată lumea va bănui ce e mai rău.

–Atunci faceți ce trebuie, spuse Giff fără alte înfloriturи. O să vă duc la ea.

–Cu ajutorul lui Dumnezeu, n-o să dureze prea mult.

Giff se strâmbă, întrebându-se ce-ar fi zis Dumnezeu despre faptul că răpise un preot, după care decise că dacă era cineva care știa ce înseamnă să profiți de ocazie, acela era Atotputernicul.

Sidony stătea lângă Jake în prag și-i urmărea. Giff era încruntat, iar bărbatul în veșminte preoțești avea un aer mohorât, deși nu părea atât de vârstnic încât să se justifice o asemenea atitudine sobră. Era cam de-o seamă cu ea.

Cei doi intrară în cabină, ocupând tot spațiul liber, astfel că tânăra trebui să se retragă în colțul dintre pat, perete și măsuță.

Giff îi spuse lui Jake să se ducă pe furiș la taică-său. Băiatul era vizibil reticent, dar se supuse ordinului.

–Domnia Sa e preot la catedrala din St. Andrews, milady, i se adresă Giff fetei. O să stea de vorbă cu dumneata. După cum probabil ți-ai dat seama, sosirea contelui mă împiedică să-i cer episcopului să te ocrotească. Prin urmare, nu prea avem de ales.

–Păi credeam că *dânsul* e episcopul!

–Nu. Deși, să fiu cinstit, nu v-am întrebat cum vă cheamă, părinte.

–Sunt părintele Adam. Mă trag din Roxburghshire.

–Aceasta este Lady Sidony Macleod de Glenelg, din Kintail. Așa cum v-am explicat, nu are nici o vină pentru că se află aici.

Sidony rămase tăcută. Nu voia să meargă cu părintele Adam, după cum nu voise să meargă cu episcopul.

–O las în seama Domniei Voastre, urmă Giff. Dar trebuie să știi, fetițo, că sfatul pe care ți-l va da e ceea ce și-ar dori neamurile dumitale, iar eu... eu sunt de acord.

–Deci n-o să mă ducă la episcop?

–Nimeni nu părăsește corabia. Ne pregătim să ridicăm vela.

Îi lăsă singuri, iar Sidony îl urmări cu privirea, întrebându-se ce avusese de gând să spună mai devreme, când începuse atât de ferm și încheiase cu o afirmație atât de banală.

Își mută ochii asupra preotului. Simțind cum îi renăștea încrederea pe fundalul încordării nedisipate, era curioasă să afle ce sfat urma să primească.

Liniștea din cabina minusculă se prelungi câtă vreme prelatul o cercetă atent.

Fata putea auzi fâșâitul odgoanelor, scârțâitul brațelor de verga și apoi zgomotul pânzei când marinarii înălțară vela.

Părintele Adam rosti domol:

–Cred că știți la ce se referea Domnia Sa, milady. Aceasta este și calea pe care v-aș recomanda-o eu.

–El v-a spus s-o faceți?

–Nu am de ales, întrucât nu există nici o altă modalitate acceptabilă.

–Nu sunt aici din vina mea, explică Sidony scoțându-și din minte ceea ce-i spusese anterior Giff despre asta și ceea ce aveau, probabil, să spună Hugo și tatăl ei. Am căzut pradă unui ticălos care m-a înghesuit într-o magazie de pe corabie ca să...

Se întrerupse, căci urma să afirme că fusese menită ca dar pentru contele de Fife. Neștiind însă ce-i zisese Giff preotului – și fiind sigură că nu-i mărturisise furtul corabiei – își lipi buzele și tăcu.

–Aș prefera să vorbim afară, la lumină, milady, nu doar de dragul bunei-cuviințe, dar ca să vă pot vedea mai bine.

–Nimeni de pe celelalte vase nu trebuie să mă zărească aici, părinte.

Îi observă iritarea și dezamăgirea. După ce ridică însă privirea spre Domnul, păru doar resemnat.

–Au eliberat parâma, remarcă el. Nici unul dintre noi nu mai are de ales, milady. Trebuie să vă căsătoriți ca să fiți ocrotită, iar eu sunt dornic să vă împărtășesc sfânta taină.

–Chiar trebuie să mă mărit cu Sir Giffard?

–Așa se numește?

–Da, Sir Giffard MacLennan. Doamne, păi nu v-a spus?

–Doar a stăruit să-l însoțesc. Rangul său e pe potriva rangului Domniei Voastre?

Sidony oftă. *Să furi o corabie, să furi un preot. Care-i deosebirea?* Dar se limită să răspundă:

–Rangul său e pe potriva rangului meu, părinte, însă nu are nici o dorință să mă ia de soție.

–Cu toate astea, v-a luat sub aripa Domniei Sale păstrându-vă la bordul corabiei, milady, și s-a declarat dornic

să vă fie soț. Prin urmare, nu este nici o piedică pentru înfăptuirea căsătoriei pe dată.

–Trebuie să mai fac și altceva dacă mă mărit cu el?

Îi sesiză stupefacția și îl văzu roșind când răspunse cu vorbe atent alese:

–O soție trebuie să se supună voinței soțului ei în toate cele.

–Dar o căsătorie se poate anula, nu? Auzise că era posibil în cazul în care mirele și mireasa nu se împreunau.

Prelatul se încruntă.

–Nu vă recomand o asemenea soluție.

–Dar e cu putință?

–Da, însă numai în anumite împrejurări. Dacă soțul Domniei Voastre află că nu sunteți fecioară, de pildă.

–Ori dacă nu primesc să mă supun voinței lui?

–Asta ar fi o alegere primejdioasă, milady. Ca soț, ar avea toată îndreptățirea să vă constrângă la supunere, deci ați face mai bine să refuzați dintru început căsătoria. Eu vă sfătuiesc stăruitor să acceptați, dar trebuie să vă spun că, potrivit legii scoțiene, sunt obligat să nu consimt la înfăptuirea ceremoniei dacă declarați că nu sunteți de acord.

Hotărârea pe care trebuia s-o ia era limpede. Cu siguranță, nu voia să se mărite cu un bărbat care n-o dorea de soție. Însă chiar în clipa în care deschise gura să-și anunțe refuzul, imaginea tatălui ei și a tuturor rudelor cu chipuri mânioase, certând-o cu asprime, i se ivi în minte.

Nu se îndoia că, în viitor, alții aveau s-o oblige la supunere, și indiferent dacă preotul era de partea ei în acel moment, nu credea că s-ar fi putut opune unei porunci de-a tatălui său. La urma urmei, până atunci, cine știe câte nopți va fi petrecut pe corabie cu Giff. În Insule, vorbele umblau mult mai repede decât navele, așa că la întoarcerea acasă s-ar fi putut trezi în toiul unui scandal rușinos. În definitiv, sora ei Isobel petrecuse o singură noapte

cu Michael, și asta numai pentru a-i salva viața, dar a fost obligat să respecte un asemenea ordin.

Dar dacă accepta să se mărite...

La acest gând, imaginea rubedeniilor furioase dispăru.

Giff urmărise îngrijorat cele două drakkaruri care trăgeau pe uscat, dar din când în când arunca o privire și către ușa deschisă a cabinei de la pupa în timp ce sporovăia cu Maxwell.

Când observă că pasagerii debarcaseră și se îndreptau spre oraș, iar echipajele își pregăteau locul de înnoptat pe prundiș, se duse la oamenii săi și le ceru să ridice vela și să dezlege parâma.

Vântul umflă pânza în curând și, cu toate că se pregătea fluxul, reușiră să se îndepărteze de țărm nebăgați în seamă. Giff se îndoia că vreun om de pe mal ori din port le acordase atenție când ieșiseră în larg înspre răsărit. Era beznă, astfel că odată ajunși în afara portului își putură corecta direcția fără a fi văzuți din oraș.

–Ai văzut câți au coborât pe țărm? îl întrebă pe Maxwell.

–Cel puțin opt. Unul era contele, fără îndoială. Nu-l poți lua drept altul, mai ales la cât de mândru se ține. Nu credeți că o să-i spună careva c-am fost aici?

–N-am trezit interesul nimănui, din câte mi-am putut da seama, iar portul ăsta nu e nici pe departe la fel de aglomerat ca Leith. Însă am mers până aproape de catedrală până să zăresc cele două drakkaruri și flamura regelui.

–Atunci, careva trebuie să vă fi văzut, pun rămășag.

–Oricum ar fi, vreau să ne îndepărtăm serios înainte ca lui Fife să-i vină ideea de a porunci o inspecție a celorlalte vase din port. Iar dacă mai zăbovește aici, precis o să se ducă să stea de vorbă cu episcopul.

–Da, după ce-a intrat în port așa de semeț, cu flamura regală, s-ar vorbi pe la colțuri dacă ar face cale-ntoarsă

fără să-i aducă Sfinției Sale omagiile cuvenite, încuviință căpitanul.

–Îmi închipui c-o să rămână peste noapte. Navele astea par să aibă echipajele complete și-s foarte iuți, dar puține corăbii franceze urcă atât de sus la miazănoapte; prin urmare, nu cred că au informații despre maree, distanțe și primejdii la fel de precise ca acelea din carnetul dumitale.

–Pe lângă asta, contele e un navigator destul de nechibzuit. Nu-i plac vasele mici, nici nu-i place să se țină prea aproape de țărm. Mi-a zis odată că, orice-ar fi scris în carnet, acolo unde iese o stâncă din apă trebuie să mai fie câteva zeci pândind dedesubt.

–O să ținem minte asta, comentă Giff. De asemenea, s-ar putea să presupună c-o să evităm orice port mare și-o să ne oprim undeva în fiecare noapte, chiar dacă rămânem pe mare. Dar vreau să profit de vântul ăsta, acum că știm cât de aproape e.

–Vă cer iertare, domnule. Cum credeți că a lămurit navele franțuzești să-l aducă încoace așa de repede?

–Probabil că de asta s-a ocupat cavalerul de Gredin. Tatăl lui a fost trimisul Scoției la curtea regală franceză de la Paris, deci are neîndoielnic prieteni puternici acolo, și s-a folosit de numele lor. *Iar dacă nu ăsta e răspunsul*, își zise Giff, *înseamnă că ne confruntăm cu un dușman mai puternic decât ne închipuiam*.

Și-ar fi dorit să audă conversația din cabina de la pupa. Acum spera ca părintele Adam s-o convingă, iar peste o clipă se ruga să dea greș. La un moment dat s-a pomenit întrebându-se dacă nu cumva era atât de vanitos încât pur și simplu voia ca ea să *vrea* să se mărite cu el în ciuda propriilor sale rețineri față de căsătorie.

–Sunteți de părere că omul bisericii o s-o convingă pe domniță? murmură Maxwell.

–Nu știu ce-o să facă, recunoscu Giff. Spune-le băieților să scoată pânza de pe copastie și să scoată vâslele.

Folosește-le ca să întorci corabia, apoi lasă-le să atârne, dar ține-le pregătite pentru cazul în care ne apropiem prea mult de țărm.

Maxwell se îndreptă spre cârmă, de unde putea da ordinele fără să strige, iar Giff înaintă către prelatul care ieșea din cabină.

Cu un nod în gât, își dădu seama că răspunsul fetei îl preocupa mai mult decât s-ar fi așteptat. Merse în întâmpinarea preotului, zicându-și că se grăbea numai ca să împiedice o posibilă cădere a părintelui Adam pe punte în plin balans.

–Ce-a spus? întrebă el.

–Primește. Dar trebuie să vă spun...

–Nu, e de ajuns atât, părinte. O să fac ce e bine pentru ea. Fără îndoială, era momentul să mă gândesc la întemeierea unei familii, trebuie să fiți de aceeași părere.

–Cât despre asta...

–Hai s-o facem, îl întrerupse Giff. În pofida aerului rece, palmele îi erau transpirate.

–Acum?

–Sigur, altfel s-ar putea răzgândi. Nu vreau să mă cert cu ea, așa că e mai bine să terminăm treaba cât e încă domică.

–Nu pot spune că-mi place asta, fiule.

–Gândiți-vă, părinte, îl rugă Giff. Pentru ea e mult mai bine să ajungă la destinație ca o doamnă măritată decât ca o fetișcană murdară și cu hainele boțite care a stat pe corabie vreme de o săptămână, având drept tovarăși cincizeci de hojmalăi.

–Un argument foarte bun, aprobă părintele Adam. Dar, cum ea e de acord, puteți să vă căsătoriți prin declarație, chiar dacă v-ar lipsi binecuvântarea.

–N-aș vrea asta decât dacă n-ar mai fi altă cale, spuse Giff, întrebându-se de ce preotul părea mai puțin hotărât ca înainte. Nu-i păsa, atâta timp cât avea să facă tot ce i se cerea. Am îndoieli că o asemenea declarație ar ajuta-o

să-și păstreze numele nepătat. Binecuvântarea Domniei Voastre ar fi un lucru minunat atât pentru ea, cât și pentru mine, nu credeți?

–Păi atunci haide să începem chiar acum.

Cuprins brusc de agitație și sperând că preotul nu-i putea vedea expresia feței, Giff se interesă:

–Cunoașteți bine rânduiala?

–Mi-o amintesc destul de bine ca să slujesc taina nunții, fiule, dar sunt de părere că ar trebui să știi...

–Nu, părinte, dacă e s-o facem, hai s-o facem.

Prelatul oftă.

–Prea bine, domnule. Lady Sidony vă așteaptă.

Giff încuviință din cap și chiar în acel moment îl străfulgeră imaginea lui Sidony așteptându-l într-un dormitor de la Duncraig, îmbrăcată cu o cămașă de noapte de mătase și nimic altceva, cu părul strălucitor, blond-argintiu, revărsat până la șolduri. Trupul i se cutremură de un fior, dar buzele i se răsfrânseră într-un zâmbet lipsit de veselie. O noapte a nunții petrecută pe corabie nu avea să fie prea plăcută pentru nici unul dintre ei.

Sidony îi auzi înainte de a-i vedea, iar inima începu să-i bată cu putere. Ce acceptase – și tocmai cu Giff MacLennan?

Presupunea că nu avea s-o oblige să i se supună ori de câte ori îi venea o toană, dar ce știa cu adevărat despre omul acela? Cu certitudine, nu destul încât să-l judece, darmite să se bizuie pe această judecată.

Giff apăru în prag, împiedicând lumina să mai intre în cabină.

–Deci ai fost de acord, fetițo? Glasul îi era blând, stârnindu-i fetei o senzație inexplicabilă. Avea gura uscată, însă cuvintele îi ieșiră pe buze mai ușor decât s-ar fi așteptat.

–Da, am fost de acord. Nu sunt sigură că asta trebuia să fac, dar sunt sigură că toată lumea ar zice că așa

trebuie, și nu vreau să mă dojenească și să-mi dea porunci după ce am iscat o tevatură care o să mă urmărească întreaga viață.

–Este de ajuns, spuse el. Veniți încoace, părinte. Suntem gata.

–Avem nevoie de cel puțin doi martori, fiule.

Giff întinse mâna dincolo de ușă și îl trase pe Jake înăuntru.

–Du-te la taică-tău și la Hob Grant și adu-i aici. Zi-i lui taică-tău să ia cu el un felinar.

În sfârșit, cu obloanele închise, un felinar aprins atârnat de un cârlig din tavan și Hob și cei doi Maxwell înghesuiți în cabină, părintele Adam putu începe.

Spre surprinderea lui Sidony, ceremonia a fost scurtă, cu o mică întârziere doar după ce Giff și-a rostit jurămintele, când preotul l-a întrebat dacă avea să-i ofere o verighetă soției sale.

La răspunsul negativ al mirelui, Wat Maxwell își scoase inelul de pe degetul mic de la mâna stângă și declară:

–A fost al nevestei mele, dar dacă vrei să-l folosești până vei putea găsi unul pentru domniță, ești bine-venit. Mi-ar plăcea ca Jake să-l aibă pe ăsta pentru fata cu care s-o însura într-o bună zi.

Mulțumindu-i, Giff luă inelul subțire de argint și, cu o mină indescifrabilă, îl făcu să alunece delicat pe degetul lui Sidony.

Ea se uită fix la bijuterie cât timp preotul o întrebă dacă voia să se mărite cu Sir Giffard, și când încuviință, urmară jurămintele. Părintele Adam puse un accent aparte pe ultimul, referitor la smerenie și supunerea în pat și în general, iar fata îl văzu pe Giff zâmbind. El nu trebuise să facă un asemenea jurământ, desigur. Se irită și mai mult amintindu-și că preotul nu subliniase pios nici unul dintre legămintele rostite de mire.

Dintr-odată, părintele Adam proclamă:

–În virtutea puterii cu care m-a învestit Sfânta Biserică, vă declar soț și soție. Îți poți săruta mireasa, Sir Giffard.

Introducerea verighetei de argint pe degetul lui Sidony stârnise emoții bizare în sufletul lui Giff, dar anunțul încheierii căsătoriei îl copleși. Pe când o privea lung, își simți inima bătând de să-i spargă pieptul. Deși fata purta aceleași haine ca atunci când o eliberase din mica ascunzătoare, iar eforturile ei de a-și netezi părul nu avuseseră rezultate prea bune, Giff era mândru de ceea ce făcuse.

Ideea că o putea săruta fără să se aștepte la represalii îl îmboldi să treacă la fapte imediat. Îi cuprinse bărbia cu mâna, îi înclină capul pe spate și își atinse delicat buzele de ale ei, zâmbind când ochii ei străluciră în lumina difuză a felinarului.

–După datină, mirii trebuie să-și anunțe căsătoria tuturor cunoscuților. Fără îndoială, Sir Giffard, se impune să le dați oamenilor din echipaj vestea cea bună.

–Atunci mergeți și le spuneți, murmură Giff. Și închideți ușa în urmă, rogu-vă.

Peste o clipă, ușa se trânti cu un zgomot surd și rămaseră singuri. Teama lui de mai devreme că trupul avea să-l facă de râs în acele condiții se dovedi neîntemeiată.

Se întinse să apuce legăturile tunicii ei de călărie.

–Te implor, nu face asta, Sir Giffard, șopti ea. Am primit să mă mărit cu dumneata, dar atâta tot.

La St. Andrews, Fife și de Gredin, însoțiți de tot alaiul contelui în afară de doi oameni, se duseseră la palat și apoi la catedrală pentru a-l găsi pe Eminența Sa, episcopul. Cum ultima slujbă din zi avea să se termine în curând, acesta îi invitase la palat să cineze și să rămână peste noapte, după cum se așteptase Fife. Cu siguranță, n-ar fi vrut să stea

la bord până dimineață, întrucât nu-și închipuise niciodată o navă atât de inconfortabilă.

De Gredin nu primise încântat vestea șederii la St. Andrews, dar se resemnase la argumentul lui Fife că dacă Mac Lennan o găsise pe fată la bordul corabiei *Serpent Royal*, ar fi vrut s-o lase la țărm cât mai repede cu putință. Și unde putea fi ocrotită mai bine, continuase Fife, dacă nu în palatul episcopului?

Prin urmare, își terminaseră cina delicioasă oferită de episcop și tocmai se delectau cu un Bordeaux excelent când un lacheu intră și spuse:

–Vă cer iertare, Eminența Voastră, dar a sosit din port un om cu un mesaj pentru Domnia Sa, contele de Fife.

capitolul 16

În cabină, cu degetele încă pe închizătorile pieptarului ei, Giff se holba neîncrezător la mireasa lui.

–Ce-ai spus? întrebă el.

–M-ai auzit, veni replica liniștită a lui Sidony.

–Te-am auzit, dar nu-mi pot crede urechilor, spuse el, dorindu-și s-o bruscheze, dar nereușind decât să-și coboare mâinile pe lângă corp. Încercând să sune rezonabil, pentru cazul în care ea se temea de împreunare, Giff continuă: Căsătoria noastră nu este o căsătorie până nu este consumată.

–Cu toate acestea, domnule, hotărârea mea e luată.

–Nu ți-ai găsit cel mai bun moment ca să iei hotărâri, replică el.

–Chiar tu m-ai făcut să înțeleg că *pot* s-o fac, îi aminti ea. Așadar, am luat-o pe aceasta și am de gând să o respect. Tot tu ai făcut-o necesară când ai hotărât să mă ții la bord – de două ori. Ai făcut-o atunci când ai fi putut să te întorci și să mă lași pe țărm la Lestalric și, din nou, la St. Andrews, când l-ai fi putut lăsa pe părintele Adam să mă ducă la episcop.

–Tu nu ai vrut să te duci la episcop!

–E adevărat, dar asta nu-mi schimbă hotărârea luată acum. Înțeleg că prezența pe această corabie mă pune în pericolul de a stârni un scandal care ar pogorî o mare rușine asupra mea și mi-ar înfuria tatăl și întreaga familie. Dar dacă nu ai de gând să le spui tuturor că refuz să mă culc cu tine, ei nu trebuie să știe nimic despre asta.

–Căsătoria e pe viață. Ai de gând să mă refuzi pentru totdeauna?

–Nu am hotărât acest lucru, răspunse Sidony, dar privirea ei alunecă dintr-a lui atunci când pronunță cuvintele. Ca să fiu cinstită, ești prea impetuos pentru gustul meu. Nu aprob gesturile pripite, sub imperiul impulsurilor, dar dumneata pari a-ți fi făcut un obicei din a acționa astfel. Pentru moment, îți cer să te abții.

–Fii atentă, mârâi el, începând să se enerveze. Rob, Hugo și ceilalți ar fi plecat înainte să ajungem la Lestalric și chiar dacă am fi putut amara în siguranță acolo, nu am mai fi avut mijloace cu care să te ducem acasă mai repede. După cum s-a văzut, Fife a pornit pe urmele noastre mult mai repede decât m-am așteptat.

–Mi-ar fi fost ușor să merg pe jos la Lestalric.

–Nu spune prostii. Cele două corăbii comandate de Fife sunt mult mai rapide decât a noastră. Ai văzut câți vâslași au? Cât de lungi sunt? Ce pescaj mic au? Dacă am fi întârziat, ne-ar fi ajuns înainte să ajungem la St. Andrews. Cât despre fuga noastră acolo, am reușit doar printr-o minune. Fife ne va urmări cu și mai multă îndârjire dacă află că am fost chiar în portul acela.

–Ar fi trebuit să mă duci la mal imediat, repetă ea cu încăpățânare.

–S-ar putea să te surprindă, dar transportarea ta acasă nu era cea mai importantă grijă a mea. Trebuia să-mi duc încărcătura în siguranță la destinație. Trebuie să înțelegi asta.

–Așadar, lada aceea cu giuvaieruri și fleacuri este singurul lucru important pentru tine?

–Lada cu giuvaieruri și... Se întrerupse, înțelegând că intrase pe un teren periculos din mai multe puncte de vedere. Ea sesizase situația destul de bine.

–Nu asta este o comoară? întrebă Sidony. Doar niște obiecte? Mai precis, obiecte de valoare pentru cineva. Dar lasă-mă să-ți spun, domnule, că pentru mine sunt mai prețioase rudele și familia decât *obiectele* de orice fel. Și mă aștept ca soțul meu să-și pună familia pe primul

loc. În realitate, această corabie poartă numai o parte dintr-o comoară care nu a adus nimănui binele încă de când a dispărut, acum aproape un veac. Ce importanță ar avea dacă de Fife sau oricine altcineva și-ar însuși partea noastră, dacă astfel toți cei implicați ar fi în siguranță?

–Stai jos, spuse el curtenitor, arătând spre una dintre băncuțele din nișa mesei. Vom discuta deschis, doamnă soție, iar dacă refuzi să mă asculți, îngăduie-mi să-ți amintesc că acum sunt îndreptățit să-ți cer supunerea. Nu mă pune la încercare, pentru că vei regreta.

Sidony îi înfruntă sfidător privirea, dar apoi își dori să n-o fi făcut-o. De fapt, se miră de propria reacție. Își plănuise cu grijă cuvintele și le rostise cu un calm calculat. Se așteptase ca el să fie surprins, dar se așteptase și ca el să înțeleagă, mai ales că, odată, Giff fusese de acord că trebuie să fie dificil să faci întotdeauna ce doresc alții.

Era surprinsă de reacția ei la propunerea lui de a discuta cel puțin în aceeași măsură în care el fusese surprins de decizia ei. Acum însă bărbatul era furios, iar Sidony nu intenționase niciodată să-l provoace atât de tare. Era ca și cum, cu el, ea se transformase într-o persoană cu totul diferită.

Încă din prima zi, el îi scosese la iveală trăsături pe care nu știa că le are, iar unele dintre acestea îi plăceau. Această sfidare irațională nu era însă una dintre ele. Cuvinte de scuze îi veniră pe limbă.

Înainte însă de a apuca să le pronunțe, el se răsti:

–Am spus, șezi!

Se așeză.

O studie un lung moment încruntându-se, apoi se lăsă să alunece pe banca îngustă, de cealaltă parte a măsuței, unde rămase tăcut pentru câteva clipe. Dar nu era o tăcere pe care ea să se simtă obligată s-o rupă. Își spuse să fie recunoscătoare că nu era genul de soț care să zbiere și să stabilească reguli de neîncălcat. Așa era tatăl ei, care,

în plus, avea tendința de a-și schimba regulile după bunul-plac.

În sfârșit, încrucișându-și mâinile pe masă, Giff rosti liniștit:

–Draga mea, această discuție nu s-a desfășurat așa cum mi-aș fi dorit să evolueze orice dialog din noaptea nunții, iar pentru asta amândoi suntem vinovați. Am fost nechibzuit, așa cum spui, dar plecarea noastră în grabă de la Lestalric sau St. Andrews nu s-a datorat acestui impuls. Sper că înțelegi asta. Dacă nu, putem discuta în continuare. Poți să-mi spui întotdeauna orice dorești, între patru ochi, chiar despre comoară. Dar nu țipa la mine și asigură-te că nu ne poate auzi nimeni.

–Nu am strigat, replică ea. Și *a fost* nechibzuit să furi această corabie, ca să nu-i mai pomenesc pe căpitanul ei și pe preot.

Ridicarea unui deget o făcu să tacă.

–Nu l-am furat pe preot, preciză el, dar putem discuta și despre asta, mai târziu. În primul rând, trebuie să știi că opiniile tale despre valoarea comorii sunt irelevante. Nu vorbi, adăugă el când fata încercă să deschidă gura.

Strânse din buze pentru a evita izbucnirea propriei ei iritări. Simțea acut nevoia să dea cu pumnul în masă ori să se ridice și să plece. Faptul că era dificil s-o faci într-o cameră atât de mică nu-i ușura cu nimic situația.

–Apărarea comorii – a fiecărui obiect din ea – este o chestiune de onoare pentru noi, afirmă el. Dacă știi că a dispărut de atât de multă vreme, îi cunoști cumva și istoria?

–Te referi la legătura cu Ordinul?

–Corect.

Și acesta se număra printre subiectele ce nu trebuiau discutate niciodată, așa că ea încuviință temător din cap, uitându-și furia.

Cum el rămase tăcut, Sidony spuse:

–Din câte știu, Cavalerii Templieri le-au dat oamenilor posibilitatea de a călători fără a-și duce cu ei bunurile de preț. Aveau nevoie doar de o scrisoare de la o filială către alta, din Scoția până în Țara Sfântă sau aproape orice loc dintre acestea, dându-le dreptul la o anumită sumă pentru care nu le trebuia mai mult decât o parolă. Mai știu și că datorită serviciilor de acest fel și nu numai, ei acumulaseră o mare avere, care a dispărut cu ani în urmă, atunci când regele Franței a încercat să și-o însușească.

–De asemenea, Ordinul apăra bunuri de mare valoare pentru Sfânta Biserică și pentru șefii de state, explică el. Așadar, trebuie să înțelegi că atunci când onoarea noastră este în joc, nimic nu mai contează. Trebuie să apărăm ceea ce am jurat că vom apăra.

Deși îi stătea pe limbă să spună că tocmai jurase în fața Domnului să o apere pe ea, se abținu. Știa cu siguranță că el și-ar fi riscat, chiar și-ar fi dat viața, pentru ea. Nu știa de unde știe, așa cum nu știa de unde știe o mulțime de alte lucruri despre el, dar așa stăteau lucrurile încă din prima zi.

Giff îi aștepta răspunsul.

–Nu pot pretinde că înțeleg tot ceea ce vor să spună bărbații atunci când vorbesc despre onoare, dar Isobel, Adela și Sorcha par să cunoască la fel de multe despre comoară ca voi, bărbații. Ele știu precis care e încărcătura noastră, nu-i așa?

El încuviință.

–Cred că da.

–Atunci, acum că suntem căsătoriți, îmi vei spune și mie?

Bărbatul făcu o grimasă, dar chipul său era mâhnit.

–Nu încă, fetițo.

Aplecându-se înainte și uitându-se adânc în ochii lui, ea îl întrebă:

–De ce nu?

Giff clătină din cap.

–Nu te cunoscu îndeajuns de bine.

–Dacă *m-ai cunoaște* mai bine, mi-ai spune?

Ochii i se îngustară.

–Acum te tocmești cu mine, scumpo? Sper să insinuezi că dacă te-ai culca cu mine ți-aș spune tot ce știu.

Căldura îi invadă chipul.

–Mă temeam că *tu* sugerai asta.

El chicoti.

–Cred că tocmai ți-am dovedit punctul de vedere și tu pe al meu. Trebuie să ne cunoaștem mai bine, iubito. Pentru o clipă mi se pare că pot vedea în mintea ta și îți pot citi gândurile. Apoi, simt că tu faci asta cu mine. Dar în final, știu că nici unul dintre noi nu poate fi sigur de celălalt. Gândește-te că vom profita de această călătorie pentru a ne cunoaște mai îndeaproape.

Ea dădu din cap, surprinsă să descopere că ușurarea ei conținea și o doză de dezamăgire.

Giff se ridică și îi întinse o mână.

Temătoare, o acceptă și îl lăsă s-o ajute să se ridice.

Își puse mâinile pe umerii ei, o privi în ochi și rosti:

–Sper că vei asculta cu atenție ceea ce am să-ți spun.

–Cu siguranță o voi face.

–Poate, murmură el cu un zâmbet ambiguu. Dă-mi voie să încep cu cel mai bun argument. Ai sugerat mai devreme că singurul mod în care ceilalți ar putea să știe despre... despre decizia ta din seara asta ar fi dacă eu aș da de veste întregii lumi. În realitate, dacă aș acționa așa cum aparent te aștepți tu, ar fi ca și când aș anunța-o tuturor celor de la bord.

–Nu înțeleg ce vrei să spui.

–Vreau să spun, dulcele meu călău, că dacă aș ieși acum și m-aș culca pe punte, la un loc cu marinarii, sau oriunde pe acest vas, în afară de această cabină – cabina *mea* –, cu tine, toți ar pricepe că mireasa mea nu mi-a tolerat prezența.

Gândul că el avea să petreacă noaptea cu ea, în cabina strâmtă, îi opri respirația în gât și îi acceleră bătăile inimii.

Fife era nervos că încă nu avea nici un semn al prăzii pe care o urmăreau, dar el și de Gredin conveniseră că MacLennan se îndrepta spre nord. Chiar dacă nu reușiseră să-l prindă, contele era sigur că la Girnigoe se afla cheia comorii. Dacă informația ultimului an era corectă, iar familiile Sinclair și Logan știau unde era ascunsă Piatra, atunci probabil că ei o mutau în altă parte chiar acum, mai ales că încărcătura lor era atât de importantă încât, atunci când el îl trimisese departe pe olandez, MacLennan riscase să fure *Serpent Royal* pentru a o transporta.

Pe mare era frig, iar Fife era ud, pentru că în plecarea rapidă din Leith Harbor vâslele oamenilor săi îl împroșcaseră din cap până în picioare. Din fericire, de atunci vântul se întețise suficient ca să nu mai fie nevoie de rame.

Îl mai irita și faptul că la St. Andrews nu aflaseră nimic despre fată.

Pe când se îndreptau către palat cu episcopul, de Gredin întrebase dacă Eminența Sa avusese vizitatori în acea zi, dar el negase că ar fi primit pe cineva.

Fife și de Gredin făcuseră și ei un timp bun de la Leith la St. Andrews și nu văzuseră nici urmă de *Serpent* în port, doar vase mici, două mai mari, un vas comercial sub drapel olandez și un altul cu steagul norvegian pe catarg.

–A ridicat ancora la scurtă vreme după ce am ancorat noi, milord, adăugă bărbatul.

–De ce nu ai venit să ne spui imediat? mormăi de Gredin.

Fife interveni:

–Care ar fi fost diferența? N-am putea s-o luăm acum după el, nici dacă am vrea. De ce ne-ar păsa ce face un norvegian?

–De ce ar părăsi un norvegian un port sigur după lăsarea întunericului?

Omul care adusese știrea se uita umil la Fife:

–Nu ne-a dus capu' la asta, milord. Nu ne-am gândit deloc până când, ceva mai devreme, unul dintre oamenii cavalerului a zis că a zărit o licărire la pupa când am trecut pe lângă corabie.

–La naiba, doar nu-mi spui că era *Serpent Royal!* exclamă Fife.

–Păi nu, că nu a văzut numele, explică omul. Dar a băgat de seamă că avea o pupă ca aceea a lui *Serpent*, milord, cu traverse în formă de M.

–Într-adevăr, traversele sale formează un M, acceptă Fife. Dar, cu siguranță...

–Trebuie să plecăm după ei imediat! strigă de Gredin. Trebuie s-o facem, milord, dacă avem cea mai mică șansă să-i prindem din urmă.

Fife nu intenționa să facă nimic de acest fel. Nu-și putea imagina o moarte mai oribilă decât înecul într-un naufragiu, pe o noapte neagră ca smoala, fără nici o posibilitate de salvare. Dar când de Gredin se înflăcărase explicându-i episcopului că un tâlhar furase frumoasa corabie a contelui, Fife nu putea susține că ar fi preferat să doarmă într-un pat confortabil în loc să încerce s-o recupereze.

De Gredin ar fi acceptat cu ușurință că Fife trebuia să rămână lângă episcop, în timp ce el pleca singur să-și captureze comoara atât de prețioasă și să pună mâna și pe Piatră.

Acum, resemnat cu soarta, Fife murmură o rugăciune și încercă să-și găsească un loc mai comod, înțelegând abia atunci când îl informă soldatul care-i servea drept ordonanță că de Gredin urcase jumătate din trupele sale pe cel de-al doilea drakkar.

Încheindu-și pledoaria extrem de convingătoare pentru a împărți cabina cu Sidony, Giff o auzi oftând încet

drept răspuns și tresări plin de speranță. Din momentul în care ea îl respinsese, impulsul lui de a o îmbrățișa – și chiar de a merge mult mai departe – crescuse în așa măsură încât se transformase în patimă pură, iar el știa asta. Umerii ei pulsau calzi sub mâinile sale. Degetele își doreau să-i mângâie pielea dezgolită.

Trase adânc aer în piept și o eliberă cu blândețe.

–Cred că poți rămâne o vreme, spuse ea.

–Mă tem că ei se așteaptă să rămân toată noaptea.

–În fiecare noapte?

–Orice altceva aș face ar sugera fie că sunt alungat, lucru pentru care aș scădea în ochii lor, fie că nu mă atragi, ceea ce s-ar răsfrânge – pe nedrept – asupra ta.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, dar se mulțumi să spună:

–Atunci, cel mai bine ar fi să rămâi, cel puțin în noaptea asta. Sper că pot avea încredere în cuvântul pe care mi l-ai dat.

Pe negândite, mâinile sale se întoarseră pe umerii fetei, iar el murmură:

–Draga mea, poți avea oricând încredere în cuvântul meu, atunci când mi-l dau. Dar în această chestiune nu o voi face, pentru că nu sunt sigur de mine însumi. Ești prea atrăgătoare, prea ațâțătoare pentru dorința unui bărbat, iar eu te doresc enorm. Așa că ai grijă să nu mă ispitești prea mult. Dacă o faci, nu mai sunt responsabil pentru acțiunile mele.

Ochii ei se făcură atât de mari, încât el se întrebă dacă nu cumva o speriase.

La gândul că ea îl putea atrage în așa măsură, Sidony fu străbătută de un fior. Auzise poveștile barzilor despre femei care puteau exercita o asemenea putere asupra bărbaților, dar nici nu ar fi visat că ea ar fi putut face un bărbat să-și calce cuvântul. Sentimentul era atât

de înviorător, încât o tenta să vadă ce s-ar fi întâmplat dacă îl punea la încercare.

–Nu te gândi că îți voi da un pumnal să te aperi, ca acelea despre care am auzit că le poartă asupra lor surorile tale Isobel și Adela, spuse el cu un zâmbet. Dar le-aș putea ordona oamenilor să prindă un somon mare și ți l-aș da să-l folosești, dacă nu mă mai controlez.

Ea izbucni în râs la aceste cuvinte, iar tensiunea dintre ei scăzu.

–N-am nevoie de un somon, domnul meu. Pot oricând fluiera după ajutor sau pot țipa, dacă am nevoie. Poți rămâne în noaptea asta, dar sper că nu te aștepți să mă dezbrac pentru culcare în timp ce mă privești.

–Aș vrea s-o faci, cum să nu, recunoscu el. Dar mă voi duce pe la echipaj și să vorbesc cu Wat Maxwell. Nu-ți fă griji pentru felinar, îl sting eu când mă întorc.

Spunând acestea, plecă, iar Sidony, neavând idee cât avea să lipsească, se grăbi să-și scoată pieptarul și fusta, le scutură în speranța de a le reda aspectul și le agăță în cârligele fixate pe perete, lângă lavoar.

Urciorul cu apă era înfipt într-un strat gros de nisip, pentru a nu cădea la mișcările vasului. Turnă cu grijă suficient lichid pentru a înmuia o eșarfă și își curăță chipul, brațele și spatele urechilor. Cu degetul își curăță și dinții, pe cât de bine putu, apoi trase două cuverturi groase, brodate, din cufărul în care se aflau. Aruncă una pe patul de deasupra, iar pe cealaltă o întinse peste pătura acoperită cu un cearșaf din cel de dedesubt și se strecură tremurând între ele.

Un astfel de pat era departe de a fi confortabil și încercă să și-l imagineze pe Giff dormind în el. Fără îndoială, servitorul l-ar fi căptușit cu plăpumi pentru a-i face Înălțimii Sale un cuib, dar cu pătura subțire ce ținea loc de saltea sub ea, se simțea, cu siguranță, mai confortabil decât atunci când se trezise în închisoarea ei subterană.

În plus, se gândi că era atât de obosită încât ar fi putut dormi și pe o stâncă.

Ațipise deja când sunetul metalic al zăvorului o trezi brusc.

–Tu ești? întrebă, trăgându-și cuvertura până sub bărbie în timp ce ușa se deschidea. Înțelegând că oricine ar fi putut răspunde afirmativ, își reprimă un chicotit.

Bărbatul deschise ușa doar cât să se strecoare înăuntru, o închise atent în urmă și rosti:

–Oricine altcineva ar fi știut că-și riscă viața intrând aici, și ar fi avut dreptate.

Fata simți din nou acel fior al puterii feminine. Nu crezu nici o secundă că ar fi omorât un om a cărui singură vină ar fi fost aceea că încercase să intre, dar faptul că el o spusese era amețitor.

–Unde suntem? se interesă ea.

–Între Arbroath și Montrose. Am trecut de Devil's Head acum câteva minute și în scurt timp ar trebui să depășim cele două vârfuri ale Meg's Craig.

–Te cred, n-am idee cum îți dai seama. Eu nici măcar nu recunosc aceste denumiri.

–Au început să răsară stelele, dar sigur cunoști Arbroath.

–Știu că faimoasa noastră declarație de independență față de Anglia a fost semnată acolo, acum cincizeci de ani, dar n-am idee unde este.

–Suntem cam la două ore și jumătate de St. Andrews, călătorind cu patru noduri. Dacă vântul se menține, sperăm să ajungem la Aberdeen până dimineață.

–Ramele sunt tot ridicate, o pot spune după mișcarea corabiei.

–Nu avem nevoie de ele cu un vânt atât de favorabil și cu norii risipindu-se, dar ambele sunt imprevizibile. Ești gata, pot stinge felinarul?

Corpul ei fremăta sub senzații noi. Giff părea enorm în cabină, capul său aproape atingând tavanul.

–Crezi că o să te țină patul ăla?

El râse.

–Dacă vrei, te pot urca pe tine acolo.

Gândul de a trebui să urce acolo cu el în cabină ori să coboare cu el în patul de jos era aproape mai rău decât acela ca el să o ridice, îmbrăcată doar în cămașa de corp.

–Aș prefera să rămân aici, spuse ea, sperând că vocea îi sunase demn, dar sigură că a auzit o inflexiune ascuțită care numai demnă nu era.

Giff avu amabilitatea de a nu mai râde.

–O să-mi scot cizmele, iar tu ai putea să te tragi puțin mai în spate, pentru că o să pășesc pe marginea patului tău ca să mă urc la mine, iar tavanul ăsta e departe de a avea o înălțime normală.

Apoi, felinarul se stinse și camera plonjă într-un întuneric dens, dar ea simți când Giff puse piciorul pe patul ei și se săltă deasupra. Sidony rămase încordată în întuneric, încă înfrigurată, încercând să se relaxeze, profund conștientă de prezența lui deasupra.

–Chiar încapi acolo? îl întrebă.

–Aproape cu totul. Am dormit și în locuri mai rele.

Ea încercă să-și imagineze care ar fi putut să fie acelea.

Mișcarea navei era liniștitoare. Până la urmă, ar fi adormit-o, dar clipele continuau să treacă. El își schimbă poziția, făcând lemnul să scârțâie.

Spunându-și să nu se mai teamă că bărbatul ar fi putut cădea peste ea, Sidony se ghemui pe scândura îngustă și se întrebă cum dormeau vâslașii în locurile înguste ce le erau destinate între bănci sau chiar pe acestea.

Jake îi spusese că existau hamacuri pe care le puteau întinde în spațiile de sub punte, dar erau „prea puține", după băiat, și numai acolo unde nu era plin de mărfuri și provizii. Galerele vestice nu aveau punți inferioare și cărau puține provizii, trăgând la țărm aproape în fiecare noapte și depinzând de vânătoare sau pescuit pentru hrană. Zâmbi, amintindu-și de masa pe care o luase cu Jack.

Se mișcă din nou, sigură că în zori șoldurile aveau să-i fie vinete.

–Încă nu dormi? murmură el.

–Mă gândeam.

–La noi?

–La corabie, răspunse ea. Niciodată nu mi-ai spus cum ai făcut să o furi – și pe căpitan. Și, cu toate că ai zis că deciziile tale de a naviga de la Lestalric la St. Andrews nu erau nechibzuite, poți spune același lucru despre furtul vasului și al căpitanului sau răpirea unui preot? Cum poți să faci asemenea lucruri? Mai ales să furi o corabie. Aș fi crezut că este cu neputință pentru un singur om.

Zâmbind, Giff îi răspunse.

–La vremea respectivă, părea un lucru corect, așa că am făcut-o.

–Dar vasul nu-ți aparținea! Nu poți să iei lucruri pur și simplu, așa cum nici Jake nu are dreptul. Așa i-ai spus, și chiar ai vrut să-ți plătească șilingul acela.

–Diferența este că eu aveam nevoie atât de o corabie, cât și de un mod de a-l încetini pe Fife. El a aflat de nava olandeză pe care am închiriat-o și a trimis-o în plata Domnului. Aș mai sublinia și că dacă nu aș fi luat această galeră, tu ai fi rămas un zălog care ne-ar fi forțat să capitulăm. Fără îndoială, aceasta era intenția lui atunci când a ordonat să fii răpită.

–Știi, nu cred că el a ordonat-o, spuse ea cu înțelepciune. Nu spun că nu ar fi făcut-o dacă ar fi știut că poate, pentru că a încercat să o aresteze pe Adela anul trecut, pentru a-i forța mâna lui Rob. Dar amintește-ți că atunci când m-a capturat de Gredin, Fife scotocea prin bagajele Isabellei. De unde putea să știe că eu voi fi pe creastă?

–Putem presupune că aceeași iscoadă care i-a spus lui Fife despre planurile Isabellei a aflat cumva despre planul tău de a călări cu Lady Clendenen în întâmpinarea ei.

–A fost într-adevăr o iscoadă?

–Da, dar la Roslin, spuse el amintindu-și.

–Nu am văzut pe nimeni cunoscut cu de Gredin.

–Nu contează, Fife nu putea ști că vei fi acolo, pentru că nimeni nu se aștepta să călărești atât de departe. De Gredin trebuie să fi profitat de ocazie atunci când i-ai oferit-o. Mă întreb dacă acum Fife știe că te afli pe această corabie. Da, sigur că știe. L-ai auzit pe de Gredin ordonându-le oamenilor săi să-i spună.

–Încă n-ai zis nimic despre luarea navei lui Fife.

El se strâmbă, dar Sidony merita un răspuns.

–O vei numi o faptă îndrăzneață sau impulsivă, chiar nesocotită și nebunească.

–Adesea pari să te comporți așa.

–Adevărul e că oamenii m-au numit așa câteodată. Dar am descoperit că, în mijlocul haosului, poți găsi întotdeauna un prilej de izbândă. Eu îl caut și profit de el.

–Și asta ai făcut cu vasul acesta?

–Sigur. Nu m-am gândit la el ca aparținându-i lui Fife. Doar am folosit ocazia, când am înțeles că, în afară de căpitan și de Jake, la bord mai erau numai doi oameni.

–Dar i-ai răpit și pe Jake și pe căpitanul Maxwell!

–I-am cerut lui Maxwell să-mi jure supunere, așa cum ar fi făcut oricine în locul meu. A fost de acord pentru că i-am promis că-l voi proteja pe Jake. Dacă i-aș fi lăsat la țărm, Fife i-ar fi spânzurat pentru pierderea galerei sale.

Fata nu mai răspunse nimic.

El lăsă tăcerea să domnească o vreme, apoi murmură:

–Mai ești trează?

–Da.

–Acum înțelegi de ce acționez uneori așa?

Sidony nu răspunse. Îi plăcea să-l asculte și era clar că, în opinia lui, procedase corect. Dar ceva o deranja și nu era sigură că era bine să-i dezvăluie despre ce era vorba. Din experiența ei, bărbaților nu le plăcea să le fie criticate deciziile.

–Ce e, fetițo? Ții cu orice preț să-mi mai spui ceva, o simt.

–Doar că m-am aflat la bordul acestui vas din întâmplare, deci este incorect să pretinzi că fapta ta a fost justă datorită prezenței mele. Mai mult, să rămâi fără nici o navă în ultima clipă dovedește o planificare dezastruoasă pentru o întreprindere atât de importantă, una pe care alții o puneau la cale de aproape un an de zile. Oare toți bărbații se mulțumesc să aștepte o ocazie, atunci când e vorba despre o mare comoară?

Stomacul i se strânse în tăcerea ce urmă, dar vocea lui rămase egală.

–Indiferent cât de grijuliu plănuiești, ceva merge rău întotdeauna, iar probabilitatea cea mai mare de a greși este în momentele cele mai dificile. Cu încărcătura deja în mișcare, trebuia să acționez repede, altfel totul s-ar fi dus pe apa Sâmbetei.

–Asta înțeleg. Dar și alții au rostit unele lucruri despre tine. Cea mai mare parte par a le spune în glumă, însă te pun totuși pe gânduri.

–Atunci când mă vei cunoaște mai amănunțit, poate că vei înceta să te îndoiești de mine, dar întotdeauna vei avea dreptul să-mi spui și să mă întrebi orice, oricând.

–*Oricând?*

–Oricând suntem singuri, ca acum, replică el ferm. Acum, gata. Culcă-te!

Ea zâmbi și închise ochii. Ziua precedentă fusese teribilă, dar se simțea din nou în siguranță. Chiar și pe patul acela tare, se cufundă într-un somn profund și fără vise.

La sosirea zorilor, se deșteptă singură în cabină.

Giff se afla deasupra cabinei de la pupa, uitându-se în spate. Nori albi și pufoși se rostogoleau la mare înălțime pe cer, avertizând asupra condițiilor proaste din față. Încă mai erau la sud de Aberdeen, dar sperau să ajungă la Peterhead până la lăsarea serii.

Nu vedea pânze în urma lor și, ca o asigurare suplimentară, vântul puternic le dăduse o viteză bună, dar deși spera că frica de mare îl va fi reținut pe Fife la St. Andrews, avea o bănuială sâcâitoare că speranța avea să se dovedească falsă.

Wat Maxwell, care îi dăduse cabina sa părintelui Adam, nu dormise toată noaptea, rămânând la comandă, iar Giff avusese încredere în el. Nu numai că simțea instinctiv că Maxwell era un om de nădejde, dar știa și că, deși vâslașii clanului Sinclair îl ascultau pe căpitan, ei nu ar fi ezitat să-l trezească dacă Maxwell ar da un ordin inacceptabil, precum să se predea lui Fife.

Înainte de a se sui pe cabina de la pupa, Giff îl trimisese pe Maxwell la prora, să se odihnească, ignorându-i protestele că preotul nu se trezise încă.

–Desigur, se bucură de ocazie ca să lenevească, dar el nu poate conduce vasul, iar tu ai nevoie de somn, altfel nu-mi vei mai fi de nici un folos. Scoală-l și bagă-te în pat!

Așa că Maxwell plecase.

Giff se întoarse și mătură puntea cu privirea, în căutarea unuia dintre vâslașii mai mici de înălțime. În general, aceștia erau înalți, cu picioare și spinări puternice, pentru că, aparținând de clanul Sinclair, erau și războinici și vânători buni. Găsind unul care părea potrivit, îl privi fix și-i făcu semn, apoi coborî în liniște, pentru cazul în care fata – frumoasa și încăpățânata sa mireasă, se gândi el zâmbind – încă dormea.

–Da, domnule? Asprul vâslaș se uita la el cu ochi cenușii, naivi.

–Blegbie, parcă așa te cheamă? spuse Giff.

–Da, domnule, Ned Blegbie.

–Ce părere ai despre urcatul pe catarg, Ned Blegbie?

Omul rânji.

–E o nimica toată, domnule.

–Sunt de acord, dar nu e bine pentru moralul oamenilor ca stăpânul vasului să se bucure de toată distracția, așa

că urcă-te cât de sus poți să te simți în siguranță și strigă dacă vezi vreo pânză în spatele nostru.

Continuând să rânjească, Ned Blegbie păși cu agilitate până pe brațul vergii, apoi, folosindu-se de nodurile parâmelor, urcă până când capul său se iți deasupra catargului.

–A fost floare la ureche.

Giff se uită în jos și-l văzu pe Jake lângă el, urmărindu-l pe Ned Blegbie.

–Ai face mai bine să te ferești de mine, spuse el cu severitate. Și să nu-mi spui că tatăl tău te lasă, că nu te cred.

–Nu, m-a prins odată când începeam să urc și m-a tras jos. Dar nu mi-e frică.

–Ai făcut-o?

–Păi sigur. Înainte să luați Domnia Voastră corabia, la bord mai erau doi oameni. M-au ațâțat s-o fac într-o noapte, când tata dormea. Mi-au promis un bănuț dacă atingeam vârful catargului. Le-am spus că o fac, dar nu pentru un bănuț. Așa că mi-au dat o jumătate de penny. A fost foarte ușor.

–Oamenii aceia au noroc că nu se mai află la bord, comentă Giff. Nu ai nimic de dereticat în dimineața asta?

Jack oftă.

–O s-o fac. Nu e nevoie să vă răstiți la mine. Privirea lui se mută către un punct în spatele lui Giff.

–Sunteți cu adevărat însurat cu domnița?

–Sunt, spuse Giff văzând-o pe Sidony în ușa cabinei căpitanului.

Îi zâmbi și obținu un zâmbet cuceritor în schimb.

–Domnule! strigă Ned Begbie, Două pânze la tribord!

Fife era animat de un optimism moderat. Le dăduse ordin oamenilor să construiască un adăpost de pânză pentru el, la capătul drakkarului, pentru a-l feri de ploaia ce părea să se apropie sau de soare, dacă le mai era dat să-l vadă. Mai mult, după de Gredin, *Serpent* avea un avans

de circa o oră. Fife nu era prea convins. Văzuse o navă la orizont, dar prea departe pentru a o putea identifica.

De Gredin replică:

–În aceste ape nordice, corăbiile atât de mari sunt rare. Aș fi extrem de surprins dacă nu ar fi *Serpent*.

–Atunci, spune-le băieților să bage viteză, ca să-i putem prinde.

–Dacă insiști, dar se îndreaptă în direcția bună, răspunse de Gredin înțelept. Ei nu ne cunosc, deci dacă nu-i amenințăm, nu vor avea nici un motiv să ne evite.

Fife acceptă, dar numai pentru că înțelesese că a pune mâna pe Piatra Destinului de unul singur s-ar fi putut dovedi dificil, chiar dacă recuperau corabia. De fapt, *Serpent* îi aparținea și i-ar fi plăcut să revendice Piatra doar în acest temei, dar MacLennan ar fi făcut tot posibilul s-o păstreze.

De asemenea, de Gredin își dorea comoara și, cu siguranță, ar fi pretins că Piatra face parte din ea. Poate că nu ar fi dorit neapărat să o păstreze, însă ar fi înțeles valoarea ei pentru scoțienii hotărâți s-o țină în Scoția și ar fi cerut o avere ca răscumpărare. Indiferent dacă Templierii acceptau să plătească sau nu, Piatra nu i-ar fi fost de nici un folos lui Fife dacă se afla în mâinile lui de Gredin sau ale Templierilor.

Mai mult, nu numai că Fife nu dispunea decât de o duzină de oameni, dar înțelesese că, deși îi era superior în rang lui de Gredin, nu se afla în nici un fel la comanda drakkarelor sau a vâslașilor.

Iar de Gredin promisese că mai multe vase aveau să li se alăture în curând.

capitolul 17

–La vâsle, băieți!

Sidony îl auzi pe Giff strigând în timp ce îi făcea semne lui Ned Blegbie să coboare. Îl urmări deplasându-se rapid și dând ordine oamenilor. Zâmbi văzând importanța cu care Jake se îndreptă spre busolă, la ordinul lui Giff.

Din acel moment, pentru restul zilei, bărbatul nu îi prea dădu atenție. Ea mâncă niște carne sărată și o bucată de pâine la amiază și discută cu părintele Adam, dar când preotul începu să pună întrebări la care îi era greu să răspundă sau prea personale, se scuză și se retrase în cabina căpitanului, pentru siestă.

Cina fu compusă din pâine tare și o tocană din carne sărată cu găluște de făină, într-un sos subțire, pe care oamenii o preparaseră fără greutate deasupra unui vas cu jăratic, în pofida valurilor.

Giff luă împreună cu ea masa frugală, dar mintea sa rămânea la mare și la drakkarele care îi urmăreau. Apoi, spre surprinderea ei, cu o oră înainte de apusul soarelui, duse vasul într-un golf, coborî ancora și trimise barca la țărm cu câțiva arcași. Apoi, se urcă el însuși pe catarg pentru a scruta zarea.

Barca reveni după o oră, cu burdufuri de apă proaspătă și vânat, după care porniră iarăși la drum. Când, în sfârșit, Sidony se retrase în cabină, Giff își vârî capul pe ușă și spuse:

–Vin și eu imediat, fetițo, dar nu voi rămâne mult. Odată ajunși la Peterhead, vreau să urmăresc cu grijă cursul, pentru că vom avea șaptezeci de mile de mare deschisă în fața noastră, fără pământ la orizont până ce depășim Moray Firth. Dacă am rata golful Sinclair

și am ajunge la Orkney sau mai rău, reputația mea ar fi ruinată.

Cum nici prin gând nu-i trecea că un astfel de lucru s-ar fi putut petrece cu el la comanda navei, ea se mulțumi să zâmbească, apoi se pregăti repede de culcare și intră să-l aștepte.

–De ce ne-am oprit în golf? întrebă Sidony.

–Pentru că nu mai suportam tocana aia. Mâine mâncăm iepure.

–Dar dacă ne prindea Fife?

–Ei bine, acesta este un alt motiv. Vasele lui sunt mai rapide decât al nostru, dar avem un avans de circa o oră. Voiam să văd dacă se opresc și ei. Probabil că au făcut-o, pentru că acum se regăsesc în aceeași poziție ca înainte. Par să ne urmărească, gândindu-se, poate, că suntem destul de proști încât să-i conducem la comoară.

Îi plăcea să-i audă vocea. Când spuse că nu era nevoie să-și mai bată capul cu felinarul, ea fu de acord și întrebă dacă el era cu adevărat preocupat de cursul lor.

–Nu tocmai, pentru că stelele se văd, dar vremea se străduiește din greu să ne aducă o furtună. Hugo ar spune că sunt nebun dacă nu trag la țărm până la răsărit, dar adevărul e că nu am încredere în Fife și cu cât ajungem mai repede la Girnigoe, cu atât mai bine.

Discutară verzi și uscate până când Maxwell bătu în ușă și spuse că trecuseră de Cairnbulg Point. Atunci, Giff se aplecă, o sărută prea grăbit și ieși. Dis-de-dimineață, cerurile erau din nou întunecate, vânturile băteau din toate părțile și nimeni nu se putea îndoi că furtuna care amenința încă din ajun avea să lovească în scurt timp.

Giff credea că furtuna nu va izbucni înainte de sosirea lor la Girnigoe, dar orele întunecate ale nopții îi puseseră priceprea la încercare. Norii turbulenți le permiseseră adesea să vadă stelele, iar busola rămăsese pe direcție, dar

atunci când răsări soarele fără ca pământul să se zărească, el speră că nu se înșelase la calcule.

Tocana de iepure de la prânz îi mai ridică moralul, dar mai trecură câteva ore până ce Blegbie, din vârful catargului, să vadă pământul în față și să strige vestea cea bună. Apoi adăugă:

–Corăbiile lor se apropie, domnule, și cu ele mai sunt vreo cinci, șase.

Aflând că nu erau numai drakkare, Giff îi făcu semn lui Maxwell să-l urmeze în cabina de la prora, alungându-l de acolo pe preot fără menajamente.

–Să mai verificăm ruta o dată, propuse Giff întinzând o hartă a coastei concepută în acest scop. Confirmând detaliul pe care și-l amintise, îl informă:

–Îi vom lăsa se apropie cât vor, apoi vom depăși strâns Capul Noss, imediat după apus.

–Mai avem aproape două ore până atunci, domnule. Vom fi la limită.

–Așa este, dar dacă am socotit bine, Fife și întăririle lui vor avea alte griji mai importante, în timp ce eu trag la țărm și discut cu Prințul Henry.

–Clar, am înțeles, spuse Maxwell, aruncând și el o privire la hartă. Dacă mi-e permis să întreb, cât aveți de gând să stați la Girnigoe?

–Doar o zi sau două, să ne aprovizionăm; apoi, duc încărcătura spre apus.

–Sper că nu aveți de gând să ne lăsați pe Jake și pe mine la Girnigoe; sau așa plănuiți, domnule?

–Am nevoie de tine, Maxwell, și cred că vei dori să-l păstrezi pe Jake alături.

–Desigur, domnule. Băiatului îi era atât de frică să nu mă piardă după ce a murit mama lui, încât i-am promis că voi rămâne întotdeauna cu el. Până acum m-am ținut de cuvânt, dar nu-mi miroase a bine ce ne așteaptă, cu furtuna care se apropie și așa mai departe, adăugă el.

–Prințul Henry ar avea grijă de el, dacă i-ai cere, îl asigură Giff.

–Ar fi frumos din partea Înălțimii Sale, dar nu vreau să-mi calc cuvântul față de Jake.

–Vom vedea, atunci.

Giff se gândi că, fără îndoială, Sidony ar fi trebuit să rămână și ea la Girnigoe, dar în sinea lui îi displăcea profund să o lase singură.

Numai cerul știa când avea să se poată întoarce după ea.

Mai mult, acum era soția lui și nu dorea s-o părăsească.

Vântul începu să bată neregulat, lipind pânza de catarg imediat după ce o umfla, astfel încât marinarii de la parâme făceau tot posibilul s-o controleze.

Valurile deveniră mai puternice și mai înalte, în timp ce nori negri goneau spre vest, unde se întâlneau cu cei încă și mai întunecați venind dinspre est.

Sidony, bine înfășurată în mantaua voluminoasă de lână neagră a lui Fife, privea norii care încercau să se suie unul peste celălalt. Unii înalți, umflați și albi, iar alții negri și întinși, toți la înălțimi diferite, părând a zbura în toate direcțiile.

Și valurile veneau de peste tot și cu cât se apropiau de țărm, cu atât erau mai haotice, până când marea ajunse să semene cu o oală uriașă, zgâlțâită de un nebun.

Giff se opri din turele sale neîntrerupte și o întrebă:

–Ți-e frig, fetițo?

–Nu, domnule. Îmi place vântul, dar am renunțat să mai încerc să-mi țin capul acoperit.

El rânji.

–Atunci, această vijelie nu te sperie.

Sidony clătină din cap, nedorind să admită că prezența lui îi dădea încredere.

–Cât de aproape sunt următorii noștri?

–Câștigă teren, pentru că sunt mai ușori ca noi, dar vom ajunge la Girnigoe până la căderea nopții.

Ea nu dorea să se gândească la Girnigoe. Îl întâlnise pe prințul Henry de Orkney de mai multe ori, dar nu o cunoscuse pe contesa lui. Cum, căsătorită sau nu, nu-și putea imagina o femeie care să fie de acord cu călătoria ei pe o corabie plină de bărbați, nu se grăbea să o cunoască.

Dar, două ore mai târziu, *Serpent* ocolea Capul Noss intrând în golful Sinclair.

Giff admira, așa cum o făcuse și altădată, magnificul golf care se deschidea în fața lor. Larg de șase mile la intrare, linia semicirculară a țărmului, abruptă și stâncoasă oriunde în altă parte, ceda patru mile de teren unor dune joase de nisip, pe fundalul unor râpe impresionante. Nenumărate fisuri străbăteau zidul, creând peșteri întunecoase sau spărturi pline de apă, deschise către cer. Și pe ici, pe colo, piloni izolați de nisip, numiți „stoguri", aruncați spre cer din tumultul brizanților.

–Stăpâne Giff, tata mi-a zis să vă spun că vasele sunt la numai o jumătate de oră distanță.

–Mulțumesc, Jake. Pe măsură ce continuau să ocolească promontoriul, Giff căuta cu privirea castelul, măsurând concomitent, cu un ochi expert, ritmul tot mai rapid al refluxului, recunoscător pentru faptul că Henry avea în permanență pândari care să-i anunțe eventuala apropiere a unor ambarcațiuni.

La o milă vest de promontoriu, castelul Girnigoe, principala fortificație a primilor conți de Caithness și a familiei Sinclair, se profila pe o limbă ascuțită de pământ, la o sută de picioare deasupra capătului dinspre sud-est al golfului.

Principalul turn al castelului se afla la cincizeci de picioare și avea cinci etaje, iar zidul său exterior, în locul unde înfrunta marea, stătea agățat pe marginea prăpastiei abrupte. La baza acelei prăpăstii, o crevasă suficient

de largă încât să adăpostească un vas măricel avansa adânc sub stânca înaltă, în formă de limbă a castelului.

La stânga, în adăpostul curburii dintre țărm și Capul Noss, Giff admiră chiar cu mai multă plăcere patru dintre galerele lui Henry, fiecare cu echipaj complet.

Ordonând coborârea pânzei, Giff își îndreptă vâslașii către micul golf.

Vântul scăzuse vizibil de când ocoliseră Capul Noss, dar valurile rămâneau agitate, iar spațiul înconjurat de stânci nu permitea nici o eroare.

Se rugă ca vânturile capricioase să nu se decidă să lovească direct în ei dinspre nord sau nord-est înainte ca vasul să fie adăpostit. Strâmtoarea Pentland, unde furtunile se dezlănțuiau mai puternic ca oriunde, iar curenții și vântul își schimbau direcția fără avertisment, nu era decât la zece mile distanță.

Se gândi o secundă la navele care îi urmăreau, punându-și speranța în ignoranța căpitanilor cu privire la malul de la Caithness. Dacă nu făcuseră altceva decât să meargă pe urmele lui, ar fi putut evita o bătălie în golful plin de neprevăzut. Eliberându-și mintea de astfel de gânduri, Giff se concentră asupra manevrelor de acostare.

–E așa de frumos aici, atât de limpede și de rece, spuse Sidony, smulgându-l din atenția acordată țintei înguste.

–Așa este, murmură el, aruncându-i un zâmbet rapid și întrebându-se, așa cum o făcuse de multe ori de când se întâlniseră, ce anume la ea îl liniștea în așa măsură, pentru ca apoi să-i zguduie măruntaiele, cum ar fi spus imediat Jake.

–O cunoști pe contesa Jean? întrebă ea. Vocea îi era calmă, dar o notă discretă îl puse în alertă.

Dintr-o altă privire rapidă, văzu încordarea ce-i tulbura seninătatea obișnuită.

–Nu te teme, iubito. N-o să te muște. N-ar lăsa-o Henry.

–Femeile nu au nevoie să muște ca să facă răni, domnul meu.

Încă urmărind atent manevrele, dar lămurit că era pe cursul bun, își puse un braț peste umerii ei și o trase mai aproape. N-o să te rănească pentru că *eu* nu-i voi permite.

O ținu strâns, iar ea își trase putere atât din trupul, cât și din cuvintele lui, în timp ce urmărea fascinată stâlpii de stâncă în jurul căror apa mării fierbea. Preocuparea ei pentru contesă se estompă, înlocuită de uluire, pe măsură ce zidul din fața lor se apropia rapid.

Era mai obișnuită cu vasele care trag pe uscat în loc să ancoreze în port, iar nisipurile întinse din dreapta păreau foarte atrăgătoare pentru orice corabie, deși poate apa nu era suficient de adâncă pentru o acostare în vreme de furtună.

Pilonii dușmănoși și spărturile de stâncă din fața lor păreau însă mult mai periculoase. Avea toată încrederea în Giff, dar...

El chicoti.

–Nu, fetițo, am avea necazuri dacă am face-o. Privește acolo, în față, și vei vedea un canal de intrare, cu un debarcader precum cele pe care noi le numim *cuiburi* acasă, cu inele și cu cheiuri înguste de fiecare parte, ca să o susțină. Acum poți vedea și oamenii lui Henry, așteptându-ne. Vor avea grijă ca vasul să fie în siguranță peste noapte.

–Cum rămâne cu Fife? întrebă ea.

–Sper că el și prietenii lui, aceia care vor ajunge atât de departe, vor avea alte ocupații.

Ea aruncă o privire la cele patru galere, aparent așteptând la adăpostul promontoriului, și se gândi că îl înțelegea.

Vasele care îi urmăriseră nu puteau fi încă văzute când Giff le porunci oamenilor de la pupa să arunce parâme către cei care îi așteptau și strigă:

– Țineți-o bine, băieți!

Ordonându-le să ridice vâslele, el urmărea cu un ochi atent zidurile de piatră de pe flancuri, în timp ce vasul înainta periculos printre ei. Alții de pe vas aruncară și mai multe parâme către oamenii de pe mal, pentru a le permite să asigure nava.

Corabia se opri într-un sfârșit, în ape surprinzător de calme.

Henry Sinclair, conte de Orkney – înalt, lat în umeri, încă blond ca un viking la treizeci și șase de ani – se apropia cu pași mari să-i întâmpine, zâmbind.

Fu coborâtă o scândură și, pășind pe ea, Giff îi întinse fetei o mână puternică, ajutând-o să coboare. Odată ajunși pe mal, o eliberă ca să-i strângă mâna lui Henry, spunând:

– Totul e în regulă, Fife e chiar în spatele nostru, după cum probabil știi, dar m-am însurat cu fetișcana asta – preotul e acolo – și îți voi povesti imediat restul.

Henry o salută călduros pe Sidony și, dacă o fi fost mirat s-o vadă sau să afle despre căsătorie, ea nu sesiză nici o reacție. Lăsându-i pe căpitanul Maxwell și pe Jake să supravegheze oamenii și luându-l pe părintele Adam cu ei, își urmară gazda pe o scară abruptă tăiată direct în stâncă, pe sub o boltă care se deschidea într-o curte interioară împrejmuită, păzită de principalul turn al castelului Girnigoe.

Jean, contesă de Orkney, îi primi pe podiumul din partea estică a uriașei săli boltite, luminat de o fereastră arcuită de unde se putea vedea masa de pământ întunecată de la vestul castelului. Contesa, o tânără durdulie, agreabilă și la fel de blondă ca soțul ei, înlătură temerile fetei, salutându-i la fel de călduros și exprimându-și încântarea la vestea căsătoriei lor.

– Dar trebuie să fiți epuizați, spuse ea. Întotdeauna călătoriile pe mare mă obosesc, iar voi ați sosit atât de repede

de la Leith! Probabil că nici nu ați pus piciorul pe pământ înainte de a ajunge aici!

Sidony acceptă râzând adevărul acestei afirmații.

–Iar dacă Sir Giffard nu m-ar fi ținut bine, aș fi căzut direct în apă, de pe treptele Domniei Voastre. Jur, am simțit că fiecare dintre ele se clătina când puneam piciorul.

–Într-adevăr, așa e întotdeauna, dar senzația trece repede. Vino acum, știu că bărbații vor să stea de vorbă în timpul cinei, așa că te voi conduce chiar eu la camera ta. Se face târziu și mă gândesc că poate nu vrei să mănânci aici, în sală, ci preferi o baie și o masă ușoară la tine în cameră, urmate de somnul într-un pat confortabil.

Plină de recunoștință, Sidony fu de acord și o întrebă dacă nu cumva avea să-i împrumute o rochie, explicând că nu dispunea decât de hainele de pe ea.

–Draga mea! Dar cum ai ajuns în această situație? Ascultând explicația în drumul spre cel de-al treilea etaj al turnului, Jean se arătă profund impresionată și o asigură pe Sidony că îi va oferi toate hainele de care avea nevoie. Nu purtăm aceleași măsuri, draga mea, eu am câțiva inchi mai mult în toate direcțiile, dar ne vom descurca.

Camera la care o conduse Jean se afla la capătul unui culoar cu ferestre arcuite înguste, prin care nu se vedea altceva decât bezna de afară. Dar din cauza opaițelor cu ulei suspendate la capătul fiecărei galerii, Sidony nu putea să-și dea seama dacă norii de furtună se adunau ori se dispersau.

–Voi porunci să ți se aducă cina imediat, împreună cu o albie, spuse contesa. Slujitorii o pot umple cât ai clipi din ochi. Dar nici nu trebuie să te grăbești, sunt sigură că Sir Gifford nu ți se va alătura prea repede.

–Să mi se alăture? Sidony auzi spaima din propria voce.

Gazda sa zâmbi înțelegător.

–Nu aș îndrăzni să-l trimit în altă parte în această noapte, poate prima în care vă puteți bucura împreună

de o adevărată intimitate. Dar voi pune slujnicele să-ți aducă ceva frumos să porți după baie.

Plecă, lăsând-o pe Sidony să se holbeze la uriașul pat matrimonial ce domina camera.

Henry îl dădu pe părintele Adam pe mâna capelanului său, cu promisiunea că avea să-i aranjeze întoarcerea la St. Andrews pe una dintre corăbiile familiei Sinclair. Apoi îl conduse pe Giff la masa cea mare, spunând:

–Ne vom înconjura cu paravane, ca să putem vorbi liber, pentru că vom mânca singuri. Jean va avea grijă ca Sidony să obțină o baie caldă și orice altceva dorește.

Trupul lui Giff se încordă la imaginea fetei goale în cadă, dar Henry îi deturnă gândurile, după ce ordonă unui valet să ridice paravanele, întrebându-l:

–Ce s-a întâmplat cu urmăritorii tăi, Giff? Din ultimul raport pe care l-am primit se apropiau periculos de tine.

–Dacă ajung în golf, cât de periculoși pot fi? vru Giff să știe.

Henry ridică din umeri a nepăsare.

–Gimigoe este de necucerit, iar vasele mele ar trebui să-l pună la punct pe Fife. Dacă cere să intre aici, pretinzând că flamura regală a tatălui său îi dă acest drept, îl voi primi, dar nu-și va aduce mai mult de șase oameni cu el.

–Are de două ori mai multe corăbii decât ai tu. Nu pot numi trei nobili din Lothian care să-l susțină, în nici un caz șase, și nimeni de pe coasta de est nu are mai mult de o navă. Pe de altă parte, cele două drakkare poartă flamuri franceze.

–Dar ce spui despre de Gredin? rosti Henry încruntându-se. Era implicat în chestiunea asta anul trecut, înainte să-l aduc aici, și pretinde că are legături cu Franța și cu Papa.

–Așa este, și rămâne implicat. A capturat-o pe Sidony și a închis-o în cala corabiei lui Fife. Eu am furat nava și am găsit-o. Așa am ajuns să ne căsătorim.

Surprins și puțin amuzat în același timp, Henry a vrut să audă toată povestea. Așa că, în timp ce mâncau, Giff îi istorisi totul, omițând doar anumite detalii private.

Liniștit că Sidony nu pățise nimic și că Piatra se afla în siguranță la bordul lui *Serpent*, Henry își exprimă uluirea la vestea reînnoitei conlucrări dintre de Gredin și Fife.

–Probabil că celelalte nave au fost aduse de francez, spuse el într-un sfârșit. Este posibil să le aibă de la Preasfinția Sa?

–Nu cred că aparțin Papei. Corăbiile Vaticanului sunt întotdeauna încărcate cu mărfuri. Cât despre celelalte, ar putea fi vase de război. Nu am zărit mare lucru în afară de pânze.

–Atunci de ce nu te-au oprit pe mare? Spui că s-au ținut la distanță.

–Fife nu poate controla în întregime aceste corăbii, îl lămuri Giff. Mai mult, s-ar putea ca el să nu fi riscat ca de Gredin să afle că noi avem Piatra. Apropo, s-ar putea ca Fife însuși să n-o creadă. Dar dacă avea nevoie ca de Gredin să ne urmărească până aici, iar de Gredin nu este interesat decât de comoară, atunci speră, probabil, că eu îi pot conduce la potul cel mare.

–În orice caz, vei sta aici până ne gândim ce facem cu ei. La locul de acostare nu se poate ajunge pe uscat decât prin castel, iar patru oameni înarmați cu furci sau sulițe îl pot apăra de oricine ar încerca să ajungă pe mare. Dar nu putem risca să mutăm încărcătura până nu pleacă Fife.

Voi sta o zi, pentru a le lăsa răgaz oamenilor mei să se odihnească, și am nevoie de una dintre hărțile tale, cu detalii ale coastei de nord a ținutului Caithness, spuse Giff. Dar intenționez să plec poimâine înainte de zori.

–Nu fi nesăbuit, prietene. Deja plouă, iar furtuna care se apropie va transforma strâmtoarea Pentland într-un cazan al iadului timp de zile în șir.

Giff zâmbi strâmb.

–Poți găsi o cale mai bună de a-l opri pe Fife?

–De aici până la Capul Wrath ai de parcurs optzeci de mile, îi aminti Henry. Te poți considera norocos dacă faci cinci fără să te duci la fund și chiar dacă Parcele te lasă să depășești Capul Wrath, furtuna te-ar putea urmări mai departe, până pe coasta de vest.

–Nu mă deranjează dacă o face, replică Giff. Mie furtunile îmi dau energie, Henry, iar pe Fife îl sperie. În plus, probabil că nici un căpitan de la Paris sau de la Roma nu cunoaște apele astea suficient de bine încât să riște să ne urmărească în cazanul pe care l-ai descris.

–Desigur, o vei lăsa pe Sidony aici.

–Nu știu încă, recunoscu Giff. Mă gândesc s-o întreb ce vrea să facă.

–N-o poți lua cu tine într-o astfel de călătorie!

–Vom vedea. Spune că e sătulă ca alții să ia decizii în numele ei.

–Ei bine, decizia asta n-o poate lua. Planul tău e prea nebunesc. Nu numai că pui în pericol viața tuturor celor de la bord, dar uiți de importanța încărcăturii tale.

–Nu, nu uit. Dar am încredere că Sfântul Columba ne va apăra, dacă nimeni altcineva n-o va face. Încărcătura mea este sacră, totuși, iar semnele au fost bune. Un bărbat fie crede în ele și în soarta lui, fie dă greș.

Acestea fiind spuse, Henry se opri și schimbă subiectul, cerând noutăți de acasă, dar Giff știa că mai avea multe de ascultat înainte de a pleca. Așadar, o oră mai târziu, când unul dintre oamenii lui Henry anunță că cinci dintre navele urmăritoare eșuaseră pe lungile bancuri de nisip peste care *Serpent* alunecase profitând de refluxul rapid, chiar cu o jumătate de oră mai devreme, el luă știrea ca pe încă un semn favorabil grăitor.

Spunându-i noapte bună lui Henry, Giff acceptă un urcior de rachiu, unul de vin de Bordeaux și două pocale de argint, drept cadou de nuntă. Apoi, amintindu-și imaginea lui Sidony în cada de baie și dornic să verifice dacă și alte semne bune pe care le observase aveau

să se adevereasc㠄, se grăbi să găsească dormitorul pe care urmau să-l împartă.

Ajunsese la jumătatea scărilor, când imaginea fetei goale fu înlocuită de dezaprobare pentru ceea ce ea numise un comportament impetuos. Henry fusese mai puțin rezervat, numindu-l nebun, așa cum o făcuse Hugo înaintea lui.

Giff nu era de acord cu nici unul dintre ei, deși îi respecta enorm. Îi plăcea și fata, tot mai mult pe zi ce trecea, dar ea nu-l cunoștea încă și nu știa mare lucru despre modul în care se obține victoria.

În fața unui foc vioi, pe o grămadă de perne mari, brodate, curată, sătulă, mirosind superb de la săpunul franțuzesc pe care i-l pusese la dispoziție contesa Jean și purtând o cămașă de batist cu borduri dantelate, Sidony auzi zăvorul și trase rapid aer în piept.

Când văzu că Giff cară două urcioare și tot atâtea pocale, decise că s-ar fi simțit mai puțin vulnerabilă în picioare, așa că, punându-și papucii de casă ai contesei Jean, se ridică în fața lui.

El stătea în prag și o sorbea din ochi, expresia de pe chipul său aducându-i un val de căldură în obraji care părea să i se întindă în tot corpul. Slujnica personală a contesei o ajutase, îi spălase părul și i-l pieptănase lângă foc. Moale și mătăsos, acesta îi cădea valuri pe umeri și îi ajungea până la talie.

El șuieră admirativ.

–Fata mea, la cum arăți ai putea suci mințile oricărui bărbat.

Deși plăcut impresionată, Sidony fu pe punctul să-i spună că nu era fata lui, amintindu-și însă la timp că, în fața Sfintei Biserici a lui Dumnezeu, era. Acest gând și vederea lui Giff îi împrospătară în minte jurămintele depuse și faptul că, de fiecare dată când îl vedea, propria căsătorie devenea mai puțin deranjantă și mai ușor de acceptat.

Zâmbetul său tot mai larg amplifică senzațiile stranii ce o bântuiau.

Giff păși înăuntru și închise ușa cu o lovitură a umărului, spunând:

–Jean ți-a dat cămașa asta, nu?

–Da, răspunse ea. A fost foarte drăguță, dar îmi este puțin mare.

–Arăți ca un copil înfășurat în hainele maică-sii.

–*Nu* sunt un copil, replică ea indignată.

–Nu, iubito, pot vedea și singur asta. Apa din albie mai e caldă?

–Nu știu, am terminat baia de ceva vreme, dar sunt sigură că poți găsi pe cineva să ți-o umple din nou.

–Nu vreau să aștept, murmură el, cu o expresie de-a dreptul flămândă.

Chipul său o făcu să se încordeze la maximum, în alertă. Însă mai simțea ceva care o făcu să tacă din gură. Într-un sfârșit, adună destulă stăpânire de sine pentru a-i răspunde cu o demnitate gravă:

–Dacă doriți să faceți baie, domnule, pot să mă duc pe culoar până terminați.

–Nu, fato, o să mă ajuți. Aceasta este datoria unei neveste, iar tu ai jurat...

–Știu foarte bine ce am jurat, și nu era chiar nimic despre băi!

–Însă era ceva despre ascultare. Pari îndărătnică, așa că sigur ai nevoie de practică. Îi întinse încet pocalele. Ține astea.

Văzând că se încruntă, Sidony se supuse. El turnă dintr-un urcior în fiecare cupă. Nu era vin. Adulmecând suspicios, ea întrebă:

–Este rachiu?

–Ai ghicit. Ai gustat vreodată?

Sidony clătină din cap.

–Ei bine, eu o să fac baie, iar tu poți să te uiți la mine sorbindu-ți băutura. Dacă vrei, îți pot spune povești de-ale barzilor, ca să treacă timpul.

–Foarte bine, încuviință ea, gândindu-se că nu are nimic de pierdut dacă ascultă o astfel de cerere.

Giff puse urcioarele pe scăunelul jos de lângă cămin și o privi încolăcindu-se pe perne ca o pisică, ținând pocalul în mână. Era prea departe de scăunel pentru a-l așeza acolo, iar a-l pune pe jos din vârful culcușului de perne era prea dificil. Satisfăcut, încercă apa. Era călâie, însă mirosea delicios de la săpunul ei, iar focul din apropiere nu o lăsase să se răcească, așadar era destul de bună. Îi va dovedi că nu era impulsiv, dar îi va arăta și că trebuie să rețină avertismentele pe care el i le dădea.

Vânătaia de pe obraz se estompase, iar obrajii îi erau rozalii după baie.

Ardea de dorința de a o atinge, dar când se dezbrăcă se întoarse cu spatele, o voce neobișnuită, a prevederii, spunându-i că ar putea-o speria. Apoi se scufundă în apă, culese ibricul de alături, își turnă apă și se săpuni cu atenție, peste tot. Plin de apă și de săpun, îi zâmbi.

–Ai ajutat vreodată un bărbat să facă baie, iubito?

Ea dădu din cap.

–Tata mi-a spus că e nepotrivit pentru o fecioară.

–Chiar și o fecioară își poate îmbăia bărbatul. M-ai putea ajuta, dacă ai vrea.

Mișcându-și trupul într-un fel ce-i sugeră bărbatului că vorbele sale stârniseră senzații pe care încerca să le ignore, ea schimbă subiectul.

–Ai zis că-mi vei spune povești de-ale barzilor.

–Am putea face ambele lucruri. Scufundă ibricul în apă pentru a-l reumple.

–Cred că m-aș mulțumi doar cu povestea, rosti ea sorbind din băutură și strâmbându-se. Presupun că este foarte tare.

–Te obișnuiești cu el, și este băutura Insulelor, dar dacă crezi că nu o suporți... Făcu o pauză. O văzu că bea din nou și, gândindu-se că lucrurile mergeau bine, urmă: Știu multe povești scoțiene. Ai vreuna preferată?

–Da, aș avea, spuse ea luând încă o sorbitură.

–Pe care? întrebă el, aplecându-se, turnându-și apă pe creștet și clătindu-și săpunul din păr.

–Vreau să știu cum ai ajuns să crezi că dacă cineva pierde momentul potrivit pentru a face ceva, nu va mai găsi niciodată altul.

El înțelepeni cu o mână pe cap, ca și cum trecutul ieșise la suprafață și-l înghețase până la oase.

Oprind brutal revărsarea amintirilor, spuse alegându-și atent cuvintele:

–Nu este altceva decât un vechi proverb francez, pe care l-am auzit odată: *Toate comorile pământului nu pot cumpăra o șansă pierdută.* Tatăl meu mi-a spus-o și mi-a rămas în suflet.

–Ce șansă ai pierdut de l-ai făcut să-ți spună asta?

Amintirile îl copleșiră din nou, mai puternice ca niciodată. Lăsând ibricul deoparte, trase adânc aer în piept și expiră prelung. Apoi, cumpănindu-și vorbele, zise:

–Nu vreau să vorbesc despre asta acum, fetițo. Nu e nimic.

Ea se aplecă înainte, cu mâinile încercuind bolul pocalului, fără a-și da seama că rochia i se desfăcuse suficient pentru a lăsa să i se vadă umflăturile fragede ale sânilor și decolteul adânc. Părul ei se răspândi în față, o fâșie strălucitoare, aurie, de mătase în lumina focului.

–Nu poate fi chiar nimic, murmură ea blând. Am văzut o umbră tristă întunecându-ți chipul uneori fără motiv. Vorbești prea des de momente pierdute ca să nu fie nimic pentru tine. Orice s-a întâmplat, trebuie să fi fost îngrozitor.

El nu se simțise niciodată atât de vulnerabil, atât de neajutorat. Dar când se uită la ea și văzu flacăra blândă

din ochii ei, simți nevoia să-i spună, să-i explice. Gândul că *ar putea* vorbi despre asta i se părea ciudat și greu de suportat. Se temu că atitudinea ei tandră, înțelegătoare, s-ar putea transforma cu ușurință în repulsie.

Privirea ei continuă să-l fixeze cu seninătate, iar încrederea ei în el se revărsa în valuri, întărindu-i convingerea că-i putea spune orice. Chiar și așa, el știa ce riscă și știa că nu exista decât o cale de a o spune.

–Mi-am omorât fratele, declară el. Șocat, simți că din ochi îi țâșneau lacrimi.

Ștergându-le, conștient că stătea în apă aproape rece, cu șuvițe de păr ud prelingându-i-se pe frunte, Giff se întinse după pocal, lacom să-l dea pe gât. Dar ea ajunsese acolo înainte să-l ridice, iar mâna ei îl ținea ferm.

–Așteaptă. Întâi vreau să aud și restul. Câți ani aveai?

–Unsprezece, răspunse el scurt. Ascultă, fetițo, nu pot vorbi așa despre lucrurile astea.

Cum el tăcuse, ea întrebă:

–Câți ani avea fratele tău?

–Treisprezece. Înțelesese că Sidony dorea cu orice preț să audă povestea și, odată ce începuse, se hotărî s-o sfârșească repede. Își bătea joc de mine. Nu știu ce-mi spusese, dar mă scosese din minți. Duncraig se află pe stânci de bazalt, deasupra mării. Mă jucasem acolo cu o zi mai înainte și căzusem într-o crevasă. Una mică, dar suficient pentru a păcăli un băiat și a-l face să arate ridicol. Știam că se îndrepta spre ea. Aș fi putut să-l opresc, dar am ezitat. Și l-am pierdut.

–A căzut?

–A... a încercat să sară peste, s-a împiedicat și s-a zdrobit de stânci.

O lacrimă îi alunecă pe obraz și Giff se cutremură. Avea din nou unsprezece ani, vedea copilul vioi și iubit, care nu trecuse de treisprezece ani, dispărându-i încă o dată din fața ochilor, așa cum se întâmplase în acea zi fatidică.

capitolul 18

Sidony voia să plângă împreună cu Giff, dar știa că nici un bărbat nu i-ar fi fost recunoscător pentru că-i încuraja sau chiar numai remarca lacrimile. Văzuse că începuse să tremure; deși era convinsă că la origine stătea o amintire dureroasă și nu un frison, îi împinse cupa în mână și-l îndemnă:

–Hai, bea asta. O să te încălzească.

Giff se conformă, iar ea se ridică, având mai multă grijă decât atunci când sărise de pe perne și-și scăpase propria cupă pe covorașul din fața căminului la vederea lacrimilor din ochii lui. În acel moment voise doar să-l aline, însă același instinct care o avertiza acum să nu-i dea de înțeles că-i remarcase emoția o îndemnase atunci să ceară istorisirea întregii povești.

Era totuși de mirare că, în toată graba aceea, nu se împiedicase în halatul contesei și nu căzuse în cadă alături de el. Imaginea o făcu să zâmbească timid.

–Încerci să nu râzi de mine, scumpo?

–Mă gândeam cât de aproape am fost să mă împiedic de halat și să mă năpustesc cu capul înainte în copaia ta, spuse ea întorcându-se către pat. Contesa ți-a trimis și ție un halat de-al lui Henry. Slujnica ei l-a pus aici, pe pat.

Auzi apa plescăind și, răsucindu-se, văzu că ieșise din baie. Era cu fața la cămin, șiroind de apă, și se ștergea pe cap cu un prosop. Trupul îi lucea auriu în lumina focului și a opaițelor.

Străduindu-se din răsputeri să nu se holbeze la spatele lui musculos, perfect conturat, se duse la el și îi întinse halatul, cerându-i:

–Pune-ți asta pe tine.

Se supuse și se întoarse către ea cu halatul încă desfăcut, dar când ea făcu un pas înapoi dădu drumul prosopului, o prinse de umeri și o trase înspre el. Capul ei îi ajungea fix sub bărbie.

Îl cuprinse și ea cu brațele, murmurând:

–Te paște moartea dacă...

–N-am mai spus nimănui.

–De asta ai stat departe de Duncraig atâta vreme?

–Tata m-a trimis curând după aceea să fiu pajul unchiul meu, la Loch Hourn.

–Din cauza accidentului?

–Sunt convins că m-a socotit vinovat. Of, chiar sunt. Dacă aș fi strigat...

–De ce naiba n-ai făcut-o? întrebă ea văzând că se întrerupsese.

–S-a întâmplat foarte repede, dar am avut câteva momente de răgaz, deoarece îmi aduc aminte că mi-am zis că arăta ca un nerod când a căzut în râpă.

–De-asta te învinovățește tatăl tău?

–Nu i-am povestit și partea asta. El m-a întrebat cum s-au petrecut lucrurile, iar eu i-am spus că Bryan fugea și s-a împiedicat. Am explicat că totul se întâmplase într-o clipită și atunci el a zis că nimic nu-i mai aduce înapoi pe cei dispăruți. Așa am știut.

–Dar cât ai stat acolo trebuie să te fi dus acasă din când în când.

–Da, însă era morocănos și rece, așa că până la urmă am încetat să mă mai duc. Unchiul meu m-a învățat o sumedenie de lucruri despre corăbii și mi-a dăruit una numai pentru mine. După aceea am mers la Dunclathy.

Ar fi pus mai multe întrebări, dar Giff se îndreptă de spate și rosti:

–Destul cu vorbăria despre trecut, fetițo. Vreau să ne vârâm în pat și să te țin în brațe. Mă lași să fac asta?

Îl privi în ochi.

–Da, dacă ţii neapărat, însă mai întâi trebuie să mă ispiteşti. De-asta mi-ai dat atâta rachiu!

Soţul ei zâmbi cu tristeţe.

–Aşa-i, dar spre meritul meu trebuie să ştii că am fost destul de neghiob încât să-i spun lui Henry că te las să alegi singură dacă vii cu mine ori rămâi aici.

–Bineînţeles că vin cu tine! Sunt nevasta ta. Chiar dacă n-aş fi, adăugă ea, ai zis mai devreme că dacă te însoţesc o să mă duci la Glenelg.

Văzu în căutătura lui că, indiferent ce-i spusese lui Henry, acum voia s-o convingă să nu meargă, ba chiar să-i interzică plecarea, aşa că rosti iute:

–Putem să vorbim despre asta mai târziu. Acum sunt de acord că ar trebui să ne culcăm.

Giff o urmări cum se îndepărta de el. În ciuda halatului amplu, se deplasa cu o graţie fascinantă pe care ar fi putut-o admira o veşnicie. Dar de ce îi fusese atât de uşor să-i povestească despre moartea lui Bryan? Se aşteptase la respingere, dar, deşi confesiunea lui o întristase, nu-i provocase nici şoc, nici repulsie.

Stinse opaiţele, aşeză cupa căzută pe scăunelul de alături şi o urmă în imensul pat cu baldachin, luându-i halatul când îl dezbrăcă şi întinzându-l la margine. Şi cămaşa de noapte pe care o purta îi era prea mare. Păru să nu-şi dea seama că-i scotea la iveală toate farmecele când se cocoţă în pat şi se ghemui la margine.

Giff scoase halatul lui Henry şi-l puse peste al ei, apoi se urcă la rândul lui şi se lungi pe spate. Ridicându-şi braţul drept, îl odihni pe perna lui Sidony.

–Vino încoace şi lasă-mă să te strâng în braţe, şopti el.

Fără o vorbă, se cuibări în căuşul trupului său punându-i capul pe umăr. Părul ei era mătăsos, iar corpul, mai cald decât s-ar fi aşteptat el, sau poate al lui era mai rece după baie.

Stătură o vreme în tăcere până când el își dădu seama că trupul lui nu avea de gând să se supună hotărârii lui de a-și suprima orice poftă.

Ea se strânse și mai bine în el, răsucindu-se încât Giff îi putu simți curbura delicată a sânului acoperit cu batist atingându-i pieptul gol.

–Ți-e frig, murmură ea.

–Ba nu. Cu tine, un bărbat se încălzește mai ceva decât cu o cărămidă fierbinte. Când ea chicoti, adăugă: Mă temeam c-o să mă disprețuiești.

–De ce? De ce ar face-o oricine? Erai de-abia un băietan, fără vreo putere de a-l convinge pe un flăcău cu doi ani mai mare, așa cum nici eu nu le pot lămuri pe surorile mele. Sunt multe lucruri pe care nu le cunosc, dar cunosc copiii, rosti ea cu fermitate. Cum ai fi putut să știi că se dusese peste stâncă? Tu nu făcuseși asta.

–Nu, dar nu fugeam. Nu fusesem niciodată atât de...

–Atât de scrântit? sugeră ea. Tatăl tău e și el templier?

Saltul logic îl ului, dar izbuti să răspundă:

–Da, bineînțeles, de aceea m-a trimis la Dunclathy. La câte ai aflat deja, nu mă îndoiesc că-i știi pe mulți dintre cei care au primit instrucție acolo.

–Așa credeam, pentru că aproape toți cei pe care-i cunosc par să fie templieri și toți sunt în relații cu Hugo și tatăl lui. Presupun, de asemenea, că toți sunt oameni chibzuiți.

–Da, dar dacă prin asta vrei să spui că nu se poartă niciodată necugetat, ca mine...

–N-am vrut să zic asta, îl opri ea punându-i palma delicată pe piept și răsucindu-se ușor ca pentru a găsi o poziție mai comodă.

–Iubito, dacă mai continui așa n-o să mai răspund pentru faptele mele.

–De ce?

–Vrei să-ți arăt de ce?

Pulsul lui Sidony o luă razna, deoarece vocea lui sunase diferit când îi pusese întrebarea. Era mai joasă, iar vibrațiile îi reverberau în tot corpul, stârnindu-i dorința și dându-i o senzație de fierbințeală până în măduva oaselor.

Avea gura uscată și ezită, până când îi trecu prin minte că ar fi putut pierde unul dintre momentele despre care el vorbise atât de des. Cu toate acestea, nu se putea hotărî. Mâna ei preluă însă comanda, întrucât continuă să-l mângâie, apăsând mai tare și descriind cercuri mai largi pe pieptul său masiv.

Giff îi prinse încheietura cu putere, întorcându-se pe partea dreaptă.

–Dacă ai de gând numai să mă ispitești, iubito, rosti el cu fața aproape lipită de a ei și cu vocea asemănătoare unui mârâit, vei afla cât de primejdios pot fi. Vreau să fii soția mea în toată puterea cuvântului, dar numai dacă ești și tu dornică de asta. Dacă o ții tot așa, înseamnă că *ești* dornică, însă aș prefera să aud cuvintele de pe buzele tale.

Degetele ei zvâcniră.

–Ei bine? stărui el, cu răbdarea ajunsă la capăt.

–Da, murmură ea într-un sfârșit, umezindu-și buzele uscate. Dacă tu vrei, eu... eu sunt dornică.

Abia pronunță aceste vorbe că sărutul pătimaș îi tăie răsuflarea.

Încă o strângea de mână, iar corpul lui o afunda în saltea.

Spre uimirea ei, răspunse împingându-se în el.

Buzele lui erau fierbinți și rugătoare, dar când îi eliberă încheietura și îi puse mâna pe sân, mângâindu-l așa cum îi mângâiase și ea pieptul gol, o încinse în fiecare punct în care o atingea, chiar și prin batistul dantelat. Iar când degetul său mare i se opri pe sfârc, Sidony se auzi gemând.

–Scoate-ți cămașa, iubito. Nu așteptă răspunsul, dar ea nu protestă, astfel că veșmântul dispăru într-o clipă. Când

i-o scoase, trase și păturile. Aruncând totul într-o parte, rămase s-o contemple.

Strălucirea focului aproape stins îi lumina chipul și trupul, iar expresia lui flămândă trezi în ea o dorință pe care nu știuse niciodată c-ar fi putut-o simți. Din primul moment, prezența lui îi dăduse o stare de bine. Mai mult, se ciondănise cu el și îi comunicase gândurile ei cele mai intime într-o manieră degajată cu totul diferită de purtarea ei de zi cu zi.

Când privirea lui se plimbă de la sânii ei la împreunarea coapselor și înapoi la chip, pentru a i se pironi în ochi, Sidony rosti cu o sfioșenie care-i era de asemenea necunoscută:

–Încă mai dorești să nu te fi însurat niciodată, Sir Giffard?

Acesta clătină din cap, apoi replică zâmbind:

–Dar tot o să fiu un soț de nestăpânit, doamnă.

–Ești primul care-mi spune așa, râse ea, și începu să gâfâie când Giff se apucă iarăși să se joace cu sânul ei.

Îi gâdilă sfârcul, apoi îl prinse delicat între buze și îl mângâie cu limba străfulgerându-i întregul trup la fiecare trecere. Mâna lui stângă se deplasă încet pe pântecul ei, coborând treptat. Când ajunse la împreunarea coapselor, Giff o sărută din nou, lingându-i ușor buzele și apoi strecurându-și limba printre ele.

Interiorul gurii ei era cald și fin ca mătasea, iar Giff voia să exploreze fiecare milimetru din ea și de pe trupul iubitei sale. Avea un gust dulce și proaspăt, și mâinile ei mici și zvelte se mișcau pe trupul lui atingându-l ușor, tatonându-i pielea, gâdilându-i părul de pe piept și de pe abdomen. Cu vârfurile degetelor îi ciupi un sfârc, trimițându-i un nou val de dorință pe șira spinării.

Simțea o presiune insuportabilă în vintre, dar dacă voia să-i răstoarne convingerea că ar fi fost întotdeauna nechibzuit trebuia să se abțină.

Îi prinse mâna care-i strângea sfârcul, îi sărută vârfurile degetelor și apoi se mută deasupra ei, apăsându-i mâna pe pernă în timp ce cobora să-i sugă iarăși sânii. Eliberând mâna pe care o ținuse, îi mângâie brațul până la umăr, după care îi urmări conturul până la coapsă și ajunse în interiorul coapselor ei. În cele din urmă, cu infinită gingășie, își strecură un deget între buzele ei inferioare.

Când Sidony se crispă, Giff încetă să-i mai lingă sfârcul și rosti:

–Ușor, fetițo, vreau numai să pregătesc calea. Știi cum se împreunează bărbații și femeile?

–Da, murmură ea. Le-am auzit pe surorile mele povestind, desigur, și Sorcha mi-a zis odată că e cam la fel ca la animale.

El se îndoia că animalele simțeau aceeași pasiune ca oamenii, dar se mulțumi să spună:

–Dacă nu înțelegi sau e ceva ce nu-ți place, dă-mi de știre. Împreunarea trebuie să fie un prilej de bucurie. Totuși, prima dată nu e întotdeauna astfel. Ar trebui să știi și asta.

În timp ce vorbea, își croi drum cu degetul, găsind punctul în care era cea mai sensibilă. Când gemu și își desfăcu și mai larg picioarele, o sărută din nou, împingându-i limba între buze. Cu fiecare sărut și fiecare mângâiere, pasiunea devenea tot mai puternică. Într-un târziu nu se mai putu abține și se vârî înăuntrul ei. O auzi icnind și vru să-i dea răgaz să se obișnuiască, însă propriile nevoi îl îndemnau să continue.

Se mișcă lent la început, înfrânându-și dorința, dar nu mai putu răbda când tunelul ei începu să pulseze și simți fierbințeala ridicându-i-se din vintre.

Lui Sidony i se tăie răsuflarea când Giff începu să se miște mai repede. Buzele lui le țineau prizoniere pe ale ei, iar limba lui îi umplea gura. Dintr-odată, își înălță capul și se împinse în ea mai adânc. În acea clipă, fiecare

părticică a ei se concentra asupra senzațiilor care i se revărsau prin trup, asupra durerii, căldurii și plinătății provocate de prezența bărbatului în lăuntrul ei.

Chipul lui, abia vizibil în lumina slabă a tăciunilor, era schimonosit de parcă și el ar fi simțit durerea, dar patima îl făcea să nu-i pese. O străpunse mai tare, mai repede și mai profund, până când lui Sidony i se păru că forța împreunării avea s-o rupă în două.

Apoi începu să trăiască senzații noi, și trupul ei începu să pulseze la unison cu al lui. Giff respira greu, pătrunzând-o tot mai iute până când se lipi de ea, amenințând s-o strivească. În cele din urmă, ritmul lui se transformă în zvâcniri mai scurte și mai rapide și se opri.

Epuizat, se lăsă deasupra ei, încă răsuflând greoi dar emanând o putere extraordinară. Era tot înăuntrul ei, dar nu mai pulsa și nici n-o mai umplea până la durere.

–Poți să respiri? îi șopti el la urechea stângă.

–Nu foarte ușor.

Cu un efort vizibil, se dădu în lături, dar continuă să-i îmbrățișeze trunchiul sub linia sânilor.

–E mai bine? Când ea încuviință, o întrebă: Te-a durut rău?

–Destul de rău, dar nu știam că poți simți așa ceva.

–Parcă stătuseși de vorbă cu surorile tale.

–Da, dar să vorbești e una. Știu că împreunarea le face plăcere, însă presupun că trebuie să simți totul pe pielea ta ca să poți înțelege.

–Eu adorm, iubito, mormăi el. Ar fi cazul să ne spălăm.

Așa făcură, iar Giff o ajută să-și curețe sângele de pe coapse. Nu era mult, și, spre ușurarea ei, doar vreo doi stropi ajunseseră pe cearșafurile contesei. Când se întoarseră în pat o îngrijoră mai tare faptul că, imediat ce o sărutase și se cuibărise lângă ea, luându-i capul pe umăr, adormise și începuse să sforăie.

Stătu cu ochii deschiși alături de el întrebându-se dacă un bărbat îi putea da soției sale un prunc încă de prima

dată, sau poate trebuia să se adune mai multe încercări. Când se trezi de dimineață, Giff era în picioare, în halatul albastru-închis al lui Henry, și-i spunea fetei care venise să aprindă focul că avea nevoie de mai multă apă.

Giff o văzu pe Sidony cum se întoarse pe spate, căscă și se ridică în capul oaselor, strângându-și păturile la piept, și se întrebă dacă regreta cumva hotărârea de a se împreuna cu el.

Vântul își schimba direcția. Deduse asta din faptul că mugetul constant și jos de pe timpul nopții se transformase în rafale șuierătoare. Nu avea nici o îndoială că, atunci când slujnica avea să revină cu apa și să aprindă focul, din cămin avea să iasă fum.

Sidony arăta minunat. Nu-și pusese cămașa contesei, ci dormise alături de el în pielea goală. Iar acum părul ei splendid, mătăsos se i se revărsa peste umeri până la mijloc. În seara precedentă nu se ostenise să-l împletească și să-l strângă într-o plasă, și Giff se întreba cum izbutise să nu se încurce în el.

Părul lui era, probabil, zburlit ca bătut de vânt. În momentul respectiv însă, nu-l preocupa asta. Avea să-l pună pe valetul lui Henry să-l pieptene mai târziu.

–Bună dimineața, spuse ea.

El îi răspunse zâmbind. Vocea ei îl emoționa ca de fiecare dată. Era muzicală, de parcă cineva ar fi descoperit cum să acordeze un glas asemenea unei harpe. Evident, nu i-ar fi putut mărturisi un asemenea gând, însă așa i se părea. Îi plăcuseră întotdeauna muzicienii care cântau la harpă și la lăută. Avea cu el propria lăută la bordul corabiei *Storm Lass*.

–Te-ai trezit devreme, remarcă Sidony.

–Voiam să văd cum o duc Fife și de Gredin. Henry mi-a zis că au pierdut câteva nave, deci vor trebui să hotărască ce fac cu oamenii de prisos.

–Nu s-au înecat?

–Nu, Doamne ferește. Motivul pentru care au eșuat e că în larg de Capul Noss e un banc mare de aluviuni care iese la suprafață rapid în momentul refluxului. Era notat în carnetul lui Maxwell, și eu mi-am amintit de el din alte curse. Dar corăbiile lui Fife au urmat calea indicată de noi și aveau o viteză prea mare, așa că au eșuat înainte să vadă bancul și să se oprească. Izbânda noastră depinde însă de pagubele pe care le-au suferit. Dacă au dat numai de nisip, nu și de pietre, ar trebui să fie deja în golf.

–Doar n-o să atace castelul!

–Nu i-ar ajuta cu nimic. Limba aceea de pământ pe care e așezat îi descurajează pe dușmani mai bine decât podul de la Roslin. Nu se pot apropia decât doi călăreți odată. Din același motiv nu poate fi capturat nici debarcaderul. Chiar dacă ar putea, nu le-ar fi de nici un folos din cauza treptelor. Le-ai văzut. Paznicii din vârf îi pot căsăpi pe invadatori unul câte unul dacă e nevoie.

–Și atunci ce-o să facă?

O bătaie în ușă o anunță pe servitoarea care aducea apa. Giff o așteptă să pună găleata pe lavoar, apoi o informă că se descurcau și fără foc și o invită să iasă.

–Căminul o să scoată mult fum cu vântul ăsta, o lămuri el pe Sidony. Cât despre Fife, Henry zicea că de Gredin trebuie să fi scotocit peste tot pe aici anul trecut. Evident, n-a găsit nici o comoară, așa că probabil se îndreaptă spre Orkney. Vezi tu, Henry a făcut tot ce-a putut ca să-l țină pe Fife aici.

–E la Orkney?

–Zău că nu știu, și trebuie să plec. O sărută rapid și părăsi încăperea.

Sidony îl urmări plecând și se întrebă dacă-i spusese adevărul. Nu credea că ar fi mințit-o, dar cum să nu știe unde era ascunsă comoara dacă transporta o parte din ea pe corabie? Oare voia să lase încărcătura la Henry? Dacă era așa, de ce se îndrepta spre apus, și de ce – în condițiile

în care Fife se ducea la Orkney și comoara era în siguranță – Henry afirma că era riscant ca ea să-l însoțească pe Giff în Kintail?

Nu mult după aceea, Morag, slujnica lui Jean, își făcu apariția. La fel de rotofeie ca stăpâna ei, căra în brațe un teanc de haine de unde Sidony putea alege oricâte voia, după cum îi transmisese contesa.

–Contesa Jean a zis că pe astea le-a purtat când era mai zveltă, milady. Trebuie că vă sunt prea lungi, dar pot să le tivesc îndată. A mai zis că v-ar fi recunoscătoare dacă ați rămâne aici câteva săptămâni.

–O să-i mulțumesc pentru invitația atât de amabilă, spuse Sidony, bănuind că Giff ori Henry îi sugeraseră lui Jean s-o formuleze pentru a o ține pe ea la Girnigoe.

Acceptând ajutorul lui Morag în timp ce proba veșmintele și asigurând-o că nu avea nevoie de foc, Sidony petrecu următoarea oră alegând hainele pe care să le păstreze. Când Giff se întoarse, tânăra lui soție era cocoțată pe un taburet, purtând o tunică cu mâneci de un roz cald peste o rochie din mătase cu dungi verzi și gri în nuanțe pale.

Morag scurtase rochia și prindea în ace tivul tunicii pentru ca între poalele acesteia și cele ale rochiei să rămână un inci, după cum o cerea moda. Manșetele rochiei îi ajungeau până la vârfurile degetelor, fiind prin urmare vizibile, întrucât cele ale tunicii i se opreau la încheieturi.

Giff se opri în prag cu aceeași expresie pe care i-o remarcase Sidony în noaptea precedentă, când, intrând în dormitor, o găsise în halatul contesei.

–Mulțumesc, Morag, spuse ea cu privirea fixată într-a soțului ei. Dacă mai e ceva de făcut, te poți ocupa mai târziu.

–Sigur, doamnă, pot să tivesc tunica asta luându-mă după boldurile pe care le-am pus. Vreți să păstrați și alte veșminte?

–Nu, acum am destule. Contesa a fost extraordinar de mărinimoasă, zise Sidony coborând de pe taburet și lăsând-o pe Morag să-i tragă tunica peste umeri. Era concentrată asupra lui Giff, încercând să-i interpreteze expresia feței.

Acesta întinse mâna să mângâie straiul de lână fină când Morag trecu pe lângă el, dar nici el, nici Sidony nu mai rostiră vreun cuvânt până ce slujnica nu ieși, închizând ușa în urma ei.

–Nu crezi că în rochia asta arăt ca un copil, sper eu! murmură tânăra doamnă MacLennan.

De la decolteul adânc până la șolduri, veșmântul în dungi verzi și gri era ca o a doua piele, conturându-i sânii rotunzi și curbura delicată a coapselor și scoțându-i în evidență talia fină. O cingătoare alcătuită din patru lanțuri de argint îi cuprindea șoldurile și se închidea cu o pafta împodobită cu giuvaieruri la o distanță chinuitor de mică față de împreunarea picioarelor. La capetele lanțurilor, imediat sub genunchi, atârnau biluțe strălucitoare de argint care scoteau clinchete vesele la fiecare pas.

–Ei bine?

–Nu arăți *în nici un caz* ca un copil. Îmi place și chestia aia roz pe care o aveai pe tine. Era catifelată ca blana unui pisoi. Să știi c-o s-o ating adesea când o s-o porți.

–Mie îmi place pentru că ține de cald și *nu* îi aparține lui Fife.

–Asta cum se scoate? se interesă el arătând spre rochie.

–Are vreo mie de cârlige mici de tot în spate, dar nu cred că o să mi-o scoți chiar acum, rosti ea dându-se iute un pas înapoi și ridicând mâinile. De când ai plecat mă tot îmbrac și dezbrac, și mi-e o foame de lup.

–N-ai mâncat nimic?

–Nu, chiar nu m-am mai gândit la asta după ce a venit Morag.

–Atunci o să-ți fac rost de ceva. Pe scări e un frig de-ți îngheață oasele, așa că ai nevoie de un șal până ajungem în sala de jos. Acolo e fum, dar destul de cald.

Sidony aduse un șal vesel de lână galbenă pe care contesa i-l trimisese odată cu restul hainelor și își înfășură umerii.

–Ai aflat ce s-a întâmplat cu vasele lui Fife? întrebă ea.

–Trei dintre cele care au eșuat s-au scufundat. Una a suferit stricăciuni grave. Drakkarurile, fiind mai ușor de manevrat, au ajuns pe nisip și s-au desprins cu ușurință, iar cele două care erau în urmă nu au atins bancul. Deci mai sunt patru, iar o a cincea li s-ar putea alătura. Ne îndoim c-ar putea încerca vreun atac atât de aproape de navele lui Henry, însă Fife ar putea lansa la apă o barcă, pretinzând să fie primit sub flamura regală.

–Și Henry o să-l lase să intre?

–A zis c-o să-l primească pe Fife cu o escortă de șase oameni, dar atât. Deocamdată, nimeni n-a cerut nimic. Simțindu-se închis între cei patru pereți, își trecu o mână prin păr și se duse la fereastră. Deschise oblonul, trase adânc aer în piept și continuă: Mai am un singur lucru de spus.

–Care anume?

–M-am răzgândit. Apoi, întrucât reținerea lui de a o înfrunta fusese copleșită de credința că reușita oricărei hotărâri necesita un angajament deplin față de aplicarea acesteia, închise oblonul, se întoarse și o privi în ochi. E pur și simplu prea primejdios, iubito. Aș fi un neghiob de neiertat dacă te-aș lua cu mine.

–Deci cuvântul tău e nedemn de încredere numai în ceea ce mă privește pe mine?

–Nu ți-am spus niciodată că o să te las să hotărăști.

–Nu, tocmai ai zis că îl informaseși pe Henry că o să-mi dai acest drept. Prin urmare, dacă aș sta de vorbă cu Henry, el ar descoperi că, mulțumită ție, m-a mințit, nu-i așa?

–Gata! se răsti el.

–Că dacă nu, ce? O să mă baţi? Cu asta ameninţă întotdeauna Hugo atunci când Sorcha îi înfruntă firea tiranică. Totuşi, nu cred că a lovit-o vreodată.

–Ascultă-mă bine, doamnă, căci eu nu fac ameninţări găunoase, ripostă el mânios. Aşa cum ai putut vedea, când vreau să fac un lucru, îl fac. Aşa că nu mă mai provoca, te rog.

Sidony îşi ridică bărbia.

–Şi eu fac ceea ce spun că voi face, domnul meu. Sunt soţia dumitale şi, din câte îmi dau seama, nu sunt mai multe primejdii în ceea ce ne aşteaptă decât am avut parte pe drumul de la Lestalric la Girnigoe.

–N-ai văzut ce furtună s-a dezlănţuit afară, comentă el. Uită-te!

Zicând acestea, deschise oblonul dintr-o mişcare. Nu avu însă efectul sperat, deoarece uitase că în ultima oră rafalele cele mai puternice veniseră dinspre nord şi vest, forţa lor colosală fiind oprită de latura dinspre uscat a castelului. Fără îndoială, marea vuia furioasă, dar de la etajul al treilea al unei fortăreţe aflate la o sută de picioare deasupra apei, impactul avea să i se pară neglijabil fetei.

–Nu mă tem de nici o furtună când tu eşti la comanda navei. Ştiu că dacă spui că o poţi face, înseamnă că poţi. Nici măcar nu plouă.

–Mai devreme turna cu găleata. Şi o să mai toarne. Oricum, tăria furtunii nu contează. Sunt soţul tău şi o să mi te supui.

–Foarte bine, dar când o să vii să mă iei, dac-o s-o faci, să mă duci la castelul tatei. N-o să stau cu un bărbat care nu mă vrea alături de el.

Îşi încleştă pumnii şi şuieră printre dinţi:

–Sigur că te vreau. Nu vezi? Ai putea fi ucisă, fie de furtună, fie de oamenii lui Fife dacă ne prind.

–Atunci nu-i lăsa să ne prindă. Trebuie să te hotărăşti, căci e într-adevăr dreptul tău, dar n-o să mă răzgândesc.

Nu vreau să stau aici în siguranță, temându-mă neîncetat că ai dispărut în apele turbate sau că ai fost omorât de Fife și de Gredin, ca să nu mai vorbim că nu am nici o idee despre cât ar trebui să aștept vești, bune sau...

–Destul, Sidony!

–Nu, sunt soția ta cu tot ce înseamnă asta. Dacă nu am dreptul să fiu cu tine până o să avem o casă a noastră, atunci nu vreau să fiu cu tine deloc.

Cu mâinile în șold și bărbia împinsă înainte, pur și simplu îl provoca s-o pună pe genunchi și să-i dea o mamă de bătaie. Tot ce voia el era s-o apuce, s-o strângă în brațe, să-i scoată rochia aceea de mătase zornăitoare și s-o ducă înapoi în pat.

Sidony văzu lucirea din ochii lui și, când Giff făcu un pas înspre ea, se dădu iute înapoi, strângându-și mâinile la spate.

Bărbatul se opri, scoțând un mormăit jos, apoi se răsuci și ieși trântind ușa după el.

Ea trase aer în piept și îl eliberă cu zgomot, după care culese șalul pe care, în toiul disputei, îl aruncase pe jos, și-l aranjă pe umeri și, lăsând să se scurgă două-trei minute, îl urmă la parter, în sala mare.

Fife se trezise pe pietrișul umed și inconfortabil din golful în formă de pană în care puseseră pe uscat drakkarurile. Încă mai ploua și avea dureri în tot corpul, însă era bucuros că scăpase cu viață. De parcă întinderile de apă ale golfului Moray nu fuseseră destul de înspăimântătoare, vederea stricăciunilor pe care le suferiseră vasele când loviseră bancul de aluviuni de la Capul Noss fusese de ajuns ca să-l facă să verse până când abia dacă se mai putu ține pe picioare.

Prima navă atinsese doar ușor o fâșie imensă de nisip, dar a doua, la câteva minute după aceea, se înfipsese în ea. Apoi auziseră scrâșnetul înfiorător al carenelor

izbindu-se de stâncile pe care ei înșiși avuseseră noroc să le ocolească.

Câțiva marinari se înecaseră, urlând după ajutor. Salvaseră mulți, însă cele trei vase care se loviseră cel mai tare de pietre se scufundaseră înainte ca toți membrii echipajelor să poată fi scoși. Atunci se întorseseră spre sud, unde oamenii de pe navele care evitaseră zona cu stânci au raportat că golful în formă de pană îi putea adăposti pe toți.

Prin urmare, trăseseră drakkarurile pe uscat, ancoraseră celelalte vase și ridicaseră corturi care să-i ferească de ploaie și de furtuna iminentă. Fife profitase de cel dintâi prilej și se retrăsese în cortul său, iar când de Gredin îi adusese vin îl băuse cu înghițituri lacome și adormise buștean. Acum îl durea capul și murea de sete.

Cum nu primi răspuns când îl strigă pe oșteanul care dormise în fața cortului său, se ridică să-l trezească. Nu era nimeni afară. Mai mult, nu se zărea nici unul dintre oamenii săi.

De Gredin se apucase să le dea ordine cu de la sine putere, lucru căruia Fife știa că trebuia să-i pună capăt. Așadar, văzându-l pe cavaler încălzindu-se lângă un foc pe care izbutiseră să-l aprindă ocrotindu-l de vânt cu o pânză, se duse înspre el.

Înainte ca Fife să ia cuvântul, de Gredin îl salută vesel.

–O să fiți încântat să aflați, milord, că vasul de la Girnigoe e într-adevăr *The Serpent*. Oamenii pe care i-am trimis pe țărm cu primele bărci l-au văzut și spun că e amarat într-un intrând înconjurat de stânci abrupte. Flăcăii mei pot să-l țină sub observație de pe uscat, deci o să știm dacă MacLennan încearcă să-și debarce încărcătura, dar se pare că singura cale de acces în castel e pe niște trepte înalte și înguste, așa că nu cred c-o pot duce pe acolo.

–Mă bucur să aud asta, rosti Fife înțepat, dar aș vrea să știu ce-ai făcut cu oamenii mei. Pari să-ți închipui că sunt sub comanda dumitale, dar...

–Mă tem că nu sunt sub comanda nimănui, milord, îl întrerupse cavalerul. Din nefericire, toți oamenii Domniei Voastre s-au înecat în nenorocirea de ieri.

–E cu neputință! exclamă contele. Știu că unii erau pe celălalt drakkar, și câțiva erau cu mine. Unul dormea chiar în fața cortului meu.

–Da, a fost mare păcat să-i pierdem pe toți așa, murmură de Gredin.

Fiorul pe care-l simți Fife nu avea nici o legătură cu vremea.

capitolul 19

Giff îl găsi pe Henry în fața căminului, contemplând distrat fumul ce răbufnea din coș. Tavanul boltit era înalt, iar fumul se ridica încet, însă era înțepător și le îngreuna respirația.

–Sunt în golful Wick, la miazăzi de Capul Noss, îl informă Henry. E un adăpost bun. Golful nostru e deschis la vânturile venind din miazănoapte ori de la răsărit, în afară de locul ăsta, unde intrândul ne ocrotește cât de cât.

–Ai pus niște oameni să stea cu ochii pe ei?

–Desigur, așa cum sunt convins că Fife i-a pus pe ai lui să stea cu ochii pe noi.

–Nu mi-aș bate capul cu asta, deși, dacă vrei să-ți trimiți flăcăii la vânătoare, n-o să mă împotrivesc. Capturând niște oameni de-ai lui ar putea afla niște lucruri vrednice de interes, de pildă dacă Fife are alte motive de a se alia cu Franța și Roma în afară de participarea la cercetările lui de Gredin în privința comorii, ca parte a propriilor strădanii de a limita puterile enorme ale clanurilor Sinclair și Logan.

–Se prea poate să aflăm câte ceva, spuse Henry. Dar n-am nici o dorință să-i sporesc înverșunarea luându-i oamenii ostatici. În ultimii ani n-a ascuns faptul că e invidios pe titlul meu norvegian și, în plus, vrea să slăbească toate clanurile puternice și, prin urmare, să aducă neamul Stewart pe primul loc. Este bine cunoscut că a făcut tot ce-a putut în ținuturile de graniță ca să-i pună bețe în roate lui Douglas. Dar dacă Fife ne va cere ospitalitatea, mă voi vedea obligat să i-o ofer.

–Da, în caz că ar fi unul de-ai noștri, din Țara de Sus, dar nu e, comentă Giff.

–Obiceiurile noastre legate de ospeție nu le sunt rezervate celor din Țara de Sus.

–Bineînțeles, dar dacă îți închipui că poți avea încredere în ticălosul ăla odată ce l-ai primit înăuntru...

Chicotitul lui Henry îl reduse la tăcere.

–Regulile supraviețuirii sunt mai tari decât orice altceva, Giff. Până la urmă, poate ar trebui să-l invităm noi pe Fife. L-am ține aproape de noi și l-am urmări mai ușor.

–Faci cum vrei, dar amână invitația până la plecarea mea, se răsti Giff.

Sprâncenele lui Henry se ridicară a mirare.

–Te-am jignit cumva?

Giff se strâmbă.

–Nu, dar fetișcana mea m-a scos din fire. I-am zis că trebuie să stea aici, dar ea – nici gând. Și, ca să fiu drept, nu vreau s-o las. Îmi spune că n-ar putea îndura să nu știe nimic de soarta mea până când va catadicsi vreunul să-o dea de veste. La naiba, o înțeleg. Pe de altă parte, nu cred c-ar fi în mai mare primejdie pe corabie, chiar și pe timp de furtună, decât a fost când am avut toată haita aia pe urme.

–Și cum îți va fi afectată judecata având-o pe ea la bord? se interesă Henry încruntat. Te-ai purta la fel ca să salvezi Piatra? Și ce se întâmplă dacă Fife pune mâna pe voi?

–Ea zice că ar trebui să am grijă să n-o facă.

Henry izbucni în râs, și dintr-odată Giff văzu și el ilaritatea situației. În același timp își mai dădu seama de un lucru, o nouă modalitate de a ocroti Piatra.

I-ar fi împărtășit acest gând lui Henry, mai ales că astfel ar fi domolit temerile anumitor persoane cu privire la așa-numita lui nechibzuință. Dar nu voia să discute această idee nouă până când nu mai reflecta asupra ei. În orice caz, Sidony intră tocmai atunci în sală, părând senină și cu totul în largul ei pe când înainta spre masă, pe care

erau așezate un coș cu pâine și un clondir cu bere erau așezate pe masă.

Luă o chiflă și catadicsi în sfârșit să le remarce prezența, zâmbind și făcând o scurtă plecăciune în direcția lui Henry.

–Bună ziua, milord. Contesa a fost cum nu se poate mai mărinimoasă. Acum am destule veșminte cât să port un an întreg.

–Sunt încredințat că ți se potrivesc, draga mea. Ai dormit bine, sau vânturile aprige și valurile urlătoare ți-au tulburat somnul?

–Am dormit foarte bine, mulțumesc de întrebare. Patul e deosebit de comod, deși nu m-a legănat să adorm ca acela de la bordul corabiei, adăugă ea cu o licărire care-i spuse lui Giff că știa unde bătea Henry.

Acesta insistă.

–Un pat de corabie nu e nicidecum cel mai sigur loc pe timp de furtună. Strâmtoarea Pentland e renumită pentru furtunile care se abat asupra ei, iar aceasta de acum nu e deloc blândă.

–Soțul meu mi-a făgăduit c-o să-mi ofere o casă în toată puterea cuvântului, spuse ea cu un zâmbet șăgalnic. O să am grijă să se ocupe de asta în cea mai scurtă vreme.

Ideea lui Giff prinse tot mai mult contur, întrucât ceea ce proteja Piatra ar fi putut-o proteja și pe Sidony.

–Are dreptate, Henry, interveni el. La urma urmei, am spus că poate hotărî singură. Și nu cred că Fife și ai lui o să ne prindă dacă vom pleca pe întuneric.

–La naiba, e o nebunie să ieși din golf când nu vezi nici măcar cât o lungime de braț! se împotrivi Henry.

–A navigat pe întuneric în ultimele două nopți, sublinie Sidony.

–Știu că nici golful, nici strâmtoarea nu sunt același lucru cu largul mării, rosti Giff înainte ca Henry să scoată în evidență același aspect. Dar am o busolă bună și un partener de nădejde în Maxwell. Și odată ce trecem

de Duncasby, cunosc strâmtoarea destul de bine ca să ajungem teferi la Capul Wrath și apoi s-o luăm spre miazăzi. Cât de departe aveau să meargă, nu vru să spună.

–Și dacă vei fi urmărit?

–Dacă pornesc pe urmele mele în toiul furtunii, înseamnă că sunt nebuni. O să piară la Boars of Duncansby ori la Men of Mey[1], căci n-o să se aștepte la nici o primejdie. De zile întregi stau cu ochii pe noi și ne imită fiecare mișcare. Mă îndoiesc că vreunul de pe vasele lor cunoaște apele strâmtorii la fel ca mine sau ca tine, deci dacă iau un avans de o zi față de ei o să ajung lesne la Capul Wrath. Ei n-au de unde să știe încotro mă îndrept.

–Fife ar putea ghici, îl avertiză Henry. Sunt puține variante dacă află că nu te-ai dus la Orkney și nici n-ai rămas aici. Tot ce are de făcut este să se oprească într-un sat și să întrebe dacă *Serpent* a trecut pe acolo. Corăbiile, chiar și a mea, nu navighează prea des spre apus în apele astea, așa că localnicii bagă de seamă pe dată.

Giff o privea pe Sidony, în ai cărei ochi strălucea nerăbdarea.

–Tot mai vrei să vii cu mine, iubito?

–Vreau, declară ea fără șovăire. Ce sunt Mistreții din Duncansby?

Plecară la scurt timp după miezul nopții, când cerul și împrejurimile erau negre ca smoala, iar vântul mânios șuiera pe lângă zidurile castelului. Din când în când, câte o rafală se năpustea dinspre mare măturând scara abruptă.

Cum nu se încrezuse în Giff că avea s-o trezească, Sidony deschisese ochii de două ori tresărind, cu teama că plecase fără ea. La miezul nopții însă, el o scuturase

---

[1] Locurile la care se face referire (în traducere, „Mistreții din Duncansby", respectiv „Bărbații din Mey") se află în strâmtoarea Pentland (Pentland Firth), situată în extremitatea nord-estică a Scoției, cunoscută pentru mareele deosebit de puternice (n.tr.)

din somnul profund și-i spusese să se îmbrace iute dacă într-adevăr voia să-l însoțească.

Acum era recunoscătoare pentru tunica roz a contesei, deosebit de călduroasă, pe care o purta însă sub mantia groasă de lână a lui Fife. Giff i-o înfășurase el însuși în jurul corpului, explicându-i că avea să-i țină de cald și, în plus, avea s-o camufleze mai bine decât ținuta pastelată. La rândul ei, se gândi că mantia lui Fife se putea murdări oricât, și astfel i-ar fi protejat tunica. Reflectă cu tristețe la faptul că aceasta din urmă nu avea să mai fie atât de elegantă și de fină la sfârșitul călătoriei, însă lui Giff îi plăcea materialul ușor ca puful, așa că putea spera că avea să-i mai cumpere.

În curtea exterioară a castelului și pe scara care ducea la golful îngust nu se simțeau șfichiuirile vântului și ploii deoarece, asemenea limbii de pământ pe care era așezat Girnigoe, intrândul marin era aproape paralel cu uscatul de la Caithness. La debarcader însă, mugetul mării învolburate se transformă dintr-odată într-un urlet înspăimântător al valurilor care se zdrobeau de stânci. Fără lumină, legat de ambii pereți ai intrândului, *Serpent* era doar un obiect mai dens, mai zgomotos în bezna atotcuprinzătoare. Dar lupta lui de a se elibera din mare agita aerul din preajmă și făcea ca obscuritatea să pară și mai amenințătoare.

Legăturile rezistară, iar vocea lui Maxwell ajunse la ea din apropiere.

–Sunt chiar aici, milady, și dacă mă prindeți de mână o să vă trag la bord.

Giff o susținu când se agăță de mâinile căpitanului, dar corabia nu voia să stea într-un loc, astfel că a fost nevoie de eforturile ambilor bărbați pentru a o sui pe punte. Imediat, Sidony alunecă pe banca udă a vâslașilor în timp ce, spre enervarea ei, Giff păși pur și simplu peste parapet, ținând-o în continuare de mână. Fata aterizâ stângaci în spațiul dintre bănci, dar el coborî alături de ea fără să-i

dea drumul. Giff îi strecură brațul în jurul taliei și o trase lângă el.

–O să te duc la cabina de la pupa, iubito, așa că hai cu mine pe pasarelă, dar să ai grijă, ține-te aproape de mine. Acum se leagănă cam tare, dar o să te înveți dacă te liniștești și încerci să-ți dai seama cum o să se miște în clipa următoare.

Se leagănă cam tare!

Era ușor de zis pentru unul care își petrecuse ani de zile pe mare, dar și ea stătuse destule ore la bord, chiar dacă nu pe o asemenea furtună.

–De ce nu avem nici o lumină? întrebă ea. Doar nu ne poate vedea nimeni, mai ales că, din câte spunea Henry, corăbiile lui Fife nu sunt în golful ăsta.

–O să aibă oameni de veghe pe faleză și în alte părți, iar aceia au nevoie numai de o licărire ca să intre la bănuieli, îi explică el ridicând puțin glasul. Ar fi grozav dacă n-ar zări nici un amănunt care să-i poarte cu gândul la noi.

–Aici, milady, sprijiniți-vă de umărul meu, rosti Jake, prinzând contur din beznă pe o bancă aflată la dreapta ei. Vă pot fi de ajutor.

Recunoscătoare, acceptă. Rezemându-se de băiat și avându-l pe Giff în față, străbătu pasarela cu chiu, cu vai. Când ajunseră la cabină, își recăpătase deja o parte din echilibru.

–A început refluxul, anunță Giff când deschise ușa. Vreau să ajungem în cealaltă parte a golfului cu mult înainte de flux, astfel încât să putem trece de Mistreți în siguranță și destul de iute ca să depășim Bărbații până nu vine refluxul următor. Nu avem prea mult timp.

El și Henry îi explicaseră că Mistreții din Duncansby și Bărbații din Mey erau Scylla și Charybda din strâmtoarea Pentland, marcând punctele de agitație violentă a apei la fiecare capăt al strâmtorii în partea sa cea mai îngustă, unde curenții de sensuri contrare se ciocneau, uneori cu rezultate catastrofale. Se spunea că brizanți uriași

țâșneau ca dintr-un cazan în clocot și se prăbușeau turbați unul peste altul. Localnicii văzuseră aceste fenomene chiar și când apele din restul strâmtorii erau liniștite, dar situația se înrăutățea serios pe timp de furtună.

Ochii ei se obișnuiră cu întunericul de afară. Putea să distingă formele și să facă deosebirea dintre valurile staționare și cele agitate, dezlănțuite, dar când intră în cabină avu senzația că pătrunsese într-o peșteră.

După cum o prevenise Henry, nu-și putea vedea mâna în fața ochilor.

–Presupun că n-am voie să aprind un felinar, chiar dacă ușa e închisă.

–Nu, fetițo, răspunse Giff. Noaptea asta n-o să avem nici o flacără la bord. Cât despre... Se întrerupse și, chiar și prin zgomotul vântului, Sidony auzi mugetul intermitent pe care urechile lui ascuțite îl percepuseră înaintea ei. La naiba, trebuie să ajungem în golf de îndată, spuse el. Jake, ajut-o pe doamna să ajungă la măsuța din colț și stai cu dânsa. Când puștiul începu să protesteze, Giff adăugă fără drept de replică: Mă bizui pe tine să ai grijă de dânsa peste noapte, căci nu pot face eu asta.

–Prea bine, o să-i port de grijă, zise Jake. Fiți liniștit.

–Ce-a fost tunetul acela? întrebă Sidony când Giff dădea să plece. De ce te grăbești?

–A fost un tunet, într-adevăr, însă fulgerul e cel care mă sperie, căci o singură scăpărare deasupra golfului va transforma noaptea în zi și ne va aduce în văzul oamenilor lui Fife.

Rostind aceste cuvinte, Giff închise ușa. Pe pipăite, Sidony găsi banca dinspre pupa și se așeză cu fața la prova. Se îndoia că balansul corabiei avea să-i provoace lui Jake rău de mare dacă băiatul stătea orientat invers.

–Nu mi-ar plăcea să fiu aici de unul singur, mormăi el peste câteva clipe.

–Nici mie, recunoscu ea. Mă bucur că ești cu mine, Jake.

–E drept că amândoi am putea pune pe fugă lighioanele alea.

–Ți-e teamă de lighioane?

–Ei, nu, doar că-s supărătoare din când în când.

Intuind adevărul, Sidony i se adresă cu blândețe:

–Vrei să-ți spun o poveste pe care mi-o istorisea sora mea, Adela, când eram mică și mă temeam că o zână rea avea să mă fure din pat?

–Sigur, tot trebuie să facem ceva ca să ne treacă timpul.

Sidony îi spuse o poveste cu știme care să-l amuze, dar pe când vorbea auzi strigăte de bărbați și simți cum vasul începea să se clatine mai tare. Nu-și putea imagina cum aveau să iasă din fiordul îngust în apele învolburate ale golfului, însă peste puțin timp simți mișcarea bine cunoscută a vâslelor și își dădu seama că oamenii lui Henry de la debarcader împingeau corabia destul de departe încât vâslașii, câte doi pe fiecare latură, să-și cufunde ramele în apă și să tragă din toate puterile.

Serpent semăna cu o jucărie purtată de un șuvoi în timpul unei ruperi de nori, căci se ridică, se așeză pe valuri, se răsuci și se întoarse ca un lucru necurat; până la urmă, refluxul purtă vasul cu el și-l desprinse cu totul de țărm. Avea să mai dureze încă șase ore, Sidony o știa, iar Giff îi spusese că în strâmtoare valul mareic putea goni chiar și cu zece mile pe oră. Mistreții erau primejdioși numai în cursul fluxului, zisese el, însă Bărbații își arătau mânia odată cu refluxul, motiv pentru care trebuiau să-și drămuiască foarte atent timpul.

Mai aveau șase mile până să înconjoare Capul Duncansby și să ajungă la Mistreți, și de acolo încă opt până la Capul St. John și Bărbații din Mey. Fata își aminti câtă încredere avea în Giff și se concentră asupra strădaniilor de a-l amuza pe Jake.

Tunetul continuă să răsune înspăimântător, apropiindu-se treptat până când bubuiturile lui asurzitoare părură

să vină chiar de deasupra lor. Două fulgere luminară spațiul dintre hublou și oblon destul încât Sidony să vadă silueta lui Jake vizavi de ea.

O vreme, cât tunetul se îndepărtă iarăși, ploaia se prăvăli peste ei și legănatul navei își pierdu din ritmicitate. Experiența îi spunea că marinarii își ridicaseră vâslele și corabia călărea valurile. În cele din urmă se stabiliză, iar peste câteva minute Jake se ridică și se duse la ușă, deschizând-o cu mare grijă.

–Ce faci? întrebă Sidony.

–Mă uit. Au ridicat vela. Așa mă gândeam și eu.

–Pe vremea asta?

–Sigur că da, rosti el cu un aer superior, masculin. Taica face același lucru ca să capete viteză, da' Sir Giffard o să meargă foarte aproape de direcția vântului, zău așa.

–Ei bine, închide ușa până să vadă că ai deschis-o, îl sfătui ea. Apoi întoarce-te și o să-ți mai spun o poveste, sau tu îmi poți spune una. Doar e rândul tău.

Prinzându-se în joc, băiatul o făcu în scurt timp să râdă cu istoria unei perechi de spiriduși din ținutul de graniță care trăiau în casa unei femei ce nu-i trata cum se cuvine. Întrucât nici Sidony n-ar fi știut cum să-i trateze, simți compasiune pentru biata femeie.

Vremea trecu iute până când, pe neașteptate, corabia se răsuci perpendicular pe un val, aproape azvârlindu-i pe amândoi de pe bănci. Numai faptul că se sprijinea într-o mână o salvă pe fată de la o vânătaie sau chiar ceva mai grav.

–Nu-s deloc liniștite apele astea, observă Jake. Încerca să-și păstreze tonul obișnuit, nepăsător, dar ea îi sesiză teama. Grija față de el o ajută să-și calmeze nervii.

–O să treacă, spuse ea. Știi, i se zice Regele furtunilor.

–Da, știu. Acuma să vă mai spun o... Cuvintele i se terminară cu un țipăt când vasul se legănă puternic și un tunet bubuitor făcu să se zguduie toate obiectele din jurul lor.

–Ține-te bine, Jake! strigă Sidony. Ia-mă de mână!

O prinse și, înainte ca tânăra să înțeleagă ce se întâmpla, se repezi alături de ea, oferindu-i susținere. Îl înconjură cu brațul și murmură:

–Mulțumesc, eram îngrozită c-o să fiu aruncată la podea.

Puștiul nu rosti nici o vorbă, însă când vasul se stabiliză și mișcarea ritmică a vâslelor reîncepu, conchise:

–Socot că nu mai e pricină de necaz, așa că mă întorc la locul meu.

Peste câteva clipe, ușa cabinei se deschise, iar în lumina slabă din prag se ivi silueta lui Giff.

–Nu știu dacă Fife ne-a văzut în scăpărarea fulgerelor, spuse el. Presupun însă că da, așa că fiți gata pentru o călătorie deloc ușoară. Am străbătut întregul drum mult mai rapid decât am fi vrut, așa că Bărbații ne-ar putea da un mic motiv de îngrijorare.

–Cât de mic? întrebă ea, sperând că suna mai liniștită decât se simțea.

–Valul mareic gonește încă foarte rapid. Nu te îngrijora; doar ține-te bine.

–Vrei să vii iarăși încoace? i se adresă ea băiatului după ce Giff plecă.

–Nu, mă descurc. A zis că nu e nimica. Sunteți de părere că valurile se ridică așa de sus? Mă gândesc că atunci când a deschis ușa a părut că e lumină destulă ca un om să le vadă când trecem pe lângă ele.

–O să stai acolo unde ești, se răsti ea, încercând să fie la fel de fermă ca Giff. E prea primejdios ca să umbli de colo-colo. Adu-ți aminte cum a fost mai devreme, și aceea nu era decât furtuna care ne azvârlea în toate părțile. O să trecem de Mistreți fără vreun necaz.

–Fără îndoială. O spuneți Domnia Voastră pe următoarea, sau încep eu?

Sidony încuviință să fie ea prima și îi spuse altă poveste din Țara de Sud, dar când ajunse la punctul culminant auzi strigăte de afară și-l simți pe Jake sărind în picioare.

–Jake, nu...!

El izbi însă ușa de perete și fata apucă doar să-i întrezărească silueta în deschizătură înainte ca el să se uite în direcția țărmului și să dispară.

Cu un țipăt, Sidony sări la rândul ei și se aruncă peste podeaua mișcătoare până în prag, apucând ușorul și apoi ușa când aceasta amenință să se închidă cu putere peste ea. Abia reușind să se țină, privi afară și văzu că Jake fusese aruncat lângă copastia în trepte și se agățase de ea, jumătate pe treapta superioară și jumătate pe cea de dedesubt. Îl zări apoi pe Maxwell la cârmă, strângând echea, cu fața schimonosită de teamă, și pe Giff la catarg, mânuind brațul vergii de o parte și răcnind ordine către Hob Grant, aflat de partea cealaltă. Vâslașii dinspre pupa văzură pățania lui Jake, dar pe fiecare bancă se aflau trei marinari, fiecare blocat la rama lui, și cu toate că bărbatul dinspre interval de pe cea mai apropiată bancă dădu să se miște, cel dinspre copastie strigă la el să rămână pe loc, pentru că altfel ar fi pierdut vâsla.

Giff, cu atenția îndreptată spre marea din față, urlă la marinarii de la babord să tragă mai tare tocmai când corabia se înclină în acea direcție, aproape culcându-se pe o latură.

Valurile se năpustiră asupra lor din toate părțile, iar Sidony își dădu seama că nava se răsucea în loc, de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Chiar în acel moment, prova se cufundă sub coama unui val enorm, și îl văzu pe Jake alunecând în față, de pe treapta cea mai înaltă a copastiei, spre vâslași, sau mai departe, peste bord, în mare.

Bărbații, lipiți de ramele lor, nu puteau face nimic să-l ajute.

Maxwell strigă, dar vântul îi alungă vorbele înainte să ajungă la ea. Căută înnebunit în jur, sperând să găsească un om care să preia controlul cârmei.

Speriată că avea să-i dea drumul, osândindu-i pe toți la moarte, fata se repezi înspre Jake. Dacă picioarele ei atinseră puntea, nu-și dădu seama. Se uita fix la el și nu se mai gândea la nimic și la nimeni. Îl auzi pe Giff răcnind din depărtare, însă nu îndrăzni să privească într-acolo, de teamă că băiatul avea să dispară peste parapet, în mare. Nu-l putea lăsa pe Giff să-l piardă.

Un val o udă din cap până în picioare dar singurul efect fu că o ajută să plonjeze până la Jake cu brațele întinse. Mâna dreaptă își rată ținta, însă cea stângă îi prinse glezna în momentul în care umărul i se lovi de parapet. Simțind că derapa la rândul ei, reuși să-și înfășoare mâna în jurul gleznei băiatului. Dar acesta era greu și aluneca inexorabil spre apă, trăgând-o după el.

Ca de obicei în asemenea condiții, Giff își alesese o poziție din care să supravegheze apa și să comande echipajul. Întrucât Hob Grant se dovedise agil la mânuirea brațelor de verga, Giff îi spuse să se ducă la cele dinspre tribord, în timp ce el se ocupă de cele de la babord. Prima oară când navigase prin strâmtoarea Pentland angajase un pilot la Capul Wrath ca să-l învețe toate ciudățeniile locului, și știa că la Bărbații din Mey trebuia să mențină un curs drept, deoarece era mai puțin de o milă între Capul St. John și insula Stroma. Cu două oceane ciocnindu-se într-un spațiu atât de îngust, refluxul părea să o ia în toate direcțiile. Apele acelea înghițiseră multe corăbii, iar Giff nu voia ca *Serpent* să li se alăture pe fundul mării.

Brizanții erau înalți, refluxul încercând acum să tragă vasul înapoi, acum să-l împingă spre țărmul de la Caithness; drept rezultat, văzu o bulboană cu o clipă înainte să intre direct în ea. Corabia atinse totuși marginea

vârtejului și începu să se răsucească. Giff le strigă vâslașilor să tragă mai tare; spera ca îndemnul să aibă efect mai ales la babord, unde așezase doisprezece oameni de rezervă ca să lupte cu tendința curentului de a-i împinge spre țărm. Vântul bătea iarăși dinspre nord, însă putea fi domesticit și utilizat ca un aliat prețios.

Auzi țipete din spate dar, știind că trebuia să scoată nava din vârtej, urlă iarăși către vâslași să tragă înainte de a se uita în spate.

Spre uluirea lui, o văzu pe Sidony sărind, alunecând și plonjând spre copastia de la babord. Numai atunci zări fața înspăimântată a lui Maxwell și soarta care-l aștepta pe Jake.

–Ține cârma! zbieră el către Maxwell, apoi se întoarse către oamenii lui: Trageți, flăcăi, trageți pentru viețile noastre! Hob, leagă brațul vergii pe partea ta!

În acel moment, toată lumea răcnea pe corabie. Când văzu că Hob legase brațele de vergă, Giff trecu odgonul prin tachet pentru a termina învergarea. După aceea, rugându-se ca vântul să-și mențină direcția, sări pe pasarelă și o rupse la fugă, nădăjduind că n-avea să alunece pe suprafața udă. Marinarii nu-și puteau părăsi posturile fără a pune în primejdie nava, și era îngrozit că avea să ajungă prea târziu.

Sidony îl ținea pe băiat cu toate puterile, dar Jake se zbătea, iar valurile făceau tot posibilul să-i târască pe amândoi în adâncuri. În graba lui de a-i prinde, Giff aproape că zbură el însuși peste parapet, dar se agăță de balustradă și o apucă pe Sidony, apoi și pe Jake.

Ochii ei se măriră când îi întâlniră pe-ai lui, și pe bună dreptate. Era furios și nu dorea nimic mai mult decât s-o strângă de gât pentru spaima pe care i-o pricinuise.

Cerându-i prin gesturi celui mai apropiat vâslaș să elibereze banca și lăsându-i pe ceilalți doi să se așeze pentru a-și menține forța de vâslire, Giff îi încredință băiatul.

–Învelește-l într-o pătură; e ud până la piele. După aceea schimbă-l pe Maxwell.

–Îndată, domnule.

În acea clipă, corabia se eliberă din vârtej și își recăpătă echilibrul. Nu erau în afara primejdiei, însă trecuseră de ce fusese mai rău.

Giff își privi soția, încă simțind șocul dezastrului iminent și dorind s-o pedepsească pentru groaza pe care i-o provocase. O luă în brațe și o duse la cabina de la pupa, remarcând în trecere că Wat Maxwell își strângea fiul la piept.

–Îi trebuie o chelfăneală, mormăi Giff când ajunse în dreptul lui. Amândurora le trebuie una.

Nu așteptă răspunsul, ci o purtă pe Sidony până în cabină și închise ușa cu piciorul în spatele lui. Își dădu seama pe dată că în felul acesta se făcuse beznă și își aminti că e mult mai greu să te ții pe picioare dacă nu vezi nimic în jur.

–Doamne, să nu mă scapi! murmură ea când bărbatul se împiedică.

–Poți să stai dreaptă?

–Cred că da. Ce ai de gând să faci?

–Ce-ai avut în cap când ai plecat din cabină după ce ți-am spus să stai aici?

–Jake voia să-i vadă pe Bărbații din Mey. I-am zis să rămână înăuntru, dar n-am observat că deja se îndrepta spre ușă. A deschis-o și pur și simplu a dispărut. M-am repezit să mă uit tocmai atunci când corabia a început să se rotească. N-am putut să-l las să cadă în mare, încheie ea scâncind. Giff o strânse în brațe și o trase spre el.

–Dacă mă mai sperii vreodată așa, fetițo, fac legământ că te jupoi cu mâna mea.

Nu spuse nimic, dar brațele ei îl cuprinseră și îl ținură strâns. Giff se bucura că în cabină era prea întuneric

ca Sidony să-i poată vedea lacrimile curgându-i pe obraji la gândul că fusese atât de aproape de a o pierde.

Deși era la fel de udă ca Jake, Sidony se simți învăluită de căldură și nu înțelegea de ce, când soțul ei tocmai o amenințase cu bătaia dacă mai făcea vreodată așa ceva și nici în acel moment nu se potolise. Dar amenințarea care ar fi trebuit s-o înspăimânte îi strecurase în corp un sentiment ciudat, cald, așa că se strânse la pieptul lui cât de tare putu.

O sărută pe frunte și pe buze, după care spuse:

–Nu mai pot sta, iubito. Trebuie să văd ce face Jake și să mă asigur că am trecut de ultimul dintre Bărbați. Mai avem câteva zile de călătorit, însă furtuna înseamnă de-acum mai mult vânt decât ploaie. Poate că vom putea să tragem la țărm peste noapte și să ne uscăm cât de cât.

Peste o oră însă, două vele se iviră în spatele lor, obligându-i să zorească. Vremea începu să se limpezească și, cu excepția lungilor ceasuri de calm perfect de a doua zi, vântul rămase prielnic. Chiar și lipsa lui îi ajută, căci, folosindu-și judicios vâslașii și fiind conștient că drakkarurile nu luaseră provizii destule pentru atâția oameni la Golful Wick, trebuind prin urmare să se oprească pentru expediții de vânătoare sau pescuit. Giff reuși să-și continue drumul pe când urmăritorii pierdură teren.

Amurgul făcuse loc nopții în cea de-a treia zi când ajunseră într-un intrând stâncos. Strigându-le vorbe de salut și ordine oamenilor de pe țărm, Giff le porunci vâslașilor să întoarcă nava și s-o amareze cu spatele într-un *noust*[1] închis.

–Unde suntem? întrebă Sidony pe când soțul ei o ajuta să debarce.

---

[1] Termen scoțian desemnând un mic golf în care ambarcațiunile se pot adăposti pe vreme nefavorabilă (n.tr.)

–La Duncraig. Fife o să aibă nevoie de mult noroc ca să ne găsească acum și, cum trebuia să trecem pe la casa mea ca să ajungem la Ranald, pe insula Eigg, am hotărât că datoria filială îmi impunea să fac o escală și să te prezint părinților mei.

Mijind ochii, fata rosti bănuitoare:

–Doar nu vrei să mă lași aici?

–M-am gândit la asta, pentru că dacă te țin lângă mine pot da de necaz mai târziu, recunoscu el. Dar, cum Fife și ai lui au rămas în urmă, o să te duc mâine la Glenelg și o să te las la tatăl tău în vreme ce eu o să continui până la Eigg.

Sidony se strâmbă. Nu numai că nu voia să-și înfrunte tatăl dacă Giff trebuia să plece iarăși imediat, dar, știind acum care-i era destinația, voia să întreprindă călătoria până la capăt.

Fife era în culmea nefericirii. Își dăduse seama că era ca și prizonier al lui de Gredin din momentul în care trădătorul blestemat îi spusese că oamenii din escorta sa pieriseră. Cu toate acestea, Fife nu se clintise când aflase că MacLannen dusese *The Serpent* în ghearele furtunii turbate și că de Gredin voia să pornească pe urmele lui.

–Ești scrântit, se răstise contele când cavalerul ordonase îmbarcarea. Pe mine lasă-mă aici, și o să cer adăpost de la prințul Henry.

–Nu, milord, n-o s-o faceți. La Girnigoe nu-mi sunteți de nici un folos.

Când Fife începuse să protesteze, vrând să afle ce folos putea trage de Gredin de pe urma lui în orice alt loc, cavalerul îi făcuse semn unui oștean care-i adusese o sticluță.

–Beți din asta, milord. O să vă liniștească.

–Nu vreau băutura dumitale, și refuz să mă urc pe o corabie pe vremea asta!

–Alegeți, milord. Fie beți din sticluță, fie o să pun un om să vă trimită direct în lumea viselor. N-avem timp de pierdut.

Înțelegând de ce dormise atât de bine în noaptea precedentă, Fife băuse vinul și se trezise după câteva ore cu o durere teribilă de cap, ud până la piele și mai înspăimântat ca oricând. Prova drakkarului sălta violent în toiul furtunii, iar pânza sub care se adăpostise fusese luată de vânt.

Când un val îl izbi drept în față, urlă și se agăță de bastingaj, încercând să găsească un mâner.

De Gredin, aflat surprinzător de aproape, strigă:

–Legați-l. Și așa face numai necazuri, iar dacă se duce peste bord, asta e. Stătea lângă etravă, călare pe lăzile cu efectele echipajului, dar Fife era prea speriat de marea învolburată ca să ridice privirea spre el.

În clipa în care vâslașii îl apucară și începură să-i lege mâinile, răcni:

–De ce faci asta? De ce nu mă omori odată, ca să terminăm cu totul?

–Să spun drept, flamura regală mi-e mai de folos decât Domnia Voastră, dar s-ar putea să-mi fiți de trebuință. Dacă e așa, Domnul o să vă țină în viață pentru mine.

–Dar de ce ar face-o? Și unde suntem? Ne apropiem de Orkney?

–Nu mergem la Orkney, îl informă de Gredin. Mergem în insule. MacLennan n-ar fi plecat pe furtuna asta dacă s-ar fi dus numai până la Orkney. Își duce încărcătura la singurul om, în afară de Henry, destul de puternic încât să vă înfrunte pe Domnia Voastră, pe rege și pe Sfinția Sa. MacLennan se duce la MacDonald.

–Dar... Fife se opri, dându-și seama că pentru un om ca de Gredin, puterea lui Donald era tot ce conta. Cavalerul putea nici să nu aibă habar de relația lor strânsă de rudenie. În orice caz, contele știa că ar fi fost o neghiobie să dezvăluie vreun amănunt care i-ar fi scăzut propria

valoare. În plus, era posibil ca MacLennan să fi formulat aceeași judecată cu privire la Seniorul Insulelor.

Oricum, putea fi sigur că Donald nu avea să îngăduie maltratarea lui, ba chiar avea să fie dornic de a-l ajuta să pună mâna pe Piatră.

capitolul 20

Giff își lăsă oamenii să aibă grijă de corabie și o călăuzi pe Sidony pe deal, până în curtea luminată de torțe și apoi la treptele de la intrare. Îi escortau doi oșteni de-ai tatălui său. Unul dintre ei, Donnie Murchie, era prieten cu Giff din copilărie și acum devenise căpitanul gărzii. Donnie îi informă că stăpânul său era plecat pe mare, lucru pe care Giff îl ghicise văzând golful gol.

–N-o să vezi prea mult din castel seara asta, fetițo, zise el, dar o să ai tot timpul mai târziu. Presupun c-o s-o găsim pe mamă în camera ei, însă mai întâi vreau să rânduiesc masa pentru oamenii mei.

Donnie răspunse:

–Cât despre asta, stăpâne Giff, intendentul o să fie încântat să se îngrijească de oamenii Domniei Voastre dacă-i trimiteți în sala cea mare. Doamna preferă să cineze târziu, așa că Domniile Voastre n-o să suferiți de foame. Iar dacă îmi îngăduiți, milord, suntem foarte bucuroși să vedem că, în sfârșit, v-ați luat o soție.

Giff zâmbi și îi puse lui Sidony un braț în jurul taliei.

–Și eu sunt bucuros.

Când îl privi, ochii ei licăriră în lumina torțelor; știind că în curând aveau să împartă iarăși patul, Giff se simți străbătut de un fior.

Sidony văzu cum se uită la ea și intui ce-i trecea prin minte. Și ea abia aștepta să se împreuneze cu el, în speranța că apoi avea să găsească o cale de a-l convinge s-o ia în călătoria la Ranald din insule.

Când Giff îi strânse mâna și i-o duse la umăr, îl strânse de braț. Părea mulțumit să fie din nou acasă și le zâmbi

amabil servitorilor care-i întâmpinau. Înăuntru, o călăuzi de-a lungul unei săli imense pline de oșteni și slujitori care se pregăteau de cină până ajunseră la un șir de trepte de piatră din colțul opus scării principale. Se deplasau atât de repede pe cât o îngăduiau bunele maniere, oprindu-se numai pentru ca Giff să i-l prezinte soției sale pe intendent, Eachainn MacCrimmon.

–Eachainn, aceasta este doamna mea, adăugă el, strângându-i mâna. Îl asigură că nu aveau nevoie de ajutor pentru a o găsi pe Lady MacLennan și îl rugă să aibă grijă de vâslașii săi. Când acesta promise că totul avea să fie în regulă, porniră mai departe.

–Nu vreau să se știe de căsătoria noastră până nu-i spun mamei, îi șopti Giff lui Sidony. Fără îndoială, zvonul se răspândește deja, întrucât Donnie Murchie a presupus că suntem căsătoriți din clipa când ne-a văzut.

Deschise ușa din capătul scării și îșsi lăsă soția să intre prima.

Sidony zări o doamnă micuță și durdulie într-o rochie simplă de un roșu-cafeniu și cu o broboadă albă, care își puse deoparte lucrul de mână când se ridică iute, dar grațios de pe bancheta capitonată de lângă șemineu.

Grăbindu-se să-i întâmpine, exclamă:

–Giffard, tu ești?

–Da, mamă, și ți-am adus o surpriză pe cinste, răspunse el desprinzându-se de Sidony pentru a-și putea îmbrățișa mama.

–Of, scumpule, a trecut prea multă vreme! Privind-o curioasă pe Sidony când își săruta fiul, doamna urmă imediat: Rogu-te, spune-mi despre ce surpriză e vorba.

–Aceasta este soția mea, Sidony, o anunță el.

–Vai, trăgeam nădejde că asta trebuie să fie! rosti Lady MacLennan întinzându-și mâinile spre nora ei. Ochii albastru-închis, ca ai lui Giff, străluceau de bucurie, iar când Sidony își făcu plecăciunea de rigoare, doamna o chemă la ea. Hai, lasă-mă să te îmbrățișez, copila mea. Sunt atât

de fericită să-ți urez bun-venit la Duncraig! Giff, dragule, spune-le să ne servească masa aici, astfel încât să putem sta la taclale liniștiți.

–Așa o să fac, mamă. Dar sper că o să-mi îngădui să o amân cu vreo jumătate de oră. Am treabă jos, trebuie să văd cum se descurcă oamenii mei. Unde este Domnia Sa, tata?

–Păi nu știu. A primit un mesaj acum câteva ore și a pornit pe dată. Poate i-a zis lui Eachainn MacCrimmon încotro s-a dus.

–O să-l întreb. Mi-am luat deja libertatea de a-l ruga să-mi hrănească vâslașii.

–Sigur, scumpule, faci întocmai cum vrei tu. Vai, Giffard, tatăl tău o să fie atât de bucuros să te vadă când se întoarce!

–Cât despre asta, spuse el molcom, nu pot zăbovi, mamă. Mâine-dimineață o duc pe Sidony să stea cu tatăl ei câtă vreme eu o să-mi văd de o îndatorire deosebit de importantă.

–A, murmură ea, reprimându-și dezamăgirea. Se întoarse către Sidony și o întrebă: Dar cine este tatăl tău, draga mea?

–Macleod din Glenelg, doamnă.

–Mă gândeam eu că trăsăturile tale-mi sunt cunoscute. Am întâlnit-o de multe ori pe sora ta Cristina, precum și pe alta – Isobel cred că se numea. Stai să-mi aduc aminte, s-a măritat...

–Cu Sir Michael Sinclair, completă Sidony zâmbind.

–Așa-i, dar dacă Giff ne lasă singure pentru o vreme, trebuie să te așezi și să-mi povestești totul despre tine. Bineînțeles, o cunosc și pe mătușa ta, Euphemia Macleod.

–Într-adevăr, doamnă? rosti fata în timp ce Giff o sărută și o lăsă să se descurce cu sarcina dificilă de a-i povesti soacrei sale întreaga ei viață.

De îndată ce dădu curs invitației și se așeză lângă ea, Lady MacLennan îi prinse iarăși mâinile și mărturisi:

–Vai, scumpa mea, nu știu cum ai izbutit să-l aduci acasă, dar îți sunt nespus de recunoscătoare. Nu mă supăr nici măcar că n-am fost la nunta voastră, deși mi se pare straniu că n-am auzit nici cea mai mică șoaptă despre pregătirea ceremoniei.

–Mă tem că pregătirile n-au fost prea lungi, doamnă, răspunse nora ei cu un surâs. Însă Giffard nu mi-a interzis să vă povestesc toată istoria, așa că o voi face.

Purcese imediat, lăsând la o parte numai comoara, faptul că ascunzătoarea din care o salvase Giff se afla pe o corabie pe care el o furase de la contele de Fife și motivul real al călătoriei lor în Insule.

Totuși, după ce Lady MacLennan înfieră ticăloșia unui membru al familiei regale care înscenase răpirea unei tinere nevinovate și se minună de norocul care-l făcuse pe Giff s-o descopere și s-o salveze, ba să mai și găsească un preot care să-i cunune, Sidony se simți obligată să lămurească un aspect.

–Prin urmare, sosirea noastră aici nu s-a datorat nici unei urzeli din partea mea. Giff are treburi în Insule, și cum Duncraig se află aproape de Glenelg, s-a gândit că e de datoria lui să mă aducă să mă cunoașteți înainte să mă ducă acasă, unde o să-l aștept.

–Acum îmi aduc aminte, tatăl tău urmează să se însoare cu Ealga Clendenen peste numai două săptămâni, nu-i așa? Ne-au invitat la nuntă.

–Sper că aveți de gând să mergeți.

–Acum, fără nici o îndoială. Ah, ce minunat! exclamă ea încântată. Mi-aș dori atât de mult ca soțul meu să fie acasă! Va fi îngrozitor de mâhnit dacă n-o să apuce să-l vadă pe Giffard după atâta vreme. Din când în când ne trimite vorbă, însă veștile nu sunt prea liniștitoare. Domnul meu se teme că Giff e tare nechibzuit și că într-o zi o să aflăm că a fost ucis într-una dintre aventurile sale.

–Dar credeam... Sidony se întrerupse, dându-și seama că în acele împrejurări ar fi fost imprudent să-și dezvăluie gândurile.

Soacra ei deveni însă atentă.

–Ce credeai, draga mea? Rogu-te, spune-mi dacă știi de ce abia dacă s-a apropiat de casă în ultimii zece ani. Nu-ți poți închipui cât de dor ne este de el. Surorile lui sunt plecate acum, în vizită la niște verișoare, dar și ele o să fie teribil de dezamăgite.

–Știu foarte puține lucruri, recunoscu Sidony. Dar mi-a spus că după ce... după ce tatăl lui l-a alungat de-acasă pentru că l-a învinuit...

–O, nu, te implor, spune-mi că n-a avut nimic de-a face cu accidentul acela cumplit!

Sidony încuviință din cap.

–Mi-a zis că tatăl lui l-a trimis să stea cu unchiul deoarece... deoarece Domnia Sa îl învinovățește pentru moartea fratelui său mai mare.

–Vai, scumpo, mi-aș dori ca bărbații să-și deschidă inima când sunt necăjiți. Ba îi mai învață și pe fiii lor să-și țină gura cusută. Mă temeam de așa ceva, dar când am îndrăznit să-i spun soțului meu, a respins ideea pe dată. Cum ar fi putut să-și închipuie Giff o asemenea bazaconie, mi-a zis el, când niciodată nu-i dăduse *lui* prin cap? Dar eu m-am gândit la asta, și am ținut-o pe-a mea. Mi-a spus că-s o femeie neroadă și a stăruit că fiul nostru nu poate fi atât de smintit. Ei poftim!

–Dar dacă nu acesta a fost motivul...

–Nu-ți dai seama? Soțul meu îl ținuse pe Bryan acasă în pofida numeroaselor propuneri de a-l trimite ca paj și se temea că-l răsfățase prea mult, deoarece Bryan a ajuns la fel de necugetat pe cât se spune acum că ar fi Giffard. Ajungea să-i spui nu ca să-l vezi făcând tocmai ce i se interzisese, iar soțul meu a proclamat că acest lucru nu trebuia să se întâmple și cu Giffard. Cum îi mai rămăsese doar un fiu, voia să-l ocrotească mai bine decât o făcuse

cu Bryan. Prin urmare, l-a trimis pe dată să-şi primească instruirea de paj la fratele meu, la Loch Hourn. Altfel, risca să nu-l mai lase niciodată să plece de acasă. Şi oricum urma să se ducă apoi la Dunclathy ca să se pregătească pentru rangul de cavaler.

–Giff crede şi acum că l-ar fi putut salva pe Bryan doar strigând la el. Se învinovăţeşte pentru moartea lui.

Lady MacLennan se încruntă.

–Am încercat să-i explic că amândoi erau nişte copii, că n-a fost decât un accident tragic. Soţul meu însă şi-a suportat durerea în tăcere şi apoi l-a trimis de acasă. Iar în cele câteva dăţi când s-a întors, Giffard a refuzat să vorbească despre trecut. Bărbatul meu crede că e ranchiunos pentru că nu voia să meargă la Loch Hourn, dar el mai degrabă ar muri decât să recunoască în ce măsură îşi iubeşte fiul. Iar eu îmi zic, adăugă ea cu înţelepciune, că, fiind de acelaşi sânge, Giffard n-o să-ţi mulţumească pentru că mi te-ai destănuit. Trebuie să chibzuim împreună, copila mea.

–Poate că n-o să fie atât de greu, milady. Nu avem nevoie decât să-i sugerăm fiecăruia ce *ar putea* crede celălalt. Apoi, când se vor întâlni la Chalamine pentru nuntă, fiecare o să vadă... Se opri, întinzându-şi mâinile în lături.

–E o idee grozavă, aplaudă gazda. Acum, mă întreb cât o să mai stea. Sunt convinsă că a trecut mai mult de o jumătate de oră.

–Dacă-mi îngăduiţi, am fost închisă pe o corabie vreme de o săptămână, şi mi-ar plăcea să fac o plimbare până în golfuleţ. Pun rămăşag că Giff o să fie atât de dornic să mă aducă înapoi, încât o să ne reunim mai repede decât dacă trimitem pe cineva să-l cheme.

Lady MacLennan râse din toată inima.

–Ah, draga mea, ştiu că o să fie o adevărată bucurie să te am de fiică!

Luându-i cuvintele drept încuviinţare, Sidony se grăbi să coboare în sala cea mare, apoi ieşi şi coborî pe cărarea

până la poarta care delimita golful. Nedumerirea sentinelelor se risipi când le spuse că Lady MacLennan o trimisese să-l aducă pe Sir Giffard la cină.

Oșteanul zâmbi larg.

–Bun venit la Duncraig, Lady Giffard.

Îi mulțumi și trecu mai departe în pas vioi. În cele din urmă găsi corabia aparent abandonată, în ciuda opaițelor aprinse în golf. Străbătu debarcaderul în formă de U până la pupa și văzu că sabordul de la pupa era deschis. Presupuse că Giff și ceilalți se duseseră să aducă provizii pentru a le înlocui pe cele consumate.

–Milady, ce căutați aici, de una singură?

Cu inima bătând de să-i sară din piept, îl văzu pe Jake trăgând cu ochiul la enorma ladă care ocupa o parte considerabilă din magazia de la pupa.

–Ce cauți *tu* aici? întrebă ea. Unde sunt Sir Giffard și restul oamenilor?

–Taica e în față, în cabina mică, stă de vorbă cu un barcagiu din Duncraig. Ceilalți s-au dus cu Sir Giff să aducă niște lucruri, mi-a zis taica.

Deci era așa cum se gândise ea.

–Dar tu ce faci? repetă Sidony.

–Lada asta, mormăi el ridicând din umeri. Mă întrebam ce poate fi înăuntru.

Dându-și seama că probabil conținea comoara pe care o transportau, se răsti la el:

–Doar n-ai încercat s-o deschizi!

–Nu, n-aș face așa ceva, răspunse el cu o privire neprihănită.

Sidony, care văzuse de multe ori o privire identică pe chipul surorii sale Sorcha când punea la cale vreo năzdrăvănie, rosti cu fermitate:

–Ce-ai făcut totuși?

–Numai am vârât un deget ca să pipăi, mărturisi el uitându-se pe lângă ea, cu un aer neliniștit, de parcă se temea că avea să vină cineva să-l mustre. E o gaură prin

care-mi pot strecura degetele, iar ce am atins era foarte neted, în afară de unele locuri unde părea că fusese cioplit. Ce credeți c-ar putea fi?

Nu-și putea imagina, dar curiozitatea îi fusese aţâţată.

–Arată-mi și mie.

–Atunci trebuie să veniți înăuntru, spuse el. Când intră în magazie, puștiul îi arătă un orificiu destul de mare pe o latură a lăzii.

Își introduse degetul și recunoscu descrierea făcută de băiat, dar pipăi marginile aspre, pline de așchii ale găurii și îl privi bănuitor.

–Nodul frânghiei era afară când ai găsit lada? Văzând răspunsul pe chipul lui, urmă: Jake, nu trebuie să tragi cu ochiul pe-aici. Știi ce-ar face Sir Giff dacă te-ar prinde.

–Da' n-o să-i ziceți, nu?

Deschisese gura să jure că n-avea să-l dea în vileag când amândoi auziră pași apropiindu-se. În grabă, săriră pe debarcader tocmai când Giff, însoțit de patru oameni, ajungea la sabord.

–Ce naiba faceți aici? se interesă el.

–Mama ta m-a trimis să te aduc la cină, îl lămuri Sidony. Sabordul era deschis, așa că am intrat. Nu văzusem partea asta a corabiei, iar Jake tocmai mi-o arăta.

Conștientă că mințea de înghețau apele, nu îndrăzni să se uite la Jake, însă Giff îi aruncă puștiului o privire scurtă înainte de a replica:

–Timpul a trecut fără să bag de seamă. O să încui sabordul, băieți, cât timp mâncăm, și o să le trimit cina acelora dintre voi care rămân pe corabie. Când mă întorc, o să terminăm.

–Presupun că ai mai încărcat niște provizii, spuse fata când părăsiră împreună golfulețul, urmați de Jake, căpitanul Maxwell și alți doi marinari. Sunt sigură că tata o să ne mai dea în caz de nevoie.

–Crezi? I-aș fi recunoscător.

–Chiar trebuie să te întorci aici după cină? E târziu.

–Da, iubito, trebuie, dar nu trebuie să mă aștepți trează. Nu-ți lua mutrișoara asta, adăugă el când Sidony îngădui dezamăgirii să i se afișeze pe chip. Dacă adormi, te trezesc atunci când ajung.

Plecă înapoi în golf imediat după cină, și cu toate că îi făcea plăcere discuția cu Lady MacLennan și abia aștepta să-i cunoască cele două fiice, Giff tot nu se întorsese când stăpâna casei anunță că era momentul de a merge la culcare.

–Mâine ai o călătorie scurtă, draga mea, însă Giff a plănuit să pornească devgreme, așa că ar fi bine să dormi cât poți.

O conduse pe Sidony la dormitorul pe care avea să-l împartă cu Giff, se asigură că avea toate cele trebuincioase, inclusiv serviciile unei slujnice, apoi îi ură noapte bună.

Sidony dormea când Giff se întoarse, dar acesta se ținu de cuvânt și o trezi. Urmă un interludiu scurt, dar plăcut; după aceea, se lungi mulțumită, odihnindu-și capătul în curbura umărului său, întrebându-se ce-i rezerva viitorul.

–Ce căutai de fapt în magazie? murmură el.

Fata se simți străbătută de un fior de vinovăție.

–Păi... ți-am spus.

–Nu, iubito, nu se pune. Ai tresărit de parcă te-aș fi străpuns cu o săgeată.

–Ei, da, însă dacă ți-aș zice...

–Nu ne târguim aici, fetițo. Acum sunt liniștit, dar dacă nu-mi spui, o să mă înfurii grozav, și nu vrei asta.

Nu, nu voia asta, însă nu o preocupa propria soartă.

–Bine, o să-ți zic, dar vina este a mea, nu a lui Jake. Voiam să știu ce e în ladă, și era o gaură pentru nodul frânghiei, așa că am vârât un deget înăuntru.

–Care din voi a găsit gaura?

–A fost vina mea, domnule.

–Deci Jake a găsit-o. Nodul lipsea, sau l-a tras puștiul? M-ai mai mințit și înainte ca să-l ocrotești, fetițo. Nu repeta greșeala.

Sidony simți mânia cuprinzând-o.

–E doar un băiat. Mai mult, e aidoma ție. Își asumă riscuri. Când vrea să facă un lucru îl face, și nu ia în seamă posibilele primejdii.

–Atunci ar trebui să aprobi pedepsirea lui, ca să nu devină la fel de nechibzuit pe cât crezi tu că sunt.

–Ceea ce cred este că Jake te admiră și vrea să fie întocmai ca tine. Prin urmare, ești dator să-i oferi un exemplu bun, iar asta, domnul meu, nu înseamnă să pedepsești o purtare care o imită pe a dumitale.

Giff rămase tăcut. În cele din urmă, aparent nepăsător, rosti:

–Și atunci când mă minți, purtarea asta nu trebuie pedepsită?

Fata înghiți în sec. Mințise pe negândite, din dorința de a-l proteja pe Jake. Nu-și amintea s-o mai fi făcut vreodată, nici măcar când Sorcha le vârâse pe amândouă în necaz și tatăl lor le prinsese. Faptul că nu era mincinoasă din fire nu constituia însă o scuză acceptabilă.

O trase mai aproape de el și se aplecă asupra ei. O sărută cu blândețe și, la fel de blând, spuse:

–Să n-o mai faci niciodată, iubito. Un bărbat trebuie să poată avea încredere în soața lui.

Vru să-i pipăie sânii, dar ea se luptă cu senzațiile care începeau să i se nască în trup, deoarece, chiar dacă scăpase de mustrare, tot voia să mai afle un lucru.

–În lada aceea nu sunt giuvaeruri, pentru că înăuntru e ceva la fel de neted ca marmura. Vrei să-mi spui ce e?

–O să-ți spun, de îndată ce știu că am pus-o la adăpost. Dacă nu-ți spun, n-am nici o îndoială că o să le iscodești pe Isobel sau Adela.

–O să presupună că mi-ai zis când o să afle că ne-am căsătorit. Oricum, știu deja unde o duceți.

–Doamne, dar asta cum ai mai aflat-o?

–De la tine, seara asta, când ai spus că mă lași la tata.

–Înseamnă că sunt la fel de necugetat ca restul. Cu toții trebuie să avem mai multă grijă.

Sidony încuviință, dar atenția lui se mutase de la sânii ei la alte părți ale trupului, și în scurt timp nu-i mai păsă de nimic altceva.

După aceea adormi, și i se păru că trecuseră doar câteva clipe când el o trezi și o îndemnă să-i dea zor cu spălatul. Era deja îmbrăcat și plecă grăbit să-și ia micul dejun și să supravegheze pregătirile din golf.

Și ea se îmbrăcă repede, alegând rochia de mătase în dungi și tunica de lână roz. Apoi îi explică slujnicei binevoitoare cum să-i strângă bagajele și să le trimită pe corabie și coborî în sala cea mare, unde își găsi gazda singură la masa de pe dais. Paravanele care o înconjurau le îngăduiau să stea de vorbă fără a fi deranjate de zarva mesenilor din partea inferioară a sălii.

–Am un dar pentru fiul meu, spuse Lady MacLennan când Sidony își termină micul dejun. Mă gândisem să i-l dau chiar eu, însă ar fi mai bine dacă ai face-o în locul meu. Înmânându-i o legătură de pânză, urmă: E o flamură de-a clanului MacLennan pentru corabia lui. Donnie Murchie mi-a zis că are numai un steag norvegian, dar ar trebui să aibă unul de-al MacLennanilor ca să-l arate oricărui localnic din Insule care ar încerca să-l provoace la luptă.

–Cel pe care-l avea trebuie să fi rămas pe corabia lui, la Galloway, zise Sidony.

–Pe *Storm Lass* arborează flamura lui proprie. Am înțeles că reprezintă nori de furtună negri și cenușii. De-acum însă ar trebui să pleci, pentru că mi-a cerut să te grăbesc. Vrea să ajungi în siguranță la Chalamine cât mai repede cu putință.

După un rămas-bun plin de căldură, Sidony coborî la debarcader, unde găsi corabia gata de plecare. Jake, care

ștergea băncile vâslașilor, îi aruncă o privire acuzatoare, sugerându-i că nu scăpase de mustrare pentru rolul jucat în aventura lor din ajun.

Cu prima ocazie, se duse la el și-i șopti:

–E ceva în neregulă?

–Nimic în afară de faptul că m-am ales cu o chelfăneală, mormăi băiatul. Am crezut că n-o să-i spuneți.

–Nu i-am spus. Și-a dat seama că l-am mințit și m-a întrebat dacă tu ai tras nodul afară. Nu trebuie să te aștepți ca prietenii tăi să mintă, iar eu n-ar fi trebuit să-l mint pe el. O să mă străduiesc să n-o mai fac niciodată.

–Deci a tunat și a fulgerat și la Domnia Voastră?

Imaginea pe care i-o evocă o făcu să-și înăbușe un zâmbet, însă izbuti să rostească demn:

–Nu a fost mulțumit de mine. Dar atunci când săvârșești un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci, onoarea îți cere să accepți răspunderea pentru fapta ta. Dacă nu vrei să recunoști deschis o treabă, înseamnă de obicei că ai făcut ceva rău.

–E adevărat, bombăni el. Dar când știi că, de îndată ce recunoști, dosul o să te frigă de parc-ai sta pe cărbuni încinși, iar corvezile pe care le primești n-o să se mai termine niciodată...

–Te frige dosul, Jake?

Puștiul ridică din umeri.

–Aș face mai bine să mă întorc la corvezile mele, milady. Uitați-l că vine.

Se apucă iarăși să șteargă băncile, iar Sidony se răsuci să-l întâmpine pe Giff.

O asigură că avea să ajungă la Chalamine înainte de prânz dacă găseau cai de închiriat în golful Glenelg pentru a parcurge ultima milă până la castel.

Abia intraseră însă în Loch Alsh dinspre Inner Sound când văzură două galere în față, îndreptându-se iute către ei.

Sidony se temu că Fife îi găsise, dar nu erau decât niște galere din Insule. Îi făcu un semn lui Jake, apoi se întoarse în cabină să caute flamura pe care i-o dăduse Lady MacLellan.

Când băiatul i se alătură, îi dădu legătura.

–Du-i asta lui Sir Giffard. Spune-i că e un dar de la mama Domniei Sale și că ar trebui să-l arate acum.

–Oare sunt aceleași vase care aproape că ne-au prins deunăzi?

–Nu, astea sunt galere din Insule. Vezi cum țâșnesc stropii pe lângă ele? Dar vin foarte repede, așa că nu lâncezi.

Postat pe cabina din castelul de la prova, sprijinit de bompres, Giff se lămurise și el că vasele din față nu puteau fi ale lui Fife și de Gredin. Cu toate acestea, le urmări cu atenție, încercând să stabilească dacă-i erau prietene sau dușmane.

–Stăpâne, i se adresă Jake din spate. Doamna a zis să vă dau asta. A mai zis să vă spun că mama Domniei Voastre v-a trimis-o și că trebuie s-o arborați acum.

Sărind jos să ia pânza de la băiat, o despături și simți un val brusc de mândrie și recunoștință față de mama lui când văzu bine cunoscutul drapel roșu și alb cu o inimă străpunsă de un piron în centru.

–Știi ce e asta, Jake?

–E un steag de luptă.

–E flamura clanului MacLennan. Vrei să urci cu mine și să mă ajuți s-o leg la bompres, de unde cei de pe navele de colo s-o poată vedea?

–Sigur, exclamă băiatul cocoțându-se pe acoperișul castelului înaintea lui. Când Giff îl ajunse, puștiul se uită în sus și întrebă: Nu mai sunteți mânios pe mine?

Giff îi zburli buclele și așa în neorânduială.

–Ți-ai meritat dojana, flăcăule, dar îmi pare foarte rău că a auzit-o și taică-tău. N-am vrut. Afacerea era numai între noi doi.

Îndreptându-și umerii și ridicându-și bărbia într-un fel care îi amintea lui Giff de Sidony, Jake declară:

–Totuși a fost vina mea. Taica n-a făcut nimic mai mult decât ce făgăduiserăți Domnia Voastră să faceți dacă vă mai supăram.

–Aha, murmură Giff impresionat. Acum ține flamura, cât timp eu îi leg panglicile de bompres ca să se poată undui în voie.

Înnodă repede cordoanele drapelului și, când termină, cele două vase erau destul de aproape ca să observe că arborau flamura lui Ranald.

–La naiba, ce-o fi tărășenia asta? mormăi el.

De jos, o auzi pe Sidony strigând:

–E Ranald.

–Da, fetițo, dar mă așteptam să-l întâlnesc la Eigg. Mă întreb ce e în neregulă.

–Trebuie să mă întorc în cabina de la pupa?

–Nu, nu avem de ce să ne temem de Ranald. Mai mult, o să avem întăriri dacă Fife ne dibuie înainte să te duc în siguranță la tatăl tău.

Se răsuci cu fața la pupa și ridică mâna ca să-l avertizeze pe Mawell în timp ce răcni:

–Opriți vâslitul, băieți! Opriți vâslitul!

Lui Sidony îi plăcea la nebunie să urmărească vâslele așezându-se în poziție de repaus, cu lamele paralele cu suprafața apei. Arătau minunat cu steagul clanului MacLennan fluturând viteaz la prova.

–Stop! urlă Giff când galera lui Ranald se apropie de ei cu eleganță. Peste câteva clipe, cele două nave erau una lângă alta, despărțite numai de lungimea unei vâsle.

Doi bărbați de pe vasul lui Ranald coborâră o scândură de la o copastie la cealaltă și, asemenea unei pisici,

Ranald al Insulelor, deși în vârstă de șaizeci și patru de ani, sări pe ea și traversă până pe corăbia lui Giff la fel de vioi ca unul mai tânăr cu patru decenii.

Vâslașii îi făcură loc să pășească pe o bancă și, de acolo coborî pe punte, unde Giff îl întâmpină bucuros și-i strânse mâna.

–Ce vânt te aduce încoace, milord? Mă așteptam să te găsesc pe insula Eigg pe seară.

–Nu se poate, amice, spuse Ranald. Donald știe că vii, așa că ți-am ieșit înainte să te previn, dar e tot ce pot face. Mi-a poruncit să nu te ajut decât dacă-mi dă el voie după ce stă de vorbă cu tine.

–Să stea de vorbă cu mine? Ce șarlatanie mai e și asta? Ai făcut un legământ!

Ranald ridică o mână, întrerupându-i tirada.

–Îți înțeleg pe deplin mânia, dar, ca om de onoare, n-am putut să-l mint pe propriul meu senior într-o asemenea situație.

–Ce situație? vru Giff să știe. La naiba, milord, am avut o învoială.

–Sigur, și încă o avem, dar lasă-mă să te lămuresc. Ai un loc mai ferit unde să putem vorbi fără ocolișuri?

Giff încuviință din cap, îl conduse în cabina de la prova și închise ușa.

–Acum, cu tot respectul, domnule, rosti Giff răspicat, despre ce dracu' e vorba?

–Știi prea bine că Marele Amiral al Insulelor, Lachlan Lubanach, a pus la cale un mod extraordinar de a strânge vești, cum nu s-a mai văzut pe aici.

–Da, și?

–Așa a aflat Donald că o corabie sub drapel norvegian a pătruns în apele lui, urmărită de altele care arborau flamura regală. Mi-a poruncit să vin în numele lui să te înfrunt și să-ți cer să-ți vezi de treabă. Dar m-a întrebat

direct ce afacere ai cu mine. Doamne, doar nu era să-l mint în față!

–Și ce i-ai spus?

–Numai că aduceai un lucru de mare preț pe care să mi-l încredințezi spre ocrotire. A vrut să știe cine ești, și i-am zis. N-am pomenit despre Ordin, căci nu are habar despre asta, și nu i-am dezvăluit mai multe decât a întrebat. Michael mi-a spus că tu o să-mi explici, însă Donald stăruie să vadă cu ochii lui obiectul acela, orice ar fi.

–Ei bine, n-o să-l vadă decât dacă nu vrei să ne oprești aici și să trădezi Ordinul, încălcându-ți și jurământul făcut față de membrii lui.

–Pe de altă parte, i-am jurat credință lui Donald, iar el e fratele meu. În plus, am făcut totul ca să-i urmeze tatălui nostru în rangul de Senior al Insulelor. Nici un om de onoare sau cu mintea întreagă nu mi-ar putea cere să nu-i îndeplinesc porunca. Oricum, rezultatul nu ar fi decât întărirea hotărârii lui de a pune mâna pe tine.

Giff oftă. Înțelegea dilema lui Ranald, însă chiar și informațiile pe care le deținea Donald în acel moment despre acțiunile lor îi puneau pe ei și Piatra în primejdie.

Ranald continuă:

–O să mă mărginesc la a-i da răspunsuri la întrebări, deși nu mă simt în largul meu. N-o să te împiedic să-ți urmezi drumul, pentru că nu mi-a cerut nici să te arestez, nici să te împiedic să părăsești Insulele.

Încruntat, Giff spuse:

–Deci mă pot întoarce la miazănoapte, dar n-o pot lua spre miazăzi. Așa-i?

–Da, dacă vrei să scapi de Donald cel mai bine e să faci acum cale-ntoarsă și să te duci la Orkney. Fără îndoială, acolo Henry te poate ajuta. Vezi tu, eu nu...

–Motivul pentru care ne urmărește o corabie cu flamura regelui e prezența lui Fife la bord. Oamenii lui ne caută deoarece cred că avem măcar o parte din comoara templierilor pe acest vas.

–Ei grozăvie, e adevărat?

–N-o să suflu o vorbă despre încărcătura noastră, ripostă Giff. Să nu te aștepți la asta. Înțeleg cum stau lucrurile cu Donald, însă el nu poate ști ce transportăm tocmai din cauză că e foarte probabil să-i spună unchiului său, Fife. De la prietenii lui Lachlan Lubanach trebuie să fi aflat că Fife vrea să pună gheara pe tronul Scoției la moartea regelui. De asemenea, știi că Fife e necruțător și că mulți cred că numai slăbiciunea și lipsa de interes a lui Carrick l-au ajutat pe acesta să rămână în viață până acum.

–E drept, confirmă Ranald. Totuși, Parlamentul deține dreptul legal de a hotărî cine moștenește tronul, iar Donald crede că Fife o să-i convingă pe conducătorii lui să-i dea lui câștig de cauză în loc să-l înscăuneze pe Carrick. Multă lume e de părere că Fife ar fi mai potrivit pentru treaba asta.

–Dar tu crezi că e vrednic de cinste acela care-l ajută?

–Nu am de gând să-l ajut, însă Donald a ghicit că Fife comandă acele vase și mi-a interzis să mă lupt cu ele, indiferent de motiv.

–Deci sunt trădat din două părți, constată Giff. Ai jurat să-ți pui îndatoririle față de Ordin deasupra tuturor celorlalte, repetă el. Tatăl tău, primul Senior al Insulelor, a făcut același legământ. Jurămintele astea nu înseamnă nimic pentru tine? Ranald îi evită privirea și rămase tăcut. Giff clătină din cap. Știu că ești la ananghie. Sper numai să pricepi că nici mie nu-mi e mai bine. Te rog, nu întârzia să te întorci pe corabia ta.

Atunci îi dădu prin gând că n-ar fi stricat dacă ar fi sădit în mintea lui Ranald ideea pe care o tot învârtea pe toate părțile de câtăva vreme.

–Ar trebui să știi, adăugă el, că nu sunt convins că Fife comandă vasele care ne urmăresc.

–Aiurea, oriunde ar fi, el e comandantul. Cum ar putea fi altfel?

–Pentru că nici unul dintre vase nu e al lui.

–Am auzit că și-a construit unul splendid.

–Da, dar e ăsta de aici.

–Corabia asta pe care ne aflăm acum? Asta este *Serpent Royal?*

–Într-adevăr. Eu... În sfârșit, am împrumutat-o pentru că a trimis în plata Domnului nava pe care o închiriasem la Leith. În plus, trăsesem nădejde să-l împiedicăm să pornească imediat pe urmele noastre, dar cineva i-a oferit grabnic niște vase – opt în total. Mi se pare greu de crezut că un om care dispune de așa niște nave i-ar da socoteală contelui de Fife. Spune-i asta lui Donald când vorbiți.

Auzind strigăte, ieșiră pe punte și Giff observă că, indiferent ce hotărâse Ranald să-i transmită lui Donald, discuția avea să aibă loc foarte curând.

În depărtare, dinspre miazăzi, o flotilă impunătoare venea direct spre ei.

capitolul 21

Giff și Ranald strigară ordinele cuvenite către oamenii lor și ambele nave se întoarseră rapid, cu vâslașii de pe o parte împingând apa, pe când ceilalți trăgeau din răsputeri. În câteva minute, cu pânza umflată de vânt, *Serpent* se îndrepta în direcția din care venise, către Strâmtoarea Interioară.

Când ieșiră din Kyle Akin, trecătoarea îngustă dintre Loch Alsh și strâmtoare, Giff știu că străjile de la Duncraig îi puteau vedea, însă nu și-ar fi dat seama că erau urmăriți. Iar când s-ar fi lămurit, n-ar fi putut face nimic, deoarece, neavând o galeră la îndemână, erau blocați pe uscat.

Și alții i-ar fi putut vedea, dar dacă Donald trimisese după MacLennan din Duncraig, trimisese și după alți nobili. În orice caz, nu s-ar fi întâmplat ca un senior din zonă să-l atace pe Seniorul Insulelor ori să ia apărarea celui atacat de el dacă nu se simțea amenințat.

–Donald o să ne urmărească? întrebă Sidony făcându-l să tresară.

–Nu știu, răspunse el, încercând să pară încrezător. Cred că nu. Ranald o să facă tot ce poate, și are o înrâurire mare asupra lui Donald. Nădăjduiesc să-l convingă de faptul că nu reprezint o amenințare și că ar trebui să ne lase în pace. Mai mult mă îngrijorează Fife.

Sidony se uita pe lângă el și expresia i se schimbă dintr-odată. Întorcându-se, Giff văzu două nave ieșind din umbra unei insulițe în cea mai îngustă parte a strâmtorii.

–Sunt drakkarurile lui Fife, nu-i așa?

–Da, replică el scurt, și pentru prima dată de când se pregătise să devină cavaler simți o teamă care-i îngheță

măduva oaselor, o teamă pentru soția lui. Vasele erau prea aproape ca s-o poată duce în siguranță la Duncraig.

–Dacă Duncraig e de necucerit... începu ea.

–Nu avem timp, iubito. Se lupta să-și păstreze calmul.

–Nici măcar ca să ne adăpostim cu toții înăuntru? Știu că vrei să ocrotești... încărcătura, dar fără îndoială toți oamenii aceștia sunt mai...

–Când am zis că nu avem timp, fetițo, mă referam la oameni. Adu-ți aminte, vasele acelea sunt mai ușoare ca al nostru și mult mai rapide. Mai mult, vântul ne împinge din flanc, lucru prielnic pentru ei. O să ne ajungă din urmă înainte să putem vârî corabia în micul golf, darmite să intrăm cu toții în castel.

–Atunci, ce...

–Am nevoie să cuget, nu să vorbesc, o repezi el. Vreau să intri în cabina noastră cu Jake și să zăvorăști ușa. Când începe lupta, vârâți-vă amândoi în ascunzătoarea unde te-am găsit, închideți trapa și stați acolo până vin eu.

–Nu, eu nu...

–Ba da, altfel, când totul se va termina, jur că o să te-nvăț să mi te supui într-un mod care n-o să-ți placă, rosti el cu înverșunare, chinuit de imaginile care i se perindau prin minte.

Sidony nu mai spuse nimic, se întoarse pe călcâie și plecă.

Deși voia din tot sufletul s-o cheme înapoi, s-o strângă la piept și s-o asigure că totul avea să fie în regulă, o urmări cu privirea până când fata își aminti de Jake și îl strigă.

Mulțumit că aveau să fie în siguranță atât timp cât ieșea victorios din bătălia ce urma și încercând să se încredințeze că nici Fife, nici de Gredin – dacă, printr-un ghinion teribil, ar fi câștigat – nu aveau motiv să le facă rău nici lui Sidony, nici puștiului, Giff se întoarse să le dea ordine lui Maxwell și marinarilor.

–Păi ce-i asta? se indignă Jake când Sidony zăvorî ușa cabinei. Nu vreau să stau aici. Vreau să văd ce se întâmplă. Zău, sunt destul de mare ca să mă lupt și eu, dacă e nevoie de mine, adăugă el mândru.

Abia dacă ajungea până la umărul tovarășei sale.

Sidony rosti calm:

–Îmi pare rău, Jake, sunt încredințată că ai dreptate. Dar știu că dacă se pornește lupta, o să fiu cumplit de înfricoșată. Atunci o să am nevoie de tine, iar Sir Giff a fost foarte amabil să-mi spună că te pot ține aici pentru că ai făcut o treabă așa de bună îngrijindu-te de mine mai devreme, în timpul furtunii. Totuși, dacă vrei să te duci să-i spui că preferi să lupți, fă cum găsești de cuviință.

Jake se holbă la ușa ferecată de parcă ar fi putut vedea prin ea, se strâmbă și, răsucindu-se cu fața la Sidony, mormăi cu un aer nepăsător:

–Ei, o să stau, așa că n-aveți a vă teme.

Hotărând că era mai bine să-i dea toate veștile proaste dintr-un foc, ea replică:

–A mai zis că atunci când izbucnește lupta trebuie să ne ascundem în magazia micuță unde m-ai găsit.

Pușțiul căscă ochii.

–Asta nu, acolo-s lighioanele!

La rândul ei revoltată la gândul că trebuia să se întoarcă în spațiul acela îngust, întunecos și incomod, Sidony îl liniști:

–Nu trebuie să facem nimic până nu încep să se bată. Poate că atunci o să ne schimbăm părerea.

–Ba nu, o contrazise Jake uitându-se urât la trapă. Apoi, dintr-odată, privirea lui se mută spre hubloul de deasupra mesei. Credeți că putem zări corăbiile pe aici?

–Nu. N-am încercat să mă uit, dar înainte erau la babord, iar hubloul e la tribord. Pe lângă asta, tatăl tău te-ar putea vedea dacă privește încoace.

–Nici gând, o să stea cu ochii pe corăbii. S-ar putea însă ca un vîslaș să mă zărească. Oricum...

Se uită la celălalt hublou, deasupra spălătorului. Acesta era doar un raft destul de mare ca să poată susţine ligheanul, cu un buzunar pentru ibric. Când nu era folosit, ligheanul atârna într-un cârlig de alături.

Sidony nu spuse nimic. Adevărul era că voia în aceeaşi măsură ca el să afle ce se întâmpla. Soluţia logică ar fi fost să deschidă uşa cabinei, dar nu voia nici ca mânia lui Giff să se pogoare asupra amândurora, nici să-l distragă de la bătălia iminentă.

–Puteţi să vă uitaţi pe acolo? întrebă Jake. Sunteţi mai înaltă.

Deschise oblonul şi-l fixă de perete.

–Se vede afară, însă raftul mă împiedică să zăresc prea multe.

–Puteţi să mă ridicaţi? Aş putea să încerc eu dacă mă ţineţi.

Nu era sigură că raftul l-ar fi ţinut, dar în acea clipă se auzi mare zarvă, cu Giff răcnind „Opriţi vâslele!" şi restul zbierând neinteligibil. Până la urmă, curiozitatea se dovedi mai tare decât prudenţa.

–O să fac tot ce pot, zise ea. Ai grijă însă. S-ar putea să nu te ţină.

Formă un căuş cu mâinile şi-l lăsă să-şi pună piciorul înăuntru, dar când se îndreptă ca să-l ridice strigătele se auziră tot mai tare. Într-un tărăboi general de scrâşnete şi izbituri, întreaga corabie se opri brusc şi se cutremură, aruncându-i într-o parte.

Jake se agăţase cu mâna de marginea hubloului, aşa că atunci când Sidony îi dădu drumul ca să nu se lovească de cuferele lui Fife, băiatul se sprijini de raft şi ateriză în picioare cu o uşurinţă uimitoare.

Când îşi recăpătă echilibrul, Sidony văzu prova unui drakkar alunecând prin dreptul lor şi se repezi să închidă hubloul.

–Te-a văzut cineva?

–Nu, sau n-am zărit eu pe nimeni, răspunse el indignat. Cum ați putut să-mi dați drumul așa, într-o clipită?

–N-am vrut, însă nu trebuie să ne vadă pe nici unul dintre noi, Jake. Gândește-te numai dacă i-ar veni cuiva ideea să ne amenințe pentru a-l face pe Sir Giff să renunțe la corabie.

–N-o să mă lămuriți să intru în ascunzătoarea aia!

–Hai s-o deschidem, propuse ea. Apoi, dacă ne răzgândim totuși – dacă auzim pe cineva bătând la ușă... Îl lăsă pe el să completeze restul.

Încuviințând din cap, Jake se apucă să deschidă trapa când afară se dezlănțui infernul.

Până în ultima clipă, Giff nutrise o speranță firavă că Fife și de Gredin aveau să ezite să atace în apele lui MacDonald, însă cele două drakkaruri îi flancaseră corabia lipindu-se practic de ea, abia lăsându-le timp oamenilor să-și ridice vâslele. Apoi, folosind cârlige de abordaj, începură amararea.

Cei mai buni războinici ai lui Giff se aflau la prova, cu săbiile scoase din teacă. În clipa când și-o ridică pe a lui, văzu că alții aveau arcuri cu săgeți, pietre și tot ce se mai gândiseră să aducă la bord pe post de arme. În realitate însă, aveau să se bizuie mai mult pe săbii și pe lupta corp la corp. Nu erau oamenii lui, însă țineau de clanul Sinclair și deci erau foarte pricepuți, urmând aceeași instruire ca el însuși și oștenii lui.

Cu sabia pregătită, se repezi pe o bancă și își croi drum spre tribord, unde se afla drakkarul numărul unu, pe care se aflau probabil Fife și de Gredin. Ucise trei dușmani, dar nu-l văzu pe nici unul din lideri.

Rob, care era un spadasin deosebit de iscusit, spusese că Fife era foarte bun, iar Michael îl avertizase că de Gredin era la fel de redutabil. Nezărindu-i, se întrebă dacă nu cumva erau pe al doilea drakkar.

Inamicii continuau să vină, ținându-l ocupat, însă oamenii săi aveau la rândul lor de furcă. Văzându-l pe Hob Grant luptând cu doi adversari de pe a doua navă și pe Wat Maxwell rotindu-și sabia ca un diavol împotriva altora doi, Giff zâmbi, amintindu-și de bănuielile pe care le avusese cu privire la căpitan.

Chiar dacă erau clar depășiți numeric, oamenii lui Giff aveau un mare avantaj: copastia de pe *Serpent* era mai înaltă cu trei picioare decât celelalte. Atât timp cât îi puteau ține pe majoritatea dușmanilor pe propriile vase și îi căsăpeau pe rând, aveau o șansă de a învinge.

Așezată pe patul de jos, acoperindu-și urechile ca să nu mai audă zarva și holbându-se la podea în speranța de a-și potoli nervii, Sidony simți o mișcare în dreapta. Ridică privirea și-l văzu pe Jake pe masă, cu trupul subțire pe jumătate ieșit în afară prin rama hubloului.

Sări într-o clipită, îl prinse de picioare și trase din toate puterile.

Puștiul se strecură înapoi, cu ochii strălucind de entuziasm.

–Lupta e aprigă, milady, și aproape că pot atinge etrava. Ar trebui să-i vedeți!

–Te-a zărit careva?

–Nu, nu se uită decât la săbiile ori pumnii celorlalți. Săgețile și pietrele zboară în toate părțile, și au legat corăbiile una de alta, cel puțin pe latura asta. Îmi închipul că și dincolo e la fel, și oamenii sar de pe un vas pe altul.

–L-ai văzut pe Sir Giff?

–Da, a doborât vreo zece dintr-ai lor cu numai câteva pălituri de sabie.

–Zece?

–Poate nu chiar atâția, dar destul de mulți. Mă duc să mă mai uit... Dacă nu vreți să aruncați și Domnia Voastră o privire, adăugă el cu o mărinimie vizibil reticentă.

Voia să arunce o privire, dar clătină din cap a refuz. Dacă inamicul îl vedea pe Jake, n-ar fi făcut nimic, însă dacă o vedea pe ea... Își închise ochii de groază.

Întorcându-se la hublou, Jake își scoase partea superioară a corpului în afară, dar peste o clipă se retrase.

–Milady, Domnia Sa e acolo.

–Contele de Fife? Știm că e acolo.

–Da, numai că zace ghemuit lângă un cufăr de la prova, chiar sub ochii mei. Arată ca un băietan care se pitește când taică-său are o curea în mână. Își ține mâinile la urechi, doar că... Din cât îmi pare, mâinile îi sunt legate.

Sidony auzise vorbindu-se despre lașitatea lui Fife pe mare, dar nimeni nu sugerase că era laș în bătălie – un tactician prost, da, însă un spadasin priceput și redutabil. Fără îndoială, să se afle cu mâinile legate în mijlocul acelui infern ar fi îngrozit pe oricine, dar nu era ușor să-i fie milă de conte.

–Nu putem face nimic să-l ajutăm, Jake. Poate ar trebui să vii înăuntru.

–Nu v-am spus că aproape am atins etrava? Dacă mă țineți, pot ajunge la el. Pe cuvânt, pot! A fost bun cu mine, nu vreau ca ticăloșii ăia să-l ucidă.

–S-ar putea să te ucidă pe tine în schimb. La asta te-ai gândit?

–Sigur, dar nimeni nu se uită încoace, și oricum nu le-ar păsa. Toți sunt prea ocupați să sară de pe o corabie pe alta, să-și păzească pielea. Mă duc să-l ajut!

Era deja pe două treimi afară când Sidony își veni în fire, dar când îl prinse de un picior pușt iul și-l trecu pe celălalt peste marginea hubloului.

Amintindu-și cât de greu era, își dădu seama, în timp ce se proptea în el, că risca să-l piardă dacă-l ținea. Îi dădu drumul și se agăță de bancă, vrând din tot sufletul să-l ajute, dar nu îndrăzni să scoată capul afară. Putu doar să vadă cum Jake sări pe etrava drakkarului.

Când aterizâ îi zări vârful capului, însemnând că sărise pe partea de la prova a bastingajului despre care vorbise.

Băiatul se uită la ea și îi arătă ceva cu degetul. Îi luă un moment să priceapă, dar în cele din urmă înțelese că arăta spre ușa cabinei, singurul loc prin care ar fi putut reveni. Dispăru peste câteva clipe, în mod clar încrezător că Sidony avea să-l sprijine.

Fife nu cunoscuse niciodată o asemenea spaimă. Fusese destul de cumplit să se trezească și să constate că toți oamenii lui erau morți și că el însuși se afla în ghearele unui nebun, căci de Gredin trebuia să fie nebun ca să fi făcut tot ceea ce făcuse. Dar nici oștenii lui nu erau muritori de rând, căci nici un muritor n-ar fi putut vâsli atât de puternic, atâta vreme, și apoi să se lupte cum se luptau ei în acele clipe.

Zăcând lângă dulapul atașat cabinei de la prova, neajutorat, cu mirosul de fum de la vasul cu jăratic acoperit în grabă înțepându-i nările, unica lui speranță era să lase impresia că era doar un cadavru în haosul însângerat care se învolbura în jurul lui.

–Milord, sunteți mort sau încă mai respirați?

Vocea tânără se auzea de foarte aproape. Îndepărtându-și ușor mâna care-i acoperea urechea și ochiul, se pomeni față în față cu micul Jake Maxwell.

–Domnul să te binecuvânteze, ce cauți aici, băiete?

–V-aș întreba același lucru, milord, dar mă gândesc că ar fi mai bine s-o tulim de aici înainte să stăm la taclale. Am un cuțitaș, dacă mă lăsați să vă tai frânghiile.

Fife nu comentă. Evadarea părea o idee excelentă, mai ales că nu avea idee ce se întâmplase cu sabia lui și nu mai avea nici o altă armă ca să se apere. În miezul bătăliei, o săgeată sau o piatră rătăcită i-ar fi adus sfârșitul.

Nu-i venea să creadă că nici unul dintre bărbații care se luptau cu înverșunare în jurul lor nu le acorda vreo

atenție. Însă băiatul își păstra calmul de parcă s-ar fi aflat la el acasă, pe cale să ia cina.

Când îl eliberă, Jake spuse:

–Putem să ajungem pe *Serpent* destul de ușor, urcându-ne de pe copastia drakkarului și apoi sărind pe punte. Cred că doamna o să vă lase să intrați în cabina stăpânului, și vă voi urma și eu în câteva clipe, milord.

Pe furiș, Fife se deplasă iute spre copastie. Luptele se mutaseră în spațiul dintre corăbii și la pupa, iar dacă fusese observat, nu avu nici o dovadă. În orice caz, aproape toată lumea l-ar fi recunoscut și, cum era neînarmat, nimeni nu și-ar fi bătut capul cu el.

Ajungând la parapetul drakkarului, se aplecă să apuce prima treaptă a copastiei corabiei și, opintindu-se, sări la bord.

Când îl văzu pe căpitanul Maxwell zăcând alături de cârmă, în mod evident rănit sau mort, șovăi un moment, apoi zori până la ușa cabinei și bătu.

La prima bătaie, Sidony ridică drugul cu care proptise ușa și trase zăvorul. Văzându-l numai pe Fife în prag, rosti neliniștită, fără vreo introducere:

–Unde e Jake?

Fife se uită în urmă și răspunse:

–Credeam că e chiar în spatele meu. Tatăl lui e rănit, acolo. Nu, nu ieșiți, doamnă. Nu putem face nimic, și careva ar putea hotărî că am fi niște ostatici pe cinste.

–Dar Jake! Încercă să treacă de el cu forța, însă contele o opri.

–O să vină în cele din urmă, căci e un băiat de ispravă. Nu știu ce l-a reținut, întrucât nimeni nu ne-a băgat în seamă când m-a slobozit. Însă acum lucrurile se vor fi schimbat.

Păși înăuntru, iar Sidony se feri și ieși pe lângă el, scârbită de prezența lui și gândindu-se că, dacă Maxwell era rănit, Jake ar fi refuzat să-l părăsească.

Când ajunse afară, Jake sări peste copastie dinspre drakkar și alergă spre ea, uitându-se îngrijorat înainte și mormăind:

–Intrați îndată, milady! Sir Giff o să ne biciuiască pe amândoi dacă ne prinde!

Nu-l văzuse pe tatăl lui; știind că Fife avusese dreptate să insiste că trebuiau să se ascundă ca să nu fie luați ostatici, Sidony îl apucă pe Jake de braț și-l târî înapoi în cabină.

–Te căutam, pezevenghiule! De ce-ai stat atâta?

–Am rânduit un pic lucrurile pentru ca ei să nu-și aducă aminte de Domnia Sa chiar acum.

–Pune drugul pe ușă, fetițo, spuse Fife de la colțul mesei. Aș prefera să nu avem oaspeți nepoftiți.

Se supuse, dar, știind că ar fi fost o nechibzuință să aibă încredere în el indiferent cât de prost fusese tratat, îl abordă cu precauție:

–Cum se face că erați legat?

–I-au ucis pe toți oamenii mei în golful Wick după ce câteva dintre vasele noastre au eșuat. De atunci am fost prizonier pe drakkarul acela. Trebuie să vă spun neapărat că n-am avut nimic de-a face cu răpirea Domniei Voastre, milady. De Gredin a profitat pur și simplu de ceea ce i s-a părut a fi un prilej de a-și susține interesele. Deși mi-a spus că e în slujba Papei, am impresia că are alți stăpâni, niște ființe infame.

Surprinsă, dar încă în gardă, Sidony reacționă:

–V-a spus că-l slujește pe Papă?

–Da, mi-a cerut ajutorul ca să recupereze ceva ce ar aparține Sfinției Sale. Grupul lui de Gredin îl caută de mulți ani, și am fost de acord să-l sprijin în speranța de a găsi un obiect sacru de care am nevoie.

–Înțeleg, spuse ea, presupunând că era vorba de comoara templierilor, dar știind că n-o putea menționa în fața lui Jake. Se întrebă de ce Fife o numise „sacră".

–Oamenii aceia sunt niște ucigași, Lady Sidon. De Gredin mi-a zis că fiecare dintre oștenii lui va muri pentru el ori pentru organizația lor infamă. Dacă unul nu i se supune, de Gredin îl va ucide fără să stea pe gânduri. Credeam că sunt nemilos, dar aceștia își spun ei înșiși „asasini".

–N-am mai auzit niciodată cuvântul ăsta.

–Este un cuvânt de pe vremea cruciadelor, din câte spune de Gredin. Se referă la un grup înființat pentru a ucide șefi de triburi ori de state care îi displăceau conducătorului. Cum singura cale de a te apropia de niște indivizi atât de puternici pentru a-i omorî era să mori în acțiune, li se promiteau, și încă li se promit, recompense enorme în rai numai pentru faptul că încearcă. Dacă vor câștiga azi, mă tem că suntem cu toții sortiți pieirii. N-o să le pese că Domnia Voastră sunteți femeie ori că eu sunt cine sunt. Dar, Dumnezeu să ne apere, o să-i întâmpin cu sabia în mână.

–Nu fiți neghiob, spuse Sidony. Ambele tabere vă vor socoti dușman.

–Mă căutați, *monsieur?*

Rotindu-se dintr-o mișcare, izbind cu sabia în sus, Giff respinse o lovitură sălbatică înainte de a-l recunoaște pe de Gredin ca autor al ei. Bărbatul se năpustise asupra lui din spate, profitând de momentul în care Giff doborâse un inamic pentru a-l ataca.

–Ar fi trebuit să mă omori fără să mă previi, zise Giff șarjând îndrăzneț.

Cavalerul pară cu o lovitură atât de puternică, încât îi făcu sabia să zornăie.

–A, dar nu ar fi fost o purtare sportivă, nu? Iar eu ador *le sport*.

Un strigăt de la prova iscă alte strigăte, și Giff auzi vocea lui Hob Grant răcnind pe deasupra celorlalte:

–Corăbii în față, domnule!

De Gredin privi spre prova și Giff nu scăpă ocazia de a-și împinge sabia cu toată puterea în arma celuilalt, aruncându-i-o peste bord.

–Predă-te, îi ceru el scurt. În loc să se conformeze, cavalerul se repezi asupra lui, însă Giff se aplecă, își coborî sabia și îl apucă vânjos cu ambele mâini, azvârlindu-l în apă.

Împrejur, marinarii se uitau la vasele care se îndreptau spre ei dinspre Kyle Akin. Unul era mult înaintea celorlalte, iar Giff își miji ochii încercând să distingă flamura, în speranța că era Ranald și nu altă sursă de necazuri.

Drapelul era alb. Mijlocul era roșu, o inimă străpunsă de un piron.

Flamura clanului MacLennan.

Sidony auzi toată zarva, însă nu putu înțelege nici un cuvânt.

Fife, încă refăcându-se după chinurile prin care trecuse, stătea pe banca dinspre pupa cu coatele pe masă, părând să-și contemple mâinile împreunate.

Jake se urcă pe banca de vizavi și își scoase capul prin hublou.

–Așa m-a găsit băiatul? o întrebă contele pe Sidony.

–Da, zise ea. Apoi, dându-și seama că nu-l tratase cu respectul la care neîndoielnic se aștepta, adăugă în grabă: milord.

Îi zâmbi fără veselie.

–Dușmanii mei ar spune că această călătorie înspăimântătoare a fost o lecție bine-venită pentru mine. Nu te-aș judeca dacă te-ai număra printre ei.

Fata preferă să nu răspundă.

Jack se retrase din rama hubloului.

–Vin corăbii încoace, cu sutele!

–Cu sutele? repetă Sidony neîncrezătoare.

–Da, mai multe decât am văzut vreodată adunate la un loc.

–Înseamnă că e Donald, comentă Fife. De Gredin n-o să aștepte să-l înfrunte cu numai două drakkaruri. Celelalte fie au fost scufundate de el, fie le-a distrus furtuna.

–Ei poftim! La catargul primei flutură un drapel ca al nostru, de la mama lui Sir Giff, se minună Jake. Iar cei care ne-au atacat îl pescuiesc pe unul de-al lor din mare.

Sidony apucase drugul cu o mână și zăvorul cu cealaltă înainte de a-și aminti de amenințarea lui Giff cum că avea s-o învețe să se supună de o manieră dureroasă dacă ea și Jake nu se vârau în ascunzătoarea aceea mizerabilă până venea să-i ia.

Întrucât ea șovăia, Jake continuă:

–Omul pe care l-au pescuit pare să fie cel care a venit în port cu Domnia Voastră în ziua aceea, milord.

–De Gredin, mârâi Fife. Sper să se înece.

–Nu prea cred, zise Jake. L-au tras pe corabia cu care a venit și au dezlegat-o de a noastră. Se pregătesc de plecare.

Bătăile puternice în ușă o făcură pe Sidony să tresară, dar ridică drugul și-i deschise lui Giff. Prinzând-o în brațe, o trase aproape de el, șoptindu-i în păr:

–Ai ajuns foarte iute la ușă pentru o ființă care stătea pitită sub podea.

–Într-adevăr. Jake a spus că de Gredin a căzut în apă și că vasul din frunte poartă flamura clanului MacLennan. E tatăl tău?

–Să vezi și să nu crezi, sunt toți corăbierii din Insule, dar tata e în frunte. Ce naiba face *el* aici? O împinse la o parte și se postă între ea și Fife, care se pusese pe picioare.

–*Pax*, MacLennan, rosti contele întinzându-i mâna. Deși încă nu știi, îți sunt profund îndatorat, pentru că de Gredin mă ținea prizonier. Dacă Jake Maxwell nu mi-ar fi dat drumul, aș fi și acum legat pe drakkarul lui de Gredin.

–O să vreau să aflu toată povestea, scrâșni Giff mutându-și de la Jake la Sidony o privire care nu prevestea

nimic bun. Dar acum, milord, dacă vreți cu adevărat să vă arătați recunoștința, vă rog să veniți cu mine la magazia de la pupa. Pe aici și repede, dacă se poate.

Vizibil curios, Fife îl urmă. Sidony și Jake veneau după el, iar fata văzu că ambele vase care flancau corabia lor se desprinseseră din amare. Cea de la babord avea necazuri, apa intrând prin numeroasele spărturi din carenă, dar, în timp ce vâslașii strigau după ajutor, drakkarul lui de Gredin se îndepărtă rapid, ridicându-și vela.

Giff chemă doi marinari să-i urmeze pe el și pe Fife și răcni în direcția lui Hob Grant:

–Stai cu ochii pe oamenii din vasul care se scufundă și scoate-i afară pe cei care au nevoie de ajutor. Iar voi unde credeți că mergeți? adăugă el sever uitându-se la Sidony și Joe.

–Venim cu tine, replică ea ferm.

–Da, întări Jake la fel de ferm.

Giff ezită, apoi spuse arătând cu degetul:

–Jake, tatăl tău a fost rănit. Oamenii au grijă de el, și zice că are doar o lovitură la cap, dar tu...

Nu avu nevoie să continue, că puștiul se răsuci pe călcâie și dispăru.

–Vino încoace, iubito, spuse Giff. Milord, sunt Giffard MacLennan, iar aceasta este soția mea, fiica lui Macleod de Glenelg.

–Știu cine sunteți, Sir Giffard. Unde mă duceți?

–Să vă arăt ceea ce vreți să vedeți.

Sidony rămase cu gura căscată, dar îi urmă în tăcere în magazia de la pupa, unde se găsea lada care îi stârnise interesul la Duncraig.

Giff le ceru celor doi oameni care-i însoțiseră să deschidă sabordul.

–Bine, murmură el uitându-se afară. Putem fi văzuți limpede atât de pe drakkarul lui de Gredin, cât și de pe corăbiile lui Donald. Milord, ne-am bucura să avem parte de ajutorul Domniei Voastre.

–Ce vreți să spuneți? Ce aveți de gând să faceți?

–S-o împingem în mare, îi răspunse Giff. Și-a îndeplinit menirea, iar acum că sunt om însurat, nu vreau ca toată lumea să mă vâneze pentru a afla ce transport pe corabie.

–Dar...

–Tu, de acolo, i se adresă Giff unuia din cei doi. Deschide lada, astfel încât Domnia Sa să vadă ce e înăuntru.

Fără o vorbă, marinarul luă un par și desprinse capacul.

Sidony, care deja își mușca limba, își ținu răsuflarea.

–Doamne, dar e numai niște moloz! Exclamă Fife.

–Da, milord, și vreau să-l arunc în mare. Aveți vreo obiecție?

Fata lăsă aerul să-i iasă din plămâni, bucuroasă că reușise să nu scoată un sunet.

–Nici una, dacă în ladă e numai ce se vede, dar unde este...?

–Asta e singura ladă mare de la bord. Aveți cuvântul meu că e unicul lucru de pe corabie care v-ar putea interesa, dar puteți căuta peste tot dacă vreți. Cum spuneam, aș vrea să închei această farsă aici și acum. Mă puteți ajuta?

–Atunci a fost un blestemat de vicleșug, mormăi contele.

–Spuneți-i cum doriți. Am înțeles că Domnia Voastră și oamenii Domniei Voastre ați petrecut cea mai mare parte a ultimului an făcând zile fripte multora. E de mirare că unele dintre victimele acestei hărțuiri au găsit de cuviință să vă facă plata cu aceeași monedă?

–Și ce vei realiza aruncând-o în mare?

–Mulțumită felului în care m-ați urmărit, încărcătura mea i-a stârnit interesul și lui Donald.

–Păi noi credeam că o duci la Donald!

–Departe de mine acest gând. Dar, știind că veneați după noi, a venit în întâmpinarea noastră, dornic să vadă obiectul acela. Am făcut cale-ntoarsă când l-am zărit, deci

acum își închipuie ce v-ați închipuit și Domnia Voastră. Dacă vede că mă ajutați să arunc lada peste bord, n-o să creadă toată povestea, pe când de Gredin o să creadă că procedez astfel pentru a-i face *lui* în ciudă.

–Te ajut, zise Fife. Poate că de Gredin o să se întoarcă și o să încerce s-o caute sub apă. Dacă oamenii lui vor să moară slujindu-l, așa să fie; dacă nu, Donald o să-i spânzure pe toți.

Sidony nu spuse nimic, dar acum știa de ce Giff îl trimisese pe Jake la taică-său. Puștiul nu și-ar fi putut ascunde stupefacția văzând că în ladă era numai moloz.

–Pune capacul la loc, îi ceru Giff marinarului care mai avea încă parul în mână. Sunt destul de aproape ca să vadă ce azvârlim.

În scurt timp, cu un pleoscăit sonor, trimiseră lada pe fundul strâmtorii, apoi închiseră și încuiară sabordul.

Când se îndreptau spre punte, Giff i se adresă lui Fife:

–Este o corabie pe cinste, milord. Presupun că acum o vreți înapoi.

Fife tresări.

–Ar trebui să te spânzur pentru c-ai furat-o, dar, la drept vorbind, nu vreau să petrec pe mare mai mult timp decât îmi ia ca să ajung acasă. De asemenea, cum am zis mai devreme, îți sunt dator. Poate că Domnia Ta, Donald și cu mine putem încheia o înțelegere care să-ți permită s-o ții aici, în Insule, pentru a sluji Scoția.

–Îmi convine, răspunse Giff. În momentul în care ieșiră la aer, văzu că vasul tatălui său ajunsese în dreptul lor și că bătrânul venea la bordul corabiei *Serpent Royal*.

–Îl cunoașteți pe tatăl meu, milord?

Înainte ca Fife să poată răspunde, MacLennan înaintă spre ei și apucă mâna pe care i-o întinse Giff, după care îl strânse la piept într-o îmbrățișare de urs.

–La naiba, băiete, era să cad jos când ți-am văzut flamura!

–Și eu am fost surprins să te văd în fruntea tuturor celorlalți. Crezusem...

–Știu foarte bine ce crezuseși, căci mama ta mi-a tot spus-o, și mă gândesc că amândoi am fost niște neghiobi. Însă eu am fost cel mai mare neghiob, pentru că tu erai doar un copil și ar fi trebuit să arăt mai multă înțelepciune. Cât despre faptul că eram în frunte, pun rămășag că Donald o să aibă ceva de zis, dar când Ranald ne-a dat de știre că voiai să-l salvezi pe Domnia Sa, aici de față...

–Să mă salveze! exclamă Fife. *Știai* că de Gredin mă ținea prizonier?

–Am crezut că era foarte probabil, replică Giff, zicându-și că, în acele împrejurări, era o dovadă de tact să nu menționeze că nu se gândise nici o clipă să-l salveze pe Fife. Prin urmare, se mulțumi să adauge: Știam că nu Domnia Voastră comanda nava și-l văzuserăm pe de Gredin însoțindu-vă. Logan de Lestalric și clanul Sinclair avuseseră de-a face cu al înainte, așa că era de presupus că vă trăsese pe sfoară.

–Pricep, murmură contele. Nu e în firea mea să acționez pripit, însă mi-a spus că era în slujba Papei, deci am crezut că avea motive să se țină de cuvânt. Acum mă întreb dacă a avut vreo legătură cu Sfinția Sa.

–S-ar putea să nu aflăm niciodată răspunsul la această întrebare, opină Giff.

În acel moment, navele din flotila Seniorului Insulelor îi înconjurau, și pentru o vreme se ocupară cu salvarea marinarilor de pe drakkarul pe cale să se scufunde.

–Hei, uitați-vă acolo! strigă Jake din apropierea cârmei, arătând spre un nor negru ridicându-se la orizont înspre miazănoapte. Ticăloșii trebuie să fi răsturnat un vas cu jăratic!

Ducându-se cu Fife și Sidony să i se alăture lui Jake, Giff îl scrută atent, apoi își mută privirea spre fum.

–După cum arată, arde zdravăn, nu poate fi numai de la niște jăratic.

–Da, însă focul e foarte primejdios pe orice corabie. Taica-mi zice asta mereu.

–Și are dreptate. Oamenii aceia o să aibă cale lungă de înotat. Strâmtoarea e lată de vreo șapte mile în locul acela, și ei sunt chiar la mijloc.

Chipul lui Fife era alb ca varul.

–Sir Giffard, interveni el, vă datorez mai mult decât simpla recunoștință, căci băiatul mi-a salvat pur și simplu viața. Odată mi-a spus că vrea să devină căpitan de vas când o să fie mare. Dacă jurați să vă ocupați de instruirea lui, *Serpent Royal* vă aparține.

Jake se holbă, nevenindu-i să creadă.

–Ați face asta?

–O fac, răspunse Fife. Ești un băiat de ispravă și meriți o răsplată pe măsură.

–Dar eu...

Sidony puse o mână pe umărul puștiului.

–Adu-ți aminte de bunele maniere, Jake. Mulțumește-i Domniei Sale, și apoi hai să-l vedem pe tatăl tău.

Giff atinse brațul lui Fife.

–Milord, corabia lui Donald se apropie. Sunt sigur că vreți să mergeți cu el. O să-i predăm și prizonierii, iar el va face cum crede de cuviință cu supraviețuitorii focului de acolo, dacă o fi vreunul.

–Mă îndoiesc. De Gredin i-a chinuit atâta pe drumul încoace, că nici nu știu cum de s-au luptat atât de bine. Apoi să vâslească iarăși... Din păcate, nu pot avea prea multă vlagă, indiferent cât sunt de bine instruiți.

Contele se duse să-și salute nepotul, iar Giff își petrecu următoarea jumătate de oră mulțumindu-le lui Donald și celorlalți și pregătindu-se de plecare. În cele din urmă își regăsi micul grup la pupa, unde Maxwell avea un braț legat și un bandaj în jurul capului, dar altfel părea teafăr.

Mulțumindu-le oamenilor care avuseseră grijă de căpitan, Giff își plimbă privirea de la Sidony la Jake și spuse:

–Hai s-o lămurim acum, băiete. Cum a izbucnit focul?

Jake începu să ridice din umeri, se răzgândi și, cu un aer nevinovat, spuse:

–Taica ar zice că a fost vorba de neglijență crasă.

–Și eu cum aș zice? întrebă Giff cu asprime.

Spre surprinderea lui, chipul lui Jake se lumină.

–A, știu foarte bine, se bucură el. Ați zice că niște jăratic se găsea lângă un dulap plin de câlți îmbibați cu smoală taman la momentul potrivit ca să mă strecor și să fac ce trebuia făcut.

Când Sidony se înecă oprindu-și un hohot de râs, Giff o cuprinse pe după umeri cu brațul său puternic și o admonestă:

–Tu vii cu mine, fetițo.

Ignorând chicotelile lui Maxwell și uimirea vizibilă a lui Jake, o îndemnă să intre în cabina de la pupa, închise ușa și, cu un zâmbet larg, o luă în brațe.

–Ăsta da, moment potrivit, șopti el ținând-o strâns, savurând modul în care se contopea cu trupul lui și știind c-avea s-o iubească veșnic.

epilog

Castelul Chalamine, Glenelg, peste două săptămâni

Focul scotea vâlvătăi în căminul din marea sală a castelului, dar Giff, strecurându-se neauzit printr-o ușă laterală, se îndoia că altcineva în afară de cei adunați acolo i-ar fi putut percepe sunetul peste zarva generală. Cu siguranță, pe el nu-l observase nimeni.

Cum trecuseră două zile de la nunta lui Macleod de Glenelg cu Ealga Clendenen și majoritatea oaspeților plecaseră, nu rămăseseră decât membrii familiei. Dar, la cât de mulți copii făceau surorile Macleod, familia însăși era mai numeroasă decât majoritatea clanurilor din Țara de Sus. Acum însă, doar vreo douăzeci erau răspândiți în grupuri prin sală, fără micuți: cele șapte surori Macleod și soții lor; fratele geamăn al lui Hector Reaganach, Lachlan, și soția lui Mairi a Insulelor; Macleod, mireasa lui, sora lui, Lady Euphemia Macleod; și, în sfârșit, familia lui Giff.

Pe măsură ce Giff înainta spre ținta sa, care nu bănuia nimic, Lady Adela întoarse capul și îl zări, dar când el își duse un deget la buze se purtă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și își reluă conversația cu mama ei vitregă, așezată alături.

Și Lady Cristina îi aruncă o privire, dar se întoarse cu un aer firesc pentru a interveni în disputa prietenească dintre uriașul ei soț, Hector Reaganach, și Sir Hugo Robinson. Numai Dumnezeu cunoștea subiectul celei mai recente dezbateri, însă lui Giff nu-i păsa. Atenția i se concentră iarăși asupra țintei.

Aceasta stătea lângă foc ocupată cu lucrul de mână, ținându-se departe de sporovăială așa cum făcea de fiecare dată când erau mulți oameni la masă și, ca întotdeauna, ceilalți se purtau de parcă ar fi fost invizibilă. Pur și simplu nu înțelegea cum era posibil. Privirea lui o căuta și o găsea într-o clipită în orice încăpere.

Îl uimise și rapiditatea cu care își reintrase în rolul de Sidony cea Tăcută, de parcă purtarea rudelor sale o guverna pe a ei. Giff pricepea totuși că era mulțumită, ba chiar în largul ei în mijlocul sporovăielii haotice care domnea în sala castelului. Din fericire, se simțea la fel de bine și la Duncraig, dacă nu chiar mai bine, și se împrietenise deja cu mama lui.

O atinse pe umăr, sperând să n-o sperie, dar când ea ridică privirea și zâmbi așa cum o făcea doar pentru el știu că-i simțise prezența și se bucura să-l vadă.

Ducându-și iarăși degetul la buze, arătă spre ușa din apropiere. Fără un cuvânt, Sidony își puse ghergheful deoparte, se ridică grațios și îl urmă. Giff se dădu în lături pentru a o lăsa să treacă prima înspre scări.

Închise ușa îngustă și urcă la rândul lui. Ea se uită peste umăr cu un surâs, își ridică poalele și o luă la goană pe scări, dar Giff o prinse pe primul palier. Aflată cu o treaptă mai sus, ajungea la nivelul lui, numai bine ca s-o sărute, ceea ce el și făcu.

–Știam că o să vii după mine, spuse Sidony mângâindu-l pe obraz când el îi îngădui să răsufle.

O sărută din nou cu delicatețe, dar când ea dădu să-și continue urcarea o opri în loc.

–Cum ai știut c-o să vin după tine, doamna mea?

Ea chicoti.

–Te-am văzut strecurându-te afară când Hugo s-a apropiat de Hector, deci am presupus că ai întrezărit ocazia și ai profitat de ea.

–Mi-am creat ocazia, o corectă el. Am mormăit ceva despre găsirea toaletei și am fugit înainte de a mă lăsa

prins într-o dispută interminabilă despre cine ar fi trebuit să facă nu știu ce, și când, pe vreun câmp de bătălie.

–Deci ne ascundem?

–Preț de vreun ceas, da. Însă vreau să mă întorc la Duncraig mâine, odată cu părinții mei.

–I-am zis Adelei că așa o să faci.

–Adela? Ea a preluat frâiele aici?

–Fără nici o îndoială, confirmă Sidony. Nu se poate abține, iar Ealga nu se supără. Mi-a zis că Adela a învățat-o o sumedenie de lucruri în săptămâna care a trecut de când au venit din oraș.

–Nu vreau să vorbim despre ele, murmură Giff învârtind-o ca într-o piruetă și dându-i un ghiont afectuos. Vreau să fac dragoste cu soția mea.

–Atunci e bine că Adela ne-a rânduit o cameră numai pentru noi, spuse ea privindu-l în ochi. În afară de tata și Ealga, toți ceilalți sunt puși la grămadă, femeile cu femeile, bărbații cu bărbații și copiii cu copiii.

–Postura de tânăr căsătorit are și avantaje, zâmbi Giff aplecându-se peste ea să deschidă ușa prețioasei lor camere. Ăsta e unul dintre ele, adăugă el când închise ușa și o zăvorî ca măsură de precauție împotriva liotei de copii curioși.

–Tot nu mi-ai spus ce-ai făcut cu Piatra Destinului, îl iscodi ea. Acum ar fi momentul potrivit, nu crezi?

Expresia de pe chipul lui îi dădu de veste lui Sidony că-l uluise, ceea ce era echivalentul unei mărturisiri.

Revenindu-și, rosti pe un ton fără inflexiuni:

–Ce te face să crezi c-aș avea Piatra?

–Contele de Fife a numit-o „sacră" și a vorbit despre comoară ca despre un lucru de sine stătător, ceva ce-și dorea cavalerul de Gredin. Însă n-am fost sigură până n-am venit aici. Nu, adăugă ea în grabă văzându-i sprâncenele încruntate. N-am tras cu urechea la vorbele celorlalți, nici nu le-am cerut să-mi spună, dar am pomenit ca din

întâmplare despre Piatra Destinului de față cu Isobel și Sorcha, iar Sorcha a zis că nu trebuie să suflăm nici un cuvânt despre asta, deci am știut.

Giff clătină din cap.

–Rob are dreptate. Păstrarea secretelor e o treabă foarte grea. Trebuie să uităm întreaga poveste și să sperăm că toată lumea și-o va șterge din minte.

Sidony îl fixă cu privirea.

Cu un oftat, el continuă:

–Foarte bine, presupun că ar trebui să știi că, în mare parte, totul a fost din cauza ta. Vezi tu, în ciuda tuturor lucrurilor pe care tu, Henry și ceilalți mi le-ați spus despre propria-mi nechibzuință, de-abia când ai stăruit să pleci de la Girnigoe împreună cu mine mi-am fat seama că fusesem nechibzuit, mai ales în privința ta. Adevărul e că nu voiam să te las la Girnigoe, dar știam că nu te puteam lua cu mine la întâlnirea cu Ranald. Gândindu-mă cum să te ocrotesc mai bine mi-a dat prin minte că aceleași măsuri le puteam lua și pentru a ocroti Piatra. De aceea ne-am dus la Duncraig.

–Deci e la Duncraig?

–Nu chiar. Oricum nu contează. Tot ce trebuie să știi este că se află în siguranță. Oamenii care m-au ajutat mi-au slujit familia toată viața, iar strămoșii lor i-au slujit pe strămoșii mei. Vreau să le spun numai lui Rob și Henry ce-am făcut.

–Dar vreau s-o văd, îl rugă ea.

–Poate că o s-o vezi într-o bună zi. Cândva, toată Scoția o s-o vadă, când lumea o să fie în pace și toți răufăcătorii vor zăcea pe fundul mării.

O Scoție în pace suna minunat, dar Sidony nu credea că toți răufăcătorii aveau să dispară de pe lume. Nu atât timp cât oamenii continuau să tânjească după putere și avuție și erau gata să ucidă pe oricine le stătea în cale sau nu le împărtășea părerile. Se înfioră numai la acest gând.

–Strânge-mă în brațe, spuse ea.

–Bucuros. O trase înspre el, atingerea lui încălzind-o ca întotdeauna. Peste câteva clipe, Giff adăugă blând: O să te ajut chiar să-ți scoți cămașa, copila mea.

–Ți-am mai spus, nu sunt o copilă, ripostă ea iritată.

–Iar am uitat, o tachină el zâmbind în timp ce o săruta. Hai în pat și mai dovedește-mi-o o dată, iubito.

Îl urmă cu entuziasm și peste câteva minute, goală alături de el, răspunse mângâierilor la fel ca prima dată când o sărutase.

Fiecare atingere îi trimitea în corp valuri de caldură, însă la fel de bine putea să-i arunce o privire din celălalt capăt al unei săli ori să-i adreseze un cuvânt pe un anume ton. Iar când *voia* să o tulbure, ca în acel moment, avea la dispoziție multe căi și părea să găsească tot timpul altele noi. Nu trecu mult până când Sidony începu să se zvârcolească în văpaia dorinței.

Știa că lui Giff îi plăcea s-o domine în pat; prin urmare, când se mută deasupra ei și o pătrunse delicat, se așteptă ca lucrurile să se desfășoare la fel ca înainte. În loc de asta, cu un rânjet răutăcios, se rostogoli pe spate și o trase călare peste el. Apoi, păstrându-și rânjetul, se înfipse în ea spunând:

–Am vrut să fac asta de prima dată când te-am văzut în șa, fetițo. Hai să vedem cât de bine mă călărești.

Deși la început se simți stânjenită, în curând descoperi că poziția îi plăcea și se delectă cu senzațiile noi. Cu timpul, pe măsură ce pasiunea lor se înfierbânta, se pomeni iarăși sub el și peste câteva clipe, cu răsuflarea tăiată, ajunse pe culmile fericirii. El o urmă imediat.

Pe când se odihneau pe perne, se ghemui mulțumită lângă el.

–E bine să fii din nou acasă, murmură el.

–Dar Chalamine nu e casa noastră.

–Iubito, casa mea e oriunde ești tu, deci și aici.

–Într-adevăr. Însă mama ta vrea să stăm la Duncraig. A zis că dacă vrem putem lua întreaga aripă de miazănoapte.

–Știu, și sunt nerăbdător să ajung acolo, spuse el. Acum însă, dacă nu te superi, ar trebui să luăm masa în sala cea mare, împreună cu ceilalți.

–O faci de dragul meu, pentru că vei fi plecat iarăși multă vreme?

–Nu, iubito. Mi-ar fi prea dor de soțioara mea pretențioasă. Asta pentru că am pierdut deja prea mult timp cu familia mea. Ești gata să călărești din nou?

–Păi, tu ești?

–Sigur că da, răspunse el îmbrățișând-o. Știi ceva, niciodată până acum n-am știut cât de mult o să-mi placă să fiu doborât pe spate.

Lady Sidony Macleod, tânăra reprezentantă a unei mari familii scoțiene, a știut întotdeauna, cu demnitate și grație, să-i țină la distanță pe bărbații care au fost vrăjiți de farmecul ei. Asta până când îl întâlnește pe Sir Giffard Maclennan, un mândru reprezentant al Cavalerilor Templieri. Luptător îndrăzneț și neînfricat, Giff este obișnuit ca femeile să i se supună fără crâcnire, dar Sidony reușește să-i îmblânzească firea sălbatică. Destinele lor ajung să se împletească în jurul comorii pierdute a templierilor, după ce Giff este chemat la Edinburgh pentru a participa la o misiune periculoasă, al cărei scop este apărarea celei mai importante relicve a istoriei poporului scoțian. Giff și Sidony vor avea de înfruntat nenumărate pericole, fiind puși în situații aparent fără ieșire, într-o aventură în care iubirea, ura, onoarea și lăcomia se împletesc, într-o luptă a cărei miză este fie salvarea unei națiuni, fie conducerea ei spre ruină.

Regele furtunilor îi poartă pe cititori pe mările reci ale Scoției, în castele de mult uitate, printre personaje puternice și realist conturate de condeiul unei mari autoare.

Amanda Scott a publicat numeroase bestselleruri, fiind laureata unor premii prestigioase, printre care RITA/Golden Medallion din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-813-5
9 786066 008136
Lira